NELLY NOEL

LUMEA PIERDUTĂ

Dedic această carte mamei mele, care mi-a povestit despre frumusețea romantică a insulei Ada-kaleh, văzută de ea cândva, demult. Au fost de-ajuns câteva vorbe ca să-mi aprindă curiozitatea și să-mi pună imaginația la lucru.

Cap.1 Se caută o comoară

Din șoseaua națională care leagă Oravița de Moldova Nouă și, mai departe, de malul Dunării se desprinde, la stânga, un drum plin de gropane (cel puțin așa era pe atunci, dar nici astăzi nu cred că s-a schimbat mare lucru). Drumul duce, prin Macoviște, Răcășdia și Slatina-Nera, până în Sasca Montană, iar de acolo urcă dealul spre Cărbunari. Aceasta este calea pe care majoritatea turiștilor o folosesc pentru a ajunge pe Cheile Nerei, dar în ziua de vară despre care vă vorbesc nu se vedea nici o mașină și nici țipenie de om pe drum. Motivul era canicula: se anunțase cod roșu, ceea ce însemna că la umbră temperatura depășea treizeci și opt – treizeci și nouă de grade, iar pe drumul acela nu se zărea nici un petec de umbră. Toate posturile de televiziune repetau până la exasperare sfatul ca oamenii să nu iasă din case la ora prânzului, iar ei se pare că luaseră în serios avertizarea. Munții din zare, albăstrii și părând că tremură ca o fata-morgana în aerul încins erau singura oază de răcoare. Aici însă, în câmpia de la poalele lor, acoperită cu lanuri de floarea-soarelui de un galben strălucitor, astrul zilei își făcea, de vreo două săptămâni, pur și simplu de cap. Din înaltul cerului de un albastru pal, aproape albicios, se revărsau valuri de dogoare, ca dintr-un cuptor a cărui ușă fusese uitată deschisă.

Urmele secetei prelungite se zăreau peste tot: drumul era mărginit de o iarbă uscată și îngălbenită înainte de vreme, satele dormitau toropite și singurul semn de viață era dat de larma care răzbătea din birturile sătești, unde muștriii se adunau de dimineața la o bere rece ca gheața și uitau să mai plece. Pe câmp se aflau două tractoare cu motorul oprit. Tractoriștii, arși de soare și cu

pălăriile de paie trase pe ochi, dormeau neîntorși la umbra utilajelor agricole.

Și totuși, în iadul acela fierbinte se mișca un individ, iar pașii îi erau vioi, ca și cum omul ar fi fost totalmente insensibil la căldură. Hainele din pânză ușoară, de culoarea nisipului, îi ascundeau bine prezența, făcându-l să se confunde cu vegetația uscată, Avea și el, ca toată lumea, o pălărie de soare pe cap, ale cărei boruri largi îi umbreau fața în totalitate. Purta un rucsac cafeniu pe spate și o pereche de bocanci de munte, de aceeași culoare, pe picioarele care îl duceau cu spor înainte, spre Sasca. Picioarele acestea păreau la fel de imune la caniculă ca și restul corpului, pentru că omul pășea fără urmă de oboseală – avea un mers tineresc, de excursionist în mare formă, pe care nu-l intimidau câțiva kilometri de parcurs pe jos prin acel aer infernal de încins. Era, în orice caz, un tip prevăzător – spre deosebire de sătenii care vara circulau în pantaloni scurți și cu bustul gol, bărbatul acesta nu lăsase soarelui nici o șansă să-i atingă pielea. Pantalonii i se revărsau peste bocanci, iar mânecile cămășii, închisă la gât până la ultimul nasture, îi ajungeau până aproape de vârfurile degetelor. Iar aceste degete, ca și pielea feței de altfel, erau de un alb imaculat, asemenea zăpezii proaspăt căzute. Cu o asemenea piele, omul avea motive întemeiate să se ferească de soarele nemilos.

De sub pălărie ieșeau și se răspândeau pe spate, peste rucsac, firele unui păr subțire, drept și mătăsos, în culoarea mierii, foarte lung și foarte îngrijit. Ochelarii de soare îi acopereau ochii, dar nu era nevoie de prea multă imaginație ca să te gândești la niște ochi deschiși la culoare, verzi sau albaștri. Aspectul individului contrasta izbitor cu înfățișarea sătenilor din zonă, bronzați și – în majoritate – bruneți. Cu toate acestea, el părea de prin partea locului, pentru că la intersecțiile drumurilor nu se oprea și nu se uita pe vreo hartă.

Avea aerul că știe cu precizie unde se află și că regiunea îi era extrem de familiară.

La un moment dat se opri totuși, privi în urmă și ciuli urechile cu atenție. Pe drum nu se vedea și nu se auzea nimic, așa încât omul continuă să meargă, întorcând însă capul din când în când. Peste vreo zece minute se auzi zumzetul slab al motorului unei mașini, iar peste alte câteva minute, într-o dâră de praf, se ivi o mașinuța de un verde metalizat, minusculă, din cele pe care numai o femeie ar fi fost capabilă să și-o cumpere. Un bărbat nici măcar nu e sigur că ar fi numit obiectul acela mașină, deși avea patru roți, un volan, un motor și se deplasa pe șosea, ridicând colbul de pe marginea acesteia.

„Uite și gândacul lui Miriam”, gândi bărbatul surâzând. Într-adevăr, denumirea de gândac era cum nu se putea mai potrivită pentru micul vehicul. Omul își văzu de drumul lui – cine ar face autostopul ca să fie transportat cu așa ceva? Dar apoi simți un iz ciudat în aer și se răzgândi. Nu numai că straniul călător, insensibil la caniculă, avea un auz și un văz teribil de ascuțite, dar se pare că percepea și tristețea oamenilor. Iar dinspre mașinuța numitei Miriam îl izbi un val de amărăciune și de părere de rău palpabile. În clipa când „gândacul” ajunse în dreptul său, bărbatul strigă:

-Hei, Miriam, mă iei și pe mine până în Sasca?

Mașina verde frână brusc.

-A, dumneata ești, domnule Heller? Scuze, eram îngândurată. Hai, urcă. Îmi cer iertare că te duc cu așa ceva, până și o căruță ar fi fost un mijloc de transport mai comod.

Domul Heller avea o statură medie și era slab, cu toate acestea trebui să facă mișcări de contorsionist ca să încapă în mașină. Se instală pe scaunul de lângă șofer, remarcând în treacăt că exista – incredibil - și o banchetă de două locuri în

spate, pe care n-ar fi putut sta decât cel mult doi copii sub șapte ani sau poate piticii Albei-ca-zăpada. Acum locurile acelea erau ocupate de un buchet de gladiole albe - șase gladiole superbe, legate între ele cu o panglică neagră. Femeia de la volan purta și ea o rochie neagră, ciorapi și pantofi în aceeași culoare și o pălărioară mică, tot neagră, aruncată neglijent pe vârful capului.

Miriam era frumoasă și foarte tânără – cu siguranță, abia trecuse de douăzeci și cinci de ani. Nu era machiată și nici un fel de bijuterii nu-i înveseleau ținuta sobră. Domnul Heller înregistră toate detaliile scenei într-o fracțiune de secundă: florile în număr par, ținuta excesiv de severă a tinerei, culoarea neagră purtată în ziua aceea ca un cuptor încins, într-o mașină care nu dispunea de aer condiționat. Un singur cuvânt îi trecu prin cap, ca o explicație la toate acestea: doliu.

-Condoleanțe, Miriam, spuse el în loc de „bună ziua”. Mătușa ta, cumva?

-Da, răspunse Miriam cu o voce tristă. Am înmormântat-o acum două săptămâni.

-Îmi pare rău. Eram plecat din Sasca, altfel n-aș fi lipsit de la înmormântare. Odihnească-se în pace. Poate pentru ea e mai bine că nu mai suferă…

-Da, poate e mai bine, îl îngână Miriam ștergându-și pe furiș o lacrimă. Știi, mă întorc de la școală și casa e atât de pustie… îngrozitor de pustie. Va trebui să treacă mult timp ca să mă obișnuiesc cu liniștea aceea apăsătoare.

Miriam preda fizica la liceul din Oravița, la vreo treizeci de kilometri de satul ei și făcea zilnic naveta, vara sau iarna, pe frig sau pe caniculă, cu mașinuța ei verde.

-Păi, n-ar fi bine să-ți iei câteva zile de concediu și să pleci undeva? sugeră domnul Heller. Doar nu ai ore cu copiii în vacanță…

-Nu, dar trebuie să fiu la școală ca să dau meditații, în caz că vine vreun corigent care a

hotărât că e mai înțelept să se pună cu burta pe carte decât să repete anul. Și-apoi, de unde bani de concediu? Și ce rost ar avea? Mii de oameni vin la noi, pe Cheile Nerei, să-și petreacă vacanțele – eu de ce ar trebui să plec în altă parte?

-Doar ca să scapi de casa aceea veche, plină în fiecare colțișor de amintirea mătușii tale și să te relaxezi, făcu domnul Heller. Ai și tu dreptul la un pic de odihnă. Și poate să-ți pui problema ce vei face de acum înainte cu viața ta.

-La dracu' înjură Miriam. Trase mașina pe dreapta, opri motorul și săltă capota.

-E vreo problemă? Îmi pare atât de rău că nu te pot ajuta, dar sunt ignorantul perfect în domeniul auto.

-Asta e bine, răspunse Miriam cu un ușor surâs pe fața ei tristă. M-am săturat de bărbații care îmi tot dau sfaturi legate de mașini, de parcă ei, cu banii pe care i-am avut eu, ar fi putut cumpăra la mâna a doua cine știe ce limuzină de lux. Nu e nici o problemă cu mașina, atât că temperatura motorului e puțin prea ridicată. Va trebui să stăm câteva minute ca să se răcească. Știu că mă înjuri și că probabil te grăbeai să ajungi la Sasca, dar n-am ce face, căldura e de vină.

-Nu mă grăbeam deloc, răspunse domnul Heller. Așa mai avem timp să schimbăm o vorbă și nici pe mine nu mă așteaptă nimeni acasă.

-Sora dumitale…?

Bărbatul dădu indiferent din mână.

-Nelly e iar, ca de obicei, pe undeva prin străinătate ca să-și promoveze cărțile. O înțeleg că n-ar sta prea mult locului, doar și eu voi pleca la toamnă în Scoția.

Familia Heller avea o casă superbă la doi pași de Lacul Dracului, o clădire izolată, departe de orice așezare umană, despre care toată suflarea din Sasca și din Cărbunari ar fi putut să jure că era locuită de doi țicniți. Nelly Noel, scriitoarea, era un personaj exotic care scria cărți de groază și

voise în ruptul capului să locuiască lângă lacul cu pricina, susținând că o inspiră numele acestuia. Era tot atât de blondă ca și domnul Heller, frumoasă, tânără și foooarte bogată și celebră. Apărea rar prin sat, fiind, în majoritatea timpului, plecată să dea autografe peste mări și țări sau să lucreze cu studiourile cinematografice care-i ecranizau cărțile. Fratele ei colabora cu televiziunea engleză BBC în realizarea unui film serial despre castele bântuite, el fiind, după cum șușoteau speriați sătenii din Sasca, medium și vânător de fantome. Cei doi frați nu erau văzuți niciodată împreună și adesea casa lor zăcea pustie săptămâni de-a rândul, îngrijită numai de secretara lui Nelly. Aceasta se ocupa de redactarea cărților scriitoarei și de solitaire pe calculator atunci când nu avea altceva de făcut. Dar atât timp cât erau oameni liniștiți și la locul lor, locuitorii din Sasca nu se preocupau de prezența în apropierea satului a celor doi țicniți, cu tot cu casa aceea a lor pierdută în negura pădurii.

Acum domnul Heller mulțumea în gând soarelui pentru vremea caniculară. Faptul că motorul trebuia răcit îi permitea să se ridice de pe scaun și să facă doi-trei pași, dezmorțindu-se. Miriam ieși și ea din micuța mașină – era minionă, făcu asta fără nici un efort – și începu să se plimbe în jurul „gândacului” verde. Cât de tare putea s-o ardă soarele prin rochia ei neagră era altă poveste, una foarte neplăcută.

-Despre dumneata vorbeam acum, Miriam, nu despre mine, reîncepu conversația domnul Heller. Ce vei face de acum încolo?

-Știu eu? Aș fi avut ocazia să rămân la Timișoara, la Universitate dupa absolvire, dar ocazia aceea s-a dus. Păcat… Mătușa nu voia să plecăm din Sasca și cum zăcea în pat de ceva vreme, a trebuit să rămân cu ea ca s-o îngrijesc. Bine că măcar mi-am găsit de lucru la liceul din Oravița, e totuși un serviciu acceptabil. Poate într-o zi – cine știe? – voi găsi ceva mai bun, deși

mătușa a insistat mereu să nu părăsesc zona asta. Nu-i vorbă, dacă s-ar ivi ocazia m-aș muta la Oravița, ca să nu pierd vremea pe drum și să nu depind de toanele mașinii, dar acum cred că trebuie să mă mulțumesc cu ce am, asta e soluția. Și ar trebui să repar casa, să zugravesc măcar fațada, să fac ordine în beciul acela în care n-am mai intrat de ani de zile… Vezi, o mulțime de treburi și prea puțin timp pentru toate astea. Iar mătușa, Dumnezeu s-o ierte, îmi spunea mereu că voi avea o viață de răsfăț, pentru că am moștenit o comoară. E o prostie fenomenală să înghit povestea, dar totuși, dacă ea a dorit atât de mult să fac cercetări, voi apela la un elev de-al meu care s-a lăudat că are un detector de metale și voi coborî cu el în beci.

Domnul Heller deveni interesat.

-Ce crezi că vei descoperi acolo?

-Am o bănuială, chestii metalice ar fi destule. Din câte-mi aduc aminte prin beciul acela se găseau vreo două lighene vechi de tablă, o ladă cu colțurile ferecate în fier și un butoi cu doage solide. Dar nu e sigur că mă voi îmbogăți vânzându-le, asta dacă cineva ar fi atât de nebun încât să le cumpere. În fine… Ultima dorință a mătușii a fost să caut comoara și pentru că ea m-a crescut și m-a îngrijit sunt datoare să fac acest lucru, indiferent dacă cred sau nu că voi găsi ceva folositor printre boarfele din pivniță.

-Poți să apelezi la mine oricând pentru o evaluare, se oferi domnul Heller. Nelly e plecată, eu mai am două luni de vacanță și am timp cât poftesc la dispoziție. În activitatea mea am scotocit zeci de subterane prin tot felul de clădiri ciudate și am învățat că lucrurile pot fi foarte înșelătoare: găsești uneori câte o bijuterie veche despre care ai putea să juri că e din aur, doar pentru că e frumos lucrată și bine poleită și treci fără să-ți pese pe lângă ceea ce pare niște zahăr candel înșirat pe o

sfoară, fără să bănuiești că e vorba de fapt de diamante brute, neșlefuite, care valorează o avere.

Buzele strânse ale lui Miriam se destinseră într-un surâs.

-Știi, că tot ai adus vorba de zahărul candel – când eram mică, peste drum de casa noastră a funcționat o băcănie care mai apoi s-a închis. Avea și bomboane, doar că noi nu stăteam strălucit cu banii iar zahărul candel era mult mai ieftin. Așa că s-ar putea să mai găsesc prin pivniță zahăr din acela, dacă nu cumva umezeala l-a topit acum mulți ani. Mulțumesc de ofertă, dar nu vreau să abuzez de timpul și de bunăvoința dumitale.

-Dar nu abuzezi deloc, eu m-am oferit să te ajut. Uite, chiar aici și acum putem face un exercițiu de imaginatie ca să găsim comoara. Presupun că ai tăi au trăit de mult timp în Sasca sau prin împrejurimi. Știai că pe vremuri romanii extrăgeau aurul prin locurile astea, iar mai apoi austriecii cuprul? Poate comoara se referă la un hrisov vechi care te împroprietărește cu pământuri bogate în filoane metalice. Poate mătușa ta știa din strămoși de existența lor, doar că pe vremuri nu se descoperise tehnologia necesară extracției. Te-ai gândit la așa ceva?

-Da, recunoscu Miriam, dar te voi dezamăgi: ai mei nu erau din Sasca iar mătușa, când o întrebam de unde venim, începea să plângă și nu mi-a dat niciodată un răspuns. Mi-a povestit doar de moartea părinților mei, în acel nefericit accident de circulație de care eu eram prea mică să-mi aduc aminte. Dar atunci când au murit mama și tata, ei se stabiliseră deja aici și sunt înmormântați în cimitirul din Sasca, în același loc unde mi-am înhumat mătușa. E singurul lucru pe care îl știu despre ai mei, deci vezi că pământul moștenit e o fabulație.

Motorul se răcise. Miriam se sui din nou în mașinuță, iar domnul Heller își plie iar genunchii la gură ca să ia loc pe scaunul de lângă șofer.

-Poți să mă lași la biserică? ceru el pe când mașina se apropia de Sasca. Aș vrea să-l salut pe părintele…

În Sasca Montană se găsesc două biserici. Cea catolică se află în mijlocul satului, în ruină și stând să se prăbușească . A fost ridicată de coloniștii germani care lucraseră cândva în minerit și care s-au întors în patria lor de origine. Cea ortodoxă este chiar la intrarea în sat, pe stânga drumului care trece podul peste Nera, venind dinspre Oravița. Acum prin „biserică" nu se mai înțelege decât aceasta din urmă, singura funcțională de altfel. Miriam trase mașina pe marginea drumului, imediat după ce coborî podul peste Nera pe partea dinspre sat.

-Mulțumesc că m-ai adus până aici. Îți rămân dator.

Domnul Heller știa că domnișoara profesoară n-ar fi acceptat în ruptul capului să ia bani de la un autostopist din sat, așa că nici nu-i propuse una ca asta. O salută doar ducându-și două degete la pălăria de soare, înclinând capul și murmurând:

-Nu uita, sunt gata oricând să-mi plătesc datoria cu o mână de ajutor la curățenia din beciul casei tale. Vorbesc cât se poate de serios.

-Mulțumesc, răspunse Miriam. Poate că într-adevar îmi va pica bine o mână de ajutor.

Bărbatul urmări mașina pierzându-se în praf, apoi intră în curtea bisericii.

Biserica din Sasca e mică și cam goală în afara sărbătorilor religioase și a zilelor de duminică, deși e curată și are mereu zugrăveala proaspătă și acoperișul în bună stare. Acum ușa era deschisă, lăsând soarele să intre și să aerisească încăperea îmbâcsită de miros de tămâie și fum de lumânare. Preotul se vedea trebăluind înăuntru, aranjând frumos de-a lungul pereților steagurile purtate la înmormântări și la tot felul de procesiuni. Domnul Heller înaintă până în prag, dar rămase acolo. Soarele îi desena umbra pe

podeaua de lemn, acoperită cu un covor vechi de iută. Preotul observă această umbră – ridică ochii, dădu de omul din prag și-i făcu semn să intre.

-Bună ziua, părinte. Știți că nu intru, spuse domnul Heller rămânând nemișcat în prag.

Tot satul aflase (babele cu o reală spaimă) că atât el cât și sora sa erau atei, ceea ce în viziunea sătenilor era mai rău decât dacă ar fi fost canibali. Într-un târziu, oamenii se resemnaseră cu ideea că cei doi nu locuiau totuși în sat, ci la câteva ore de mers pe jos prin sinuoasele chei ale Nerei, ceea ce însemna că Atotputernicul, dacă s-ar fi hotărât să-i trăznească pentru necredință, nu ar fi incendiat toată Sasca. Apoi atât fratele cât și sora fuseseră văzuți discutând amabil cu preotul, ceea ce însemna că nu erau chiar așa de răi, iar satul se liniștise pe deplin când cineva zisese că a fi ateu e un fel de modă printre intelectualii de la oraș, iar probabil familia Heller nu frecventează biserica din Sasca pentru că o preferă pe cea, mult mai mare, din Oravița.

-Ei, atei, ziceau oamenii mai nou cu nepăsare. Spun și ei asta ca să se dea diferiți de noi, dar de fapt sunt cum nu se poate mai creștini.

Iar teama sătenilor se potoli ca prin minune…

Preotul știa că ateismul domnului Heller era real, pentru că acesta n-ar fi pus piciorul în biserică sub nici o formă, dar ținea informația doar pentru el – în fond, i se putea reproșa oricând că nu încercase să-l convertească. Și-apoi domnul Heller era un tip de treabă, care n-ar fi supărat pe nimeni, așa încât părintele își liniști conștiința gândindu-se că, dacă îl rabdă așa, necredincios, Cel-de-sus are precis un plan cu tânărul, iar planurile Lui nu le destăinuie muritorilor. Dându-și seama cine îl așteaptă în prag, preotul se grăbi să iasă în curte. Ateu sau nu, blondul era un intelectual fin și un interlocutor agreabil, cu care era o plăcere să schimbi o vorbă. Părintele terminase recent de pus

două bănci în curtea bisericii, sub brazi, ca oamenii bătrâni și obosiți să se poată odihni acolo după slujbă. Îl invită cu un gest pe oaspete să ia loc.

-Cu ce te pot ajuta, fiule?

De fapt părintele îi era dator vândut domnului Heller, care petrecuse recent trei luni în București , încercând să-l ajute pe un protejat de-al preotului, un om care se vârâse într-o încurcătură. Se întorsese radios din capitală, spunând că a rezolvat situația și că omul scăpase de orice necaz, dar mai mult de atât nimeni n-a putut scoate de la el – avea gura cusută.

-Aș avea nevoie de niște informații și nu știu de unde să încep, spuse ezitant domnul Heller. Am ieșit la o plimbare devreme în zori și la întoarcere m-a luat Miriam în mașină. Fata părea necajită și m-am gândit să-i țin de urât până în Sasca.

-A, te interesează Miriam? Frumoasă fată și tare bună la suflet, păcat că n-a prea avut noroc în viață. Dar știi cum e, norocul și-l face omul cu mâna lui. Acum că a murit Ayse, mătușă-sa, e liberă să plece în lumea largă și să-și găsească fericirea. A îngrijit-o pe bătrână cu un devotament fără egal ani de-a rândul. Practic de când a terminat studenția, singura ei grijă a fost ca Ayse s-o ducă bine. Așa că, dacă te interesează Miriam, grăbește-te, altfel s-ar putea să fie prea târziu. Au băgat și alții de seamă cât e de frumoasă, încheie preotul zâmbind.

Adora să oficieze nunți și putea deja să și-i imagineze pe Miriam și pe Heller – un cuplu tânăr, frumos, doi oameni care s-ar fi potrivit unul cu celălalt.

-Nu e ceea ce credeți, îl puse interlocutorul la punct. Miriam e prea bună pentru mine și sper să-și găsească norocul în altă parte, cu un tip care s-o merite și să fie demn de ea.

La auzul acestor vorbe, fața preotului se lungi și el își pierdu veselia. Le cunoștea – așa spuneau

băieții bine educați (o specie din ce în ce mai rară) despre fetele cu care nu erau tentați să se culce.

-Miriam îmi stârnește o curiozitate pur profesională, continuă domnul Heller.

-Hm, dumneata ești un aventurier, amator de fenomene paranormale și cercetător de castele bântuite, expert în antichități și căutător de comori. Ea e o fată simplă, dintr-un sat uitat de lume, care și-a împărțit viața de până acum între studiul fizicii și îngrijirea mătușii bătrâne și bolnăvicioase. Ce anume putea să-ți trezească interesul?

-Mătușa ei se pare că era obsedată de existența unei comori, spuse tânărul coborând vocea. Iar Miriam a hotărât să o caute din respect pentru bătrână, chiar dacă nu crede că ar găsi ceva. Mă întrebam dacă nu cumva această idee fixă ascundea o sămânță de adevăr. Mă uit în jur și văd pământuri bogate, care cândva au dat tone de aur și munți de cupru. Am crezut că aceea comoară s-ar putea referi la un teren sau o mină, însă Miriam mi-a spulberat iluziile, mărturisindu-mi că ai ei nu erau din părțile locului. De fapt – și asta mi s-a părut ciudat – nu avea habar de unde i se trage familia și cum au ajuns ei în Sasca.

-Veneau din Orșova, lămuri preotul lucrurile. Cel puțin parohia de care au aparținut înainte de a frecventa biserica asta era o parohie din Orșova. Tatăl lui Miriam a lucrat acolo o vreme, la șantierul naval, iar mama era croitoreasă.

-Au avut o casă în Orșova?

-Nu, stăteau cu chirie într-un apartament nou. Când au venit în Sasca erau tineri, proaspăt căsătoriți și nu aveau copii. Miriam s-a născut aici, la câțiva ani după ce s-au mutat la noi. Au cumpărat o casă veche în spatele bisericii catolice, au reparat-o cât de cât și s-au mutat acolo, iar după un an a apărut și Ayse, sora bunicii lui Miriam. Pe atunci era o femeie de vârstă mijlocie, proaspăt pensionată, foarte pricepută la grădinărit. Când Ayse a rămas singură cu Miriam, a trăit din

vânzarea roadelor grădinii în piața din Oravița. Știa să facă dulcețuri minunate, i se dusese vestea și oamenii veneau de peste șapte sate ca să cumpere de la ea. În rest… asta e tot ce știu, Ayse a fost mereu o femeie tăcută și atât ea cât și nepoata ei au dus o viață extrem de retrasă.

-Cum au murit părinții lui Miriam? Când? Și de ce doi oameni care aveau de lucru la oraș și-au părăsit locurile de baștină ca sa se mute aici, la țară?

-Prea vrei să le știi pe toate! Uite, îți spun și eu ce vorbește toată suflarea din sat, iar mai mult de atât nu ai cum să afli. Familia Georgescu, părinții lui Miriam, se întorceau cu mașina din vacanță – fuseseră la mare – și pe lângă Orșova a dat un camion peste ei. Mașina lor a fost azvârlită în Dunăre și au murit amândoi pe loc, în timp ce Ayse și Miriam, care avea doi ani, îi așteptau să revină la Sasca. Mai târziu Miriam a avut certuri interminabile cu mătușa ei, care nu voia în ruptul capului ca ea să-și cumpere mașinuța aceea verde și să facă naveta la Oravița. Bătrâna zicea că există și autobuz, dar orarul autobuzelor nu se potrivea de fel cu orarul lui Miriam de la școală, așa că în final a acceptat. Parcă poți să te ferești din calea destinului? Cât despre motivul pentru care familia s-a stabilit la Sasca, numai bunul Dumnezeu poate știi. Lumea vorbește că doamna Georgescu se împăca greu cu clima umedă de pe malul Dunării, sau cel puțin asta a lăsat să se înțeleagă.

-Hm, ciudat!

Blondul rămase gânditor, desenând cu vârful pantofului linii drepte în nisip. Tăcu o vreme, apoi întrebă:

-Părinte, nu vi se par stranii numele astea? Georgescu e un nume cum nu se poate mai comun, dar Ayse și Miriam sună așa de exotic! Parcă ceva nu se leagă aici. Ceva îmi scapă și nu știu ce.

-Tatăl lui Miriam se numea Ion, Georgescu Ion, reluă preotul. Un nume banal. Mama lui

Miriam se numea Yllen, cred că asta vrea să fie Ileana, probabil funcționarul de la primărie care i-a scris certificatul de naștere o fi fost cam surd de i-a pocit numele în halul ăsta. Iar Miriam este echivalentul arab al Mariei – în Coran se vorbește de Miriam, o femeie sfântă, mama lui Iisus pe care arabii îl consideră un profet, asemenea sfântului Ioan Botezătorul.

-Știam și eu că Maria și Miriam sunt același nume, nu sunt chiar atât de ateu. Dar de ce nu au botezat-o simplu, Maria? Și de unde Ayse?

-Ei, cu Ayse lucrurile stau într-adevăr mai complicat. Când mi-a cerut să-i fac slujba de înmormântare, Miriam i-a adus actele. Așa i-am văzut certificatul de naștere. Știi că Ayse s-a născut, acum șaptezeci și șapte de ani, în Ada-Kaleh?

-Ceee? Familia e originară din insula pierdută?

Domnul Heller părea impresionat.

-Nu toată familia, ci doar Ayse, precizează preotul. Yllen s-a născut la Orșova, Ion Georgescu la Turnu-Severin, iar Miriam aici, în Sasca. Dar a existat, într-adevăr, o legătură cu Ada-Kalehul, prin bunicii materni ai lui Miriam. Ayse s-a născut creștina, nu s-a convertit, dar numele ei e în mod sigur de origine turcească. Crezi că acum, că știi aceste lucruri, ești mai aproape să descoperi comoara de care vorbea bătrâna? Te previn, nu-i da iluzii deșarte lui Miriam. Îi știu familia de când s-a mutat la Sasca, oamenii aceia au fost mereu destul de săraci și nu se cade să-ți bați joc de unii care muncesc din greu și norocul nu-i prea ajută.

-Departe de mine gândul ăsta, spuse repede domnul Heller. Doar că mă uit în jur și îmi dau seama că pădurile de aici ar fi locul ideal unde să ascunzi o comoară. Iar dacă bătrâna a fost așa de convinsă…

Preotul își roti și el privirea peste împrejurimi, dincolo de curtea bisericii. Sasca

Montană se află pe cursul Șușarei, în locul unde pârâul, care străbate satul pe toată lungimea lui, se varsă în Nera. Cu câțiva kilometri înainte ca drumul ce vine dinspre Oravița să intre în sat, pe stânga lui, se găsește o dună de nisip demnă de cel mai autentic deșert, despre care fiecare băștinaș știe că e formată din sterilul obținut acum două mii de ani, pe când nisipul din apele Nerei era trecut prin sită în căutarea aurului. Cheile Nerei sunt înțesate de poteci săpate în stâncă folosindu-se praful de pușcă, poteci care duceau la fostele mine austriece (dar turiștii continuă să creadă că acele drumuri sunt romane, chiar și atunci când locașurile pentru amplasarea explozibilului sunt vizibile și astăzi). Chiar pe cărarea spre cascada Șușarei e o haldă de steril, de data aceasta aparținând unei foste mine de cărbune. Pământul geme de bogății, iar satele de legende. În pădurile nesfârșite și-au avut sălaș dintotdeauna tot soiul de lotri și alți indivizi certați cu legea – și ce rost are un haiduc dacă nu să îngroape comori la baza copacilor, în locuri de taină?

-În Oravița s-au descoperit două noi monede romane în ultima lună, reluă domnul Heller conversația.

-Da, acceptă preotul, le-am văzut și eu poza în ziarul local. Mici, deteriorate, din bronz – halal comoară! Pădurile au fost cercetate metru cu metru de căutătorii de comori și nici măcar aurul răspopitului n-a apărut, deși se vorbește de el de cinci sute de ani.

La auzul cuvântului „răspopit”, blondul zâmbi.

-Ei, da, marea comoară a răspopitului… Am tot auzit de ea, dar cred că nu e mai mult decât o poveste.

-Aici te înșeli, îl contrazise preotul. Răspopitul a trăit cu adevărat, a fost un ticălos care fura de la bogați și săraci deopotrivă și nu cunoștea altă lege decât a bunului său plac și altă autoritate

decât propria persoană. Profita de veșnicele lupte dintre creștini și turci ca să prade bisericile unora și taberele celorlalți, incendia sate întregi și nu lăsa nici un suflet viu prin locurile pe unde trecea. Se spune că oamenii au petrecut trei zile când i-au găsit capul în țărână, la intersecția a două drumuri și corpul tăiat în patru, la oarece distanță de cap. Nu s-a aflat niciodată cine i-a venit de hac și cum, dar mai bine de o sută de ani după aceea, oamenii cumsecade și necăjiți găseau dimineața câte un ban de aur la fereastră sau pe pragul casei – de aici s-a răspândit legenda că pe răspopit l-ar fi ucis un înger care i-a împărțit apoi comoara nevoiașilor. Unii însă continuă să creadă că aceea comoară e neatinsă și așteaptă pe undeva, bine dosită, pe norocosul care s-o găsească.

Domnul Heller ridică indiferent din umeri.

-Povești, spuse el nepăsător. Și oricum, dacă Miriam și familia ei nu sunt de prin părțile locului, ne pierdem vremea punându-ne întrebări despre comoara răspopitului. Vă mulțumesc pentru informații, ele mi-au dat deja câteva idei. Acum vă las, e vremea să mă duc acasă.

-Mai ai patru sau cinci ore de mers până la Lacul Dracului, observă părintele.

-Asta nu mă sperie, pentru că de la capătul satului voi intra în pădure, unde e umbră și răcoare. Vă mulțumesc încă odată.

Blondul se ridică de pe bancă, salută politicos și ieși din curtea bisericii, apoi traversă satul cu pasul lui măsurat, fără grabă. Preotul privi după silueta care se pierdea pe drum.

-Și n-o place pe Miriam, prostul, murmură el. Păcat, ce slujbă frumoasă le făceam la nuntă!

Cap.2 Un cufăr cu personalitate

Sasca Montană e un sat lung și foarte îngust. Vatra lui e înghesuită între dealuri înalte, așa încât nu există străduțe laterale, cu excepția celei care urcă spre Sasca Română. În rest, e o singură stradă sinuoasă, cu case de-o parte și de alta, pe care se face aproape o oră, mergând pe jos, de la un capăt al satului până la celălalt capăt. De la ieșirea spre Cărbunari, o potecă duce la stânga, peste pârâu, până la spectaculoasa cascadă a Șușarei. De acolo, prin pădure, mai sunt trei ore de mers până la Lacul Dracului. Sătenii zic că nu e bine să te prindă noaptea pe lângă lac, din care – povestesc bătrânele – a ieșit odată un omuleț straniu, speriindu-l pe un cioban care-și păștea turmele chiar pe malul apei. Legenda povestește că cei doi au pus un rămășag pe care omulețul l-a pierdut și de necaz s-a aruncat înapoi în lacul din care venise, iar de atunci nu l-a mai văzut nimeni.

Domnul Heller străbătu satul cu pasul lui tacticos, fără să întâlnească pe nimeni. Oamenii erau la masă sau își făceau siesta. Când trecu pe lângă vechea biserică catolică, privi în treacăt spre casa lui Miriam, dar fără să insiste și-și văzu liniștit de drum. Se afundă în pădurea răcoroasă, unde zări un grup de turiști la picnic într-un luminiș și pe pădurarul din Sasca în apropierea cascadei. Omul nu părea prea vesel.

-Fir-ar să fie, înjură el de cum dădu cu ochii de domnul Heller. Alaltăieri m-au căutat iar sătenii, ca să mi se plângă de mistreții care le-au călcat recoltele și le-au făcut prăpăd prin grădini. Cică ar fi vorba de un godac cât toate zilele, iar turma se ia după el. Alerg de două zile încheiate și nu dau decât de urme vechi. Dumneata, că tot

umbli mult pe jos, n-ai întâlnit cumva turma cu pricina?

-Turma nu, răspunse blondul cu un surâs liniștit, dar mistrețul de care zici sigur nu-ți va mai da bătăi de cap. Leșul lui zace într-un lan de floarea-soarelui, după indicatorul spre cascadele Beușniței, pe dreapta drumului. L-am zărit azi în zori și pot băga mâna în foc că era cum nu se poate mai mort.

-Mulțumesc de veste, zâmbi brusc înveselit pădurarul. Merg în sat să-mi iau mașina și plec îndată să caut leșul cu pricina.

-Drum bun, făcu domnul Heller întorcând omului zâmbetul și-și văzu de potecuța către Lacul Dracului. N-o să-ți placă ceea ce vei vedea, adăugă el încet, doar pentru sine, dar vei păstra tăcerea, pentru că situația îți convine de minune.

Când pădurarul nu se mai zări, blondul începu să meargă tot mai iute, apoi se opri brusc, mirosi aerul cu atenție, fără să-l tragă în piept și apoi… dispăru pur și simplu. Prin preajmă nu se afla vreun om sau vreo vietate a pădurii care să fie martoră la scenă, dar – oricât ar fi părut de incredibil – domnul Heller exact asta făcu: dispăru, se evaporă, deveni invizibil sau spuneți-i cum vreți, dar acum era pe potecă, uitându-se atent în jur și peste o secundă pădurea era neschimbată, poteca așișderea, numai din domnul Heller nu se vedea nici urmă. În locul unde stătuse nu rămase decât o adiere de vânt, care scutura crengile copacilor.

De fapt domnul Heller nu se putea face nevăzut, fiindcă era o făptură în carne și oase, nu vreo arătare fantomatică. Atât că alerga neobișnuit de repede și acum, după ce nu adulmecase în aer nici un miros de om (când faci lucruri ieșite din comun e bine să te ferești de martori), o luase la picior cu o viteză care ar fi făcut de rușine orice mașină de curse. Acesta era secretul plimbărilor lui incredibil de lungi și al faptului că se afla ba aici,

ba acolo, ignorând distanțele: alerga în așa fel că ar fi umilit și pe cel mai bun maratonist. Ziua era ca o tornadă, iar noaptea… ei bine, noaptea întunericul îi dădea puteri inimaginabile și atunci chiar putea să dezlănțuie iadul pe pământ.

După vreo zece minute de la întâlnirea cu pădurarul, se opri la umbra unor copaci, în apropiere de Lacul Dracului. Un ochi atent ar fi remarcat în vegetația deasă o sclipire ca de sticlă bătută de soare, iar bărbatul o porni agale către acel punct luminos. În desișul pădurii se găsea o casă sau mai bine zis o vilă cochetă cu un etaj. Clădirea era din piatră de munte, cu etajul din lemn și o intrare imensă – o ușă cu două canaturi la care se ajungea urcând o scară melcată, arcuită elegant. Ușile duble erau dintr-un material fumuriu, ușor gălbui și aveau și rolul de oglinzi – în ele se reflectau copacii pădurii în care fusese ridicată casa. În dreapta ușii se găsea o placă aurie, mată, pe care se afla gravat următorul text cu litere negre, gotice: „Fundația Nelly Noel pentru literatura horror”. De îndată ce domnul Heller se apropie de uși, acestea culisară în lateral fără pic de zgomot apoi, după ce el intră în hol, se închiseră în spatele lui la fel de neauzit.

Prima încăpere era un hol mare, foarte luminos, folosit și ca secretariat. O masă cu un calculator pe ea indica locul secretarei, care își încheiase programul la amiază și plecase acasă. Masa aceasta arăta ca orice birou de secol douăzeci și unu: telefon, laptop, imprimantă cu fax, toate se aflau acolo, aliniate ordonat, curate și în perfectă stare de funcționare. În spatele fotoliului secretarei se găsea un șemineu, iar în fața biroului o ușă cu vitralii care dădea în camera de zi. Din hol o scară ducea la etaj, unde se aflau apartamentele private ale stăpânilor casei, iar o altă scară cobora în subsol, unde mania de colecționar de antichități a domnului Heller amenajase o

bibliotecă plină de cărți vechi, extrem de valoroase.

Tânărul intră în camera de zi, mobilată cu fotolii comode, măsuțe joase și tot felul de nimicuri de preț care îi trădau pasiunile multe și variate. Se găseau acolo un glob pământesc pe un minunat suport de abanos, câteva machete minuțios executate ale unor corăbii cu pânze, niște sculpturi tribale africane, minimaliste dar expresive, iar pereții lambrisați cu un lemn închis la culoare fuseseră decorați cu papirusuri egiptene și câteva picturi de mici dimensiuni, reprezentând peisaje în stilul clasic. Pe măsuțe se vedeau vase prețioase de porțelan chinezesc, casete din jad sau malachit, albume de fotografii cu coperta din mătase pictată, cupe înalte de cristal pline cu scoici exotice sau cu cristale brute, neprelucrate și – mai ales – ceasuri mecanice vechi care ticăiau. Camera era luminată de o mulțime de lămpi de toate soiurile și formele: veioze, lămpi cu picior, imitații electrice ale unor lămpi cu petrol, lămpi lucrate din cristale de sare și câte și mai câte. Încăperea aceasta era foarte mare, ceea ce făcea ca mulțimea de obiecte să se repartizeze armonios în spațiu și să nu dea impresia de înghesuit.

Domnul Heller își aruncă neglijent rucsacul din spinare pe un fotoliu îmbrăcat într-o husă de catifea și se apucă să caute ceva în rucsac. Extrase un recipient din plastic, de cinci litri, plin cu un lichid gros, roșu-stacojiu. Scutură bine bidonul, îl privi atent și – mulțumit de ceea ce văzu – îl îndesă într-un frigider mare, aflat în spatele unei alte uși cu vitralii. În frigider nu se găsea altceva decât sticle de diverse forme și mărimi, pline cu același lichid stacojiu, dar nici un pic de mâncare. Bucătăria contrasta cu mărimea spectaculoasă a camerei de zi: era micuță, practic un fel de intrând sau firidă săpată în zid și nu conținea mai nimic. În afara frigiderului de dimensiuni respectabile, se vedea un cuptor cu microunde, din cele mai mici

de pe piață, o cafetieră și un dulap pentru veselă, mic și mai mult gol. Într-o vitrină zăceau desperecheate câteva cești pentru cafea și o superbă colecție de pahare de cristal, cu aspect vechi.

După ce scăpase de bagajul de pe spate, domnul Heller coborî în bibliotecă. Aceasta se întindea sub toată casa, dispunea de instalații sofisticate de control al umidității și temperaturii aerului și – văzând cărțile din rafturi – nici o măsură de conservare nu părea de prisos. Orice bibliotecă universitară sau muzeu de clasă ar fi fost invidios pe conținutul acelei biblioteci: papirusuri egiptene, scrieri chinezești pe mătase, pergamente medievale cu superbe miniaturi lucrate de mână, incunabule datând de la începuturile tiparului, tratate de știință și tratate de magie, cărți despre ocultism, tarot și astrologie, manuale de alchimie, hărți și desene, profețiile lui Nostradamus alături de tabelul lui Mendeleev și cartea morților egipteană lângă teoria relativității.

Într-un colț al bibliotecii se găsea un birou masiv din lemn de stejar, magnific sculptat și un fotoliu acoperit cu piele de Cordoba, iar în spatele fotoliului o panoplie cu arme albe de paradă. Atrăgea atenția o spadă cu mânerul din argint negru, bătut în rubine sângerii. Domnul Heller o luă și-și trecu degetele peste lama cu tăiș ascuțit.

-Poftim de te încrede în oameni. Auzi, cică un înger a tăiat capul răspopitului! Oare de ce cred eu că știu mai bine cum stau lucrurile? Cât despre comoara lui, Banca Genevei e un loc mai mult decât sigur ca să o păstrez. Și am tot dreptul din lume să fie a mea, doar l-am ucis pe criminal și am plătit cu viața – cu viața mea umană – tot acel aur.

Din biblioteca de la subsol, domnul Heller urcă la etaj. Pe coridor, la capătul de sus al scărilor, se găsea o oglindă masivă din cristal, cu rama de bronz aurit, care-i reflecta silueta în întregime. Se privi atent în ea, cu un ochi scrutător, inchizitorial.

Pe hainele deschise la culoare nu trebuia să se zărească nici o cută, nici o pată oricât de mică ar fi fost. Cu o noapte în urmă, când vânase mistrețul, se dezbrăcase și-și împăturise atent cămașa și pantalonii, abandonându-le în rucsac, la baza trunchiului unui stejar bătrân. Îi plăcea să se lupte complet gol, așa cum îl făcuse mama-natură, doar el, cu mâinile goale și cu colții lui ascuțiți, împotriva fiarei care își folosea toată puterea ca să-și salveze viața. Zadarnic – din aceste încleștări nocturne, blondul ieșea mereu victorios, fără o zgârietură și fără o vânătaie. Nu era nevoit să ucidă animale de foame sau mai bine zis de sete, așa cum făceau unii din neamul lui. Se obișnuise destul de bine cu hrana sintetică, de când jurase să nu mai atace oameni. Dar vânătoarea nocturnă îi provoca o plăcere imensă, îl punea în contact cu latura lui sălbatică, demonică, latură pe care și-o inhiba cu strășnicie ori de câte ori se afla într-o societate umană. Acest „dresaj” al propriei firi violente dura de atâtea secole, încât devenise a doua lui natură.

Se pare că imaginea din oglindă îl mulțumea, pentru că își trimise sieși bezele. Apoi, cu gesturi fulgerătoare, se dezbrăcă și-și examină corpul – nici un semn nu trăda lupta din noaptea trecută. Pentru acel corp care se reflecta în oglindă, orice femeie și-ar fi pierdut mințile. Avea proporții perfecte, un abdomen plat, umeri și picioare puternice. Trăda forță, fără să fie un colos de mușchi, asemenea unui culturist. Domnul Heller era conștient de modul în care arăta, pentru că pusese o vrajă pe mințile muritoarelor din Sasca și din împrejurimi, astfel ca ele să-i observe frumusețea aproape ireală cu un soi de detașare, așa cum ar admira o superbă statuie la un muzeu, dar fără să și-l dorească. Răceala pe care o răspândea în jur îl ajuta și ea să țină femeile la distanță. Cine ar fi dorit să-și petreacă nopțile tandre în brațele unui cub de gheață? Iar el chiar

asta era – o alcătuire din marmura cea mai albă, o plăsmuire din zăpadă strălucitoare, însuflețită. „Însuflețit, dar nu viu” gândi domnul Heller. „Iar oamenii zic că nu ne reflectăm imaginea în oglindă. Bună glumă !”

În final își examină cu atenție ochii – aceștia erau singurii care îl puteau da de gol, atunci când exagera cu lăcomia. Sângele uman îi colora în stacojiu, cel animal le dădea doar o ușoară tentă roșiatică. După noaptea în care își făcuse de cap cu sângele mistrețului ucis, ochii lui, care cândva fuseseră albaștri ca cicoarea, deveniseră de un mov adânc, o culoare frumoasă și rară care dădea feței sale cu trăsături fine un aer misterios. Pe deplin mulțumit, intră în baia uriașă, plină cu mirosuri plăcute și se întinse lenș în cadă, dând drumul la apă. Baia era o încăpere ca toate băile omenești dintr-o vilă de lux, spațioasă, cu zeci de rafturi și dulăpioare pline cu cosmetice scumpe, dar nu se vedea pe nicăieri vreun vas de toaletă. Domnul Heller nu avea asemenea nevoi umane. De aproape cinci sute de ani încetase să mai fie om – un lucru pe care i-ar fi fost greu să spună dacă îl regreta sau nu.

Clipi somnoros din ochi și se afundă cu capul sub apă, lăsând marea de spumă să i se amestece în părul lung și blond la care ținea ca la un trofeu de preț. Era și firesc, părul nu i se regenera niciodată și nici un fir nou nu venea să-i înlocuiască firele căzute. Asta îl făcea să-și spele părul cu o grijă obsesivă: dezvoltase un întreg ritual pe care-l urma cu strășnicie. După ce isprăvi cu baia, se îmbrăcă într-un halat lung de casă, bordo închis – în general la nivelul camerelor private de la etaj predomina roșul într-o infinită gamă de nuanțe, de parcă stăpânii locului ar fi făcut o fixație pentru această culoare. Când se pregăti, mulțumit, să-și acorde un răgaz de binemeritată relaxare, soneria de la intrare țârâi strident.

-Mâncate-aș, nenorocitule! tună domnul Heller. Pe coarnele Satanei, cine e imprudentul?

Coborî scările într-o fracțiune de secundă și deschise ușa. Pe terasa de la intrare se găsea pădurarul care, într-o atitudine ezitantă, își lăsa greutatea corpului când pe un picior, când pe celălalt. Poate că domnul Heller se deplasa extrem de repede, dar și mai repede reuși să-și schimbe expresia feței, trecând de la o furie neagră la un zâmbet blajin și plin de bunăvoință.

-A, dumneata erai ? Cu ce te pot ajuta?

-Scuze că dau buzna așa, răspunse pădurarul. Dar știu că te ocupi de tot felul de lucruri stranii și iarăși am văzut o chestie din aia… bănuiești, cred, despre ce vorbesc, e ca luna trecută. E deja a treia sau a patra oară și mi-e cam frică. Aș vrea să știu ce părere ai dumneata despre asta. Adică atunci când ai văzut leșul, azi de dimineață, arăta tot așa?

-Așa cum?

-Sfâșiat, de parcă mistrețul ar fi fost răpus de un animal mult mai puternic. Și pe lângă asta era uscat ca iasca, fără pic de sânge în el.

-Poftește în casă, te văd speriat și vreau să-ți ofer ceva de băut, spuse blondul pe tonul unei gazde amabile.

-Sunt cu mașina, protestă pădurarul.

-Cine a adus vorba despre alcool ? Poate preferi o cafea sau un suc de fructe de pădure. Am unul excelent, de casă.

-Un suc aș bea, că mi s-a uscat gâtlejul. Dar nu deranjez?

-Nu, nu e nici un deranj.

Când îl văzu instalat comod într-unul din fotoliile din camera de zi, cu un pahar de sirop de coacăze în față, blondul începu să-și liniștească oaspetele:

-Nu înțeleg ce te sperie. Ai vrut ca sătenii să scape de mistrețul acela și au scăpat, nu? A fost vreun foc de armă? N-a fost! Te poate acuza

cineva că nu păzești pădurea de braconieri? Nu! Atunci ce motive ai să fii îngrijorat?

-Păi, așa cum prezinți dumneata lucrurile, n-aș prea avea motive. Dar mă întreb ce anume a sfâșiat mistrețul. Urși nu sunt pe aici, ce altă vietate ar putea fi? Ce monstru trăiește mai nou prin pădurile astea? Și când va ataca oamenii?

Domnul Heller tresări.

-Ți s-au plâns sătenii? A avut cineva ceva de pătimit?

-Nu, doar grădinile le-au fost devastate de turma de mistreți.

-Ei, vezi? Dacă ceea ce a ucis mistrețul ar avea vreo treabă cu oamenii, nu crezi că și-ar fi găsit timp să-i atace deja? Nu, oamenii nu sunt în nici un pericol. A văzut vreun sătean animalul acela?

-Nimeni nu a văzut nimic, răspunse pădurarul după câteva clipe de gândire. Probabil creatura nu atacă decât noaptea.

-Creatura aceea – precizează blondul – se ocupă de eliminarea mistreților care s-au înmulțit în exces și produc pagube grădinilor, dar lasă oamenii în pace. Crede-mă, sunt sigur de asta. Ei, tot mai ești îngrijorat?

-Îngrijorat? Nu, doar curios. Voiam să știu ce era…

Domnul Heller se instală într-un fotoliu aflat față în față cu cel în care se așezase pădurarul. Cu ochii lui violeți, strălucitori, privi în ochii omului și vorbi cu o voce moale, plăcută:

-Nu ai de ce te teme. Ține minte, nimeni și nimic nu va face rău sătenilor din Sasca sau oricărui alt om care va trece pe aici. Iar dumneata – privirea îi deveni mai intensă, mai strălucitoare – nu vei mai fi curios să știi nimic despre creatura aceea. S-a dus, a dispărut, pur și simplu nu mai există pentru dumneata.

Pădurarul se uită ca hipnotizat în ochii domnului Heller, care întrebă pe un ton

indiferent:

-Ei, ți-a plăcut siropul? Mai vrei unul?

-Nu, mulțumesc, am trecut numai să-ți spun că am scăpat de mistrețul care teroriza sătenii. Știi, i-am găsit leșul într-un lan de floarea-soarelui.

-Chiar așa? Ia te uită!

-Acum mă duc acasă, mă așteaptă nevasta și copiii. Mulțumesc pentru sirop, a fost delicios.

După ce plecă pădurarul, domnul Heller își adânci cu gesturi ostenite fruntea în palmă. „Măi să fie" gândi el, „greu a fost să-l farmec acum, ziua. Și nici măcar nu sunt sigur că am reușit – va trebui să trec pe la el într-o seară, după apusul soarelui, să repet vraja ca să fiu liniștit că individul nu-și va aduce aminte de nimic"

Ar fi putut lăsa pădurarul să caute mult și bine creatura aceea. Mai devreme sau mai târziu, sătenii ar fi ajuns la concluzia că omul e dus cu pluta și nu i-ar fi interesat poveștile lui. Dar domnul Heller nu și-ar fi iertat coșmarurile bietului pădurar, despre a cărui căutare el știa dinainte că va fi zadarnică. Omul avea în mod clar în minte un soi de animal îngrozitor de mare, cu blană, gheare și colți, iar așa ceva nu exista prin părțile locului. Cum să bănuiești că de masacrarea mistrețului era răspunzător un tip elegant, cu manière politicoase, unghii îngrijite și dinți mici, albi, perfecți ca un șirag de perle?

Domnul Heller se linse pe buze la gândul înserării care se apropia. Atunci va putea să scoată din frigider un pic din sângele pe care-l depozitase acolo și să se hrănească. Ziua nu era în stare să pună nimic în gură, așa cum nu-și putea scoate nici colții. Deși fusese dăruit cu rarisima calitate de a nu lua foc la lumina soarelui, rămăsese totuși o creatură a nopții, iar noaptea era singura care îi dăruia magia ei și-i alimenta puterile neobișnuite.

Până la lăsarea întunericului mai erau câteva ore bune. Profită de ele ca să se retragă în bibliotecă, după ce zăvorâse ușile pe dinăuntru.

Casa părea pustie oricui ar fi văzut-o, iar el avea la dispoziție un timp numai pentru sine, pe care și-l va petrece alături de cărțile lui dragi. Pe când cobora scara spre subsol, telefonul începu să zbârnâie.

-N-ai decât să suni cât poftești, i-o trânti domnul Heller. Oamenii nu trebuie obișnuiți să le stai la îndemână pentru orice fleac, altfel le dai un deget și ei îți iau tot brațul. Cine mă caută azi, să mă caute și mâine !

Mulțumit de acest raționament, ignoră telefonul fără să răspundă la appel.

De la biserica din Sasca, Miriam mai făcu cinci minute cu „gândacul" verde și ajunse în fața casei pe care tocmai o moștenise de la mătușa ei. Era o casă veche din cărămidă, înaltă dar fără etaj, care cândva trebuia să fi fost frumoasă, o casă „domnească", așa cum numai la oraș se mai aflau. Dar vremurile acelea trecuseră de mult și acum casa nu mai era decât un imobil gârbovit de ani, cu vopseaua scorojită în multe locuri și crăpături adânci în zidurile bătrâne. Când o cumpăraseră, arătase cu mult mai bine, dar asta a fost cu mulți ani în urmă. Avea trei camere – una pentru părinții ei, una pentru Ayse și a treia – camera copiilor. Georgeștii voiseră mulți copii și cele trei camere spațioase și curtea interioară ar fi devenit un loc de joacă minunat. Dar n-a fost să fie: ei au murit de tineri, iar una din camere zăcea închisă de atunci, cu storurile de la geamuri mereu lăsate în jos, decolorate de soare și pline de pete de la igrasia care se infiltra peste tot. Două camere erau suficiente pentru Ayse și pentru Miriam, iar iarna se înghesuiau într-o singură încăpere ca să economisească lemnele de foc. Acum, că Ayse a murit, a doua cameră urma să fie închisă și ea, iar Miriam va folosi unica încăpere rămasă. În felul acesta, își spunea tânăra, casa își pierdea cu încetul

viața, devenea o înșiruire de spații goale, folositoare doar ca depozite de vechituri.

Duse gladiolele în camera Aysei și le puse într-o vază cu apă. Urma să plece cu ele la cimitir pe înserat, când soarele își va domoli dogoarea. Până atunci inspectă frigiderul, găsi câteva roșii mari și își făcu o salată pe care o mâncă fără nici un chef, acceptând că era totuși mai bună decât nimic. După care își aranjă rochia neagră pe spătarul unui scaun și se îmbrăcă într-un tricou de casă vechi, decolorat de atâta spălat și o pereche de pantaloni scurți până la genunchi, care nu arătau cu nimic mai bine. Înarmată cu mănuși de cauciuc, o mătură și un făraș, se pregăti să atace pânzele de păianjen și cotloanele de mult neaerisite ale beciului. Prefera să facă acest lucru atât timp cât soarele mai arunca o rază de lumină prin geamurile mici ale demisolului. Noaptea, nu ar fi coborât în pivnița aceea pentru nimic în lume. Încă îi stăruiau în cap poveștile copilăriei – Ayse îi vorbise mereu de cetăți cu subterane întinse pe distanțe interminabile și de coridoare pustii, pline cu tainițe… veșnicele ei tainițe făcute numai pentru ascunderea acelei comori despre care nu uita niciodată să spună că o așteaptă pe nepoata ei. Ayse murise fără să apuce să sufle o vorbă despre locul în care ar fi trebuit să se găsească fabuloasa comoară, iar tot ce o aștepta pe Miriam în beci era o cantitate impresionantă de praf și murdărie. Nu-i vorbă, pivnița aducea cât de cât cu descrierea bătrânei – avea ziduri groase de cărămidă, cu bolți impresionante, dar Miriam putea să jure că nu locul acela fusese hărăzit să adăpostească tezaurul, dacă existase unul vreodată. Ea își imagina mai curând că alegerea părinților și a mătușii, când cumpăraseră casa, se oprise asupra acelui imobil tocmai pentru că semăna cu poveștile care bântuiseră mereu mintea Aysei.

Deschise cu greu geamurile mici, înțepenite, care scârțâiră în balamalele lor, își ascunse părul

sub un batic vechi și începu să măture, ridicând munți de praf în jurul ei. După vreo două ore de muncă, în care asudase cumplit, Miriam decise că nu avea rost să mai insiste: un praf fin se tot așternea pe locurile proaspăt curățate, provenind din vechile ziduri ale căroro cărămizi le măcina scurgerea timpului. Beciul arăta acum mult mai curat decât atunci când intrase și ea hotărî că era momentul să se ocupe de sortarea nimicurilor (majoritatea numai bune de aruncat) care se găseau acolo. Amintirea n-o înșela, descoperi cele două lighene de tablă dar, privindu-le cu atenție, își dădu seama că le-ar fi putut vinde doar pe post de ciur, atât erau de găurite. Începu să construiască un morman de lucruri „de aruncat", unde aterizară lighenele, urmate de o păpușă de plastic căreia îi lipseau mâinile, un candelabru de alamă pătat îngrozitor, cu abajururile becurilor sparte și alte o mulțime de nimicuri. Într-un alt colț adună câteva unelte despre care spera că îi vor servi odată la reparații: un ciocan, o daltă, două topoare, un fierăstrău, cuie… Acum că pusese mâna pe toate acele obiecte simțea cumva că pivnița o acceptase ca stăpână și teama din copilărie de locul acela întunecat și misterios i se păru prostească.

Când soarele abia mai lumina prin geamurile minuscule ale beciului, Miriam decise să se spele și să plece la cimitir cu buchetul de gladiole. Singurul obiect necercetat din beci rămânea o ladă foarte mare, cu capacul înalt, rotunjit și colțurile ferecate în fier. Era lucrul care îi stârnise mereu curiozitatea în copilărie – părea singurul loc capabil să adăpostească tezaurul mătușii – dar nu reușise niciodată nici măcar să-i clintească din loc capacul greu. „De ce aș reuși acum?" gândi Miriam. „Ajunge pentru astăzi, mîine va trebui să găsesc undeva o rangă ca să deschid blestemata de ladă". Era deja la baza scărilor, pregătită să urce în locuința de deasupra beciului, când auzi un scârțâit în spatele ei. În liniștea desăvârșită din jur,

zgomotul era amplificat de zeci de ori de ecoul bolților pivniței. Miriam tresări și întoarse capul, iar ceea ce văzu o făcu să se țină cu mâna de scară ca să nu se prăbușească: capacul greu de lemn se ridica lin, de la sine, fără să-l atingă cineva, ca și cum o mână nevăzută ar fi deschis la comandă cutia Pandorei. Miriam ar fi vrut să se întoarcă la vechea ladă, dar voia și să ajungă la cimitir înainte de apusul soarelui. Cu picioarele înpleticindu-se – în fond văzuse scena de aproape și nu avea nici o explicație pentru lada care se deschisese singură – urcă totuși scara și rezistă tentației de a-și abandona toate preocupările de dragul lăzii. De pe scară însă, profitând de avantajul vederii de sus, aruncă o privire în urmă. Ceea ce zări erau mormane de hârtii vechi înghesuite în ladă. „Pot aștepta până mâine” își spuse Miriam. Se grăbi să se spele, își puse din nou rochia neagră cu care fusese dimineața la școală și-și strânse părul sub pălărioara ei micuță. Cu buchetul de gladiole în mână, se pregătea să iasă din casă când zări cu colțul ochiului telefonul.

„Domnul Heller”, gândi ea. „E vânător de fenomene paranormale și colecționar de antichități. Oare m-ar lua de nebună dacă i-aș povesti cum s-a deschis lada de la sine, fără să fie nici un mecanism cu arc în capac?” Nu-i știa numărul de telefon, dar părintele, un nesecat izvor de informații, sigur i-l va spune. Obținu repede numărul dorit, mulțumi la telefon preotului și încercă să sune la familia Heller.

… Aștepta înfrigurată. Auzi soneria o dată, de două ori, de cinci ori – nici un răspuns. „Nu e nimeni acasă la ora asta. Și poate nici n-a fost o idee prea bună să-l sun”. Resemnată, Miriam se duse la cimitir. Mergea absentă prin sat, salutând babele ieșite pe la porți și frământând în cap o singură întrebare: cum s-a deschis de la sine blestematul acela de capac? Era profesoară de

fizică și minunile nu țineau de domeniul ei de activitate. „Trebuie să existe un mecanism secret ascuns în cutia aia imensă. Mâine voi avea timp să o golesc de toate vechiturile care zac în ea și să o studiez minuțios”. Astfel liniștită, puse florile pe mormântul proaspăt al Aysei și se pierdu într-o rugăciune pioasă, încercând zadarnic să alunge din cap vocea care-i șoptea răutăcios: „da, dar nici n-ai atins lada. Orice mecanism secret are nevoie de o atingere ca să se declanșeze. Dar tu nici nu ai atins lada, știi bine asta”…

Cap.3 Înțeleapta Ayse

Nu toate nopțile băutorilor de sânge sunt atât de distractive pe cât fusese noaptea trecută, când venise de hac mistrețului – de fapt în noaptea asta domnului Heller nu-i rămânea decât să alerge puțin prin pădure, din respect pentru condiția fizică a corpului său nemuritor, iar apoi să citească, să studieze, să-și cultive intelectul. Cultivarea intelectului era o preocupare veche a blondului, care îl însoțise mereu de-a lungul celor cinci sute de ani de existență. În ultima vreme cititului, mersului la spectacole și vizitării muzeelor li se adăugase căutarea pe internet, asta de când o persoană binevoitoare îl învățase să se descurce cu minunile tehnologiei. Mulți nemuritori nu reușiseră să țină ritmul cu evoluția omenirii. Unii fuseseră nevoiți să se ascundă pentru totdeauna printre ruine sau prin cimitire părăsite, terminând prin a deveni biete umbre jalnice și mereu înfometate, bune doar să alimenteze poveștile cu strigoi. Alții, chiar mai rău de atât, se deconspiraseră în fața oamenilor care aveau mereu la îndemână blestemata țepușă de lemn, iar aceasta aducea sfârșitul lipsit de glorie al oricărei făpturi pretins eterne.

Domnul Heller nu înțelegea nici râvna umanității de-a ucide vampiri (deși oamenii se omorau mult mai des între ei, trebuia să accepte asta), dar nici ferocitatea unora dintre confrații săi, care lăsau în urmă munți de cadavre umane. El știa din propria experiență că agonia omului e provocată mult mai des de alți oameni decât de boli sau de accidente. Fusese, în timpul Renașterii, un băiat frumos cu păr blond și ochi albaștri, care se născuse în familia unui orologier din Nurnberg. Învățase meserie în atelierul tatălui său, o meserie foarte bine văzută în vremea aceea: era epoca de

construcție a marilor catedrale, iar acestea dispuneau, toate, de câte un ceas imens care dădea ora (relativ) exactă întregii comunități a orașului. Plecat într-un voiaj lung de întreținere și reparare a orologiilor din turnurile bisericilor, nimerise în răsăritul Europei, în plin război între creștini și musulmani și fusese nevoit să ierneze în Mehadia, apărată pe atunci de o garnizoană creștină puternică. Acolo se îndrăgostise cu adevărat pentru prima oară și-și pusese pirostriile și tot acolo dăduse peste un socru nesuferit, hangiul satului, care îi ceruse să facă avere deîndată, cu orice preț.

Atunci, ca și acum, averile mari se agoniseau cu greu, de-a lungul multor generații. Azi există câștiguri fabuloase la loto sau celebritate dobândită peste noapte, dar în vremea aceea singurul mod cinstit de a deveni bogat dintr-o dată era să-ți surâdă norocul schimbător al căutătorilor de aur. În jurul Oraviței se găsiseră mereu filoane bogate, așa încât blondul nu trebui decât să facă rost de o sită și să se instaleze pe malul Nerei, începându-și munca. La fața locului dădu de trei oameni care se îndeletniceau cu același lucru și care-i spuseră că știu niște locuri aducătoare de câștig bun, pe care sunt gata să i le dezvăluie dacă tânărul s-ar asocia cu ei. De bună credință și naiv, acceptase târgul și norocul părea să le surâdă.

Restul istoriei era plin de amar și domnului Heller nu-i făcea plăcere să și-o reamintească. Cei trei tovarăși se dovediră a fi oamenii răspopitului, acel temut bandit care teroriza ținutul. I-au luat aurul și l-au bătut până când moartea lui devenise o chestiune de ore, după care l-au lăsat să zacă în voia jivinelor pădurii pe malul unui lac fără nume. Așa l-au găsit doi nemuritori care l-au transformat într-unul de-al lor, simțindu-i mirosul sângelui și dorința de răzbunare.

În primele luni după ce a devenit vampir, domnul Heller s-a ocupat de banda răspopitului, ucigându-i pe toți, până la ultimul om, spre

mulțumirea sătenilor din zonă. Apoi a lansat legendele despre lacul pe fundul căruia se odihnea adesea în zilele însorite, ferindu-se de astrul zilei care distruge creaturile întunericului. Așa și-a primit apa aceea adâncă și tăcută, ca un ochi de noapte pierdut în negura pădurii, denumirea de Lacul Dracului. După care blondul a început să călătorească în lumea largă, să se bucure de noile puteri dobândite și mai ales să învețe. La Sasca s-a întors de multe ori, la intervale destul de lungi ca generațiile care-l cunoscuseră să se stingă și altele să le ia locul. Pe măsură ce omenirea devenea mai rațională și mai neîncrezătoare în ființele supranaturale, el simțea nevoia să reamintească oamenilor de existența vampirilor. S-a apucat să scrie tratate savante pe acest subiect, dar nu și-a câștigat decât renumele de individ țicnit. Și cum să mai creadă omenirea, când vampirii se împuținaseră peste măsură, distruși de evoluția tehnicii?

Domnul Heller se chinuise mult timp să înțeleagă ferocitatea celor două tabere, oameni și vampiri. Pentru el erau două specii înrudite, care ar fi trebuit să se înțeleagă – doar vampirii fuseseră oameni înainte, nu? Iar cumplitele povești despre băutul de sânge, deși plecând de la un sâmbure real, ajunseseră la niște exagerări pe care nici o minte normală nu le-ar fi putut crede. După ce-și desăvârșise răzbunarea, ucigându-l pe răspopit și banda acestuia, el nu mai atacase nici un om. Cu zeci de ani în urmă, înainte de inventarea tratamentului hipertensiunii, îi ajuta pe bolnavi să supraviețuiască în timpul crizelor, luându-le câte o înghițitură sau două de sânge. În rest, se hrănea numai cu animale, iar de curând sintetizase din proteinele conținute în ciuperci, din coloranți și fier o băutură foarte asemănătoare sângelui, pe care organismul său sensibil o tolera mulțumitor.

În seara asta se cinstise cu un amestec de sânge de mistreț și sânge sintetic, apoi coborî în

bibliotecă și se apucă să studieze. Preotul pomenise ceva despre Ada-Kaleh, locul de naștere al Aysei, iar pe lângă urechile lui trecuse vag informația că insula s-ar fi scufundat cu vreo cinzeci de ani în urmă. Una din ideile greșite ale oamenilor despre vampiri e că aceștia sunt vii noaptea și morți ziua. În realitate lucrurile nu stau chiar așa – ziua dispar în văgăuni tainice, fugind din calea soarelui ucigaș, dar asta nu înseamnă că ar dormi, după cum nici noaptea nu sunt treji întotdeauna. În fapt, ciclul lor de somn și veghe e cu totul diferit de cel uman și asta a dat naștere multor legende. Domnul Heller, de pildă, era capabil să doarmă decenii la rând, după care putea sta treaz un secol încheiat. Petrecându-și mulți ani pe fundul lacului său de pe Cheile Nerei, ratase construirea hidrocentralei de la Porțile de Fier pe care o văzuse doar în treacăt, recent, într-o călătorie cu trenul. Căutase atunci din ochi mica insulă pierdută în mijlocul Dunării și n-o găsise, iar linia țărmului i se părea mult schimbată față de amintirile sale. Acum voia să-și confirme ceea ce auzise doar din zvonuri. Biblioteca dispunea de o conexiune la internet de mare viteză, iar el extrase un laptop dintr-un sertar al biroului, îl conectă și începu să caute informațiile care-l interesau.

Își termină munca spre dimineață, iar în gură îi rămase un gust amar. Era adevărat – micuța grădină a Edenului situată cândva între apele Dunării fusese scufundată, căzuse victimă civilizației. Toate fotografiile, informațiile și filmele găsite purtau pecetea tristeții și a deznădejdiei oamenilor, care erau conștienți că pierd o minune, un loc paradiziac, de neînlocuit. Amintirile și sentimentele domnului Heller erau amestecate – vizitase insula de nenumărate ori, dar numai după ce a devenit vampir. Se bucurase de tihna străduțelor înguste, cu aerul lor oriental, de răcoarea bolților vechii cetăți în nopțile de vară, deși își amintea bine și zilele când cetatea aceea

numai liniștită nu fusese, când cine o stăpânea avea controlul asupra Dunării și deci asupra jumătății de răsărit a Europei. Pentru petecul acela de pământ se dăduseră lupte crâncene cândva. Dar îi era și ciudă pe insularii aceia norocoși, care se îndulceau cu gustul celei mai adevărate cafele turcești din lume, cu dulceața de smochine, cu rahatul aromat plin cu sâmburi de migdale sau alune, cu alviță, bragă, baclavale și cataif, cu tutunul plăcut mirositor - și lista bunătăților părea să nu se mai termine! El nu se putea desfăta cu nimic din toate astea. Pentru vampiri nimic nu are gust în afara sângelui, iar hrana omenească, dacă o înghit din greșeală, le provoacă stări de rău și sunt nevoiți să o vomite.

În vremurile când umblase pe insulă, soarele era la fel de distrugător pentru domnul Heller ca și pentru restul confraților. Fusese nevoit să-și înfrâneze tentația de a ieși să se plimbe ziua prin bazar – era un tip bogat și totuși nu-și putea permite nici măcar bucuria de a-și cumpăra frumos mirositorul ulei de trandafiri, unul din produsele specifice de comerț din Ada-Kaleh. El nu putea ieși la lumina zilei, iar la apus bazarul se închidea și peste toată insula se lăsa o tăcere tulburată numai de chemarea muezinului la rugăciunea de seară. Iar acum, când nimeni și nimic nu-l oprea să se plimbe în bătaia soarelui, ar fi vrut să viziteze bazarul pe lumină, dar locul acela nu mai exista.

„Nu-i nimic”, își spuse resemnat, „te poți duce oricând la cumpărături în Istambul, dacă ți s-a făcut dor de farmecul oriental”. Dar știa că nu e același lucru. Ar fi găsit obiecte mai scumpe și mai strălucitoare, dar nu și pitorescul așezării care de-acum nu mai trăia decât în amintire. Apoi zâmbi: gândul la cumpărături îi dăduse o idee!

Cu viteză fulgerătoare, puse calculatorul la loc iar pe urmă începu să se învârtă prin casă căutând tot felul de lucruri stranii, aparent fără legătură unele cu altele. În final urcă în camera de

zi, de acolo se duse în bucătărie și încălzi în cuptor o porție zdravănă de sânge, pe care o puse într-un pahar înalt, cu picior. Pe piciorul paharului se hârjoneau două naiade din sticlă albăstruie, grațioase și fragile. Aruncă o privire pe geamurile imense – din fericire, era încă noapte afară. Trebuia să termine ce-și pusese în cap să facă înainte ca dunga rozalie a zorilor să se ivească pe cer, altfel era pierdut. Lumina zilei îl lipsea de puterea magiei și-l făcea să devină aproape un simplu om.

Coborî în bibliotecă, apăsă un buton în perete, mascat de un raft de cărți și o ușă tainică se deschise dând la iveală o încăpere bizară. Era o sală săpată adânc sub casă, cu pereți din piatră, netencuiți, având ca singur mobilier un ceas mare cu pendul și o ladă plină cu pământ. Pe un perete se găsea o panoplie cu arme albe vechi, mai sărăcăcios decorate decât cele din bibliotecă, dar cu tăișul mai strălucitor, părând a fi gata oricând să fie folosite. Pe un alt perete se afla o oglindă acoperită cu o pânză neagră și cam asta era tot. În locul acesta domnul Heller venea rar, numai atunci când voia să intre în contact cu latura sa de creatură magică și să facă vrăji. Aici nu exista nimic care să dea impresia unei locuințe umane, așa ca decorurile din camerele de sus. Impresia generală era cea de auster, vechi și – datorită armelor și pământului din ladă – oarecum înfricoșător.

Blondul se îndreptă spre centrul încăperii, unde pe pardoseala din blocuri mari de piatră fusese trasat un cerc perfect, negru, părând a fi un desen în cărbune. Din camera de zi și din bibliotecă strânsese toate sfeșnicele din casă, pe care le răspândi la distanțe egale pe conturul cercului și în fiecare sfeșnic așeză o lumânare din ceară neagră. Dădu deoparte pânza care acoperea oglinda, apoi intră în cerc și aprinse lumânările. Era o precauțiune inutilă – toate manualele de

magie spun că cercul magic e obligatoriu când se săvârșește o vrajă de viață și de moarte. Dar vampirii nu pot săvârși asemenea vrăji. Legendele vechi susțin că vampirii nu au abilități de vrăjitor tocmai pentru că, fiind mult prea puternici, nu li s-a dat și această putere suplimentară. Dar tot legendele acelea spun și că orice băutor de sânge e distrus de soare, ars și redus la un pumn de cenușă.

Domnul Heller se pregătea să facă o simplă vrajă de transformare. Nu era, nici pe departe, un vrăjitor atât de bun încât să devină nevăzut sau să se transforme într-un obiect neînsuflețit, o plantă sau o jivină a pădurii. De fapt nu știa decât să se preschimbe într-un alter ego al său, imaginara sa surioară, scriitoarea. Descoperise demult că femeile, mai vorbărețe decât bărbații, obțin mai ușor informațiile dorite. Povestea comorii pe care i-o relatase Miriam îi captivă interesul – simțea că ceva cât se poate de real se ascundea în dosul a ceea ce părea un basm de adormit copiii. Spera că Miriam își va deschide mai ușor sufletul în fața unei tinere de vârstă apropiată și despre care toată Sasca susținea că are preocupări neobișnuite.

Cercul fiind trasat – o măsură de siguranță pe care o ia orice vrăjitor de bun-simț ca forțele magice să se manifeste numai în interiorul lui și să nu scape de sub control – iar lumânările aprinse, își privi reflectarea în oglindă, tremurătoare în lumina slabă a încăperii și se concentră, strângându-și și desfăcându-și pumnii. Din vârfurile degetelor începu să i se reverse o ceață neagră, care formă un vârtej și-l înconjură. Mai aruncă o privire oglinzii, în care se vedeau acum apărând fulgere luminoase în norul acela negru, închise apoi ochii și simți cum corpul i se dizolvă și plutește deasupra încăperii. Își consuma energia în ritm vertiginos: deși în noaptea precedentă se hrănise mai mult decât bine, gheara de durere a binecunoscutei senzații de sete îi sfâșia gâtul.

Durerea îl readuse în propriul trup și el deschise ochii – ceața neagră era absorbită în interiorul corpului, iar lumânările stăteau să se stingă. În locul unde stătuse mai înainte domnul Heller, oglinda reflecta silueta unei femei. Ieși din cerc, aprinse luminile (sala avea – culmea! - și lumină electrică, revărsată generos de un candelabru cu șase brațe) apoi se privi în oglindă. Întâlni ochii violeți, mari și adânci, ai unei tinere de vreo treizeci de ani, cu tenul alb, nas mic și o gură frumos conturată, surâzătoare, dar cu buzele lipsite de culoare. Peste fruntea înaltă cădea o claie de păr buclat, în culoarea mierii.

-Bună ziua, dragă Nelly, spuse „ea" pe o voce plăcută, de mezzosoprană. Acum, repede, du-te la machiaj – ai cam avea nevoie!

Dar înainte de orice făcu un ocol prin camera de zi, unde își găsi cupa cu sânge, dinainte pregătită și o dădu pe gât cu o sete năprasnică.

Nelly Noel, scriitoarea, ieși din casă în cursul dimineții. Purta o rochie de vară, albă cu imprimeu floral, asortată cu câteva șiraguri de perle, de lungimi diferite, strânse în jurul gâtului. Se încălțase cu o pereche de pantofi comozi, destul de eleganți ca să se potrivească rochiei de mătase și destul de sport ca să poată colinda cu ei pe potecile accidentate de pe Cheile Nerei. O poșetă mare, albă, purtată pe un umăr, îi completa ținuta, iar pe cap își pusese o pălărie croșetată, cu borurile ondulate, ornată de un întreg buchet de flori din pânză, bine apretate. Era foarte cochetă astfel aranjată, iar frumusețea ei naturală era sporită de un machiaj fin, care-i îmbujora obrajii și-i smălțuise cu un roz sidefiu buzele prea palide. O porni spre Sasca, iar pe drum întâlni chiar mai mulți turiști decât în ajun. „Azi e sâmbătă" își aminti ea. Asta însemna că turiștilor veniți pentru o săptămână de concediu li se adăugaseră orășenii care-și luaseră corturile și evadaseră, fie și numai

pentru două zile, din dogoarea orașelor. „Dacă e sâmbătă, Miriam trebuie să fie pe acasă”, își continuă Nelly raționamentul. „Și ce ar putea fata să facă acasă, decât ordine în beci, curățenie și zugrăvitul fațadei, pe care și-l tot promisese?” Nelly se hotărî să o caute, chiar dacă asta însemna că va fi nevoită să dea o mână de ajutor și să atingă, cu degetele cu unghii proaspăt lăcuite, mătura sau cârpa de praf. „Arta cere sacrificii”, se resemnă ea. „Fac asta pentru că voi scrie o carte fenomenală despre căutatul unei comor. Simt că merită!”

Noaptea aceea era prima, de când rămăsese singură în casă, în care Mriam simți frica. Întunericul era prea dens, tăcerea prea apăsătoare. Urechile îi țiuiau și auzea mereu în minte scârțâitul capacului lăzii care se deschidea fără ca cineva s-o fi atins. Se zvârcoli în pat încercând să adoarmă și dădu vina pentru insomnia ei pe căldura excesivă, deși știa că nu era adevărat. Trecuse de ora două noaptea când decise că nu avea rost să se frământe, aprinse veioza de lângă pat, se duse la noptiera cu medicamente și-și luă un somnifer. Hotărî să lase o lumină să pătrundă în cameră, altminteri ar fi avut impresia că zace într-un mormânt, zidită de vie. Pe coridor, în fața ușii dormitorului ei, se găsea un bec chior. Aprinse becul, stinse veioza și se băgă în pat, liniștită că putea deslușî conturul obiectelor din încăpere. Pe nesimțite, somniferul începu să-și facă efectul și… Miriam se frecă la ochi. Camera era inundată de soare, care intra prin perdele și prin draperiile decolorate, becul anemic ardea încă degeaba pe coridor, iar ceasul deșteptător de pe noptieră arăta ora zece dimineața.

-Iată ce înseamnă să te trezești devreme ca să continui curățenia prin casă, bombăni ea.

Se îmbrăcă în hainele de lucru purtate în ajun, înfulecă la repezeală o felie de pâine prăjită unsă cu magiun și-și prepară o cafea concentrată care –

spera ea – îi va alunga din cap buimăceala provocată de somnifer. Pe când își sorbea cafeaua, cu înghițituri mici, savurându-i aroma, se gândea la ce-i rămăsese de făcut. Putea să continue munca în beci cercetând conținutul lăzii sau putea să se ocupe de curățenia în restul casei. Beciul o atrăgea ca un magnet – păstrase din copilărie plăcerea scotocitului printre vechituri – dar îi readucea în minte teama resimțită cu o seară în urmă. Își închipuia lada închizându-se fără veste și prinzându-i mâinile sub capac, făcând-o prizonieră pentru tot restul vieții în locul acela întunecos. Alungă ideea, dar căută din ochi o mătură. Coada măturii, proptită între ladă și capac, va împiedica viziunea ei de coșmar să se îndeplinească. Liniștită din acest punct de vedere, își puse iar pe mâini mănușile de menaj, își strânse părul și coborî în pivniță. Îi trecu vag prin cap ideea să-l sune pe domnul Heller, ca să-i relateze pățania din ajun, dar acum, ziua, după un somn bun, ideea aceea i se păru prostească. Ba chiar se bucura că nimeni nu-i răspunsese la telefon.

Cobora deja scara spre beci (lada era nemișcată, tot cu capacul ridicat cum o lăsase cu o seară înainte) când auzi soneria de la intrare. Oamenii nu sunt prea încântați de oaspeți atunci când fac curățenie, dar de astă dată Miriam recunoscu în sinea ei că întreruperea îi făcea bine, abătându-i gândurile de la cufărul acela blestemat. Pe de altă parte, nu-și putea stăpâni curiozitatea: cine ar căuta-o într-o dimineață de sâmbătă, când școlile erau în vacanță, pe ea, care ducea o viață atât de retrasă?

La poarta casei stătea o tânără blondă, elegantă, într-o rochie albă pe care soarele o făcea să strălucească. Fața tinerei, umbrită de pălăria de soare, i se părea lui Miriam vag cunoscută.

-Scuză-mă că te deranjez. Sunt Nelly Noel. Ulrich m-a rugat să trec pe la tine.

Aha, Nelly! Și-o amintea, venise odată la liceul din Oravița să citească din ultima ei carte care, fiind un horror sângeros, îi adusese pe puștani în delir. Dar despre Ulrich nu știa nimic. Cine era Ulrich ăla?

Probabil scriitoarea îi sesiză privirea confuză, pentru că spuse repede:

-Ulrich e fratele meu, Johann-Ulrich Heller. Dar el preferă să i se spună Ulrich sau Uri. L-ai întâlnit ieri, l-ai ajutat să ajungă acasă și el ți-a rămas dator.

-Ah, da. Intră, te rog!

-Iar el, continuă Nelly, ca orice bărbat, își plătește datoria prin alții. Mi-a zis de dimineață: „du-te și ajut-o pe Miriam să-și facă ordine între vechiturile din pivniță, curățenia e domeniul de activitate al doamnelor și nu vreau să mă amestec”. Auzi la el, impertinentul!

O spusese râzând și făcând ștrengărește cu ochiul. În mod cert ea și domnul Heller se aveau într-adevăr ca frații și apelativul de „impertinent” i-l dăduse numai ca să-l alinte. Pe fața ei frumoasă nu se vedea nici urmă de supărare.

-Vrei să bei o cafea? întrebă Miriam. Aerul familiar al lui Nelly o făcea să se simtă bine cu ea acolo.

-Mulțumesc, am băut deja una de dimineață și ce-i prea mult strică. Ai cumva la îndemână un șorț vechi de bucătărie?

-Găsesc eu unul printre hainele rămase de la mătușa mea, spuse Miriam intrând în camera Aysei. Reveni de acolo cu un șorț mare, cu pieptar, de un roz decolorat.

-Exact ce-mi trebuie, făcu veselă Nelly. Își puse șorțul peste superba rochie de mătase, cu o nepăsare care pe Miriam o șoca. Trebuia mereu să-și aducă aminte că are în fața ei o femeie putred de bogată, care-și putea permite să-și strice bunătatea de rochie. Nelly avea talentul de a se purta natural, fără a face caz de banii și celebritatea ei, deși

lumea din sat bârfea că primise cinzeci de milioane de dolari (cinzeci de milioane!!!) numai din drepturile de ecranizare ale ultimelor ei cărți.

Miriam o luă înainte pe scara din beci. Abia când ajunse jos se gândi că poate vizitatoarea ei avea probleme să se descurce cu o scară de lemn, foarte veche, rezemată de un zid vertical. Privi în sus și zâmbi: Nelly venea cu mișcări tot atât de agile și de grațioase ca cele ale unei feline.

-Dar aici e curat, spuse ea rotindu-și ochii prin beciul întunecos. Și proaspăt măturat! Zău, nu cred că te pot ajuta prea mult în pivnița asta, iar eu chiar am venit să te ajut, vorbesc cum nu se poate mai serios.

Miriam se zăpăci. Ce să-i fi spus? Că nu-ți pui oaspeții să ia mătura și fărașul, nici să dea cu aspiratorul sau să curețe pânzele de păianjen? Așa ceva nu se făcea, mătușa ei ar fi protestat scandalizată dacă ea dădea dovadă de proastă creștere. Gândul la Ayse îi aduse o lacrimă în colțul ochilor, dar îi dădu și o idee.

-Nelly, iartă-mă că te întreb într-un mod atât de direct, fără nici o introducere. Tu crezi în ceea ce scrii?

-Dragă, răspunsul e și da și nu. Da, destul de mult ca să fiu convingătoare în cărțile mele și nu, nu chiar atât de mult încât să o iau razna.

-Dar există personaje și puteri supranaturale?

Scriitoarea surâse.

-Fratele meu e vampir, dacă te interesează. Văzând figura șocată a gazdei sale, adăugă repede: nu e chiar la ce te gândești, dar multe cărți serioase de parapsihologie numesc vampiri energetici genul acela de persone care dau mereu de lucru celor din jurul lor, care îi pun în mișcare pe toți și care trăiesc practic pe seama energiei semenilor. Mai devreme sau mai târziu oamenii ăștia devin oboasitori și agasanți pentru rude și prieteni. Nu știai?

-Nu… nu m-am gândit la asta dar în fond e logic ce spui. Atât că noi, cei fără fantezia ta creatoare, îi numim simplu șefi.

-Ei, hai, te-ai dezumflat! Te așteptai la o poveste de groază, nu?

-Cam așa ceva, recunoscu Miriam.

-Sau te gândeai la stafii?tatonă scriitoarea terenul. Bănuia că Miriam nu pusese întrebarea fără rost și voia să o facă să vorbească, pentru că fata se aventurase pe terenul ei. Casa pare destul de veche și n-ar fi exclus să fie bântuită, continuă ea. La chestia asta Ulrich e expert, dacă îl chemi te scapă urgent de orice fantomă. Știai că datoria lui e să le alunge din Turnul Londrei, atunci când regina trece pe acolo? S-a săturat biata femeie de toți acei indivizi care au susținut, de-a lungul secolelor, că ei au dreptul să poarte coroana Angliei și au fost uciși pentru asta. Indiferent cine ar fi regele sau regina actuală, stafiile țipă îngrozitor, urlă ca lupii și încearcă s-o sperie. Degeaba le spui că e altă dinastie la putere și că trăim în alt secol – nu se astâmpără! Ulrich mi-a povestit cum e. Poate cel mult să le scoată de acolo pentru câteva zile, apoi se întorc și o iau de la capăt. Dar în casa asta m-aș mira ca lucrurile să fi ajuns atât de departe, pentru ca fantomele să devină agresive e nevoie de crime îngrozitoare – de multă energie negativă, cum ar zice adepții științelor oculte. Tu doar spune-mi că te supără un strigoi și se rezolvă deîndată.

-Nu e o stafie, negă Miriam. De fapt nu știu nici eu ce e.

-Dar e ceva, insistă Nelly. Ai văzut ceva inexplicabil, nu?

-Da, ieri seară, acceptă Miriam. Făceam curățenie aici în beci când s-a întâmplat.

Odată cuvintele rostite, Miriam simți că, povestind, își ușurează sufletul și teama îi dispare. Se porni să relateze cu lux de amănunte cum se deschisese lada, precizând de zeci de ori că

verificase bine, nu era nici un mecanism cu arc ascuns în capac.

-Și de altfel nu era o mișcare bruscă, așa cum ar fi fost dacă un arc ar fi acționat capacul, ci ceva extrem de lin, ca și cum cineva ar fi vrut să-mi arate ceva în lada aceea și o deschidea treptat în fața mea, încheie ea.

-Hm, interesant! Pot să te întreb ce era în ladă?

-Păi, nu m-am prea uitat. Am plecat cu flori la mormântul mătușii, la întoarcere am luat cina și după aceea mi s-a părut prea întuneric să mai cobor în pivniță. Dar cred că sunt acte și hârțoage vechi, atâta tot.

-Ce ar fi să ne uităm acum, împreună?propuse Nelly.

Miriam acceptă pe dată. Prezența unei alte persoane, una în care avea spontan încredere, îi dădea siguranță.

Întinse mâna spre ladă și scoase de acolo un plic obișnuit pentru scrisori, îngălbenit de vreme. Ea nu sesiză dar Nelly, care urmărea scena cu ochi de vultur, văzu plicul ridicându-se ușor înainte ca mâna lui Miriam să-l atingă. „Din ce în ce mai interesant”, gândi scriitoarea.

-E o scrisoare de la Ayse către mama mea, spuse Miriam. Trimisă din Ada-Kaleh la Turnu-Severin. Ori n-a fost deschisă niciodată, ori s-a lipit din nou din cauza umezelii. Cred că nu e un păcat s-o citesc, acum că nici mama, nici mătușa nu mai trăiesc. Mătușa tot refuza să-mi povestească viața ei sau amintiri de familie despre părinții mei, dându-mi uneori impresia că fuseseră certați.

Tânăra se pregăti să rupă plicul, dar Nelly o opri cu un gest fulgerător.

-Stai, ești pe cale să comiți o prostie fenomenală! Plicul trebuie desfăcut cu mare grijă. Ia o foarfece sau un cuțit ca să nu-l strici.

Miriam se supuse și tăie plicul cu gesturi delicate. Din el căzu o scrisoare voluminoasă, pagini întregi acoperite cu scrisul mărunt al Aysei și mai multe fotografii.

-Citește-ți scrisoarea în liniște, în fond sunt treburile familiei tale. Eu între timp voi studia plicul, pentru că cred că am văzut ceva ce merită atenția și vreau să mă conving, propuse Nelly.

Luară loc pe două scaune vechi, desperecheate (în pivniță era destul mobilier uitat acolo din vremuri imemoriale, în stare proastă sau și mai proastă) dar atât timp cât nu se prăbușeau sub cele două tinere, scaunele acelea erau numai bune. În timp ce Miriam citea în surdină, Nelly privea timbrul scrisorii cu fascinația unui colecționar.

-Cred că am găsit comoara de care i-ai povestit fratelui meu, spuse ea după o vreme.

-Ce-ai zis?întrebă Miriam absentă, fără să-și ridice nasul din scrisoare.

-Zic că am găsit comoara, repetă Nelly apăsat, aproape silabisind cuvintele. Lasă scrisoarea, indiferent ce ar fi în ea nu e așa de importantă pe cât e plicul și fii atentă aici. Se pare că mătușa ta a fost o femeie diabolic de deșteaptă. Ai ceva cunoștințe, minime măcar, de filatelie?

-Tata colecționa timbre și i-am moștenit clasorul, iar Ayse mi-a spus unele lucruri, dar eu preferam în copilărie să strâng șervețele de hârtie. Apoi vremea aceea a trecut și n-am mai adunat decât articole decupate din revistele de astrofizică.

-Tot e bine, înseamnă că știi ceva. Ce anume dă valoarea unui timbru, din punct de vedere al unui colecționar?

-Vechimea și raritatea, răspunse mecanic Miriam.

-Până aici e corect. Care timbre sunt mai valoroase, cele obliterate sau cele neobliterate?

-Cele neobliterate, adică fără ștampilă, spuse profesoara de parcă ar fi răspuns în fața unei

comisii de examen.

-Întotdeauna? Ochii lui Nelly o priveau inchizitorial.

-Aproape întotdeauna. Adică uneori se poate să fie invers, dacă ștampila transformă un timbru banal într-o raritate. Tata avea un timbru în colecție, mătușa mi l-a tot arătat spunându-mi că e rar și prețios. Era chipul regelui imprimat pe el, iar deasupra o ștampilă preciza „Republică Populară” și data din 1948. Crezi că asta e comoara de care îmi tot vorbea Ayse?

-Nu cred, deși nici timbrul acela nu e de aruncat. Dar aici e ceva mult mai valoros, pentru că e unic. Nu mai există al doilea timbru ca cel de pe scrisoarea asta, nicăieri în lume. Ai idee care sunt cele mai scumpe timbre din România?

-Prima emisiune Cap de Bour, cred. Din a doua jumătate de secol XIX, parcă imediat după 1850. S-au păstrat mai puțin de zece exemplare, deci e și vechi și rar. Ayse spunea că un exemplar valorează mai mult decât un apartament.

-Te-a informat corect mătușa ta, la uitima licitație s-au plătit peste o sută de mii de euro pentru un „cap de bour”.

-Te știi bine, spuse Miriam cu admirație. Bănuiesc că ești o colecționară împătimită și ai participat la licitația în cauză.

-Nu sunt filatelistă, dar un scriitor trebuie să fie un pic din toate și să aibă cunoștințe din cele mai variate domenii. Recunosc că m-am documentat pentru o carte și că am citit despre timbre. Având în vedere cât de multe știi, ce poți să-mi spui despre timbrul de pe această scrisoare?

Nelly îi întinse plicul iar Miriam îl privi cu atenție, apoi păru decepționată.

-Nu cred că e așa de vechi și de rar. E timbrul obișnuit cu care se francau scrisorile în comunism, reprezentând stema de pe steagul din vremea aceea. Avea valoarea de cinzeci și cinci de bani și existau trei variante: albastră pe fond alb, roșie pe

fond alb și un galben-portocaliu pe fond alb, care se distingea greu. S-au tipărit milioane de timbre din astea, iar vechimea lor nu trece de șaizeci de ani.

-La ștampilă te-ai uitat?insistă scriitoarea. Mătușa ta a conceput un plan genial de-a o îmbogăți pe mama ta, căreia îi era adresată scrisoarea. Practic, cu cei cinzeci și cinci de bani dați pe timbru a creat o avere. Strașnică femeie! Mi-ar fi plăcut să cunosc pe cineva cu o minte atât de ascuțită.

-Explică-mi, ceru Miriam.

-Știai că la trei kilometri în aval de Orșova existase cândva o insulă pe Dunăre, Ada-Kaleh? A fost scufundată în 1970, odată cu construcția barajului de la Porțile de Fiar. De fapt insula există și acum, doar că se află la treizeci de metri sub apele fluviului, la fel ca vechiul oraș Orșova și satele din jur.

-Mama avea zece ani pe atunci, șopti Miriam. Azi nu se mai vorbește despre insulă și povestea ei iar Ayse, pe care am întrebat-o odată, a început să plângă și mi-a răspuns că încă n-a venit vremea să aflu. Mi s-a făcut milă de ea și n-am mai iscodit-o.

-Asta mă duce cu gândul la faptul că mătușa ta a trăit efectiv acolo. Insularii, după ce și-au pierdut locul de baștină, nu au mai fost fericiți niciodată, indiferent dacă au acumulat bogății ulterior sau au avut parte de o carieră excepțională. Am găsit, căutând pe internet, zeci de relatări pline de melancolie ale localnicilor, dar pe noi ne interesează acum una singură, care se referă la oficiul poștal din Ada-Kaleh. Oamenii începuseră să-și părăsească vechile gospodării, mutându-se care pe unde, de prin 1967, dar acel oficiu a funcționat până în toamna lui 1968, fiind printre ultimele utilități publice care au rezistat pe insula depopulată. Funcționara din oficiu a murit acum șapte ani, dar înainte de asta un reporter de la ziarul din Severin a găsit-o și i-a aflat povestea. E

o poveste tristă, ca a tuturor celor care au trebuit să plece. Femeia își amintea, peste decenii, data exactă - șaisprezece octombrie 1968. Era ultima dimineață când a mai deschis biroul poștei din Ada-Kaleh.

Senzația era dezolantă – o mare parte din insulă se depopulase, casele erau în curs de demolare și pe la poștă nu mai călcase nimeni de zile bune. În dupămasa aceea, oficiul poștal urma să se închidă pentru ultima oară, de astă dată definitiv. Doi slujbași „de la centru" erau în spatele femeii, așteptând ora închiderii ca să preia inventarul și să distrugă ștampila, astfel încât să nu se mai poată trimite nici un fel de corespondență din acel loc care trebuia să înceteze să mai existe. Femeia aștepta, încordată, trecerea timpului, rugându-se ca cineva să vină totuși, ca ea să-și mai facă datoria pentru ultima oară la vechiul ei loc de muncă. Senzația de inutilitate și de gol sufletesc devenise apăsătoare, iar cei doi tipi care îi urmăreau fiecare gest nu făceau decât s-o enerveze. Când credea că nu mai vine nimeni, cu zece minute înainte de ora închiderii, a sosit o femeie care voia să trimită o scrisoare la Severin unei rude. A rugat funcționara să aplice ștampila pe timbru cu toată atenția, astfel încât să se vadă clar data și numele localității de unde fusese expediată. Spunea că e o amintire pentru cineva foarte drag. După ce a predat scrisoarea, femeia a salutat și a ieșit. A fost ultima corespondență care pleca din insulă și singura în ziua aceea. Peste o oră, ștampila fusese distrusă…

Miriam învârti plicul în mână. Privi din nou timbrul și înlemni. Inscripțiile „16-10-68" și „Ada-Kaleh" se distingeau cu claritate.

-Deci asta a fost ultima scrisoare trimisă din Ada-Kaleh? Ayse e cea care a dus scrisoarea la poștă?

-Genial de simplu, draga mea! Faptul că a apărut cu câteva minute înainte de închiderea

oficiului poștal arată că a premeditat totul până în cele mai mici amănunte. Funcționara nu trebuia decât să aplice aceea ștampilă și scrisoarea, dintr-un obiect de familie cu valoare strict sentimentală, devenea un rarisim artefact de colecție pentru care orice cunoscător ar plăti de câteva zeci de ori greutatea plicului în aur. Poate că Ayse ți-a vorbit de o comoară ascunsă, dar de fapt ea e cea care a creat comoara, sub nasul tuturor și fără ca cineva să bănuiască ceva. Mătușa ta a fost o femeie și jumătate, asta e sigur!

Miriam își privi musafira cu un aer confuz.

-Poate că ai dreptate, Nelly. Dar de ce povestea ta nu se leagă deloc de conținutul scrisorii?

Cap.4 Scrisoarea

„Draga mea Yllen,

Dacă îți scriu ție și nu surorii mele este pentru că ai crecut și ești destul de mare ca să înțelegi unele lucruri. Mi-e mai ușor să vorbesc printr-o scrisoare despre ceea ce se întâmplă aici, decât prin viu grai – ar fi prea dureros. Acum îți pot răspunde la întrebarea cu care m-ai chinuit de multe ori și știu că ai iscodit-o și pe mama ta: de ce a trebuit să pleci de pe insulă, de ce n-ai putut să urmezi școala de lângă casa noastră ca să fii colegă de clasă cu toți acei prieteni cu care ai copilărit? Explicația a fost mereu la îndemână în ultimii cinci ani, dar tu erai prea mică pentru a putea înțelege.

Pe scurt, acum cinci ani, în 1963, imamul i-a convocat pe toți turcii la moschee. Noi, puținii creștini din insulă, așteptam înfrigurați afară, pentru că ceva ne spunea că știrile nu erau bune de loc: în ultima vreme prea se perindase multă lume prin colțul nostru de paradis, lume care nu semăna de fel cu turiștii pe care îi primiserăm până atunci. Oamenii aceștia făceau măsurători, notau totul meticulos, nu stăteau de vorbă cu localnicii și aveau priviri mereu încruntate, ca și cum ceva le-ar fi apăsat sufletele. În ziua aceea din 1963 imamul a anunțat că Ada-Kalehul va fi scufundat sub apele Dunării, odată cu construcția hidrocentralei.

La început n-am vrut să credem. Bătrânele plângeau dar noi, cei tineri, eram optimiști: poate situația nu era chiar așa de neagră, poate se mai putea face ceva. Iar când am înțeles că lacul de acumulare urma să se afle chiar pe locul insulei noastre, ne-am amăgit în continuare cu speranța. Urma să fim despăgubiți, să ne ridicăm pe malul Dunării alte case, mai frumoase decât cele pe care avea să le înghită apa, să primim locuri de muncă

bune și electricitate gratuită toată viața. Suna bine – prea bine chiar!

Din clipa aceea am hotărât, împreună cu părinții tăi, să te ducem la școală la Severin ca tu să ai cât mai puține amintiri triste din lumea care va fi distrusă. Nu voiam să vezi oamenii plecând care încotro și casele dărâmându-se, așa că sora mea te-a luat și ați plecat printre primii. Îți trimit aici toate fotografiile pe care le-am putut găsi prin vechea casă, cu tine mică, pe insulă, începând cu pozele de la botezul tău. Aș vrea să știu că le vei păstra bine și le vei revedea din când în când, ca să nu uiți cât de frumos a fost totul odată, demult.

Voi veni și eu la Severin, dar voi pleca de aici printre ultimii. După ce voi expedia scrisoarea asta, am încă unele treburi de aranjat și mai ales am un ultim lucru de făcut aici, despre care aș vrea să nu mă întrebi nimic. Dar mai târziu, îți promit, ne vom întâlni din nou la Severin.

Mă simt datoare, draga mea Yllen, să-ți povestesc acum despre comoară. Nu știu cum și când a luat naștere legenda aceea, știu doar că în familia noastră ea s-a transmis din generație în generație. Trebuia să rămânem pe pământul nostru, să căutăm ceea ce strămoșii puseseră deoparte pentru noi – iar pământul nostru a fost, de multe decenii, Ada-Kalehul. Cetatea pe care tu o știi, pe zidurile căreia te-ai cățărat de mii de ori, a fost mutată piatră cu piatră pe o insulă aflată mai jos, către Severin – Șimianul. Am intrat deseori în vorbă cu istoricul care a condus lucrările, iar interesul meu a avut un scop. Voiam să știu dacă s-a folosit vreun detector de metale și dacă s-a găsit ceva între bătrânele ziduri. Profesorul de istorie a negat, la fel și ajutoarele lui. Acum, din păcate, e prea târziu pentru noi căutări – omul acela minunat, care a luptat din răsputeri ca cetatea și amintirile oamenilor să nu se piardă, a murit astă-primăvară. Fără energia lui molipsitoare lucrările au fost abandonate. Vecinii cu care am vorbit nu

vor să se mute pe Șimian, deși li s-a promis ajutor la transport dacă vor face acest lucru. Dar cimitirul lor a fost deja dus acolo, iar oamenii s-au întrebat: „unde e moscheea, unde e minaretul? De unde știm aici încotro e Mecca?” Nu li s-a răspuns la întrebare… Mi-a devenit clar că nimeni nu-și bătuse capul cu asta, că stăpânilor nu le-a păsat. Iar turcul, dacă nu-l are pe Allah aproape, nu s-ar duce nici bătut în locul care ar urma să se numească „noul Ada-Kaleh”. Pentru vecinii noștri morții nu au fost reînhumați cum se cuvine fiindcă nu-și dorm somnul de veci cu fața spre Mecca. Pământul acela nou le e străin, de ce s-ar duce? În felul acesta mi-am dat seama că ne vom răspândi care încotro și că ne vom pierde prietenii: unii mi-au spus că intenționează să plece la Constanța, unde există o moschee, alții s-au dus deja în Turcia. Îmi pare nespus de rău să-ți spun asta, dar e posibil să nu-ți revezi prietenele niciodată. Știu că e dureros… totul e dureros acum iar tu, copil nevinovat, sigur n-ai făcut nimic ca să meriți asta. Nimeni dintre noi n-a făcut…

Ca să revin la comoară, arheologii n-au descoperit nimic atunci când au demolat cetatea, deși au umblat și pe coridoarele subterane cu detectoarele lor de metale. Tot ce au găsit au fost câteva monede din metal ieftin, fără valoare, vechi de o sută-două de ani. Le-am văzut și eu, ba chiar le-am ținut în palmă. Nu era nimic spectaculos în ele. Ce să cred? Că tot ce ne-au transmis strămoșii sunt doar basme? Nu, nu pot accepta una ca asta. Nu știu ce sfat să-ți dau, draga mea Yllen. Nu-ți voi spune să nu-ți părăsești locul de obârșie, pentru că așa ceva e imposbil. Pot doar să te sfătuiesc să te uiți bine în jurul tău, să examinezi atentă toate lucrurile vechi din casă și – dacă norocul îți va surâde – vei găsi comoara. Înclin tot mai mult să cred că noi am interpretat totul greșit de-a lungul timpului și ceea ce căutăm nu e un cufăr plin cu bijuterii, ci cu totul altceva, nici eu nu știu ce

anume. Iar dacă e o comoară materială, probabil ea nu se află și nu s-a aflat niciodată pe Ada-Kaleh. E nevoie să cercetezi de unde au venit strămoșii noștri pe insulă, poate asta te va duce mai aproape de comoară. Tot ce pot să-ți spun e că bunicul meu, străbunicul tău, s-a stabilit pe insulă în 1922, lucrând ca grănicer. E singurul indiciu pe care îl am. Încearcă să mergi înapoi în timp înaintea acestei date și cercetează cu atenție locurile în care și-a trăit viața familia noastră. Voi veni să te ajut după ce Ada-Kalehul nu va mai fi. Dar până atunci, deși lucrurile astea sunt extrem de triste și aici atmosfera a devenit dezolantă, tot răul e spre bine, cum s-ar spune. Sper ca scrisoarea asta, sau mai bine zis timbrul ei, să reprezinte într-o zi o comoară în sine și să valoreze o mică avere. Cândva, peste ani, scrisorile trimise din Ada-Kaleh vor fi tot mai rare, iar rar înseamnă, invariabil, scump. Sper, draga mea Yllen, că vei ști și vei avea ocazia să profiți de acest lucru.

Asta e tot ce aveam de spus. Aici mai sunt multe de făcut. Am coborât din pod cufărul acela mare și vechi care ție îți plăcea atât de mult și am de gând să-l umplu cu toate mărunțișurile specifice insulei, care să-ți aducă mereu aminte de Ada-Kaleh și apoi să ți-l trimit, ție și surorii mele, la Severin. Indiferent unde ne va mâna soarta, vom avea astfel mereu cu noi o parte din lumea noastră pierdută. Să nu uiți asta și oriunde te-ai muta, ia lada cu tine.

Te sărută cu drag mătușa ta, Ayse”.

Miriam citise scrisoarea cu voce tare, apoi tăcu pentru un timp.

-Yllen era mama mea, spuse ea într-un târziu. În rarele momente când îmi vorbea despre părinții mei, Ayse mi-a povestit că, atunci când era mică, mama se urca în pod și se ascundea în cufărul care în vremea aceea era gol, iar bunica o căuta înnebunită ore în șir prin grădina uriașă și printre ruinele cetății unde se jucau copiii din insulă.

Yllen putea să-și petreacă întreaga zi în ladă și apărea doar seara, mânată de foame, la cină. Numai ea și pisicile erau în stare să hălăduiască toată ziua prin podul vechi…

-Scrisoarea asta răspunde la multe întrebări, constată Nelly la modul pragmatic. Întâi, explică ce e în cufăr – probabil vei găsi toate vechiturile pe care mătușa ta a putut să le adune din insulă. În al doilea rând - și asta e cu adevărat important – ne spune că Ayse a colaborat cu istoricii și arheologii din Severin și ne asigură că nu a existat vreo comoară îngropată în jurul casei voastre și care să fi fost pierdută odată cu scufundarea insulei. Și în al treilea rând sugerează că ar fi putut fi vorba de o comoară care să nu fie de natură materială, ceea ce e greu de imaginat, dar și mai greu de găsit.

Miriam părea tulburată.

-Ayse mi-a spus toată viața să caut comoara, despre care nici ea nu știa în ce consta. Iar eu nu am nici o idee ce să fac acum.

-Păi mie mi se pare simplu, răspunse Nelly. Întâi trebuie să pui scrisoarea, mai bine zis plicul cu timbrul, într-un loc sigur, cum ar fi de exemplu un seif dintr-o bancă, asta dacă nu vrei să scoți plicul la licitație imediat. Și apoi îți rămâne să verifici conținutul lăzii, să iei fiecare obiect în mână și să vezi ce indicii îți furnizează. Dar sfatul meu e să nu speri prea mult. Presupunând că acel tezaur misterios s-a aflat cândva în Ada-Kaleh, poți fi sigură că strămoșii tăi l-au căutat mult și bine. Au găsit ceva? Nu! Nici măcar Ayse n-a reușit să găsească nimic, deși am stabilit deja că mătușa mamei tale a fost o femeie foarte deșteaptă. Atunci de ce crezi că tu vei avea mai mult noroc? Nu-mi place să dau sfaturi, dar eu în locul tău aș încerca să valorific cât mai bine timbrul acela rarisim și nu mi-aș mai bate capul cu comoara.

-Așa mă gândeam și eu, aprobă Miriam. Te pot ruga să mă ajuți să golim împreună conținutul

lăzii? Patru ochi văd mai bine decât doi, asta e sigur. Ce zici, rămâi?

-Pot sta la tine până diseară. Am venit pentru două zile ca sa rezolv ceva cu editorul meu de aici, după care mă întorc la Londra. Dar pe Ulrich îl poți găsi oricând vrei și bănuiesc că îi știi numărul de telefon . Nu s-ar supăra să-ți dea o mână de ajutor.

-Am sunat ieri seară la voi și n-a răspuns nimeni, recunoscu Miriam. După ce m-am speriat că lada s-a deschis de la sine…

„Ai ignorat telefonul, cap pătrat” se certă Nelly în gând, dar răspunse zâmbitoare:

-Ieri seară nu era nimeni acasă. Secretara plecase, iar Ulrich venise la Timișoara ca să mă ia pe mine de la aeroport.

După cum se vede vampirii, ca și oamenii, nu dau fuga în vecini să caute o minciună…

-Cât despre ladă, continuă scriitoarea imperturbabil, tot ce ai de făcut e să te uiți bine prin ea. Ce ar fi să începi chiar acum?

Din fericire în cufărul uriaș lucrurile fuseseră aranjate ordonat, cu grijă. Miriam scoase teancuri întregi de fotografii vechi, puse în pungi impermeabile sau în albume foto, așezate după mărimi, în ordine cronologică. Apoi mai erau acte vechi de proprietate, certificate de naștere, de căsătorie și de deces care duceau cu patru generații în urmă, cărți și ghiduri de călătorie interbelice, toate cu subiectul Ada-Kaleh, câteva bucăți minunate de mătase turcească, brodate cu fir de aur și argint („vei arăta superb într-o rochie făcută din așa ceva”, observase Nelly), iar pe fundul lăzii găsiră o cutie de carton, din cele folosite pentru pantofi. O deschiseră și văzură câteva ibrice de alamă, celebrele ibrice turcești cât un degetar în care se prepara cândva faimoasa cafea de Ada-Kaleh.

-Asta e tot, spuse Miriam după ce golise lada.

-Ești dezamăgită?

-Da, adică nu. Să nu mă înțelegi greșit, nu sunt dezamagită de conținutul lăzii, ci de faptul că s-a terminat, că nu mai e nimic de văzut. E atât de plăcut să răscolești printre lucrurile vechi!

-Mda. Și în plus ai primit răspunsuri la unele din întrebările tale. Ulrich îmi spunea că ieri, când l-ai luat cu mașina până în Sasca, te plângeai că Ayse nu ți-a vorbit despre trecutul familiei tale și toate amintirile pe care le ai se învârt în jurul satului ăstuia și a Cheilor Nerei.

-Asta așa e, întări tânăra. Iar acum, că am descoperit de unde ne tragem, nu am nici o posibilitate să merg acolo și să văd locurile în care au copilărit Ayse și mama, pentru că lumea aceea nu mai există.

„Dar pot eu” gândi Nelly. „Numai că asta nu e treaba ta. Ceea ce vreau să fac nu poate face nici o făptură omenească”.

-Am stat destul la tine și fratele meu mă caută cu poliția, spuse ea zâmbitoare. M-am simțit minunat aici și nu cred că o casă bântuită poate fi atât de primitoare, dar dacă ceva ți se pare suspect, nu ezita să-l suni pe Ulrich. Ți-am mai zis, să dea fantomele afară e specialitatea lui.

-Nu mai rămâi?întrebă Miriam. Mă gândeam să încerc ibricele acelea grozave, dacă tot le-am găsit. Ce zici, bem o cafea?

-Te-a învățat cumva mătușa ta să prepari cafeaua după metoda turcească din Ada-Kaleh?

-Nu, recunoscu Miriam. Dar am citit într-o carte că se face un foc mic sub o tavă plină cu nisip în care se pune ibricul – așa cafeaua fierbe încet și devine delicios de aromată.

-Ulrich a pomenit ceva despre un drum pe care trebuie să-l facă la Orșova peste câteva zile. Îl voi ruga să deschidă bine ochii, poate va mai găsi pe acolo o cafenea care să prepare cafeaua după rețetele tradiționale. Dacă va da de un asemenea

local, te va lua odată cu el, ca tu să înveți meserie de la un cafegiu adevărat. Altfel e păcat de ibrice!

-Sună bine, se învoi Miriam. Doar că și așa am abuzat de timpul vostru și nu vreau să-l deranjez pe fratele tău.

Nelly surâse îngăduitoare.

-Dragă, nu e nici un deranj. Atât eu cât și Ulrich avem o grămadă de timp liber.

După care își luă la revedere, rezistând cu stoicism încercărilor lui Miriam de a o servi cu o cafea sau de a o reține la masa de prânz. La plecare cele două femei, care se simțeau de parcă ar fi fost prietene de când lumea, se îmbrățișară. Miriam tresări – atingerea lui Nelly era rece ca gheața, chiar și în ziua aceea caniculară. Rochia ei de mătase părea să acopere nu un trup omenesc, ci un bloc de marmură tocmai adus de la Polul Nord. „Fata asta are probleme cu circulația sângelui", cugetă Miriam. „Păcat, e atât de frumoasă și de cumsecade!"

Nelly plecă refuzând cu îndârjire să fie condusă cu mașina până în apropiere de Lacul Dracului. Spunea că trebuia să meargă în vizită la cineva din Sasca Română, sat aflat peste deal, la o aruncătură de băț, iar de acolo va lua un autobuz spre Cărbunari, localitatea care se găsește cel mai aproape de lac. Dar după ce Miriam intră în casă și n-o mai zări, blonda se întoarse din drumul ei, se furișă pe Valea Șușarei și o porni prin pădure de-a dreptul către Lacul Dracului.

Își petrecu întreaga după-amiază în bibliotecă, răsfoind vechi tratate de magie și științe oculte, scrise cu multe secole în urmă. Nelly se bucura măcar că, ajutând-o pe Miriam să sorteze vechiturile din ladă, îi distrăsese acesteia atenția de la misteriosul comportament al capacului care se ridicase singur. Era sigură că văzuse bine – ochii vampirilor nu se înșeală niciodată – scrisoarea se lipise de degetele tinerei de parcă s-ar fi rugat să

fie citită. Iar ibricele din cutia de pantofi începuseră să zornăie înainte de a fi atinse, spre a atrage atenția că și ele erau acolo și se cereau băgate în seamă. De fiecare dată când se întâmplase un asemenea lucru bizar, Nelly spusese ceva interesant, ca Miriam să aibă gândurile în altă parte și să nu devină conștientă de întregul lanț de ciudățenii. Dar Nelly văzuse tot, înregistrase tot, iar acum căuta cu înfrigurare prin cărți lucruri pe care le credea uitate de sute de ani. Își formase o idee destul de clară despre vechea casă pe care tânăra o moștenise de la mătușa ei – o casă destul de prăpădită, dar neavând nimic special. În mod sigur nu existau stafii acolo și nu se manifestaseră nici un fel de ființe supranaturale, cu excepția scriitoarei, desigur, dar ea adoptase cel mai uman comportament cu putință. Dacă cineva provocase acele fenomene ciudate, persoana în cauză nu putea fi decât banala profesoară de fizică. Iar Nelly își dădu seama că Miriam nu era deloc o ființă banală: nasul vampirilor e tot atât de sensibil pe cât le e privirea de ascuțită. În toate acele ore cât trebăluiseră împreună în beci, mirosul lui Miriam – al sângelui ei – o intrigase. Nu mai simțise de secole accea aromă dulce-amăruie atât de specială și nici nu credea că ar mai avea șansa s-o simtă vreodată. Printre vampiri se credea că neamul acela se stinsese pentru totdeauna…

Degetele scriitoarei urmăreau textul așternut pe pagină cu litere gotice, răspândit în jurul unor miniaturi aurite, realizate cu sute de ani în urmă. Cartea pe care o citea era un tratat privind cele mai complicate vrăji de transmutare a elementelor. Legende din vechime vorbeau despre comori pe care vrăjitori puternici le ascunseseră de ochii oamenilor făcându-le pur și simplu să pară altceva decât erau, de pilda obiecte banale de uz gospodăresc asupra cărora ochii umani nu se opreau niciodată mai mult de câteva secunde. Dar asta, evident, necesita vrăjitorie avansată și un

vrăjitor foarte puternic, iar cei cu adevărat buni se prăpădiseră de multă vreme. „Vrăjitorul nu trebuie să-și părăsească locurile de baștină, dacă vrea să prindă putere. Puterea lui vine din tot ce îl înconjoară: o poate extrage din seva plantelor, din rădăcini, din frunze, din ciuperci și din gâze, din ape și din aer”, preciza cartea. „E nevoie de cel puțin șapte generații de magicieni într-o casă până când puterile lor ajung la maturitate. Cu cât mai multe generații de sânge magic se adună în urma sa, cu atât mai puternic devine vrăjitorul”.

„Șapte generații”, murmură Nelly, „șapte generații în același loc. Acum șapte generații familia lui Miriam trăia pe un pământ care azi nu mai există”.

… Nu mai exista pentru oameni. Dar vampirii, neavând nevoie să respire, sunt înotători excelenți. Pentru ea, Ada-kalehul exista în continuare, e drept că aflat la treizeci de metri sub apele Dunării. Putea să se plimbe prin vechile tunele subterane, chiar dacă între timp deveniseră subacvatice. Putea străbate străduțele înguste, putea rătăci în vechiul bazar și între timp să caute. Aici însă era problema – să caute ce? Habar nu avea! Era însă conștientă că Miriam trebuia ajutată (iar ea era gata s-o ajute) dar și supravegheată îndeaproape în același timp. Jurase cândva că va face în așa fel ca oamenii să trăiască liniștiți, ignorând existența forțelor magice, fără să vadă dincolo de limitele lumii concrete, materiale, care îi înconjura. Iar acum venise vremea să-și îndeplinească jurământul.

Nelly ieși din bibliotecă spre seară și se duse în camera de zi să privească pe geam. Soarele poleia cu aurul lui vârfurile copacilor, prin pădurea de lângă lac treceau grupuri gălăgioase de turiști în căutarea unui loc bun în care să-și pună corturile sau grăbindu-se să ajungă înainte de lăsarea nopții la șoseaua care traversează satul Cărbunari. Era vară și se întuneca târziu – Nelly adora căldura

verii, dar de astă dată lungimea zilei o exaspera. Avea nevoie de forțele pe care doar noaptea i le dăruia ca să redevină tânărul șarmant căruia Miriam îi oferise un loc în mașina ei cu doar o zi în urmă. Până atunci își pregăti încăperea secretă de la subsol, adunând sfeșnicele din casă, dispunând lumânările pe conturul cercului magic și îndepărtând draperia neagră care acoperea oglinda.

Când toate pregătirile fură încheiate, soarele încă nu apusese. Nelly urcă la etaj și-și îndesă într-un rucsac micuț un rând de acte pe numele Johann-Ulrich Heller, o sumă de bani, un pix, o agendă, o sticlă cu sânge proaspăt scoasă din frigider și un rând de haine de schimb. Alese niște pantaloni negri de pânză și o cămașă bărbătească închisă la culoare, mocasini și ciorapi negri și un batic gri-cenușiu care urma să-i acopere părul sclipitor de blond.Aruncă o privire peste umăr – pe geamul mare de la etaj se zărea o ultimă porțiune, de un portocaliu intens, din discul uriaș al soarelui, dispărând după linia orizontului. Mulțumită și nerăbdătoare, Nelly intră în camera secretă și aprinse lumânările.

Din Sasca Montană, urcând munții, șoseaua trece prin Cărbunari și Știnăpari, iar de acolo, pe serpentine, se îndreaptă spre Moldova Nouă, aflată pe malul Dunării. Întreaga zonă este de un pitoresc aparte, cu sate presărate prin văi și pe culmile domoale ale dealurilor. De la Moldova Nouă, șoseaua urmează fidel firul apei spre Cazanele Dunării și de acolo spre golful Orșova. Noaptea era senină și liniștită, puzderie de stele veghiing somnul excursioniștilor răspandiți în zecile de corturi ridicate oriunde pădurile se răreau, terenul era plat și exista un izvor în apropiere. Oamenii dormeau netulburați – liniștea era deplină, doar un vânticel slab, menit să răcorească zăpușeala de peste zi, adia printre crengile copacilor.

Și totuși un ochi foarte ager ar fi zărit ceva mișcându-se cu mare viteză prin pădure. O siluetă umană, învești mântată în haine închise la culoare, ieșea uneori în șosea cu băgare de seamă, având grijă să nu se arate dacă vreo mașină ar fi străbătut drumul acela noaptea târziu. Silueta ocolea corturile turiștilor și se strecura neauzită, cu mișcări de felină, mereu la adăpostul pădurii – nu avea nevoie de drum, pe care îl intersecta rareori și nu urmărea vreo potecă. Se deplasa în linie dreaptă spre sud-est, către firul Dunării, trecând peste piscuri de munți și coborând în văi adânci, traversând fire de apă și alergând cu pași ușori în apropierea așezărilor omenești, cu aceeași ușurință cu care s-ar fi plimbat pe o alee dintr-un parc. Orice maratonist ar fi invidiat o asemenea creatură – nu făcea nici un pic de zgomot și alerga inuman de repede. Părea să cunoască fiecare copac din pădure, fiecare scurtătură și fiecare pinten de stâncă și nu avea nici o problemă să sară în hău de pe un țanc ascuțit și să cadă în picioare, ca o pisică.

Zări pentru prima oară undele Dunării, strălucind ca argintul sub lumina lunii, de pe o înălțime lipsită de vegetație, aflată la mare distanță de apă. Privi în sus, către Steaua Polară, cu aerul de cunoscător pe care îl avuseseră vechii marinari înainte de inventarea instrumentelor moderne de navigație.

„E trecut cu două ore de miezul nopții”, murmură umbra. „Până la cinci și jumătate, când va răsări soarele, am timp mai mult decât suficient să ajung la Orșova. Așa că de ce atâta grabă?” Se lăsă să alunece în iarba înaltă, uscată de arșița zilei și trase în nări aroma fânului. Nu avea nevoie să respire, dar totuși unele mirosuri îi făceau plăcere. În depărtare țârâiau greierii și uneori în iarbă se vedea câte un mic punct luminos – un licurici verzui, fosforescent. Alergătorul își scoase rucsacul din spinare, căută în el până când dădu de

o sticlă, o duse la buze și trase cu sete o înghițitură de lichid. „Sângele e mai bun încălzit”, gândi făptura întunecată. „Dar să nu fiu mofturos, merge și așa”. Închise sticla verificând bine dopul, o puse înapoi în rucsac și începu din nou să alerge. Probabil băutura îi sporise energia, pentru că acum viteza sa era incredibilă. În urma fugarului, care nu putea fi deslușit de un ochi omenesc, rămânea doar o adiere de vânt ciudat de puternică și tăcerea grea a nopții, nici un alt semn că cineva ar fi trecut pe acolo.

Înainte de ora cinci dimineața, călătorul nocturn poposise deja pe dealul mănăstirii care domină Orșova cu înălțimea sa. Se oprise și privea atent, cu ochii uimiți, orașul adormit. Trecuse de sute de ori prin Orșova, numai că acum ceea ce vedea nu se potrivea cu nimic din amintirile lui. Strada umbrită de copaci bătrâni care ducea cândva la gară dispăruse, la fel și casele cochete din centru, cu un etaj, purtând amprenta inconfundabilă a stilului belle-epoque. Linia țărmului se schimbase și ea, de-a lungul golfului Dunării apăruse o faleză lungă și largă, iar casele fuseseră înlocuite cu blocurile de locuințe paralelipipedice atât de dragi epocii comuniste. Gara era și ea în altă parte decât înainte, mult mai departe de oraș. Mai exista și un cartier de case, casele acelea strict funcționale din a doua jumătate a secolului XX, mici cuburi alcătuite numai și numai din linii drepte, al căror stil specific era tocmai lipsa oricărui stil arhitectonic. Orașul semăna cu un depozit al unui magazin de pantofi, plin de cutii, impresie îndulcită întrucâtva de grădinile cu trandafiri din fața caselor.

O dungă rozalie la orizont marca locul de unde urma să răsară soarele. Orșova încă dormea, numai câțiva pescari își pregăteau bărcile ca să pornească după pește odată cu prima geană de lumină a zilei. Alergătorul îi privi cu un aer curios, apoi ochii îi lunecară pe întinsul Dunării, ale cărei

ape erau încrețite de mici valuri și oglindeau nuanța tot mai roșiatică a cerului.

„Sânge”, gândi călătorul nocturn. „Apele acestea au fost mereu înroșite de sânge. Cel care stăpânea insula, stăpânea Dunărea, iar cine stăpânea Dunărea, avea jumătate din Europa la picioare”. În urechi îi răsuna încă zăngănitul săbiilor creștine care se încrucișau cu iataganele turcești, bubuitul tunului instalat pe dealul Alion, clipocitul apei brăzdate de zeci de bărci și ambarcațiuni mari, de luptă. Ochii lui continuau să urmărească firul Dunării către aval, așteptându-se să zărească mica limbă de pământ în formă de semilună răsărită dintre ape, cu zidurile faimoasei sale cetăți, cu casele modeste înecate în verdeața grădinilor și cu minaretul zvelt al moscheii. Dar acum, în locul acela, nu se afla nimic…

Cap.5 Cazanele Dunării

Prima dintre localitățile care se află pe șoseaua Orșova – Moldova Nouă, pornind dinspre Orșova, este Eșelnița sau Ieșelnița, după fantezia ortografică a fiecăruia. Satul cu nume incert începe de la ieșirea din oraș și ține practic până la intrarea în golful Dubova, cu douăzeci de kilometri mai încolo. E de fapt o înșiruire interminabilă de case pe malul Dunării, iar dincolo de vatra satului, către localitatea vecină Dubova, o salbă de pensiuni cochete în care își fac veacul peste vară puzderie de vilegiaturiști.

Fiind o așezare care trăiește din turism, Eșelnița se adaptase ritmului de viață al oamenilor veniți aici să se relaxeze – ca urmare, nimeni nu se străduia să fie din cale-afară de matinal. Excepția de la regulă o constituiau pescarii. Aceștia porneau pe Dunăre înainte ca ziua să se îngâne cu noaptea și-și vindeau pensiunilor peștele proaspăt prins atunci când turiștii se răsuceau în așternuturi ca să mai tragă un pui de somn. Că tot veni vorba de somn, acesta este cea mai obișnuită captură în zonă – somnul de Dunăre ajunge la câte treizeci-patruzeci de kilograme, deși dacă e să dăm crezare poveștilor pescărești, fuseseră prinși până și monștri de câte o sută de kilograme.

Pescarii de frunte ai Eșelniței erau frații Ionaș. Oamenii aceștia fie avuseseră noroc cu carul în viață, fie găsiseră lampa lui Aladin și ceruseră duhului să-i îmbogățească. Cert e că-și ridicaseră două case aproape identice, una lângă cealaltă, pe un tăpșan aflat destul de departe de apă, deși pământul lor se întindea până la Dunăre. Treceau șoseaua, își luau barca – o ambarcațiune nouă și performantă, cu motor puternic dar și cu două perechi de vâsle – și plecau pe apă la ore imposibile din noapte. Oricui voia să-i asculte îi

explicau că secretul capturilor bogate îl constituia trezitul extrem de matinal. Nevestele lor în schimb trăiau după ritmurile obișnuite ale satului, asta însemnând că se trezeau după ce frații vânduseră peștele și se întorseseră la casele lor. Pe Ionășițe, cum le numea lumea, sătenii nu le prea sufereau. Frații își găsiseră două țațe perfecte, pline de ifose, care se visau femei de afaceri. Bărbații, ca să aibă liniște de gura nevestelor, făcuseră pe dracu-n patru ca cele două japițe să devină patroane. Drept urmare, soția lui Gelu, fratele mai mare, avea în buricul târgului un magazin alimentar în timp ce soția lui Gabriel, mezinul, administra cu o mână de fier depozitul de materiale de construcții. Doldora de bani, cumnatele aveau o singură preocupare în viață: să se întreacă una pe alta, iar pentru asta puneau la bătaie o energie care părea inepuizabilă.Gelu și Gabriel se înțelegeau de minune și râdeau de ambițiile soțiilor, dar le încurajau fiecare după puterile sale. În fond, să țină scorpiile ocupate era un lucru bun!

Bărbații își lăsară barca la apa înainte de ora trei din noapte și o porniră în susul Dunării, trecând de golful Mraconia și apoi de golful Dubova. Zona lor obișnuită de pescuit era „la peșteri”, iar barca le era adesea zăritaă la intrarea în Ponicova. Ca să pescuiești acolo, trebuia într-adevăr să fii al naibii de matinal: ziua locul e înțesat de bărci care plimbă turiștii prin peșteră.

În partea românească a Cazanelor Dunării, natura a creat două deschideri mari în stâncă. Prima este peștera Veterani, numită astfel în amintirea contelui Friedrich Ambros de Veterani, care a organizat rezistența contra turcilor ascunzând soldații habsburgilor în grotă și atacând de acolo țărmul și oștirea otomană. A doua e Ponicova, mai mare, mai spectaculoasă, în care acum, după ridicarea nivelului apelor ca să formeze lacul de acumulare, dinspre Dunăre se poate intra doar cu barca. Peștera are o ieșire

aproape de șosea, pe uscat, după ce traversează un imens bloc de calcar în care pârâul Ponicova sapă mai multe rânduri de galerii suprapuse. Aici era locul unde-și făceau veacul frații Ionaș, în tăcerea cea mai deplină, ca să nu sperie peștii. Stăteau până la răsărit, apoi se întorceau la Eșelnița, vindeau peștele și se grăbeau să ajungă acasă. Își priveau nevestele plecând fiecare la treburile ei și, la ora la care localitatea începea să devină animată, ei se pregăteau să doarmă, recuperând somnul pierdut.

Apa clipocea lin pe lângă marginile bărcii. Era singurul zgomot care tulbura liniștea. Gelu căscă de-i trozniră fălcile.

-Nu mai vine ăla odată?murmură el. Nu-mi place să aștept.

-Ei, va veni, n-ai nici o grijă. I-ai adus banii?

-Cum am stabilit, răspunse fratele mai mare.

După un timp, barca se înclină ușor într-o parte.

-Ori e un somn imens, ori Pavle, făcu Gabriel.

Un cap se ivi din apă și numitul Pavle se cățără în barcă neauzit, cu gesturi de pisică, Apa șiroia de pe trupul lui vânjos – nu oricine se măsoară noaptea cu undele negre ale Dunării, trecând-o înot așa cum ai trece strada. E drept, Pavle purta un colac de salvare în jurul pieptului, dar acesta părea să nu-i fie de nici un ajutor, ba chiar să-l incomodeze. Îl scoase și i-l dădu lui Gelu de cum se văzu în barcă.

-Ai patru pachete înăuntru, ca de obicei, spuse el întinzându-i colacul.

-Ai patru miare aici, răspunse Gelu scoțând la iveală o pungă de plastic etanșă, pe care Pavle și-o ascunse în slip. Mâine mai vii?

-Da, și mâine și poimâine. Marfă mai este și profit de vremea bună. Nu-mi prea place să trec apa iarna, când e frig.

-Nici nouă să pescuim printre sloiuri, zise Gabriel rânjind.

-Pe mâine atunci și fir întins, băieți!

Pavle se lăsă să alunece în apă și începu să înoate cu gesturi line, fără zgomot, îndepărtându-se de barca celor doi.

-Am prins destul astăzi, stabili Gelu aruncând o privire spre peștii din barcă, puși într-o căldare mare plină cu apă. Hai în peșteră!

Vâslind cu atenție, îndreptară ambarcațiunea spre gura triunghiulară, înclinată într-o parte, a Ponicovei.

Un alt specimen rarisim, care se trezea cu noaptea-n cap în Eșelnița, era Ali Osman, proprietarul cafenelei „La turcu”.Stabilimentul lui apăruse cu doar un an în urmă, stârnind mirarea sătenilor. Ce nevoie mai era de o cafenea într-o localitate cu cel puțin șaizeci de pensiuni, fiecare având un restaurant și un expresor de cafea? Lumea punea pariuri încercând să ghicească în cât timp va falimenta Ali, însă acesta doar zâmbea și își vedea de treabă. Dar de la începutul sezonului turistic la ușa lui se făcuse coadă iar sătenii, întâi reticenți, sfârșiseră prin a veni la cafenea dis-de-dimineață ca să o ia înaintea turiștilor, care se trezeau mai târziu. Poate că toate pensiunile ofereau cafea, dar Ali era o ciudățenie locală și toți trebuiau să bea măcar o cafea pe zi la el. Omul avea vreo șaptezeci de ani, o mustață albă și mergea cam adus de spate. În fiecare dimineață cobora scara îngustă de lemn din apartamentul pe care-l ocupa la etaj până la parter, în sala unde-și deschisese cafeneaua. Aprindea lumina, făcea focul și-și pregătea puzderia de ibrice de alamă, mari și mici, cu un aer ceremonios, de mare preot care oficia un ritual în onoarea zeilor.

Toată suflarea Eșelniței știa povestea bătrânului cafegiu, pentru că acesta era un povestitor neîntrecut și adora să stea la taclale cu

mușteriii. Omul se născuse „pe insulă” cum zicea el, sau în „lumea pierdută”. Asta pentru orice localnic însemna Ada-Kaleh, deși lui Ali nu-i plăcea să-i spună pe nume, fiindcă începea să lăcrimeze de fiecare dată. Învățase prepararea cafelei la cafeneaua lui Ehat, celebră la vremea ei, situată pe Ezarzia, strada bazarului din insulă. Interiorul oriental al localului „La turcu” reproducea întrucâtva atmosfera de la Ehat, mai puțin fotografiile în format mare care împodobeau încăperea de sus până jos, nelăsând nici un spațiu liber pe pereții lambrisați. Ali se lăuda că facuse rost de toate cărțile poștale și fotografiile existente reprezentând Ada-Kalehul, le dusese la un fotograf profesionist și-i ceruse să i le copieze pe format mare, apoi le înrămase și le pusese pe perete. Localul lui devenise un soi de muzeu plin cu poze vechi, cu ibrice, narghilele, covoare, perini așezate pe scaune scunde, pe lavițe sau direct pe podea, măsuțe joase încrustate cu sidef și tot felul de vase ornamentale foarte frumoase și foarte migălos lucrate. Iar Ali era, el însuși, cireașa de pe tort în acest decor oriental: purta pe cap un fes roșu cu un ciucure negru, un caftan verde, brodat cu mult auriu, lung până la genunchi îi acoperea tot corpul, pe sub caftan i se zăreau șalvarii largi, strânși pe talie și în jurul gleznelor, în picioare avea iminei cu vârful răsucit în sus, iar în zilele răcoroase mai îmbrăca și un işlic dintr-un postav gros, roșu ca și fesul. Combinația de mult roșu, mult verde și auriu îl făcea să fie înțolit în culorile unui pom de Crăciun și de aceea părea în sărbătoare chiar și atunci când era morocănos.

Ali plecase ca bărbat tânăr din insulă cu proaspăta nevastă, tot o localnică și se stabilise în Turcia, unde lucrase toată viața într-o fabrică. Femeia îi dăruise patru copii, care erau de-acum pe la casele lor. După moartea nevestei, bătrânul se întorsese în locurile tinereții. „Indiferent unde ai pleca”, obișnuia el să spună, „dacă te-ai născut pe

insulă, trebuie să te întorci ca să mori tot acolo". Cum acest lucru nu mai era posibil, cafegiul se stabilise în Eșelnița, gândindu-se pe bună dreptate că va mai găsi în sat oameni în vârstă, care-i vor înțelege nostalgiile. Eșelnița, ca și Orșova, era tot o localitate strămutată. Cândva satul urcase în trepte pe deal, pornind de la firul Dunării. Acum vechile case de pe malul apei ajunseseră să fie înghițite de lacul de acumulare, iar casele de pe deal deveniseră noile case de pe malul apei. Sătenii care trebuiseră să-și părăsească locuințele își făcuseră case sus, cât mai sus cu putință, la baza stâncăriilor abrupte ale munților sau se înșiraseră de-a lungul țărmului, prelungind vatra așezării mult către Dubova.

Ali cumpărase un teren modest ca dimensiuni și tocmise niște meșteri lucrători în lemn să-i ridice un soi de cabană cu etaj, simplă și lipsită de pretenții. Se instalase în camera mansardată de sub acoperiș, iar la parter își amenajase cafeneaua. Față de localul lui Ehat-aga, unde, copil fiind, Ali învățase meserie, cafeneaua „La turcu" se abătea de la regula obișnuită de a avea două încăperi, una pentru bărbați și cealaltă pentru femei. E greu de spus dacă Ali optase pentru o încăpere unică fiindcă era conștient de modernizarea moravurilor sau fiindcă nu i-au ajuns banii să cumpere mai mult teren. Oricum, nici sătenii, nici turiștii nu se împiedicau de asemenea amănunte – ei ar fi venit să-și bea cafeaua chiar dacă Ali i-ar fi servit într-un șopron. Gustul excelent al cafelei și poveștile de demult îi câștigaseră un binemeritat renume.

Ultimul eșelnițean pe care datoria îl gonea din pat la ore mici era reprezentantul poliției de frontieră, un tinerel simpatic, cu o privire deschisă și un zâmbet sincer, care se lupta din greu cu năpasta de a fi localnic. Situația asta avea un avantaj: după terminarea școlii s-a putut întoarce la casa părintească, la mama care gătea delicios, iar

el nu trebuia să-și bată capul de unul singur cu mâncarea și spălatul cămășilor. Dezavantajul situației era însă pe măsură, dacă nu cumva înzecit: avea datoria să păzească legea într-un sat în care toți îl văzuseră jucându-se cu fundul gol (în fond asta făceau toți copilașii de câțiva anișori vara, pe malul apei). Nici uniforma, nici aerul lui serios nu avuseseră darul să schimbe percepția sătenilor despre el. Pentru ei, rămăsese tot „ăla micu”, Ducu al Mariei de la casa galbenă. Nimănui nu-i trecuse măcar prin minte să-i spună pe nume, Radu. Nu, el era Răducu, exact ca acum douăzeci de ani, iar din Răducu îi scurtaseră numele zicându-i Ducu și nu-l mai slăbeau din „Ducule în sus, Ducule în jos”. Poftim de impune respect acestor oameni!

Ar fi vrut să plece, să-și găsească de lucru în colțul celălalt al țării, dar maică-sa, rămasă văduvă, nu se descurca singură și n-ar fi acceptat nicicum să-și părăsească satul. Așadar lui Ducu nu-i rămăsese decât să se resemneze și să-și continue munca tot în Eșelnița.

Primul drum al zilei, înainte de a-și începe serviciul, Ducu îl făcea la Ali, pentru o cafea tare și aromată. Măcar bătrânul, care nu-l văzuse copilărind în sat, i se adresa cu „domnule polițist”, ceea ce era încurajator. Iar azi Ducu simțea că are nevoie mai mult ca oricând de o vorbă bună, pentru că era necăjit. Ali, la rândul lui, deprinsese de la Ehat abilitatea de a-și privi clienții cu atenție și de a le citi toanele din expresia feței. Știa când să vorbească și când să tacă, să aline și să încurajeze, iar asta făcea parcă și mai bună cafeaua lui. Cum Ducu era primul client al zilei, Ali se așeză lângă el în încăperea altfel pustie.

-Toate bune, domnu’ polițist?

-Ar putea fi și mai bune, răspunse Ducu. Apoi se decise că în fața bătrânului cafegiu nu strica să fie sincer. Știi, tataie, dacă mama n-ar fi prea legată de locul ăsta, zău că aș pleca de aici.Când

m-am gândit și mi-am ales meseria, era pe vremea embargoului. Acum zece-cincisprezece ani, poliția de frontieră chiar își avea rostul prin părțile astea. Dar de atunci lucrurile s-au schimbat. În vecini războiul s-a terminat, oamenii s-au liniștit și eu mă simt cam de prisos. La Timișoara se raportează mereu capturi de droguri la graniță, cei de acolo primesc prime și măriri de salarii – și pe bună dreptate! Eu ce să raportez aici? Contrabanda cu două plicuri de concentrat de supă? Ar râde și curcile din ogradă de mine!

Ali păru să reflecteze câteva minute, apoi întrebă:

-Auzi, domnu' polițist, după mintea mea dacă drogurile ies din țară pe undeva, trebuie ca prin altă parte să intre, nu? Mie frații Ionaș mi se par suspect de bogați pentru niște pescari. Și-apoi eu, ca omul bătrân, noaptea mai mult stau și cuget decât dorm. Ce păcatele mele fac ăștia la ora două, la trei? Mișună prin sat încoace și încolo cu barca aia a lor în toiul nopții, iar ziua abia îi vezi – parcă-s duhuri ale întunericului, zău așa! Eu în locul lui matale i-aș lua la ochi.

-Hm, tataie, în principiu nu zici rău, dar s-a stabilit deja pe unde intră drogurile în țară. Au fost două capturi mari luna asta, ambele la granița cu Ucraina. Pe aici, de când patrula de pe podul de la hidrocentrală s-a dotat cu câini, nu mai mișcă nici musca. Animalele alea sunt dresate să simtă drogurile de la o poștă distanță și nu dau greș niciodată. Crede-mă, în zonă la noi oamenii s-au potolit . Și ce nevoie ar avea să facă și contrabandă pe lângă turism, când turismul merge atât de bine?

Dar lui Ali nu-i puteai scoate din cap ideile fixe cu una, cu două. Cei din Ada-Kaleh primiseră în perioada interbelică dreptul de a face negoț fără plata taxelor vamale, iar mai apoi, când acest drept le-a fost retras, oamenii au rămas cu obișnuința de a vinde și de a cumpăra orice, de a face cărăușie peste Dunăre fără să le treacă prin cap să plătească

o para chioară pentru asta. Nici nu le-ar fi dat prin minte că ceea ce făceau ei se chema contrabandă și că era ilegală. Gurile rele chiar insinuau că lacul de acumulare avusese un dublu scop: contribuise la ridicarea nivelului Dunării, îngropând faimoasele gherdapuri care dădeau bătaie de cap navigatorilor și șterse de pe fața pământului cuibul de contrabandiști din Ada-Kaleh, împrăștiase în cele patru vânturi localnicii de acolo care o duceau prea bine față de restul țării, sărăcită de război.

Ducu știa că bătrânul cafegiu nutrea o antipatie adâncă față de frații Ionaș, din pricina celor două pupeze cu care aceștia se căsătoriseră. Femeile apăruseră la cafenea cu aere de mari doamne, povestiseră destul de tare ca să se audă în capătul celălalt al satului ce cafea grozavă băuseră ele în localurile din Viena, adevărate palate împodobite cu oglinzi aurite și candelabre de cristal și cât de pocită era mica dugheană a lui Ali, infectă, întunecoasă și plină de vechituri. Ali răbdase ca un sfânt, fără să scoată o vorbă, dar când cele două plecaseră, le rugase frumos să nu mai calce vreodată prin cafeneaua lui. Interdicția nu se referea la soții lor – Gelu și Gabriel veneau în fiecare zi, pe la ora prânzului, după ce-și făcuseră plinul de somn și cereau câte o cafea tare și amară, cum erau de fapt toate cafelele lui Ali. Apoi plăteau și ieșeau fără să zică o vorbă, cu un aer ursuz. „Deh, unii clienți sunt mai dificili, dar n-ai ce face. Nu toți oamenii sunt din același aluat”, se resemnase cafegiul.

Cunoscând aversiunea bătrânului față de familia Ionaș, Ducu nu-l luă prea tare în serios. Dar, oricum, îi mulțumi pentru cafea și pentru vorbele bune și-și promise în gând că-i va lua la ochi pe Gelu și pe Gabriel. Ali își conduse până la ușă primul client al zilei și așteptă în prag. Nu trebuia să-și facă publicitate – prăjise și râșnise boabele pentru cafeaua polițistului, iar acum întreg satul era inundat de un miros care-i va aduce mai

mulți musterii decât era el în stare să servească. Fiica cea mică îi promisese că i-l va trimite peste vară pe unul din nepoți ca ajutor și bătrânul se adânci în gânduri, amintindu-și prima zi când intrase pe ușa cafenelei lui Ehat, gata să învețe cea mai căutată meserie din insulă.

Domnul Johann-Ulrich Heller – Uri pentru prieteni – se descurcase de minune. Fusese la primăria din Orșova, la serviciul de evidența populației, dându-se drept fiul, născut în Germania, al unor șvabi bănățeni care plecaseră în țara de origine a strămoșilor cu vreo treizeci de ani în urmă. Venise să-și caute niște rude îndepărtate rămase în țară, o verișoară de-a unei verișoare a unei mătuși de-a mamei, căsătorită cu un român din Severin, un anume Georgescu. De la primărie l-au trimis la poliția locală, de la poliție înapoi la primărie iar de acolo toate firele duceau la Severin.

Între Orșova și Severin circulă puzderie de trenuri, așa încât Ulrich se azvârli în primul tren de persoane care staționa în gară și plecă la Severin. De la Severin ajunse cu un taxi la Schela Cladovei, de acolo înapoi la Severin și iar la Orșova. Încă nu sosise ora amiezii când povestea lui Miriam îi devenise clară: mama ei, Yllen, s-a născut într-adevăr la Orșova, dar numai pentru că pe insulă moașa nu se pricepea la o naștere cu complicații. Un barcagiu vâslise ca disperatul peste brațul Dunării care despărțea insula de țărm, cale de trei kilometri, depunând femeia tocmai la timp la spital ca Yllen să poată fi salvată.

Dar familia nu era din Orșova, ci, în mod clar, din Ada-Kaleh. Toată legătura lor cu Orșova se rezuma la cei câțiva ani cât Yllen fusese croitoreasă acolo iar bărbatul ei lucrase la șantierul naval. Partea asta a poveștii, Ulrich n-o înțelegea deloc: după ce Ada-Kalehul fusese scufundat, începuse pentru familia Georgescu un lung șir de

mutări din loc în loc – Orșova, Schela Cladovei, Severin, iar Orșova, iar Severin, ca în final oamenii să se stabilească la Sasca, o alegere ciudată pentru că urmau să-și abandoneze meseriile și să trăiască din agricultură, ca toți țăranii. După o vreme Ion își găsise de lucru la reparat tractoarele satului, iar Yllen se angajase la singurul magazin din localitate, ca vânzătoare. Din câți oameni văzuse Ulrich în îndelungata lui existență, aceștia doi păreau cei mai lipsiți de vreo ambiție în viață. Nu și-i putea imagina, deși Miriam îi arătase câteva fotografii atunci când ea și Nelly sortaseră vechiturile din ladă. Iar la Ada-Kaleh, istoria se pierdea în negurile legendei…

Stând pe o bancă în parcul din Orșova, pe malul Dunării, blondul își reciti notițele din agendă. Miriam se născuse în 1990 la Sasca, iar părinții, Ion și Yllen Georgescu se prăpădiseră după doi ani într-un accident de mașină. Yllen se născuse în 1958 la Orșova, ca fiică a lui Saizi și nepoată de soră a lui Ayse. Ayse se născuse în 1937 la Ada-Kaleh, cu un an înaintea surorii ei. Saizi și Ayse fuseseră fiicele Selenei, născută în 1920 la Ada-Kaleh ca fiică a lui Petre Cărămidaru, grănicer din Orșova. Petre își urmase soția pe insulă în 1922. Simplu și clar! Numai că pe el îl interesa povestea familiei cu șapte generații în urmă, iar la Orșova, unde i se arătaseră registrele de evidența persoanelor din „lumea pierdută”, funcționarii ridicaseră din umeri.

-Nu, nu avem nici un fel de date dinaintea primului război mondial. Insula a fost stăpânită când de turci, când de Austro-Ungaria, iar în ultima perioadă s-a aflat sub protectoratul Vienei. După referendumul din 1920 a revenit cu acte României, în urma conferinței de la Lausanne, din 1922. Vă putem arăta toate documentele începând din acel an, dar nu avem nimic mai vechi. Încercați la Viena sau la Ankara, sau poate din vremurile acelea nu s-au păstrat decât poveștile.

Ulrich mulțumi pentru informații, deși nu-i aduceau veștile așteptate. Era, oricum, mai mult decât ar fi putut obține de la popa din Sasca, dar nu cu mult mai mult. Iar treburile lui Miriam se cereau descâlcite și asta nu mai era doar o curiozitate de-a lui de individ care, având prea mult timp la dispoziție, își bagă nasul în treburile oamenilor. Nu, sângele fetei avea acel miros specific pe care doar un vampir îl putea percepe: aroma dulce-amară și iute în același timp, ca a unui condiment rar și scump. Mirosul magiei – iar Miriam habar nu avea de asta!

Era ora amiezei, soarele ardea fără cruțare iar în parcul orașului nou nu se găsea nici un petec de umbră. Ulrich își aminti cu nostalgie de aleea care legase cândva Orșova veche de gară – copaci seculari, răcoare, ofițeri în uniforme și doamne în rochii lungi, purtând umbrele de soare din dantelă albă. Unde erau acum toate astea? Oamenii – oale și ulcele, iar orașul – locuit doar de pești, pe fundul apei. Până la apusul zilei interminabile de vară îi rămâneau nouă ore încheiate și mai devreme nu se putea întoarce acasă decât schimbând o mulțime de trenuri și autobuze, un lucru deloc pe placul lui. Privi în jur – parcul nu era animat la ora aceea, singura mișcare se zărea dincolo de ieșire, unde se afla o stație de taxiuri. Ulrich gândea fulgerător – hotărârea era luată!

-La Dubova, te rog, ceru el șoferului din prima mașină care-i ieși în cale.

-Unde anume, domnu'? La o pensiune, ceva? Știu o mulțime de adrese dacă vă interesează o cazare ieftină.

-La primărie, spuse Ulrich pentru că nu știa nici un nume de pensiune pe care să-l indice.

Șoferul porni motorul și blondul se instală comod pe bancheta din spate, alături de rucsacul său. Privea cu interes – orice turist ar fi făcut la fel, nu? – linia țărmului și șoseaua care se derula înaintea lui, trecând prin unul din cele mai

frumoase peisaje ale bătrânului continent. Dunărea curgea leneș între pereți verticali de stâncă, printr-un defileu spectaculos. Apa era brăzdată de puzderie de ambarcațiuni, de la vapoare de mari dimensiuni până la bărcuțe cu două locuri, iar turiștii își găsiseră refugiu din fața arșiței pe apă sau chiar în ea. Aproape de țărm, pe lângă pensiunile cochete, unii îndrăzneți făceau baie în apele Dunării, care aici era adâncă de mai bine de o sută de metri. Ulrich se cufundă într-o reverie cu imagini ale apelor dintr-un alt timp: gherdapuri îngrozitoare, vârtejuri, Dunărea care fierbea zgomotos, ca într-un cazan pe cale să dea în clocot, stânci ieșind la suprafață ca niște gheare negre, gata să sfâșie vapoarele care erau tractate de pe maluri ca să treacă peste pragurile cele mai dificile. „E lucru bun lacul ăsta de acumulare", gândi el văzând cursul lin al apei. Și totuși îl încerca un dor de vâltorile de altădată, chiar dacă oamenii le blestemaseră sute de ani de-a rândul. Deh, alte vremuri…

-Domnu' am ajuns. Asta e primăria din Dubova. Sigur nu vreți să vă duc la vreo pensiune?

Adâncit în amintirile lui, Ulrich tresări surprins. Nici nu băgase de seamă când intraseră în Dubova. Plăti taxiul, mai repetă de vreo zece ori că nu vrea să se cazeze în sat iar după ce mașina dispăru în praful drumului, coborî pe prima străduță care ducea la Dunăre și căută un loc izolat în vegetația deasă, ascuns de ochii turiștilor. Se dezbracă și-și împături cu grijă hainele, apoi, după ce le puse în rucsac, înveli tot calabalâcul într-o folie izolantă de plastic și-l închise etanș. Cu bocceaua astfel obținută în spate, se afundă în apă, scoțând un oftat de ușurare. Pielea nu-i lua foc de la soare, dar nici nu se bronza, rămânea mereu la fel de albă, asemenea zăpezii proaspăt căzute. Asta îl făcea să fie sensibil la razele fierbinți, chiar dacă ultravioletele nu-i aduceau moartea, ca celorlalți

vampiri. Apa răcoroasă îi dădea o incredibilă stare de bine – ar fi putut sta pe fundul Dunării până la lăsarea întunericului, profitând de faptul că nu trebuia să iasă la suprafață pentru a respira. Și chiar nu voia să iasă la suprafață. Bănuia că există totuși, deși foarte discret, un serviciu de supraveghere a fluviului care ar fi adus înapoi orice turist imprudent, aventurat prea departe în largul apei. El, în mod clar, nu avea de gând să se lase apostrofat că riscă să se înece și obligat să-și încerce calitățile de înotător în piscina vreunui hotel, piscină a cărei apă ajungea probabil până la genunchiul broaștei.

Ținându-se mereu sub apă, destul de adânc ca oamenii din bărci să nu-l zărească, o luă în susul fluviului, înotând contra curentului. Asta nu era o treabă grea, de când cu lacul de acumulare curenții năprasnici de altădată se domoliseră și nu trebuia să depună cine știe ce efort. În plus, Ponicova era aproape, la câteva sute de metri în amonte de locul unde intrase el în apă.

Ochise peștera aceea cu veacuri în urmă, ca fiind locul ideal în care să-și petreacă o zi pe Clisura Dunării, ferit de razele soarelui, în întunericul atât de drag nemuritorilor. Când nivelul Dunării fusese mai jos, înainte de construcția barajului de la Porțile de Fier, intrarea dinspre apă a peșterii se aflase pe uscat. Acum urmări, pitit în vegetația dintre faldurile de stâncă ale muntelui, bărci intrând și ieșind din peșteră, încărcate cu turiști. Bărcile nu stăteau înăuntru decât câteva minute și Ulrich își aminti că fundul grotei urca brusc, făcând înaintarea pe apă imposibilă. Se pare că peștera nu fusese amenajată pentru vizitare și turiștii nu se aventurau mai departe de punctul în care se pierdea lumina naturală de la intrare.

Cu atât mai bine! Ulrich vedea perfect în întunericul cel mai deplin și singurătatea nu-l deranja de fel. Se afundă din nou în apa adâncă și intră în peșteră, așteptând răbdător ca pe deasupra

capului să-i treacă o barcă mare care tocmai scotea la lumina zilei vreo douăzeci de persoane. După ce turiștii plecară, se pregăti să iasă pe uscat când observă o altă barcă, mult mai mică, priponită cu un odgon de o excrescență a peretului stâncos. Aha – câțiva curajoși bine echipați se apucaseră să străbată peștera în lung, ca să poată ieși pe partea cealaltă, în șosea. Aveau lanterne frontale puternice și bețe de schi și înaintau prudenți prin apa care le trecea de genunchi.

Ulrich ar fi putut lesne să-i urmărească. Deplasarea fără zgomot în beznă era specialitatea lui, iar întunericul dens din peșteră absorbea lumina lanternelor, care băteau la cel mult câțiva metri distanță. Dar oamenii aceia întorceau mereu capetele ca să privească peisajul sălbatic, stâncos și ar fi putut din întâmplare să-l prindă în raza frontalelor. Nu voia să-și risipească energia vrăjindu-i ziua în amiaza mare, atunci când mai urmau câteva ore bune de alergătură spre Sasca la noapte. Așteptă deci ca turiștii să se îndepărteze, hotărând ca dupa aceea să-și caute un loc liniștit, departe de cele două intrări în peșteră, unde să stea până pe înserat. Dar cum în acest răstimp nu putea rămâne inactiv, se apucă să exploreze zona cea mai adâncă a Ponicovei, aflată mult sub apele Dunării, aceea parte care cândva fusese o cale de acces uscată dinspre fluviu. În liniștea din jur, zgomotul oricărei mișcări îi era amortizat de apă, iar turiștii, care se îndepărtasera deja, vorbeau oricum între ei, neatenți la sunetele care reverberau în grotă. Ulrich putea fi sigur că nu-și va trăda prezența și se putea zbengui în valurile reci după plac.

Fiindcă vizitatorii peșterii mergeau cumplit de încet, cu dese opriri pentru a face fotografii, Ulrich se văzu nevoit să-și prelungească explorarea mult în adânc, către zona unde peretele de stâncă în care se formase Ponicova întâlnea fundul apei, albia pietroasă a Dunării. Sistemul de goluri în rocă se continua în jos, favorizat de

permeabilitatea calcarului din care erau alcătuiți munții. Văzu clar semnele lăsate de ridicarea treptată a nivelului apei, atunci când se umpluse lacul de acumulare, rătăci îndelung printre plante acvatice și somni care înotau leneș, dar care o zbugheau îndată ce-i simțeau prezența. Chiar și în acest mediu scufundat, în cel mai deplin întuneric, ochii vampirului deslușeau linia pereților și a golurilor în piatră, deși n-ar fi putut spune dacă se folosea mai mult de văz sau de un sistem de orientare asemănător cu cel al liliecilor. Dar la un moment dat văzu clar – o piatră verzuie, perfect șlefuită aflată pe fundul apei îi atrase atenția. O pescui cu îndemânare și o ținu în palmă. Îi simți suprafața mătăsoasă, fin prelucrată. „Un caboșon", gândi blondul, „o piatră căzută dintr-o bijuterie. Ce naiba caută aici?" Ca să-și confirme bănuielile, pipăi atent suprafața pietrei și simți clar micile zgârieturi pe care cele patru gheare de susținere a monturii le săpaseră în ea. ‚O bijuterie veche", rațională Ulrich. ‚Azi se preferă monturile cu adezivi, nu cu gheare". Era curios să privească la lumina zilei obiectul găsit, așa că trase cu urechea. Nu se auzea motorul nici unei bărci în imediata apropiere, iar vocile exploratorilor răsunau înăbușit de undeva de la mare distanță. Ulrich se ridică la suprafață și se pregăti să iasă din peșteră, dar o privire aruncată peste apă îl făcu să se răzgândească. O ambarcațiune rapidă și vreo trei bărci mari, greoaie, se îndreptau spre Ponicova. „Pe mațele lui Belzebuth, ce-i aici, promenadă?" înjură el. „Nu poate omul să găsească un loc în care să se relaxeze în liniște?" Se întoarse în hăul negru și constată încântat că turiștii ajunseseră în fine la scara de lemn de la ieșirea dinspre șosea și acum se întorceau pe unde veniseră, ignorând cu desăvârșire faptul că exista o galerie superioară, plină cu formațiuni de calcar, mult mai frumoasă decât etajul inferior. „Partea aia e rezervată pentru cunoscători, adică pentru mine" gândi vampirul.

Cum vizitatorii erau acum mult mai puțin atenți la peisajul din jur, Ulrich putu să treacă pe lângă ei la mică distanță și să înceapă urcușul spre galeria de sus unde – plănuia el – își va face siesta de după-amiază. Drumul acela nu fusese niciodată prea greu, atât că întunericul nu era de natură să ușureze ascensiunea, însă acum i se păru de-a dreptul amenajat. O mulțime de bolovani fuseseră mutați din loc astfel încât să formeze o scară naturală. „Mai știe cineva de galeria superioară" își spuse el. „Probabil localnicii din Dubova, care o arată și turiștilor mai descurcăreți".

Urcă scara improvizată și se trezi în zona Ponicovei pe care o iubea cel mai mult. Cascade împietrite, coloane zvelte, figuri fabuloase, se găseau acolo de toate. Îi plăcea la nebunie acest palat subteran cu opulența lui barocă de decorațiuni, cu aerul lui rece pe care nu-l mișca nici o adiere, cu tăcerea grea și liliecii agățați de tavanul înalt.

…Tăcere? Dar nu era deloc tăcere! Abia se stinseseră vocile turiștilor că dinspre intrare din șosea se auzi zgomot de pași. „Ha, oameni" bombăni vampirul. „Mai bine zis troli cu acte în regulă, de răul cărora nu pot trage un pui de somn până diseară". De fapt, ca să fie cinstit trebuia să admită că „trolii" se străduiau să nu facă nici un pic de gălăgie, ba chiar încercau să se furișeze cât mai neauziți cu putință. De vină pentru impresia de zgomot erau urechile lui prea sensibile și dorința de a fi singur, izolat de lumea oamenilor. „De ce se furișeaza? Cine sunt și ce au de ascuns?" Pașii se îndreptau în mod evident către galeria de sus, pașii a doi bărbați care cunoșteau bine terenul, pentru că mergeau fără ezitare, unul în spatele celuilalt. Înainte ca lanternele frontale ale celor doi să lumineze galeria, Ulrich se pitise într-o mică alveolă a peretelui și aștepta. Probabil vor veni alți turiști, care vor trece pe lânga el fără să-i simtă prezența, așa cum făcuseră și cei dinainte, apoi vor

pleca și el va putea să-și vadă de siesta lui mult-dorită. Numai că de astă dată socoteala nu i se potrivea cu intențiile vizitatorilor, care se opriră undeva pe parcursul coridorului ce traversa galeria pe toată lungimea ei.

„Ce fac ăia acolo?” Curios, vampirul ieși din ascunzătoare și – mergând tot pe lângă perete – se apropie de cei doi. Iar ceea ce văzu îl făcu să-și înăbușe în ultima clipă un fluierat de mirare. Într-un cotlon, bine ascunsă, se găsea o scară de lemn care ducea spre un al treilea etaj al Ponicovei, un nivel de a cărui existență Ulrich nu avea habar. Iar cei doi tocmai se cățărau pe acestă scară, părând că se grăbesc. „Pe unde au trecut doi poate să treacă și al treilea”, cugetă blondul avântându-se pe scară în sus.

Cap.6 Cafeneaua lui Ali Osman

-Măi, Gabi măi, nu te uita în urmă la fiecare pas. N-are cine să ne urmărească aici.

-Nu, Gelule, dar…

-Nici un dar. E trecut de prânz și toată lumea își face siesta. Cumnată-mea are pensiunea plină-ochi, mi-a zis să-i mai aducem zece kile de somn și mâine, că pe cel de azi l-a gătit deja și l-au mâncat turiștii. Bagă în ei ca sparții iar după aia dorm. Abia peste vreo oră-două vor ieși iar cu bărcile pe Dunăre și noi până atunci ne vom fi terminat treaba demult. Crede-mă, suntem singuri pe-aici. Străinii știu doar de nivelul de jos al peșterii, cel din mijloc e al localnicilor și al câtorva speologi bine echipați, iar cel de sus e al nostru și doar al nostru.

-Bine, mă, să ai tu dreptate! Dar nu mi-a plăcut de Ducu. Ce treabă are el să pună întrebări? Ce, n-are voie omul să meargă unde vrea, atunci când vrea?

-Frate-miu, o iei prea personal. Ducu avea chef să stea la taclale un pic, atâta tot. Am discutat cu el pe stradă, nu la poliție sau la postul de grăniceri. Ce-ai vrea să facă? Se plictisește toată ziua și ar schimba și el o vorbă cu cineva.

-Păi, să meargă la Ali Osman. Ăla mereu are chef de bârfă. Pe când noi, noi avem lucrur serioase de făcut.

-Da, dar Ali e ca o placă de patefon stricată, povestește mereu aceleași lucruri. Ducu s-o fi săturat de istoriile lui cu lumea pierdută.

Un timp cei doi bărbați nu mai ziseră nimic. Mergeau înainte în bezna adâncă, ghidați de luminile lanternelor frontale, prinse de căștile care le fereau capetele de tavanul Ponicovei în locurile în care acest tavan cobora prea jos. Cu toate că se

știau singuri, vorbeau abia șoptit și nu făceau mișcări inutile. Peștera era plină de lilieci și nu voiau să se confrunte cu un stol de zburătoare speriate. După o vreme se lăsară la pământ și se strecurară pe burtă într-o galerie laterală, joasă și nu mai lungă de doi – trei metri.

-E al dracului de incomod, se plânse Gabriel.

-Da, dar aici nu ne va găsi nimeni. Locul nu se vede chiar dacă ar intra cineva în galeria principală.

Gelu avea dreptate. Pe lângă faptul că intrarea se afla la nivelul solului din galeria mare, ea mai era și ascunsă în dosul unor concrețiuni de calcar, e drept că mult mai puțin spectaculoase decât cele aflate la etajul de dedesubt. Ajunși în micuța galerie, pe care trupurile lor o umpleau aproape în întregime, cei doi scotociră în beznă și scoaseră de acolo trei colaci de salvare.

-Bun băiat Pavle ăsta! constată Gelu.

-Da, mai ales dacă vine și la noapte. Ai un cuțit?

Colacii fură tăiați și din interiorul fiecăruia căzură câte patru pungi negre de plastic, sigilate etanș.

-Douăsprezece pungi, socoti Gelu mulțumit. Asta înseamnă trei kilograme. Și cu celelalte trei pe care le-am mai livrat luna asta, ne iese un total de șase și încă n-am ajuns la mijlocul lunii. Luna asta vom scoate cinzeci de mii de parale de persoană, dacă și Pavle colaborează.

-Păi, are toate motivele s-o facă. L-ai auzit, marfă e destulă.

-Bine, îl așteptăm la noapte. Tot se caută peștele acum că sezonul este în toi și noi avem motive temeinice să ieșim la pescuit.

Își îndesară pachetele negre în rucsaci și strânseră colacii tăiați, pe care îi puseră deasupra pachetelor.

-Așa – să nu poluăm natura, cică… vom lăsa colacii la containerul de gunoi de la intrarea în

Dubova, nimeni nu va face niciodată legătura între colaci și noi. Am vorbit cu un tip care aduce marfă chinezească, să ne vândă o sută de colaci din ăștia, sub pretextul că are nevoie cumnată-mea, pentru magazinul de la pensiune. Oricum, am luat și costume de baie, ochelari de soare, șlapi și tot felul de prostioare pentru acel magazin, deci suntem acoperiți.

-Bine gândit, rânji Gabriel. Și-acum ce facem?

-Ieșim de aici, punem rucsacii în portbagaj și ne ducem la Ali ca să ne bem binemeritatele cafele, răspunse Gelu sigur de sine.

Cei doi se strecurară afară din galeria secundară, trecând întâi rucsacii prin deschiderea micuță de la intrare, apoi coborâră scara care ducea spre nivelul al doilea și la urmă ajunseră la baza galeriilor Ponicovei. Două scări de lemn, aproape verticale dar solid ancorate de stâncă duceau la lumina zilei, urma un portal impresionant și un câmp viran pe care apa pârâului Ponicova curgea cu meandre, iar pe acel câmp aflat la marginea șoselei Orșova – Moldova Nouă își lăsau mașinile cei care plecau în explorarea peșterii. Locul era mai mereu plin de cele mai variate vehicule, așa încât camioneta Ionașilor, aflată printre ele, n-ar fi stârnit mirarea nimănui. Gelu urcă la volan, Gabriel se așeză alături și demarară în trombă. În urma lor gura neagră și strâmbă a Ponicovei rămase căscată a mirare, cu vegetația sălbatică atârnând deasupra intării ca o mustață lungă, verde…

„Ce dracu – iartă-mă, stăpân al întunericului – a fost asta?” Ulrich ieși din adâncitura în perete care îl ascunsese atunci când frații Ionaș părăsiseră galeria secundară. Din punctul lui de observație văzuse tot și auzise tot – urechle vampirilor sunt la fel de sensibile ca și ochii. „Asta” fusese în mod clar o acțiune de-a contrabandiștilor, un lucru pe

care până și un copil l-ar fi intuit. Din principiu, vampirii nu au nimic împotriva oamenilor aflați în afara legii sau certați cu ea – timp de secole, ei înșiși fuseseră considerați creaturi diabolice ale nopții. Dar prin interacțiuni repetate cu lumea muritorilor, Ulrich intrase în contact și cu oameni ai legii, dintre care pe unii îi ajutase după puterile lui. Iar aceste puteri erau impresionante… În acest fel își făcuse rost de un cerc de prieteni sau în orice caz de persoane care îi erau îndatorate și în care știa că poate avea încredere.

Primul lui impuls fu așadar să sară în camioneta contrabandiștilor și să-i dea în vileag, dar ideea asta îi trecu repede, din mai multe motive. În primul rând hainele îi erau încă în bocceaua pe care nu apucase să și-o desfacă și – oricât de sumar se îmbrăcau turiștii aflați pe malul Dunării – probabil i-ar fi șocat să vadă un bărbat gol-pușcă într-o mașină, în miezul zilei. Și-apoi învățase demult să nu cedeze niciodată primului impuls, ci mai degrabă să cerceteze temeinic faptele înainte de a lua o hotărâre. Decise așadar să afle mai multe despre Gelu și Gabriel și despre marfa pe care o doseau, înainte de a hotărî dacă să le aducă poliția pe cap sau nu. Din discuțiile celor doi, reținuse un nume – Ali și faptul că la numitul Ali se putea bea cafea. Își aminti de promisiunea făcută lui Miriam, de a-i împărtăși tainele autenticei cafele turcești dacă ar mai fi găsit pe cineva care să știe s-o prepare. Chiar dacă nu aflase prea multe despre strămoșii profesoarei, își jură să nu abandoneze subiectul dar, deocamdată, să apuce cu ambele mâini ceea ce întâmplarea îi oferea. Iar întâmplarea îi scosese în cale o ceașcă de cafea.

Nu-și bătu capul să afle cine și unde era acel Ali. Își amintea perfect firma cafenelei „La turcu” pe care o văzuse din taxi – era evident că la acel Ali și la localul lui se referise Gelu, iar cafeneaua se găsea în Eșelnița.

După ce fu sigur de plecarea celor doi frați, Ulrich traversă peștera și ieși la Dunăre. De astă dată trebuia să înoate în aceeași direcție cu curentul apei, o adevărată plăcere. Fluviul era într-adevăr mult mai lipsit de bărci decât atunci când se refugiase de căldura dogoritoare în Ponicova, semn că Gelu judecase bine obiceiul turiștilor de a-și face siesta. Blondul putu chiar să înoate aproape de suprafața apei, acolo unde lumina soarelui pătrundea în adânc și uneori, la adăpostul vegetației de pe țărm, să scoată capul din apă și să se bucure de peisaj. Când ajunse în dreptul Eșelniței, ochi niște tufișuri dese de pe mal, ieși pe uscat, se îmbrăcă și-și strecură în buzunarul pantalonilor piatra găsită în peșteră.

Ali robotea de zor în jurul celor câteva mese pe care le avea în mica lui cafenea, acum înțesată de clienți. Ulrich se apropiase dinspre Dunăre și studiase bine terenul înainte de a intra în local. Ceru o cafea și se îndreptă spre o ușă deschisă, care dădea spre curte.

-Îmi pot bea cafeaua și pe terasă?întrebă el nevinovat.

-Desigur, domnule. Doar că nu am nici o terasă, e numai un teren viran deocamdată. Am deschis abia anul trecut și n-am apucat să amenajez nimic acolo. Poate dacă vine nepotul meu să mă ajute, răzbim și noi cu terasa.

Ali înșfăcă un scăunel și-l cără afară, așezându-l la umbra unui copac.

-E bine aici? Să vă aduc și o masă?

-E excelent, mulțumesc. De masă nu am nevoie.

Ali plecă să prepare cafeaua, iar Ulrich se ridică de pe scaun și făcu doi-trei pași. Terenul turcului, împrejmuit cu un gard de sârmă, se reducea la cel mult o sută de metri pătrați în spatele casei. Pe el creșteau doi copaci și multă

iarbă, acum arsă de soare și cosită. Pământul cobora în pantă ușoară spre Dunăre.

Privirea ascuțită a vampirului cuprinse tot peisajul deodată, înregistrând cele mai mici amănunte. Apoi se așeză, cu fața către ușa pe care ieșise. Așa putea să vadă interiorul micii cafenele, să știe cine venea și pleca și să audă toate discuțiile. Dorința lui Ulrich de a sta în aer liber avea, bineînțeles, o cu totul altă explicație decât cea pe care i-o servise lui Ali. Îl făcuse să creadă că era un tânăr corporatist care lucra într-un birou climatizat și care voia, măcar în concediu, să se bucure de mireasma ierbii, de clipocitul valurilor, într-un cuvânt de viața adevărată, nu cea din pozele de pe ecranul calculatorului. În realitate, oricât de bună ar fi fost cafeaua turcului, Ulrich n-ar fi putut s-o bea. Corpul vampirilor respinge vehement orice mâncare umană și orice lichi, cu excepția sângelui. Știind asta, alesese să stea în curte și să toarne cafeaua în iarbă atunci când nimeni nu se uita în direcția lui. Regreta gestul, pentru că mirosul care se răspândea din mica ceașcă era divin, dar nu avea ce face, asta era natura lucrurilor pe care nimeni nu putea să o schimbe.

În scurt timp se pomeni înconjurat de lume. Cum ventilatorul din încăpere nu era capabil să alunge zăpușeala, mai mulți mușterii își luară scaunele și se așezară la umbra copacilor, ba chiar aduseră și două mese.

-Iată și terasa, comentă Ulrich râzând când Ali trecu din nou pe lângă el. N-a trebuit amenajat nimic și e foarte plăcut.

Turcului îi râdeau ochii în cap. Clienților le plăcea locul, iar în încaperea mică nu rămaseră mai mult de jumătate din oameni, așa că și aici aglomerația și căldura deveniră suportabile. Ulrich intră și-și puse ceașca pe tejghea, goală.

-Zău că nu vă înțeleg! Păcat de terenul aflat în spatele casei, când mai bună ar fi fost o terasă în

față, la stradă. Cei care ar fi văzut din drum lumea stând la mese ar fi vrut și ei să intre și publicitatea venea gratis.

Ali se scutură, ca omul care-și amintește de un coșmar.

-Asta ar fi însemnat să construiesc casa chiar pe malul apei și n-am vrut. Mie Dunărea nu mi-e prietenă, așa încât n-am pus nici un geam cu vedere la apă, ci numai înspre sat.

-Ați suferit de pe urma unei inundații sau…? întrebă vampirul cu voită naivitate.

Turcul oftă.

-Vă văd tânăr. Câți ani aveți?

-Treizeci, răspunse Ulrich („plus cinci sute, dar asta e bine să n-o știi").

-Ei, atunci probabil n-ați auzit niciodată vorbindu-se despre lumea pierdută. Dunărea nu a înghițit doar casa părinților mei, ci toate casele, tot ce era pe insulă – moschee, bazar, cazemate vechi, ziduri de fortificații, totul…

-Lumea pierdută? Ce-i aia?

-Asta a fost cândva lumea pierdută, spuse bătrânul descriind cu mâna un arc de cerc și arătând spre pozele de pe pereți. Insula Ada-Kaleh, cea scufundată în 1970 – veniți să vă arăt!

Ulrich aruncă o privire spre intrare și hotărî să rămână și să asculte povestirile lui Ali. Dincolo de ușă îi văzuse pe frații Ionaș, care tocmai se îndreptau spre cafenea, după ce-și parcaseră camioneta la marginea drumului.

-Asta era insula, arătă Ali spre o poză veche, luată probabil din elicopter. Lungă de o mie șapte sute de metri și lată de cinci sute, avea forma unei semilune, trei străzi și vreo șapte sute de oameni. Cu toate că era atât de mică, a fost cu siguranță locul cel mai frumos de pe fața pământului. Observându-i pe Gelu și Gabriel, se întrerupse din explicații și se întoarse spre ei.

-Două cafele, ceru Gelu neuitând să adauge: tari și amare!

Turcul se apucă să jongleze cu ibricele lui de alamă, dar între timp gura îi turuia fără oprire:

-Până la Herodot, primul istoric al lumii, se întinde șirul celor care au admirat Ada-Kalehul și au scris despre el. Grecii din vechime credeau că de aici a dus Hercule măslinul pe muntele Olimp, acel măslin din ramurile căruia se împleteau cununile învingătorilor la Jocurile Olimpice de demult. Știați asta?

Ulrich fluieră plin de admirație. Știa, bineînțeles, dar intuiția îi spunea că n-ar fi fost rău de loc să se arate mirat și în felul acesta să-l stimuleze pe Ali să-și dea drumul la vorbă. Făcu un ocol al încăperii și se opri în dreptul unei fotografii.

-Asta ce reprezintă? Pare să fie un zid de cetate, nu?

-Oh și ce mai cetate, răspunse bătrânul încântat. Nici măcar nu era prima cetate de pe insulă, arheologii au găsit ruinele unei fortificații romane cu mult mai vechi. Ultima cetate a fost austriacă, ridicată acum trei sute de ani și zău că era cea mai grozavă din partea asta a Europei, dacă nu din toată lumea. Imaginați-vă, avea douăzeci de turnuri, trei rânduri de fortificații, patru porți și ziduri înalte de șase metri și groase de doi. Unde s-a mai văzut ceva atât de grandios?

-La Troia poate?întrebă vampirul. La Micene?

-Aș! Orașele alea erau mici copii pe lângă cetatea noastră! Iar ceea ce se găsea sub pământ era la fel de grozav ca și ce se afla deasupra. În cele două capete ale insulei fuseseră ridicate două forturi, unite cu interiorul cetății prin pasaje subterane care străbăteau în lung tot Ada-Kalehul, construite din cărămidă roșie. Bătrânii ziceau că ar fi existat cândva culoare secrete care legau insula de ambele maluri ale Dunării, dar asta nu s-a putut demonstra niciodată, pentru că intrările acelor culoare nu au fost găsite.

-Oh!

-Chiar așa, se înfierbântă Ali. Dar cetatea nu era nimic pe lângă restul frumuseților care îmbogățeau lumea pierdută: copaci exotici – chiparoși, palmieri, smochini, – puzderie de flori de la începutul primăverii și până târziu în iarnă, dar mai ales plantații de trandafiri crescuți pentru aroma lor fără pereche. Se făcea ulei de trandafiri din petalele lor sau se foloseau la aromatizarea rahatului, a șerbeturilor sau la dulcețuri. Ceva atât de minunat nici nu se poate povesti!

Dar el totuși putea să povestească , ba chiar să toarne cu îndemânare cafeaua în cești în timp ce vorbea și s-o ducă la masa fraților Ionaș. Aceștia, în colțul cel mai întunecat al localului, își apropiaseră capetele unul de celălalt și vorbeau în șoaptă, atât de încet că nimeni nu i-ar fi putut auzi. Nimeni, cu excepția vampirului care însă stătea cu spatele la ei, uitându-se în continuare cu mare interes la pozele de pe pereți.

-Mă, Gabi, îl știi pe tip?

-Blondul?

-El.

-Mutra îmi pare oarecum cunoscută, dar nu știu unde să-l plasez la repezeală.

-E de la televiziune, l-am văzut în serialul „castele bântuite”. E vânător de fantome sau cam așa ceva.

-Fantome pe dracu’, înjură Gabriel. Dacă e cum spui, înțeleg de ce-l descoase pe Ali. Să-mi zici mie „cuțu” dacă ăsta nu umblă după vreo comoară din Ada-Kaleh.

-Tu ai o fixație pentru comori, măi.

-Dacă n-ar fi, nu s-ar povesti. Lumea vorbește…

-Da, dar insula e sub Dunăre, observă Gelu.

-Ce-are a face? Există costume de scafandru autonom și minisubmarine. Ăia de la televiziune au un purcoi de bani de aruncat pe așa ceva. Eu zic

să nu-l scăpăm pe blond din ochi. Nu contează cine găsește comoara, contează cine o păstrează!

-Obsedatule! În fine, de astă dată ai dreptate, acceptă Gelu. Nu pierdem nimic dacă stăm cu un ochi pe individ.

După care frații își îndepărtară capetele unul de celălalt și fiecare se concentră asupra savorii cafelei din propria ceașcă.

Ulrich auzise destul. „Doi ticăloși", concluzionă el. „Bine! Și-acum să vedem cine pe cine va urmări, că nici eu n-am de gând să vă scap din priviri pe voi".

Între timp Ali se apropiase din nou de blond, care continua să se uite la poze. Toți clienții aveau câte o cafea în față și turcul putea să profite de câteva clipe libere ca să dea noi explicații.

-Păcat, mare păcat că toate astea s-au dus pentru totdeauna. A fost un istoric, profesorul Plopșor, care a mutat cetatea pe ostrovul Șimian, dar n-a putut muta și subteranele. Iar tot ce a rămas în picioare pe Ada-Kaleh a fost dinamitat înainte de scufundarea insulei.

-Dinamitat? Ulrich tresări surprins.

-Da, așa s-a hotărât. Despre minaretul moscheii au zis că e un turn prea înalt și ar putea să zgârie fundul vapoarelor care vor trece pe deasupra lui. Dar pentru restul clădirilor nu au dat nici o explicație.

Informația părea în mod evident să nu-i pice bine blondului. „Dinamitat! Splendid! Din plimbarea mea nocturnă pe străzile scufundate se va alege praful, va trebui să înot deasupra unor straturi de moloz groase de câțiva metri și să caut nici eu nu știu ce în grămada de dărâmături. Ba știu – comoara familiei lui Miriam, care probabil n-a existat decât în capetele oamenilor. Pe lângă asta, Ionașii vor fi peste tot în spatele meu, crezând că eu chiar am idee ce caut. Pe naiba!" Se gândi o clipă să lase totul baltă, dar știa că în monologul lui se strecurase o eroare și era prea corect ca să se

mintă singur – familia fetei nu era întru totul umană, asta dacă nu cumva nasul lui sensibil începea să dea rateuri. Mirosul acela rar, dulce-amărui de condimente îi stăruia încă în nări – nu așa miroase prada obișnuita a vampirilor. Nu avea voie să se oprească!

-În satul meu e o fată a cărei familie se trage din Ada-Kaleh, dar ea s-a născut la Sasca și nu are amintiri din „lumea pierdută”, cum îi spuneți locului.

Ulrich dădu această informație doar pentru a prelungi discuția, dar Ali se însufleți imediat.

-Cineva din Ada-Kaleh, ziceți? Cum se numea familia?

-Primul care s-a mutat în insulă a fost Petre Cărămidaru. A avut o fată și două nepoate, pe Saizi și pe Ayse. Eu o cunosc pe Miriam, a cărei bunică a fost Saizi. Pe fată a crescut-o Ayse, care a murit de curând.

-Ayse, repetă Ali care părea tulburat. Fratele meu mai mare i-a făcut curte. Cred că de fapt jumătate din băieții de pe insulă și-au încercat norocul și erau îndrăgostiți de ea. A fost frumoasă, cea mai frumoasă fată din Ada-Kaleh. Dar pe vremea aceea căsătoriile erau aranjate și părinții noștri au preferat să ne însoare cu fete de aceeași credință cu noi. Saizi și-a găsit un flăcău care nu era din insulă, un creștin din părțile Orșovei. Cât despre Ayse, nu știa nimeni ce era în capul ei. A refuzat multe partide bune și a rămas fată bătrână, de parcă n-ar fi interesat-o niciodată măritișul. Era toată ziua cu nasul în cărți, citea mult și-și petrecea vremea în jurul zidurilor vechii cetăți, spunând că încearcă să descifreze istoria. Ce-o fi aflat nu știu, pentru că de felul ei a fost mereu tăcută și retrasă. În lumea aceea unde eram cu toții o familie, Ayse părea o ființă ciudată… tare ciudată. Dar mă bucur să aud că a mai rămas cineva din neamul acela și îi doresc tot binele de pe pământ.

Lui Ulrich îi veni subit o idee.

-Aș putea să trec cu Miriam pe aici? Ayse i-a lăsat niște ibrice vechi pentru cafea, dar fata nu face o cafea nici pe jumătate așa de bună pe cât am băut acum la dumneavoastră.

-Rețeta noastră e un secret bine păstrat, dar cum ea e nepoata lui Saizi și Saizi, fiind din insulă, era ca și familia mea, fie. Îi voi spune tot ce știu – doar nu se țin secrete într-o familie.

-Mulțumesc, zise Ulrich recunoscător. Miriam va fi foarte bucuroasă, cu atât mai mult cu cât Ayse a evitat să-i povestească prea multe despre Ada-Kaleh.

-Ayse era unul din oamenii cei mai legați de insulă. Practic ea a plecat ultima, așa am auzit. Dacă n-a vrut să vorbească, e pentru că probabil durerea pierderii a fost încă prea vie pentru ea. Înțelegeți, noi toți cei de acolo am rămas cumva cu sufletul în paradisul de sub ape. Și eu m-am întors în zonă, după zeci de ani trăiți în Turcia, pentru că tradiția ne cerea ca, oriunde am pleca în lumea largă, să ne întoarcem ca să murim și să fim înmormântați pe insula noastră.

Vampirul păru să reflecteze la cele auzite.

-Hm, interesant! Oare ăsta să fie un soi de blestem sau vrajă a locului? Yllen, fata lui Saizi, s-a stabilit cu bărbatul ei la Sasca. Într-un an cei doi s-au dus cu mașina în concediu la mare, lăsând-o pe micuța Miriam, de numai doi ani, în grija mătușii Ayse. La întoarcere, un camion care venea din sens opus a trecut pe banda lor de mers. Poliția mi-a spus că probabil șoferul camionului a ațipit la volan pentru câteva secunde, destul timp ca tragedia să se întâmple. Mașina familiei Georgescu – așa o chema pe Yllen după ce s-a măritat – s-a zdrobit de parapetul drumului, apoi a căzut în Dunăre și soții au murit pe loc. Asta s-a întâmplat exact în dreptul indicatorului pe care scrie „Viaductul Ada-Kaleh”. Am fost la poliția din Orșova și la cea din Severin și am văzut dosarul cazului, cu toate detaliile lui cumplite.

Ali Osman se înfioră.

-Allah să ne apere și să ne păzească! Dar despre familia aceea se spuneau povești de groază chiar de când ei se stabiliseră în insulă. Nu știu de ce, bătrânele noastre ziceau că au fugit de pe țărm, trecând apele până în mijlocul Dunării, ca să scape de Cel Rău. Așa se șoptea seara, când femeile stăteau la taclale în camerele lor ferite de ochii lumii, că neamul lui Cărămidaru avea o datorie de plătit față de Necuratul. Mai mult nu știu, că nici bunica mea n-a vrut să-mi povestească. Zicea doar că astea nu sunt povești pentru copii și țin minte că s-a făcut foc și pară când fratele meu i-a mărturisit că o place pe Ayse.

-Ciudată istorie, făcu Ulrch. Se pare că poveștile s-au scufundat odată cu insula, pentru că în Sasca nu s-a aflat nimic despre ele. Ayse a trăit o viață destul de aspră, în sărăcie, dar lungă. Iar Miriam, fata lui Yllen, a terminat universitatea și acum e profesoară de fizică la Oravița. E o persoană de treabă și sper să aibă noroc în viață. Oricum și ea, ca și Ayse în alte vremuri, e cea mai frumoasă fată din sat.

-Vă place fata?întrebă Ali de-a dreptul. Poate n-ar fi trebuit să pun întrebarea asta așa direct, dar acum că am aflat de existența cuiva cu rădăcini în Ada-Kaleh, simt nevoia să am grijă de ea, deși n-o cunosc. Când lumea noastră a pierit și ne-am împrăștiat în cele patru vânturi, imamul nostru, Regep Ali, ne-a chemat la moschee și ne-a pus să jurăm că, măcar în cuget, vom rămâne tot o familie așa cum am fost în anii când trăiam pe insulă. Ne-a cerut să avem mereu grijă unii de alții pentru că, spunea el, numai uniți putem păstra amintirea Ada-Kalehului.

-Miriam e o persoană cumsecade și o consăteană pe cinste, răspunse Ulrich. Îmi place, desigur, să stau de vorbă cu ea, pentru că e deșteaptă și foarte citită. Dar nu e mai mult de atât.

Îi doresc și eu să-și găsească un bărbat vrednic și să fie fericită în viață.

Blondul nu mințise. Vraja pe care o pusese asupra femeilor din Sasca le făcea pe acestea să nu sufere de dorul lui, o atitudine normală a unei muritoare față de un vampir frumos, distins și de modă veche așa cum numai un nemuritor putea fi. Dar vraja nu acționa și asupra lui! Însă se fripsese de prea multe ori și nu mai voia să-și însângereze inima. În decursul secolelor văzuse prea multe fete frumoase, din Sasca și de aiurea, crescând, maturizându-se, ofilindu-se și-apoi murind și parcă o bucățică din inima lui se stingea odată cu fiecare din ele (și se mai spune că vampirii nu au suflet!). Așa că Ulrich decisese să-și zăvorască simțămintele într-o platoșă de gheață și să nu mai iubească decât nemuritoare asemenea lui, care să-l însoțească în eternitate.

Oamenii n-ar fi înțeles acest lucru. Lor poveștile le spuneau că un vampir poate crea oricând un alt vampir. Ceea ce nu știau este câtă suferință, câte îndoieli și câte incertitudini presupune trecerea prin moarte și renașterea ca nemuritor. Blondul crease cândva un vampir, un tânăr pe care îl socotea de atunci fiul său, dar n-ar fi luat niciodată viața unei femei. Dacă mintea și-o putea struni și forța să accepte noul, inima îi rămăsese aceea a unui cavaler din altă lume și ei nu-i putea porunci. Iar asta se traducea printr-o interdicție categorică: fără mușcături pe gâtul tinerelor fermecătoare!

Gelu și Gabriel își băură cafelele și ieșiră din local trântind un „la revedere” mai mult mormăit. Ali le răspunse politicos, deși nu foarte încântat. Ulrich aproape terminase de contemplat fotografiile și de citit toate explicațiile tipărite lângă fiecare din ele (făcea asta încet, ca un om), așa că nici el nu voia să mai zăbovească la cafenea. Oricum, aflase destule lucruri, iar ideea de a-i pune față în față pe Miriam și pe bătrânul

turc i se părea bună. Relaxat, își înfipse mâinile în buzunare și tresări: aproape uitase de piatra găsită în peșteră. O scoase și o privi la lumina zilei care inunda încăperea prin cele două uși deschise, cea dinspre stradă și cea dinspre terenul zis și „terasă”. Piatra era, fără îndoială, un turcoaz superb, având culoarea mărului verde, cu vinișoare albăstrii, un caboșon perfect, alungit și fin cizelat – o nestemată minunată. Pe când învârtea fără grijă obiectul în mână, Ali se apropie curios de el.

-De unde aveți piatra?

Blondul i-o puse în palmă.

-Am găsit-o în peștera Ponicova, acum câteva ore. Bănuiesc că e un turcoaz, nu?

-Eu piatra asta o cunosc, am mai văzut-o, spuse bătrânul cu seriozitate. E o poveste lungă în jurul ei, dar pot să jur că e aceeași piatră.

În cafenea se revărsă un puhoi de turiști, semn că timpul siestei trecuse. Ocupară toate scaunele libere, iar bătrânul se retrase în spatele tejghelei, turnând în ibrice apă fierbinte și pregătind măcinătorul de cafea.

-Aș vrea să aud povestea pietrei, spuse Ulrich apropiindu-se de tejghea. Când e mai puțină lume pe aici?

-Dimineața, după ce deschid localul. Dacă veniți după șapte, vor fi cel mult doi-trei pescari.

-Bine, atunci pe mâine!

-Frumos băiat, murmură Ali în urma blondului. Și să nu-i placă lui o fată care se trage de la noi, din insulă?Ori e prost, ori are o inimă de gheață. Sau o fi miop, mai știi?

Cap.7 Povestea unui tablou

„Iată-mă așadar obligat să mai rămân o zi în Eșelnița, ca să ascult povestea Șeherezadei cu fes și cu mustăți de la cafenea. Sper că Ali nu se va întinde cu vorba și nu mă va face să trec pe la el timp de o mie și una de nopți – sau, în fine, de dimineți în cazul lui”. Deși îl bombănea în felul acesta pe bătrânul turc, Ulrich era destul de sincer, măcar în sinea lui, ca să mărturisească în gând că era înnebunit de curiozitate și abia aștepta răsăritul de a doua zi, ca să afle ce avea Ali de spus despre piatra pe care el o găsise în peșteră. Și-apoi pentru el Eșelnița sau Sasca erau totuna, nu-i ducea nimeni dorul în casa de la Lacul Dracului, iar secretara se va descurca singură cu manuscrisele care-i fuseseră lăsate pe masă. O clipă își aduse aminte de frigiderul pe care-l umpluse cu sânge și de recipientul din rucsac, gol acum. Îi sorbise și ultima picătură înainte de ivirea zorilor. „Atâta pagubă – e plin de vietăți în pădure, pot oricând să mă hrănesc dacă vreau”.

Ulrich nu era un ucigaș. Deși să ia viața unei ființe vii este plăcerea supremă a oricărui vampir, secolele în care se înfrânase cu încăpățânare îl făcuseră să-i repugne orice vărsare de sânge nejustificată. Dar acum se afla printre oameni, dintre care unii miroseau teribil de apetisant, iar viața lor era mai prețioasă decât orice altceva. Nu putea suporta să stea în preajma lor decât bine ghiftuit. „Și îmi arde gâtul de sete, atunci când în jurul meu e atât de multă apă dulce – stăpânul întunericului nu e numai crud, dar e și extrem de ironic”, își zise el în timp ce se bălăcea în undele răcoritoare ale Dunării, în apropiere de mal. Când soarele dădea să apună și căldura deveni mai puțin enervantă, ieși din apă, se îmbrăcă iute și o porni în sus, pe cărarea care pleacă de la intrarea în satul

Dubova și urcă deasupra Ciucarului Mic, al cărui abrupt vertical de trei sute de metri formează unul din pereții defileului Dunării. De pe Ciucarul Mic, poteca duce prin păduri și peste pajiști presărate cu stâne pe Ciucarul Mare – ambele înălțimi stâncoase sunt puncte de belvedere de unde se deschide o panoramă spectaculoasă asupra fluviului. Ulrich zăbovi pe un pinten de stâncă, urmărind soarele care dispăru după dealuri și luminile caselor din Dubova aprinzându-se una câte una. După ce noaptea coborî peste sat, vână un iepure sălbatic și-i bău sângele apoi, proaspăt și plin de energie, se lăsă să alunece în jos pe potecă și se opri în centrul Dubovei. Localitatea dormea adânc, doar arareori întunericul era sfâșiat de farurile câte unei mașini care străbătea în goană șoseaua așternută de-a lungul apei.

La vreo două ore după miezul nopții se auzi un zumzet îndepărtat. Ulrich ascultă cu atenție – zgomotul venea dinspre fluviu. Își aduse aminte de convorbirea surprinsă în peșteră, își împachetă din nou hainele și, cu bocceaua în spinare, se scufundă în apă, lin, fără zgomot. Când barca Ionașilor trecu pe deasupra lui, blondul se apucă să o urmărească. Să se măsoare cu viteza unei bărci cu motor e floare la ureche pentru un vampir, mai ales unul care și-a avut domiciliul, timp de secole, pe fundul unui lac adânc. Barca își opri motorul în dreptul peșterii Ponicova – o adevărată binecuvântare, pentru că țărmul stâncos, cu multe intrânduri acoperite de verdeață, oferea o mulțime de locuri de pândă, de unde putea vedea fără a fi văzut.

Răbdarea nemuritorilor e proverbială: de ce să te grăbești, când timpul tău este nelimitat? Blondul nu se impacientă că trebuie să aștepte o oră și-apoi încă una, răstimp în care Ionașii își umplură barca de pește. Dar după o vreme răbdarea îi fu răsplătită – auzi clipocitul ritmic al apei, semn că cineva înota în beznă și după câteva minute desluși un cap care se ridica la intervale

regulate de timp la suprafață. „Înoată bine”, își dădu Ulrich cu părerea. „Și iese destul de rar la aer ca să respire, semn că are un antrenament îndelungat”. Văzu un om prinzându-se de marginea bărcii și săltându-se înăuntru.

-Am ajuns în sfârșit, făcu Pavle răsuflând precipitat. O mașină a oprit chiar pe mal, aproape de locul în care mă scufund de obicei și a trebuit să aștept până a plecat.

-Ce făceau pasagerii acolo?întrebă Gabriel fără a reuși să-și mascheze îngrijorarea din voce.

-Pipi, presupun, răspunse Pavle blazat.

-Iartă-l pe fratele meu, interveni Gelu. Ducu, polițistul de frontieră din sat, a intrat în vorbă cu el ieri de dimineață și de atunci Gabi nu se gândește decât că va fi arestat.

Pe Pavle însă nu-l interesau problemele fraților.

-Eu am adus marfa, așa cum ne-a fost înțelegerea. Cum o transportați de aici încolo e traba voastră.

-Bine, nu ne purta de grijă, ne descurcăm. Uite banii, patru miare ca de obicei.

Făcură schimb, Gelu îi întinse punga cu bani, iar Pavle colacul cu care înotase până la barca fraților.

-Și încă ceva, spuse Gelu înainte ca sârbul să dispară în valuri. Nu veni o săptămână. Nu că l-aș lua pe Gabi în serios, dar e mai sigur să adormim temerile lui Ducu, dacă i-o fi trecut ceva prin cap.

-Fie, atunci ne vedem săptămâna viitoare. Și așa trebuia să mă întâlnesc cu furnizorul meu, tocmai la Belgrad. Măcar voi avea vreme să-mi rezolv unele treburi prin capitală.

Bărbații își strânseră mâinile și Pavle dispăru în apă. Se așternu din nou tăcerea mormântală a nopții, în care clipocitul apei lovindu-se de țărmul stâncos era singurul zgomot. E drept că Ulrich îl auzea încă pe Pavle înotând, dar oamenii nu aveau cum să deslușească sunetul, din ce în ce mai slab

pe măsură ce distanța creștea față de barcă. La un moment dat, Gelu vorbi, mai bine zis șopti în liniștea din jur:

-Acum Pavle cred c-a ajuns dincolo, e vremea să discutăm.

-Da? Nu înțeleg de ce l-ai oprit să vină săptămâna asta, când el zicea că mai are marfă.

-Nu fii prost, Gabi. Când l-am văzut pe tipul de la televizor?

-Ieri după prânz, răspunse cel întrebat. Nu m-am uitat la ceas, nu știu ce oră a fost.

Ulrich deveni extrem de atent. „Tipul de la televizor" era el.

-Bun, deci după prânz. Acum să te văd, frate, ce concluzie tragi tu din asta!

Gabriel se scărpină după ureche. Nu părea să găsească acolo vreo sursă de inspirație, pentru că recunoscu:

-Concluzie? Nici o concluzie, la drept vorbind.

-Vezi? Norocul tău e că natura a avut grijă să te doteze cu un frate mai mare și mai inteligent. Eu înțeleg din asta că individul mai rămâne în zonă. Dacă ar fi fost doar în trecere, i-am fi văzut mașina la cafenea, dar acolo nu era decât camioneta noastră. Deci s-a cazat la o pensiune, undeva pe aici și a venit pe jos la Ali. Eșelnița nu-i un loc în care turiștii să stea prea mult, exceptând pasionații de pescuit și pe cei care vin să se bronzeze. Tipul e alb ca brânza și tot așa palid l-am văzut la emisiunea aia a lui cu castelele, deci sigur nu-și petrece concediul la plajă. Ce fac turiștii pe-aici? Urcă pe Ciucar, merg cu barca prin peșteri și apoi pleacă. Blondul a pornit spre Ciucar după ieșirea de la cafenea, l-au zărit niște copii din Dubova pe care am avut grijă să-i întreb dacă n-au văzut un amic de-al nostru cam distrat, care se rătăcește mereu. Asta așa, ca să-ți dai seama că în timp ce tu te uiți la slipul minuscul al turistelor de la pensiunea cumnată-mii, eu aflu totul despre

oamenii care vin și pleacă și îl mai țin și pe Ducu sub observație.

-Ești tare, măi!recunoscu Gabriel cu un entuziasm care părea sincer. De ce să-mi bat eu capul, când toate problemele existenței tu le-ai rezolvat înaintea mea? Deci l-ai luat la ochi pe blond – și la ce ți-a servit asta?

-Nu ți-e clar? Dacă a venit încoace doar în trecere, azi se va duce cu o barcă pe Dunăre și până diseară e bine plecat. Dacă însă, așa cum credem noi, e interesat de Ada-Kaleh, va tocmi o ambarcațiune mai iute pentru mai multe zile și va încerca să se apropie de locul unde s-a scufundat insula. Iar pescarii și barcagiii sunt prieteni, așa încât noi vom fi primii care vom afla. E clar acum?

-Clar! Deci și tu crezi că individul vânează o comoară în zonă, deși zici despre mine că aș fi cel obsedat. De ce, în acest caz, l-ai lăsat pe Pavle să plece? Știi doar cât de bine înoată!

-Întrebarea e copilărească, pufni Gelu. Nu de un înotător va fi nevoie acolo, ci de un scafandru sau de un minisubmarin. Nu uita, e vorba de o adâncime de treizeci de metri! Deci am stabilit că Pavle nu ne e de folos și-atunci de ce să-l includem în povestea asta, când jumătate dintr-o comoară valorează mai mult decât o treime din ea?

-Așa e, se învoi Gabriel. Deși mie mi se pare că discutăm despre pielea ursului din pădure.

-Poate. Dar cu un tip ca blondul trebuie mereu să fii cu ochii în patru. Unde e televiziune sunt și bani, să nu uiți asta.

-Măi, dar oamenii nu povestesc pe aici că înainte de scufundare arheologii au umblat câteva luni pe Ada-Kaleh cu detectoare de metale? Crezi că le-a scăpat ceva?

Gelu începea să-și piardă răbdarea.

-Nu știu dacă există sau nu o comoară, dar găsește-mi un singur motiv credibil pentru care

blondul se plimbă pe aici. Și-acum destul cu comentariile, hai în peșteră să dosim marfa.

Ulrich nu-i mai urmări de astă dată. Știa că frații Ionaș vor urca în galeria „de sus” a Ponicovei și vor ascunde acolo colacul primit de la Pavle, ca să-i recupereze conținutul mai târziu, venind cu camioneta dinspre șosea. Așteptă până când cei doi legară barca de un pinten de stâncă și dispărură în beznă, luminând cu lanternele atât cât era necesar ca să vadă unde vor pune piciorul la pasul următor. Apoi se desprinse de peretele de calcar și înotă cu gesturi largi, relaxate, înapoi spre Eșelnița. Se gândi o clipă să înoate până în dreptul Orșovei și să se scufunde la Ada-Kaleh, dar încă nu se simțea pregătit pentru asta. Probabil efectul psihologic urma să fie devastator – să vezi o grămadă de moloz sub apă, în locul unde odată se înălța o grădină a raiului, era extrem de dureros. Hotărî să amâne drumul pe insulă, măcar până când va afla ce caută de fapt acolo. Iar pentru asta, avea nevoie de o nouă întâlnire cu Șeherezada lui mustăcioasă.

Nu trecuse încă de ora cinci dimineața; la răsărit cerul începea să se coloreze din negru adânc într-un albastru ceva mai pal, când la geamul de la etaj al casei lui Ali Osman se aprinse lumina. Probabil bătrânul se învârtea prin cameră cu o încetineală înnebunitoare, pentru că abia peste o oră, când soarele răsărise deja, se auzi scârțâitul treptelor de lemn și ușa de la intrare se deschise larg. Ulrich îl urmări prin geam punând apă la fiert și pregătindu-și ibricele cu ritualul obișnuit, apoi prăjind și măcinând cafeaua pentru prima ceașcă a zilei, a lui proprie, pe care o bău stând turcește pe covor, cu ochii țintă la una din fotografiile reprezentând lumea pierdută. Orarul afișat pe ușă anunța că „La turcu” se deschide dimineața la șapte, dar la șase și jumătate apăru deja primul client, un tânăr în uniformă de polițist, cu o față

veselă care contrasta cu severitatea ținutei. După vreo zece minute, Ulrich intră și el în cafenea.

-Scuzați, am văzut că e deschis. Am sosit cumva prea devreme?întrebă vampirul candid.

Ali întoarse capul spre noul venit.

-A, dumneavoastră erați? Nu, e tocmai bine. E liniște și vom avea timp de povești.

Polițistul aruncă un ochi ceasului de mână.

-Dacă e vorba de o istorie de demult, atunci rămân și eu. Oricum nu voi întârzia la serviciu.

Ulrich se așeză la o masă, puse piatra verde cu vinișoare albastre pe tăblia cu incrustații de sidef și așteptă. Ali luă loc lângă el. Învârti un timp piatra în mână, chemând parcă niște amintiri vechi de foarte departe, apoi se duse la locul lui de după tejghea și reveni cu o cutie mare de tablă de pe care zâmbea fotografia unui turc gras, având pe cap același nelipsit fes roșu cu ciucure negru.

-Istoria, începu bătrânul, se leagă de individul ăsta. Ali Kadri îl chema, era omul cel mai bogat din Ada-Kaleh între cele două războaie mondiale și avea o casă luxoasă pe insulă, o fabrică de tutun și una de rahat. Practic toată așezarea lucra la acest Ali Kadri. Îmi aduc bine aminte de el. Când am copilărit pe insulă, omul era ceva mai bătrân decât în poza asta, dar se ținea foarte bine. Cutia asta de țigări am cărat-o cu mine toată viața, pentru că e un petec din lumea mea de altădată. Acum țin în ea banii mărunți, ca să am de dat rest clienților la cafea. Pe atunci, cum am mai zis și ieri, eram cu toții o mare familie. Kadri fiind bogat și cu relații suspuse, stătea cumva deoparte de noi, ceilalți, dar respecta și el cu strășnicie obiceiul locului ca la bairamuri – sărbătorile noastre – să aibă casa deschisă și să primească pe oricine. Așa s-a pomenit din moși-strămoși: credința mea își are obârșia în deșert, acolo unde omul se bucură mai mult ca oriunde altundeva de vederea unui alt om și legile ospitalității sunt sfinte.

Noi, copiii, mergeam în grupuri din casă în casă, sărutam mâna gazdei și o duceam la frunte în semn de respect, apoi eram ospătați cu toate bunătățile: dulceață de smochine și de trandafiri, halviță, rahat, baclavale, saraili și tot soiul de prăjituri așezate pe tăvi uriașe de alamă, astfel încât să formeze modele complicate, cum sunt cele pe care femeile le țes în covoare. Bineînțeles că la casa lui Ali Kadri, unde abia așteptam să ajungem, ne uitam bine în jur – așa bogăție ca acolo nu se găsea nicăieri în insulă și când bătrânele ne spuneau povești din „o mie și una de nopți", descriind palatele sultanilor, noi mereu ne imaginam casa lui Ali Kadri. Omul avea parale destule ca să-și cumpere cam tot ce voia și în felul acesta s-a înconjurat de multe obiecte de preț, foarte frumoase. Legat de istoria noastră, avea pe un perete un tablou reprezentând o femeie atât de frumoasă cum alta nu credeam că poate să existe, îmbrăcată în văluri cum se poartă în Orient, dar cu fața descoperită. Avea părul negru și ochii verzi, bijuterii minunate și straie în culoarea albastră-verzuie a apei. Iar în picioare purta iminei aurii, bătuți cu pietre scumpe. Pe fiecare papuc se găsea un turcoaz mare, înconjurat de o mulțime de perle și pot să jur că unul din acele turcoaze era chiar cel de aici, în nuanța asta rară de verde-măr. M-am uitat atât de mult la tabloul acela încât îmi amintesc și acum desenul de vinișoare albastre care brăzdau suprafața pietrei și sunt sigur – piatra asta e cea pe care am văzut-o în tablou, cu zeci de ani în urmă.

Ulrich era obișnuit, ca scriitor, să urmărească un fir logic în toate cărțile lui, chiar dacă ele vorbeau despre o lume a demonilor nopții care oamenilor li se părea fantastică. Vampirii puteau fi supranaturali, dar nu lipsiți de rațiune.

-Multe lucruri mi se par stranii în povestea tabloului, observă el. Dacă femeia era din insulă – altfel turcoazul nu avea cum să ajungă într-o

peșteră de pe Clisură – cum de nu purta feregeaua tradițională? Și cum de a pozat unui pictor, când religia voastră interzice reprezentarea chipului omenesc? Cine și când a pictat tabloul acela?

-Multe întrebări fără răspuns, oftă Ali, dar măcar originea tabloului o cunoștea fiecare insular. În Ada-Kaleh era o casă, printre cele mai modeste, care a aparținut unui om sfânt. Miskin-Baba a fost un prinț samanoid din Buhara – un loc îndepărtat de aici – un om foarte înțelept și foarte învățat. Într-o noapte i s-a arătat în vis o insulă paradisiacă în mijlocul unui fluviu, în apropierea unui defileu stâncos. O voce i-a cerut să caute locul și să se stabilească acolo. Pe atunci era un bărbat tânăr și urma să moștenească un regat străvechi și bogății nemăsurate. Dar visul nu i-a dat pace. Pe la 1780 – avea cam treizeci de ani pe atunci – și-a împărțit averea săracilor, a rânduit ca o altă dinastie să urmeze pe tronul din Buhara și a plecat în lume ca un pelerin sărac. A ajuns la Belgrad în plin război dintre habsburgi și semilună. Orașul tocmai căzuse în stăpânirea noastră, slăbit de asediu și cu populația împuținată. A rămas în oraș câțiva ani, vindecând bolnavii, dând sfaturi înțelepte tuturor și dăruind oamenilor pace și bunatate. În 1788 s-au declanșat noi lupte între imperiali și oastea mărețului padișah, chiar aici, la Ada-Kaleh. Miskin fiind un om al păcii, a vrut să părăsească Belgradul și să vină încoace ca să ajute alți semeni necăjiți. Dar orășenii de acolo nu l-au lăsat să plece: au ferecat cele douăsprezece porți ale cetății și au dat ordin străjilor ca nimeni să nu intre și să nu iasă peste noapte. Într-o zi, străjile tuturor porților au spus că înțeleptul ieșise la miezul nopții din oraș și n-a fost chip ca cineva să-l împiedice. Asta i-a liniștit pe oameni – nu avea rost să se opună celui care putea ieși pe douăsprezece porți deodată. Miskin-Baba a venit până la Dunăre și când a ajuns la Cazane a înlemnit: acela era defileul stâncos din visul lui. A căutat insula și s-a stabilit

pe Ada-Kaleh, și-a ridicat o casă modestă și a trăit în liniște, aducând pace și bucurie în jurul lui, până la frumoasa vârstă de o sută de ani. A murit și a fost înmormântat în „lumea pierdută”, dar a continuat să facă minuni și să ajute oamenii mult după moarte. În al doilea război mondial avioanele brăzdau zi și noapte cerul insulei, aruncând bombe care cădeau sistematic în Dunăre. Bătrânii spuneau că nici una nu și-a atins ținta pentru că toată comunitatea s-a dus la mormântul sfântului și s-a rugat pentru protecția insulei, iar mâna lui Miskin-Baba s-a ridicat ocrotitoare asupra noastră.

Casa în care a trăit sfântul era printre cele mai sărăcăcioase, singura comoară fiind originalul tabloului a cărui copie se găsea la Ali Kadri. Cum și când a dobândit Miskin-Baba tabloul acela nu mai știa nimeni, se zvonea doar că fusese făcut în insulă de pictorul curții de la Viena și reprezenta o creștină în trecere prin Ada-Kaleh, care se amuzase să se îmbrace în straie turcești.

Pe la 1880, la vreo treizeci de ani după ce Miskin-Baba murise și casa lui fusese transformată în loc de pelerinaj, a apărut un domn din Apus, un anume conte Ambros sau Ambrus de Veterani. Probabil știți că pe Clisură există o peșteră cu numele Veterani, pe care cei ce nu cunosc istoria locurilor o leagă de soldații veterani lăsați la vatră, dintre care mulți au rămas toată viața în regimentele de grăniceri. Dar nu e așa. Peștera aceea s-a numit astfel după un anume Friedrich Ambros, conte Veterani, un brav comandant de trupe imperiale care s-a apucat să fortifice insula. Omul acela a murit cam pe la 1700, iar cel care ne-a vizitat la 1880 era un strănepot îndepărtat de-al lui, un tip care nu mai avea nici o legătură cu meseria armelor. Acest conte Veterani era un colecționar împătimit și voia să adune tot felul de amintiri din locurile unde luptase cândva strămoșul său. Le-a spus oamenilor că ar vrea să deschidă un muzeu Veterani în Viena, a umblat din casă în casă

și a cumpărat straie și monede vechi, flinte și iatagane uitate de timp, ba chiar și o ghiulea de tun. Sătenii l-au dus și la casa lui Miskin-Baba, unde contele a văzut tabloul și i-a picat cu tronc. A vrut imediat să-l cumpere, dar nimeni de pe insulă nu voia să se despartă de ceva care a aparținut sfântului. Contele a tot urcat oferta, iar un mușteriu care se știe tocmi cu adevărat îl unge la suflet pe oricare comerciant de la noi. În cele din urmă contele a promis pentru tablou destul bănet ca să se poată repara și zugrăvi moscheea din banii aceia, iar imamul s-a îndurat, spunând că însuși sfântul Miskin s-a hotărât să ajute în acest fel credincioșii din insulă. Dar cum tabloul acela era un lucru rar prin părțile noastre și plăcea multora, bunicul lui Ali Kadri a tocmit pe fotograful din Orșova să vină și să fotografieze pictura, după care un băiat din insulă, desenator îndemânatic, a pus peste poza în alb și negru vopsele în culori cât mai apropiate de cele ale tabloului original.

Așa a luat contele Veterani pictura, iar familia Kadri a păstrat copia. Ceea ce am admirat noi în copilărie în casa lui Ali Kadri era aceasta copie, a fotografului din Orșova.

-Și femeia care a pozat? Se știe ceva despre ea?

Ali Osman clătină din cap a negare.

-Nimic. A venit, a plecat, când și cum doar Allah poate să știe, dar e multă vreme de atunci. Dacă nu ați fi găsit piatra, îndrăzneam să spun că a fost doar o nălucă. Dar așa avem măcar o dovadă că a trecut cândva cu adevărat prin părțile astea. Nu cred să fie cineva care să știe mai mult.

Ulrich mulțumi pentru povestea frumoasă, puse piatra la loc în buzunarul pantalonilor și făcu doi-trei pași în curtea de lângă clădire, destui ca să toarne pe iarbă conținutul cești de cafea. Privi în lungul Dunării, apoi îi veni în minte o nouă întrebare:

-Ce s-a întâmplat cu mormântul lui Miskin-Baba la scufundarea Ada-kalehului?

Ali Osman se posomorî.

-L-au mutat pe insula Șimian, dar cum nici unul dintre ai noștri nu s-a dus să locuiască acolo, a căzut pradă uitării. Săptămâna trecută a venit pe la mine cineva care a fost recent pe Șimian, mi-a spus că mormântul zace vandalizat și oasele risipite. Păcat, mare păcat! Am pierdut harul pe care ni l-a lăsat sfântul și așa lumea noastră a fost înghițită de ape.

De-acum Ali se retrase în tristețea lui dintotdeauna pricinuită de pierderea Ada-kalehului. Ulrich își plăti cafeaua și ieși din local, frământându-și mintea să găsească un mod de a-și omorî timpul până seara, când urma să se întoarcă, alergând, la Sasca. Auzi în urma lui scârțâitul ușii cafenelei, dar nu întoarse capul, convins că pescarii începuseră să-și tragă bărcile la mal și să vândă peștele prins în zori, iar după asta urma tradiționala ceașcă de cafea turcească. Acum în spate deslușI clar pași venind spre el, iar un glas îl smulse din gânduri.

-Sunteți cumva Uri Heller, cel care a făcut seria de filme despre fantomele din castelele scoțiene? Parcă v-aș recunoaște, dar nu sunt sigur.

„Cretină, cretină, de trei ori cretină ideea realizatorului de a mă pune să apar și eu în cadru”, își spuse blondul. „Ce nevoie am de publicitate? I-am promis că-l ajut cu stafiile alea, nu că-mi schimb meseria și voi deveni actor. Cinci sute de ani mi-a fost bine neștiut de oameni, acum ce-mi trebuie? Să mă întrebe muritorii an de an de ce nu îmbătrânesc?” În loc să-și arate supărarea, se întoarse și zâmbi.

-Da, eu sunt acel Uri Heller care a lucrat la seria de filme documentare despre castele. Nu știam însă că serialul BBC a ajuns să fie difuzat chiar și aici („și dacă aș fi știut, l-aș fi oprit cu orice preț, să fie clar!”)

În fața lui se afla tânărul în uniformă pe care-l văzuse la cafenea.

-Eu sunt Radu, Radu Stroescu, se prezentă acesta. Dar pe-aici toată lumea mă știe ca fiind Ducu. V-am recunoscut în local și voiam să vă spun că îmi plac foarte mult emisiunile pe care le faceți. Sunteți cumva în vizită de documentare?

-Nu, răspunse Ulrich. Vreau doar să ajut o consăteană, o fată din Sasca a cărei familie provenea din „lumea pierdută” și care vrea să-și afle rădăcinile și neamurile risipite odată cu scufundarea insulei.

-Sunteți binevenit aici oricând și nu uitați, dacă aveți nevoie de informații despre Eșelnița, vă stau la dispoziție.

-Mulțumesc de ofertă, spuse Ulrich politicos, zâmbind larg.

De ce i se năzări că vede pe chipul tânărului polițist aceeași tristețe care îl încerca și pe Ali ori de câte ori aducea vorba despre „lumea pierudută”? „Mi s-o fi părut”, se liniști vampirul. Se despărțiră, iar blondul o porni pe jos spre Orșova, până la care avea de mers doar șase kilometri. Din oraș se duse la gară, luă un tren și coborî la Severin, unde găsi o barcă și un barcagiu dispus să-l ducă pe insula Șimian. Se plimbă printre zidurile fostei cetăți a Ada-Kalehului, dintre crăpăturile cărora începuse să crească iarba, găsi terenul unde fuseseră mutate mormintele turcești și contemplă câteva pietre tombale răsturnate în vegetația care acapara totul, văzu și cavoul devastat unde cineva zvârlise o mână de oase umane, amestecate fără nici o noimă. Își mușcă buzele supărat – avusese la dispoziție peste o jumătate de secol să-l întâlnească la Ada-kaleh pe sfântul Miskin-Baba, să stea de vorbă cu el și să se bucure de cuvintele lui înțelepte. Dar amânase mereu să o facă, spunându-și că mai avea timp… până când sfântul fusese răpus de bătrânețe , făcându-l pe vampir să rateze pe unul din cei mai

luminați oameni ai epocii – o greșeală prostească, pe care acum nu o mai putea corecta. Și totul din cauza blestematului de orgoliu al vampirilor, căci se temuse mereu că va da de un muritor mai inteligent și mai bine informat decât era el însuși. Plin de amărăciune, se întoarse la Severin și de acolo la Orșova. Reveni la Eșelnița înainte de apusul soarelui și o luă agale de-a lungul malului Dunării, spre Dubova. Când soarele se ascundea după orizont, Ulrich ajunsese deja în dreptul ultimelor case din Eșelnița, unde văzu parcată camioneta fraților Ionaș.

-Uite-l pe blond, șopti Gelu. Ți-am spus că se plimbă cam fără treabă pe aici, nu? Haide să-l urmărim.

Gelu și Gabriel se suiră în camionetă și o porniră încet spre Dubova. Timp de câteva minute, Ulrich se zări ca un punct luminos mișcându-se în fața lor, cu claia lui de păr deschis la culoare. Apoi, deodată, punctul dispăru de parcă l-ar fi înghițit pământul.

Gelu înjură.

-L-am pierdut, fir-ar el al dracului! Altă dată belește mai bine ochii, frate!

Vampirul era de-acum departe, purtat de picioarele lui iuți și de vântul nopții către Sasca. „Doi zevzeci și o mașină – asta cred ei că e de-ajuns să prindă un nemuritor?” gândi el indignat.

Miriam se întorsese de la școală și se apucase imediat de văruitul pereților bătrânei case, pe care-i reparase și-i peticise mai înainte după priceperea și posibilitățile ei. Auzi telefonul sunând, își scoase mănușile de cauciuc pe care se scurgeau varul și culoarea zugrăvelii și se grăbi să răspundă. La capătul firului era vocea rece a domnului Heller.

-Bună ziua, domnișoara profesoară. Te pot deranja cu o întrebare?

-Da, desigur. Miriam deveni atentă.

-Îți mai aduci aminte de promisiunea surorii mele, că va găsi pe cineva care să te învețe să-ți folosești cu măiestria cuvenită ibricele de alamă?

-Da, bineînțeles.

-Și când ai fi doritoare să faci o plimbare până la cafeneaua lui Ali Osman din Eșelnița, care-ți va fi maestru? Omul a fost cândva ucenicul lui Ehat, celebrul Ehat care-și avea localul pe Ezarzia. Ce zici de asta?

-Zic că mâine e ziua mea liberă, făcu Miriam entuziasmată. Sper că nu abuzez de timpul dumitale prețios. Pun gândăcelul meu verde la bătaie ca să ajungem mai repede, vrei?

Bineînțeles că Ulrich voia. A doua zi de dimineață, înainte ca soarele să ardă ca un cuptor, mașinuța lui Miriam ieșise deja din Cărbunari, îndreptându-se spre Moldova Nouă. Peste vreo două ore și jumătate (s-ar fi putut mai repede, dar motorul trebuia uneori răcit) opreau în fața cafenelei „La turcu”. Ora era una de vârf: localnicii plecaseră la treburile lor, dar turiștii care se treziseră târziu își făceau veacul în fața unei cești de cafea, încercând - câte unii – să-și alunge din cap aburii alcoolului băut în ajun. Sala micuță era plină-ochi, iar petecul de pământ de lângă casă fusese împânzit de scaune pliante.

-Se descurcă moșul, spuse Ulrich zâmbind.

În jurul lui Ali robotea un băiat de vreo cincisprezece ani, înalt, slab, îmbrăcat în aceleași haine tradiționale ca și bătrânul și cu un surâs larg așternut pe toată fața. Băiatul părea deosebit de încântat că are voie să toarne apă fiartă în ibricele de alamă.

-Aha, nepotul, constată blondul.

Ușa era larg deschisă și cei doi intrară: domnul Heller, pe care Ali îl știa deja, însoțit de o tânără remarcabil de frumoasă, cu pielea feței albă, ochii verzi și părul negru, lung și buclat. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi gri și un tricou negru fără mâneci, dar până și hainele simple îi

accentuau frumusețea și aerul oarecum exotic. La intrarea ei, Ali ridică ochii și rămase țintuit locului. Mâna începu să-i tremure și câțiva stropi din conținutul ibricului pe care-l ținea de coadă se vărsară pe covor. Ochii i se fixaseră pe chipul femeii și părea imposibil să-și mai ia privirea de la ea, ca și cum ar fi fost fermecat. Unii mușterii sesizară că ceva ciudat se petrece și urmăreau scena cu ochi curioși. Ulrich însuși păru stingher văzând tulburarea bătrânului.

-Allah, ai milă!murmură Ali într-un târziu. Bătrânii noștri au spus mereu că se va întoarce. E femeia din tablou!

Cap.8 Un hoț la castel

Ulrich sări ca ars. O împinse pe fată înaintea lui, către tejgheaua bătrânului cafegiu printr-o mișcare iute, poate un pic cam prea iute pentru un om obișnuit.

-Ea este Miriam, o prezentă el lui Ali, e nepoata lui Saizi și fiica bietei Yllen, a cărei mătușă a fost Ayse.

Tânăra ridică brusc o mână a lui Ali și o duse la frunte. Acestuia îi luci o lacrimă în colțul ochilor.

-Cine te-a învățat să faci asta, copilă?

-Mătușa Ayse, care m-a crescut după moartea părinților, recunoscu Miriam sigură de sine. Zicea că așa trebuie să saluți un om în vârstă, căruia îi porți respect.

Bătrânul zâmbi.

-Așa e, fata mea. Așa salutam noi, pe când eram copii, pe vârstnicii din insulă. Și zău că erau mulți, pentru că în locul acela minunat, cu clima blândă și aerul dulce, plin de miresme de flori și fructe, oamenii ajungeau adesea centenari pe vreme de pace. Iartă-mi tulburarea de adineauri – mi-ai amintit pur și simplu prea mult de Ayse și tare îmi plăcea de ea cu șaizeci de ani în urmă.

Miriam surâse și atmosfera se destinse. Turiștii începură să zumzăie, revenind la discuțiile lor.

-Știi să prepari cafeaua, fetițo?

Ali își luă în serios rolul de profesor. Miriam roși.

-Da, dacă am un expresor la dispoziție. Dar am moștenit ibricele de alamă ale Aysei și mi-ar plăcea să le folosesc.

-Expresor, pufni bătrânul. Aia e cafea sintetică! Pentru o cafea adevărată ai nevoie de ibrice de alamă. Hai să-ți arăt cum se face!

Fata trecu în spatele tejghelei, unde părea să se simtă ca acasă.

-Aruncă și tu o privire aici, că nu-ți strică, îl încurajă turcul pe nepot. Într-o zi vei moșteni prăvălia mea și ar fi bine să-i cunoști toate secretele.

Când Ducu intră în cafenea, Ulrich ședea pe terasă și privea peste apele Dunării, iar Miriam prepara a treizecea cafea a zilei. Odată cu tânărul în uniformă venise un grup mare de oameni, așa încât Ali nu mai prididea cu alergatul de la o masă la alta. Nepotul îl ajuta să strângă și să spele cești goale. Munceau amândoi, dar totuși în încăpere se simțea acel aer oriental specific – oamenii aveau timp, nimeni nu exagera cu graba, atmosfera era una de relaxare totală.

-Duc eu cafelele astea, ca să nu aștepte lumea, se oferi Miriam.

Puse cinci cești pe o tavă, obișnuitele pahare cu apă rece, farfurioarele și linguriței și o porni făcând o echilibristică sofisticată în spațiul îngust dintre mese. La o masă ocupată de patru turiști depuse repede cea mai mare parte a încărcăturii de pe tavă, apoi se aventură spre un scaun plasat lângă perete, pe care stătea un bărbat în uniformă, rezemat de zid și care se uita cu un aer meditativ spre terasă prin ușa deschisă. Omul nefiind așezat la o masă, Miriam îi puse cafeaua pe pervazul ferestrei din apropiere.

-Domnule, cafeaua dumneavoastă, îi șopti delicat aplecându-se spre el, încercând să nu-l abată de la gândurile lui. Dar tocmai atunci, o șuviță din părul ei lung și negru, pe care-l prinsese cu un elastic, scăpă din strânsoare și aproape atinse fața bărbatului. Acesta o privi cu ochi surprinși, în timp ce ea blestema în gând.

-Lucrați la cafenea? Ali mi-a spus că își așteaptă nepotul, dar nu știam că are și o nepoată.

Miriam tresări surprinsă de glasul omului în uniformă. Ținuta contrasta cu chipul lui zâmbitor,

aproape copilăros de tânăr, iar vocea era pe măsura acestui chip: plăcută, moale, învăluitoare. Fata făcu un efort să se adune și să se smulgă de sub vraja acelei voci, dar răspunse ferm:

-Sunt aici din întâmplare. Ai mei se trag din Ada-Kaleh și Ali m-a lăsat să fur un pic de meserie de la el. Știți, preparam niște cafele execrabile până azi dimineață și ar fi fost o rușine să necinstesc cu o zeamă chioară ibricele pe care le-am moștenit de la mătușa mea.

Ochii li se întâlniră pentru o clipă fugară. Cei ai tinerei străluceau verzi ca smaraldele, scăldați în lumină. Fu rândul lui Ducu să simtă o senzație ciudată, de parcă s-ar fi aflat în transă sau într-o stare de hipnoză.

-Dumneavoastră ați preparat-o?întrebă el arătând spre ceașca de pe pervaz. Miriam doar dădu din cap, vrăjită de vocea aceea caldă. În cazul acesta, continuă Ducu visător, aș bea-o oricum, chiar dacă aș ști că ați turnat otravă în ea. Știu că sună banal și s-a mai spus asta, dar… în fine, uitați prostiile pe care tocmai le-am zis, habar nu am ce mi-a venit să vorbesc astfel.

Miriam roși puternic când privirea bărbatului alunecă spre mâna ei. Era o privire respectuoasă – alții ar fi profitat de apropiere ca să i se uite în decolteu, dar el doar îi fixa insistent mâinile. „Se uită să vadă dacă nu port cumva verighetă”, gândi ea, apoi alungă ideea supărătoare. De unde știa ce gândește un străin aflat pentru prima oară în fața ei? Și totuși o voce mică din adâncul minții îi tot șoptea că ghicise, că exact asta urmărea să vadă tânărul. Când își desprinse privirea de la degetele ei, un zâmbet îi juca în colțul buzelor. Iar când zâmbea… „Surâsul lui ar putea topi toată gheața de la poli”, cugetă Miriam.

Ulrich văzuse și auzise întreaga discuție din locul în care se afla. „Ia te uită”, murmură blondul, „ăștia doi se pare că se plac. Numai în cărți frumoasele se îndrăgostesc de farmecul rece și

irezistibil al unui vampir, în realitate nici o femeie nu suportă să fie mângâiată de niște mâini veșnic înghețate. E mult mai prudent ca cele două specii, muritorii și nemuritorii, să-și vadă fiecare de treaba ei". Se bucura pentru Miriam, care-și petrecuse anii tinereții de până atunci doar studiind fizica și îngrijind-o pe Ayse. Merita să fie fericită, chiar dacă el simțea un mic ghimpe de gelozie săgetându-i inima. O privi din nou, cu atenție încordată. Strălucea toată de bucurie în timp ce, întoarsă în spatele tejghelei, își prindea cu elasticul șuvița buclucașă de păr. Și atunci, apropiindu-se de ușa dinspre terasă și privind în interiorul localului, Ulrich văzu cu claritate: părul lui Miriam scotea scântei luminoase, de parcă cineva i-ar fi prins o grămadă de artificii în buclele negre. „Electricitate statică" bombăni vampirul. Dar în adâncul lui știa că nu e așa. Existau oamenii, vampirii și ceilalți – cei muritori ca oamenii, dar având puterile vampirilor, cei la care el nu avea chef să se gândească acum. Iar aceștia din urmă erau specialiști în a produce lucruri incredibile…

Avu grijă să plece de la cafenea târziu după-amiază, timp suficient ca Ducu să vină și să mai bea trei cești de cafea, să schimbe adrese de mail cu fata și să-i strecoare în mână un boboc de trandafir. Frații Ionaș se iviră și ei pe-acolo, dar dând mereu de polițist, se făcură nevăzuți în mare grabă. Ulrich ar fi putut chiar să jure că Gelu își opărise gura cu cafea fierbinte, încercând să iasă cât mai repede din localul lui Ali.

Castelul Ambros de Veterani avea un renume binemeritat în rândul turiștilor. Familia Veterani dăduse generații întregi de exploratori care colindaseră lumea în lung și în lat în secolul al XIXlea, adunând o impresionantă colecție de artefacte dintre care unele nu puteau fi descrise decât de cuvântul „bizare", urmând ca fiecare să înțeleagă ce avea chef din asta, după propria

fantezie. Clădirea, cu o intrare masivă sprijinită pe coloane și două aripi laterale simetrice, prevăzute cu câte un mic turn circular, se găsea în mijlocul unui frumos parc de vânătoare, la periferia Vienei, departe de zgomotul orașului. Galeria de pictură ocupa un întreg etaj, iar în mai multe săli se înșirau portretele solemne, în armuri sau în mătăsuri grele, purtând peruci albe, ale bărbaților familiei.

Dar oricât de mult ar fi vrut ghizii aflați în slujba stăpânilor locului să atragă atenția asupra vitejilor conți de Veterani sau asupra colecției de măști africane de la ultimul etaj, hoarda de turiști ingrați nu se bulucea decât într-o singură încăpere a galeriei de pictură: sala Dracula. Aici un colecționar cu gusturi macabre (sau sângeroase?) adunase o mulțime de portrete ale cunoscutului Vlad Țepeș, cel care slujise ca model lui Bram Stocker pentru figura legendarului său vampir. Desene în cărbune, pagini ilustrate din manuscrise medievale, tablouri și vechi afișe de teatru, toate reprezentau același bărbat cu trăsături aspre, colțuroase, parcă săpate în granit: ochi ireal de mari, nas drept și lung, bărbie voluntară și o gură acoperită de o mustață dreaptă, care nu lăsa la vedere decât buza de jos, groasă și senzuală. Oricine cunoștea faimosul portret în ulei, din 1560, aflat la castelul Almas al habsburgilor din Innsbruch își dădea seama imediat că are de-a face cu reprezentări mult mai vechi, realizate probabil în timpul vieții lui Vlad.

În galeria de pictură lumea se înghesuia, ca de obicei, în „sala Dracula”, lăsând restul galeriei aproape pustiu. Un ghid încerca să atragă vizitatorii, prezentându-le și celelalte încăperi pline cu portrete, dar n-avea cu cine să discute – turiștilor le păsa prea puțin de bărbații scorțoși, în haine ceremoniale, care alcătuiau șirul lung de conți Veterani. Nu, ei veniseră aici pentru Dracula și pace.

Ulrich trecu și el prin faimoasa „sală Dracula”, dar nu zăbovi mult acolo. Duse o mână la frunte și-și înclină capul, neluat în seamă de ceilalți – o formă subtilă de salut între nemuritori. Apoi se îndepărtă, arătând interes portretelor de familie ale stăpânilor castelului. Cum era singurul care făcea asta, ghidul veni lângă el și începu să-i înșire genealogia complicată a familiei Ambros de Veterani. Vampirul îl văzu, cu peruca albă pe cap și platoșa de metal a armurii, pe Friedrich Ambros, cel care fortificase Ada-Kalehul. Îl ținea bine minte pe bărbatul cu care discutase de câteva ori, în vremea când Regele-Soare tocmai ridica palatul de la Versailles. Zăbovi un timp în fața portretului lui Wilhelm Ambros de Veterani, cel care începuse să strângă colecția de obiecte de artă și tablourile din castel. Pe acesta nu-l cunoscuse personal, dar aerul de familie dintre el și Friedrich era izbitor. Ghidul începu să povestească, pe un ton admirativ, isprăvile numitului Wilhelm în timpul primului război mondial, din care domnul conte nu se mai întorsese, fiind ucis pe câmpul de luptă.

Pe Ulrich nu-l interesau de fel actele de eroism ale individului, în schimb se străduia să afle ce nevoie avusese acesta să adune sub același acoperiș lucruri atât de diferite între ele ca portretele lui Dracula și tabloul reprezentând-o pe frumoasa necunoscută din Ada-Kaleh. Ochiul său atent remarcase în castel lucruri care scăpau vizitatorilor umani iar ghizii, dacă știau ceva, se fereau să atragă atenția. Una dintre ciudățenii era prezența aproape obsesivă a desenului pentagramei în decorarea încăperilor. Ea se găsea peste tot, de la modelul zugrăvelii și al stucaturilor până la desenul din esențe prețioase al parchetului. Clanțele aurite ale ușilor masive se terminau într-un arabesc care reprezenta cifra șase stilizată și pe fiecare ușă se găseau trei de șase, unul fiind chiar clanța iar ceilalți doi se deslușeau discret pe pielea

fină, de Cordoba, cu care fuseseră capitonate ușile.

„E prea mult să fie doar o coincidență”, gândi blondul. „În mod clar cineva foarte bun cunoscător al simbolurilor oculte le-a folosit aici din plin. Dar în ce scop?” Ulrich n-ar fi putut răspunde la întrebare. Ghidul îl împinse ușurel în fața altui tablou, reprezentând o femeie în mărime naturală și vampirul își reprimă o tresărire de surpriză. Era frumoasa Miriam – nu încăpea nici o îndoială – pictată într-o noapte cu lună plină în vechea cetate a insulei. Femeia se rezemase de zidul din piatră brută al cazematelor subterane, al căror tavan prăbușit lăsa să se vadă cerul. Zidurile, prin asprimea lor, făceau un contrast impresionant cu gingășia femeii și hainele ei delicate. Era reprezentată într-o pereche de șalvari largi, din mătase albastră și purta pe picioare iminei cu fir de aur și câte un turcoaz mare, înconjurat de perle, pe fiecare pantof.Părul lung și negru i se revărsa în bucle peste sânii acoperiți de un pieptar din catifea, brodat cu sute de perle mari și mici, turcoaze și acvamarine.

Ulrich nu făcu nici un efort să-și ascundă interesul în fața tabloului, dimpotrivă. Spera că în acest fel îl va face pe ghid să-și dea drumul la gură cât mai mult cu putință, dar în curând se dumiri că greșise: acesta nu știa mare lucru despre femeia din tablou.

-Este o pictură recuperată dintr-un oraș de pe cursul inferior al Dunării, în a doua jumătate a secolului al XIXlea și executată probabil cu aproape un secol mai devreme. Domnul conte Wilhelm Ambros de Veterani avea studii de artă și a apreciat valoarea lucrării, deși numele pictorului nu este foarte cunoscut.

…Și urmă o nouă descriere a măreților fapte ale domnului conte Wilhelm Ambros de Veterani, care fapte pe Ulrich nu-l interesau defel.

-Se știe cine a fost femeia din tablou?încercă el să readucă discuția pe făgașul dorit.

Ghidul ridică din umeri. Domnul conte Wilhelm Ambros de Veterani nu manifestase nici o curiozitate față de subiectul picturii ci numai față de tehnica pictorului. „La naiba cu domnul conte”, ar fi vrut să spună vampirul, dar se abținu și întrebă politicos:

-Domnul conte a călătorit mult, nu? Mă gândesc că dacă a achiziționat tabloul dintr-un loc atât de îndepărtat, o fi lăsat vreun jurnal de călătorie, ceva din care să rezulte în ce împrejurări a găsit această pictură.

-Desigur că există un asemenea jurnal, recunoscu ghidul. Domnul conte era nu numai un pictor talentat, dar și un observator atent care își nota cu meticulozitate întâmplările vieții lui. Jurnalul se găsește în colecția particulară de documente a castelului,dar această colecție nu este deschisă pentru public.

-Mare păcat, oftă Ulrich devenind brusc foarte atent la sistemele de pază ale clădirii.

După încă o jumătate de oră, în care fu plimbat prin fața altor și altor tablouri care i se părură în cel mai bun caz plictisitoare, reuși să scape de ghidul guraliv și ieși din galeria de pictură, îndreptându-se spre nelipsitul, în asemenea locuri, punct de vânzare al suvenirurilor. Căută în zadar reproducerea picturii care îl interesa; se pare că stăpânii actuali ai castelului, urmași ai familiei Veterani, nu prețuiau tot atât de mult tabloul pe cât o făcuse contele Wilhelm. Ca să fie și el în rând cu lumea, cumpără o carte postala cu chipul lui Dracula, apoi se duse mulțumit la hotel. De-acum avea un plan – jurnalul călătoriei la Ada-Kaleh trebuia găsit cu orice preț!

Așteptă lăsarea întunericului și închiderea castelului, o așteptare lungă, pe potriva zilei interminabile de vară. Între timp aflase – trăiască internetul! – toate detaliile care-l interesau despre

castel. Spre norocul lui, noaptea nu locuia nimeni în clădire. Familia Veterani dispunea de mai multe proprietăți, iar cea pe care o vizitase vampirul avea exclusiv rol de muzeu. Grație faimei de care se bucura „sala Dracula", muzeul se întreținea din vânzarea biletelor și din magazinul de suveniruri. După plecarea ultimului turist, clădirea rămânea pustie până a doua zi. În căsuța mică de lângă poartă se găsea un paznic, în rest paza muzeului era asigurată de instalații automate, conectate la dispeceratul unei firme care se ocupa de supravegherea mai multor clădiri istorice din zonă.

După miezul nopții, Ulrich ieși din hotel îmbrăcat în negru, ducând o geantă pe umăr și purtând încălțăminte sport, în care pașii lui nu făceau nici un pic de zgomot. Să înșele senzorii de mișcare ai instalației de pază părea tot atât de ușor ca și păcălirea paznicului – acei senzori puteau fi lesne derutați de iuțeala mișcărilor lui, invizibile pentru ochiul uman. Existau, e drept, camere video care filmau sălile pustii și filmul putea fi derulat cadru cu cadru. Dar acest lucru se făcea numai în cazul unei suspiciuni de furt, iar blondul nu voia decât să citească un jurnal și tot ce își dorea în gând era ca domnul conte Wilhelm Ambros de Veterani să nu fi avut un scris indescifrabil. Deși nu era hoț, Ulrich, un ceasornicar cu cinci sute de ani de practică în tainele mecanicii fine, putea deschide aproape orice ușă cu o simplă agrafă de birou. În geanta de umăr, neagră ca tot restul echipamentului său, avea o mică trusă de spărgător, pe care o adunase vizitând un magazin de feronerie și un altul de jucării – deh, va lucra cu ce se găsea la îndemână, bazându-se pe fenomenala lui forță și pe un pic de noroc.

Sări fără probleme gardul proprietății – se pare că locul acesta nu era supravegheat – și alergă, ascunzându-se, de la o tufă la alta prin parc, până ajunse în apropierea castelului. O fereastră de

la primul etaj avea un ochi de geam întredeschis, dar care n-ar fi permis decât ca cel mult o pisică să se strecoare în interior. „Vampirii adoră casele aerisite noaptea”, gândi Ulrich și surâse. Dintr-un salt se prinse de pervazul ferestrei de la etaj apoi, ciocănind ușor în balamale, slăbi geamul și îl scoase cu tot cu tocul de lemn din locașul său, totul rapid și fără cel mai mic zgomot. Procedă identic cu fereastra interioară și pătrunse în castel. Puse cu delicatețe ochiurile de geam pe podeaua încăperii, apoi se uită cu atenție în jur. În cameră ardea o lumină de veghe, insuficientă ca cineva să sesizeze de jos conturul unei siluete deplasându-se prin casă. Recunoscu una din sălile neinteresante ale galeriei de tablouri și se trase într-un colț, departe de de raza de acțiune a senzorului de mișcare din tavan.

De intrat intrase, neașteptat de simplu. Acum nu-i mai rămânea de aflat decât locul în care se păstrau jurnalele contelui Wilhelm. Castelul avea patru niveluri: două etaje, un parter și un subsol, plus cele două turnulețe. Galeria de tablouri ocupa primul etaj, la cel de-al doilea se găseau tot felul de obiecte exotice procurate de longeviva familie Ambros de Veterani care, judecând după diversitatea exponatelor, se amuzase să călătorească în jurul lumii de nenumărate ori. În vizita de peste zi Ulrich admirase o colecție de statuete africane, niște țesături ale pieilor roșii și câteva fotografii interbelice ale unei expediții pe afluenții Amazonului. „Deci jurnalul nu e nici la etajul al doilea”, gândi vampirul. Parterul era ocupat de magazinul de suveniruri, o sală de arme și o mulțime de toalete amenajate pentru vizitatori. Rămăseseră necercetate subsolul și cele două turnulețe. Ulrich coborî scara care ducea la subsol, dar se opri la mijlocul ei și amușină aerul, devenind dintr-o dată extrem de prudent.

Dinspre beciurile clădirii răzbătea un iz ciudat, destul de slab ca să nu fie perceput de

nasurile omenești. Dar vampirul îl simțise – un soi de parfum dulceag, de flori ofilite și de praf, de lucruri vechi, lemn, piele și hârtie, toate neaerisite de multă vreme. Cu fiecare treaptă a scării coborâtă, aerul devenea tot mai rece, până când din căldura nopții de vară nu mai rămase nimic și frigul începu să amintească de atmosfera unei zile de iarnă. Ulrich cunoștea bine această aromă. Spre deosebire de oameni, care se obișnuiesc cu propriul miros până când nu îl mai simt deloc, vampirii nu-și pierd sensibilitatea și reușesc să detecteze prezența unuia asemenea lor, chiar dacă toți au același iz de vechi și prăfuit. Ca să mascheze mirosul, de care era conștient, blondul folosea cantități apreciabile de parfum, dar alții se pare că nu ajunseseră la gradul acesta de rafinament. Oamenilor, în rarele ocazii când o simțeau, ciudata aromă le plăcea – dar ei nu fuseseră niciodată o specie prea perspicace în a recunoaște pericolele din jur.

Așadar la subsol se afla un vampir! Binevoitor sau nu, asta era o mare necunoscută, iar modul în care Ulrich intrase nu era de natură să stimuleze bunăvoința nimănui. Blondul se prelinse neauzit pe scară, îndepărtându-se de subsol și luând-o în sens opus, către unul din turnuri. Trecând prin dreptul geamului pe care-l demontase, păru tentat să părăsească locul. Se opri o clipă, dar se răzgândi și o porni din nou – dacă se temea de ceva, era numai faptul că nu va găsi jurnalul sau că nu va reuși să-l descifreze.

De la etajul al doilea, o scară în spirală ducea în turn. Ulrich dădu de o ușă încuiată, dar își folosi cu îndemânare sculele din geantă și în câteva clipe ușa se deschise. Aruncă o privire în jur și păru ușurat de ceea ce vedea: nici pe scară, nici în încăperea din turn nu se găseau instalații de supraveghere.

Camera în care pătrunsese era o săliță mică, circulară. În mijlocul ei trona o masă rotundă, din

lemn înnegrit de vreme, sprijinită pe un singur picior. Pe masă, sub ea ca și de-a lungul pereților zăceau sute de caiete pline cu notițe. În mod curios – Ulrich își dădu repede seama de asta – majoritatea manuscriselor fuseseră produse de aceeași persoană; scrisul din aproape toate caietele era identic. Dar ceea ce părea și mai remarcabil era clopotul de sticlă care împodobea mijlocul mesei. Sub el, ferită de praf, se găsea o tavă din argint pe care fuseseră așezați doi pantofiori mici, doi iminei turcești cu vârful curbat în sus, făcuți din piele fină de căprioară îmbrăcată într-o mătase aurie brodată cu perle. Pantoful drept mai păstra încă în mijlocul feței un turcoaz imens, incadrat într-un chenar din perle de culoare crem, în timp ce de pe pantoful stâng piatra lipsea.

Ulrich privi derutat la mulțimea de caiete răspândite peste tot. Având notat un an pe cotorul și pe fața fiecăruia din ele, erau în mod clar jurnale. Și mai clar era faptul că domnul conte Wilhelm, a cărui semnătură se găsea pe prima pagină a fiecărui caiet, nu se ostenise să-și codeze notițele și că avea un scris ușor lizibil. Acum tot ce-i rămânea blondului de făcut era să găsească jurnalul corespunzător anului 1880 sau a celor apropiați, an în care tabloul fusese luat din Ada-Kaleh și adus la castel. Fiecare an se înșira pe câte două-trei caiete, începând cu 1866 și terminând cu finele anului trecut. „Trebuie să fie pe undeva printre cele mai vechi”, gândi Ulrich suflecându-și mânecile ca să sorteze teancul de jurnale. Începu să clădească stive lângă stive, în mod ordonat, luând caietele dintr-o parte și punându-le în cealaltă parte a încăperii. În câteva rânduri se apucă să răsfoiască însemnările și se abținu cu greu să nu citească totul – se pare că Wilhelm fusese un fin observator și un scriitor talentat. Participase la o mulțime de evenimente și nu trecea zi fără să-și noteze câte ceva. În 1866 era un adolescent care părăsea pentru prima oară Viena și

se minuna de viața țăranilor și de muncile câmpului, pe care le descria de parcă s-ar fi pregătit să devină agronom.

„Nu asta mă interesează”, își spuse Ulrich. „Să mergem mai departe… 1867, 1868, 1869, 1870 – hai că nu mai e mult, doar zece ani, maximum treizeci de caiete… 1878, 1879, 1881 – fir-ar să fie!” Anul care îl interesa lipsea! Se apucă să răscolească toată încăperea, căutând ca disperatul. Bănuia că această lipsă avea cumva o explicație legată de firele poveștii pe care o investiga el și care ducea la comoara lui Ayse. Dar cum anume, asta n-ar fi putut să spună.

Petrecu astfel aproape o oră, din ce în ce mai confuz și mai dezamăgit. În afară de 1880, lipsea numai jurnalul anului 1914 – anul morții lui Wilhelm Ambros de Veterani, sau cel puțin asta era scris sub portretul lui din galeria de tablouri. Apoi șirul jurnalelor continua cu anul 1915, scris cu aceeași scriere ca și cele dinainte și se întindea, peste vreo trei sute de caiete, pe încă o sută de ani. Ulrich verifică o dată și încă odată toate caietele. Practic parcursese tot conținutul încăperii, ca să se convingă de faptul că obiectul căutat cu atâta râvnă nu era nicăieri. „Poate în celălalt turn”, încercă el să se amăgească, dar imediat logica îl trase de mânecă. „Nici o șansă. Dacă papucii femeii din tablou sunt aici, atunci tot ce se referă la Ada-Kaleh ar trebui să se afle în același loc”. Iar în privința pantofilor de sub clopotul de sticlă nu încăpea nici o îndoială, erau cei reprezentați în pictură. Dezamăgit, se pregăti să părăsească încăperea, după ce încercase să repună cât de cât jurnalele în aceeași ordine în care le găsise. Deschise ușa sălii circulare, care ducea spre scară și apoi spre galeria de obiecte de la etajul al doilea și atunci îl văzu, stând în prag și părând că se amuză – un bărbat înalt, cu părul cărunt, o barbă scurtă, mustăți și perciuni, îmbrăcat într-un costum de catifea cafenie, îngrozitor de demodat.

-Ce avem aici?întrebă bărbatul într-o germană pedantă, fără cusur. Un hoț?

Cap.9 Vrăjitorul

De rușine, Ulrich ar fi vrut să se deschidă pământul sub el. Obsedat de căutarea jurnalului buclucaș, uitase să-și ia cele mai elementare măsuri de precauție, deși mirosul nou-venitului ar fi trebuit să-l de de gol cu mult înainte de a se proțăpi în prag. Era acel iz dulceag și prăfuit de vechi – mirosul unui vampir. Nu era nevoie să fii ghicitor în stele ca să recunoști personajul. Contele Wilhelm Ambros de Veterani semăna leit cu tabloul său aflat cu două etaje mai jos.

Ulrich era un tip politicos, care se născuse într-o epocă plină de rafinament. În epoca aceea, titlurile nobiliare și onoarea încă mai contau cu adevărat. Trebuia să-și salute gazda cu bun-simț, după aceea avea timp să se gândească dacă să o ucidă (pentru totdeauna) sau nu. Nu avea rost să nege, intrase prin efracție în castel și scotocise o încăpere cel puțin o oră încheiată. Fulgerător,se lăsă în genunchi în fața lui Wilhelm și-i sărută mâna pe care se găsea un inel cu pecete, uriaș.

-Vasalul domniei voastre, domnule conte.

-Ei, hai, las-o baltă, pe vremea mea chestiile astea cu vasalitatea erau demult istorie. Dacă nu le-aș fi citit în cărți, nici nu aveam habar că ele au existat cândva.Ridică-te, cavalere, eu sunt cel care ar fi trebuit să îngenuncheze în fața dumitale.

-Nu sunt cavaler, răspunse blondul supărat (în unele împrejurări, era tare enervant să-și recunoască originile modeste). Bunicul dinspre mamă a fost, dar rangul i-a revenit fratelui mai mare al mamei. Eu nu sunt decât un orologier, un simplu meșteșugar și asta era și tatăl meu.

-Modestia exagerată nu șade bine unui vampir, observă contele. Știi doar că în lumea noastră ierarhiile se stabilesc după vârstă, iar dumneata ești nemuritor de cinci sute de ani, în

timp ce eu abia din 1914. În fața dumitale mă simt practic ca un nou-născut. Și-apoi știi bine că printre noi vorbele umblă repede – toată comunitatea celor reci te cunoaște, iar unii îți spun „Cel-ce-veghează”. Este adevărat că ai o misiune, că trebuie să împiedici oamenii să ia cunoștință de existența lumii magice, iar dacă o fac din întâmplare, să le ștergi amintirile ca și cum n-ar fi existat niciodată?Și mai este adevărat că ești singurul dintre noi căruia soarele nu-i poate face nici un rău și că ai primit acest dar ca să-ți poți îndeplini misiunea?

-Așa e, recunoscu Ulrich.

-Unii te condamnă pentru asta, alții te admiră, vorbi în continuare contele. Unii ar vrea ca omenirea să ne cunoască și să ne știe de frică, așa cum se întâmpla cu o mie de ani în urmă, alții sunt de părere că acum, când oamenii sunt atât de numeroși și de puternici, ar găsi cu siguranță un mod de a ne distruge ca specie. Dar toți, indiferent de părerea pe care o au despre relația noastră cu lumea muritorilor, cred că este o onoare să te întâlnească, domnule Johann-Ulrich Heller. Consideră-mă gazda dumitale. Te-ar mira să-ți spun că știu pentru ce ai venit? Ceea ce cauți este aici.

Wilhelm avea în mână un caiet, pe coperta căruia se putea citi anul: 1880.

-Poate îmi povestești și mie ce are atât de aparte acest jurnal al meu, ca să pot înțelege de ce vă agitați atât ca să-l citiți.

-„Vă agitați”? Adică au mai fost și alții? Ulrich păru luat prin surprindere.

-Da, doi bărbați care au venit alaltăieri.

-Oameni sau…

-Oameni, răspunse contele. Dar s-au oprit în fața aceluiași tablou al Selinei în fața căruia te-ai oprit tu și la fel au întrebat ghidul cine este femeia și dacă nu se cunosc mai multe detalii despre viața

ei. Fii liniștit, au plecat fără să fi aflat nimic, am avut eu grijă de asta.

Din descrierea lui Wilhelm, cei doi fuseseră, fără îndoială,frații Ionaș. Ulrich blestemă în gând - Eșelnița era prea mică și locuitorii prea avizi să discute orice noutate ca vizita lui și a frumoasei Miriam să fi trecut neobservată. Iar acum Gelu și Gabriel aflaseră că blondul fusese interesat de tablou și fără îndoială începuseră să-și facă propriile cercetări asupra castelului Ambros – cu o viteză remarcabilă pentru niște oameni, Ulrich trebui să admită asta.

-Îmi petrec ziua în beci, dar aud tot ce vorbesc turiștii cu două etaje mai sus, în galeria de pictură, povesti Wilhelm. Iar cei doi erau extrem de zgomotoși, nu se fereau deloc să discute în gura mare, presupunând că pe aici nimeni nu știe românește. O prostie, desigur – odată ce am stat o vreme în Ada-Kaleh, e normal că am învățat graiurile localnicilor, așa încât am ajuns s-o rup binișor și pe românește și pe sârbește sau ungurește, ba chiar mă tocmesc la nevoie și-n turcă.De la cei doi am aflat că lucrezi pentru televiziune – o invenție cu adevărat deșteaptă, care îmi alungă plictiseala în zilele lungi când nu am ce face decât să aștept lăsarea nopții ca să pot ieși din casă. Indivizii spuneau ceva despre scufundarea insulei și despre posibilitatea ca o comoară să fi dispărut în adâncuri odată cu ea, iar dumneata faci încercări să o scoți la suprafață. Ce legătură are asta cu tabloul nu știu, dar probabil nu știau nici ei. E destul că te-a interesat pe tine, ca să-i intereseze și pe ei și să-ți ia urma. Noaptea trecută au încercat, bineînțeles, să intre în castel și să ia jurnalul, pentru că au aflat de la ghid despre existența lui. Atât că n-au fost deloc abili și i-am prins chiar la intrare, după care i-am speriat cât să le ajungă pentru un an și să nu mai calce pe-aici. M-am pretins cititor de gânduri și le-am repetat tot ce spuseseră în galerie, apoi i-am amenințat că-i

dau pe mâna poliției dacă nu părăsesc castelul imediat.

-Dar de altfel i-ai… Ulrich ezită…i-ai lăsat în pace?

-Dacă i-am mușcat? Contele râse. Singurul lucru care mă enervează cumplit în statutul meu actual este presupunerea oamenilor că suntem niște fiare sălbatice, mereu în căutare de sânge uman. Dar, dacă tot a venit vorba de sânge, sunt o gazdă execrabilă. Terenurile care aparțin de castel sunt pline de vânat. Poți alege dacă preferi sânge de iepure, de veveriță, de vulpe, de cerb, ba chiar cred că mai găsesc și ceva sânge de marmotă prin beci. Valetul meu e un tip de treabă și ne va servi. Hai cu mine!

-Valetul e… întrebă Ulrich în timp ce cobora, în spatele contelui, scara spre subsol.

-Bineînțeles! L-am transformat la câteva luni după ce fusesem schimbat eu însumi, când mi-a devenit clar că nu mă puteam descurca fără el. Bietul individ, îmi reproșează și acum că am făcut-o atât de târziu. I-ar fi plăcut să fie un vampir tânăr, cu lipici la femei. Dar așa, cine se mai uită la un tip care pare de șaptezeci de ani, deși are viteza și puterea unui tinerel?

Coborâră în subsolul castelului, un loc fără geamuri, potrivit să adăpostească peste zi un nemuritor care se ferea de razele soarelui. Beciul avea lumină electrică, apă curentă și toate acele binefaceri ale civilizației moderne care fuseseră instalate în restul încăperilor. Spre deosebire de subsolurile caselor obișnuite, folosite cel mai adesea ca loc de depozitare, aici subsolul era locul cel mai luxos și mai bogat decorat, întrecând în splendoare galeriile de la etaj. Mobilier de apocă, un pat mare cu baldachin, porțelanuri și sticlărie fină, o bibliotecă impresionantă, toate astea fuseseră adunate în locul unde-și ducea vampirul existența de peste zi. Cei doi luară loc la o masă lungă, iar Wilhelm sună dintr-un clopoțel. Un

individ în vârstă, într-o livrea strălucitoare, își făcu apariția, înclinându-se adânc. Paloarea lui cadaverică nu lăsa loc nici unei îndoieli: un alt nemuritor. Bătrânul se întoarse spre conte.

-Întâi oaspetele nostru, spuse acesta. Deci ce preferi, Ulrich?

-Sânge de vulpe, ceru blondul. Nu știu dacă prin sângele prăzilor noastre o parte din calitățile lor ni se transmit și nouă, dar mie acum un pic de șiretenie nu mi-ar strica.

-Și mie la fel, hotărî contele.

Cu un gest fulgerător, care contrasta cu aspectul său bătrânesc, valetul se făcu nevăzut. Reveni cu două cupe din cristal fin de Boemia, pe care le puse în fața mesenilor și turmă dintr-o carafă un lichid roșu, gros. Cei doi ciocniră.

-În onoarea gazdei mele, făcu Ulrich (vampirii nu beau în sănătatea cuiva, asta ar suna absurd pentru că ei nu se îmbolnăvesc niciodată. Dar la onoare țin ca la ochii din cap).

-În onoarea ta, Ulrich. Bănuiesc că e vremea să stăm la povești acum.

-Desigur. Nu m-a uimit să găsesc aici pe altcineva având aceeași natură ca a mea, am remarcat încă de dimineață mulțimea de simboluri oculte din castel.

-Alea au fost aici dintotdeauna, o parte le-am moștenit , o altă parte le-am adăugat pe vremea când eram încă om. Știi, arta și simbolistica m-au preocupat din tinerețe. M-am născut în 1850, în plină epocă romantică. De mic am avut înclinații spre desen, iar asta l-a exasperat pe tata. De generații întregi familia mea fusese una a armelor, numai eu voiam să mă fac pictor.Bineînțeles că n-am fost lăsat să-mi urmez vocația, ci trimis cu forța la școala miliatră pe care o absolviseră tatăl, bunicul, străbunicul meu și tot așa, până la acel faimos Friedrich, care a fost într-adevăr un mare războinic, dar cu care nu aveam chiar nimic în comun. Din fericire tata s-a mulțumit să mă facă

ofițer, dar nu mi-a cerut să particip la vreunul din numeroasele războaie ale vremii. Fratele meu mai mic făcea asta cu vârf și îndesat pentru amândoi – lui uniforma îi stătea impecabil și era capabil să ucidă fără să clipească din ochi. Dacă dorința mea de a deveni artist i s-a părut revoltătoare, tata a acceptat mai lesne să mă vadă explorator. Pământul încă mai avea pe atunci numeroase pete albe, iar a pleca la mari depărtări, în condiții vitrege de călătorie, cerea un curaj nu cu mult mai mic decât acela de a te afla pe un front de război. Practic eu am inaugurat o tradiție pe care familia o practică și astăzi: expedițiile științifice în locurile cel mai greu accesibile. Pe la patruzeci de ani tata m-a căsătorit cu o moștenitoare bogată și nobilă aleasă de părinții mei. A fost o căsătorie atât de nereușită încât m-a făcut să mă adâncesc și mai mult în munca de expediționar, sperând astfel să scap de eterna cicăleală a soției. Dar nu-i pot reproșa că nu și-a făcut datoria: după primul an de căsnicie mi-a dăruit un fiu, apoi a rupt orice relații maritale cu mine și s-a refugiat în brațele amantului ei, pe care-l avea dinainte de nunta noastră.

Fiul meu a urmat cariera militară și măcar despre el pot spune că a făcut-o din convingere. Dar apoi a venit marele război, iar el a pierit în luptă chiar din primele zile. Toată lumea mea s-a dărâmat odată cu aceea pierdere. Iată-mă la șaizeci și patru de ani, încă puternic, bogat și sănătos, dar singur și fără nici un scop în viață. Ce puteam face? M-am dus și eu la război, sperând să uit, să mor sau să se întâmple orice altceva care să mă scoată din starea sufletească jalnică în care mă aflam. Sau, dacă nu, să înțeleg măcar – să pricep ce-l înflăcăra pe fratele meu când vorbea de onoarea și de măreția luptei, ce-l mâna pe fiul meu când eu nu vedeam într-un război decât mizerie, moarte , boli și nenorociri.

-Ghidul a vorbit despre minunatele tale fapte de arme, precizează Ulrich.

-Care n-au existat decât în mintea alor mei, îl puse contele la punct. Eram bătrân, ce puteau face cu mine pe câmpul de luptă? Am fost făcut responsabil cu aprovizionarea din spatele frontului, măcar la ținut socoteli eram bun. Am murit în război, așa cum sperasem că va fi, dar nu în luptă. N-am participat la nici o bătălie dacă e s-o spun pe-a dreaptă. M-am îmbolnăvit de plămâni în lungile zile reci de iarnă când urmam frontul și din asta mi s-a tras. Restul cred că-l bănuiești: vampirii care se îndestulează noaptea în locurile unde s-au desfășurat lupte și sângele a curs în valuri, rugămintea mea adresată unor străini de a-mi curma suferința și cele trei zile și nopți îngrozitoare în care devii altceva decât ai fost până atunci.

Înainte de a mă înrola îmi făcusem testamentul, prin care lăsam fratelui meu mai mic și familiei acestuia întreaga avere, mai puțin acest castel și parcul înconjurător, care urmau să devină muzeul nenumăratelor obiecte adunate de mine în aproape patruzeci de ani de expediții. Odată ajuns nemuritor, n-a trebuit decât să trimit fratelui o scrisoare, pe care chipurile o scrisesem înainte de a muri, presimțind că ceva groaznic mi se va întâmpla. Îi ceream să-mi execute testamentul întocmai și să găsească un curator care va organiza muzeul, iar el s-a achitat de misiunea asta cu multă pricepere. I s-a spus, desigur, că am pierit în luptă sfârtecat de un obuz și că trupul meu nu a putut fi găsit, așa încât m-am scutit de orice ceremonie de înmormântare și de scurmatul în pământ ca să ies la suprafață, un obicei absurd pe care oamenii ni-l atribuie din nu știu ce motiv.

Iată-mă așadar pe mine, un fost călător înrăit, prizonier al întunericului în propria casă. Să nu te mire așadar că ador vizita unuia din neamul meu și aș sta la taclale cât e ziua de lungă – sau noaptea,

cum preferi. Acum să revenim la misiunea ta, Ulrich și la cea mai importantă întrebare: cu ce te pot ajuta?

Blondul remarcă trecerea subtilă de la „dumneata” la „tu”. Prietenia pe care i-o arăta contele părea sinceră, iar motivația – un secol de inactivitate – stătea perfect în picioare. Ulrich se hotărî să vorbească deschis:

-De ceva vreme mi-am stabilit reședința într-un sat numit Sasca, unde lumea mă știe ca aventurier și cercetător al fenomenelor paranormale. În satul acesta trăiește o tânără a cărei mătușă i-a povestit înainte de a muri despre existența unei comori. Familia ei fiind din Ada-Kaleh, am plecat împreună pe Clisura Dunării și am găsit un fost locuitor al insulei, care a constatat asemănarea izbitoare dintre tânără și un tablou pe care-l văzuse în copilărie, în ceea ce el numea „lumea pierdută”. Dar nu asta m-a făcut să-mi bag nasul în povestea fetei, ci faptul că am sesizat unele mici ciudățenii care ei deocamdată nu-i stârnesc mirarea, dar dacă se vor repeta, va trebui să i le explic și să o rog să păstreze tăcerea.

-Ce fel de ciudățenii?

-Telekinezie, obiecte care se deplasează din loc în mod inexplicabil, lăzi care se deschid singure fără a fi fost atinse - știi, tot tacâmul. Cărțile de magie vorbesc despre asta și spun că e primul semn. Imediat gândul m-a dus la Miskin-Baba, sfântul din Ada-Kaleh și am încercat să stabilesc o legătură de sânge între el și fată, pentru că e singurul vrăjitor cunoscut care a trăit vreodată în ținutul acela. Pe lângă asta, am găsit într-o peșteră din zonă, Ponicova, un obiect care cred că lipsește dintre lucrurile adăpostite de acest castel.

Ulrich extrase din buzunarul pantalonilor săi turcoazul verde-măr cu vinișoare albăstrii, pe care Wilhelm îl luă și îl cercetă atent, apoi sună din clopoțel.

-Oprește sistemele de supraveghere. În noaptea asta va fi nevoie să umblăm prin galeriile de sus și nu vreau ca cei de la firma de pază să vadă mai mult decât e necesar, spuse el valetului. Știi, continuă contele întorcându-se spre Ulrich, oamenii mă zăresc uneori dar nu se mai miră de nimic, ei cred că pur și simplu castelul e bântuit de stafia mea, pentru că nu mi-am găsit liniștea în cavoul familiei. E o explicație atât de convenabilă încât nu am nici un interes să o contrazic.

După ce valetul confirmă întreruperea supravegherii video, Ulrich și contele urcară în turn. Așa cum se așteptaseră dinainte, turcoazul verde se potrivea perfect în locașul de pe fața papucului aurit și părea fratele geamăn al pietrei de pe celălalt pantof.

-Arată minunat așa, recunoscu Wilhelm prvind perechea de iminei. Eu te-am acuzat că ești hoț dar tu, în loc să-mi iei ceva, îmi aduci ceva. Ador obiectele vechi, de colecție. Deci cum ai dori să-ți plătesc piatra?

-Cu o poveste, răspunse Ulrich fără ezitare. Tot ce știi despre papucii aceștia, femeia din tablou, Miskin-baba și Ada-Kalehul tinereții tale.

-Asta e cât se poate de simplu. Vino în galeria de tablouri și ajută-mă să dăm jos de pe perete portretul Selinei.

-Cine a fost Seline? E a doua oară că pomenești de ea.

-Soția lui Miskin-Baba, nu e evident? Haide să-ți arăt dovada, să o vezi cu proprii tăi ochi.

Ulrich privi uluit.

-Soția?

-Dragul meu, se pare că până și noi, vampirii, ne lăsăm orbiți de prejudecăți moștenite dn viața noastră umană. Toți creștinii cred - și așa am crezut și eu, recunosc – că un sfânt este un sihastru care trăiește în sărăcie, rugăciuni și castitate absolută. Numai că Ali Miskin, prințul de Buhara, nu era creștin ci musulman. Pentru acești oameni

raiul e plin de fecioare voluptoase care îi așteaptă pe dreptcredincioși. Ce zici, patruzeci de fete frumoase, care să nu fi cunoscut un alt bărbat înaintea ta și care să-ți stea la dispoziție zi și noapte, pentru toate fanteziile tale sexuale – n-ar fi minunat?

Ulrich râse.

-Da, și care să se mute la tine împreună cu mamele lor și așa să te trezești pe cap cu patruzeci de soacre, comentă el. Iar când vrei să stai în liniște și să citești o carte, armata de amazoane să-ți plângă la ușă că le neglijezi. Știi ce, mi se pare tot atât de tentant ca și raiul creștin, care ne ademenește cu plutitul pe norișori și cântatul la harpă. Dacă am de ales unde să mă duc după moartea definitivă, între un loc în care zbiară toți afonii și un altul plin cu femei isterice, prefer să rămân aici, pe pământ.

-Pragmatic până în vârful unghiilor, observă contele. N-ai pic de romantism în tine! Dar te înțeleg. Deci, cum spuneam, să nu te mire că oamenii din Ada-Kaleh l-au declarat sfânt pe Ali Miskin, zis și Miskin-Baba. A făcut fapte minunate, a vindecat bolnavi și a oprit războaie. Astea sunt lucruri demne de un adevărat sfânt, iar în ochii lor existența Selinei, soția lui, nu-i scădea cu nimic din sfințenie, chiar dacă ea nu era de aceeași religie cu el.

-Se poate așa ceva?

-Da, e o ciudățenie pe care n-o înțeleg nici eu. Dar toți cei pe care i-am întrebat ziceau că Seline a fost creștină și că duminicile mergea la o micuță capelă unde se adunau creștinii din insulă să se roage. De fapt numele ei primit la naștere era Maria, și-a zis Seline când a venit în Ada-Kaleh, din respect pentru soțul ei și pentru locuitorii turci. Hai, ajută-mă să dăm jos tabloul de pe perete.

Tot discutând, ajunseră în galeria de pictură. Seline îi privea cu ochii ei verzi, magnifici – ochii lui Miriam. Părea vie.

-Este, pe departe, cel mai reușit tablou al unui artist uitat până și de contemporanii săi, continuă contele. I-am văzut și restul pânzelor, care sunt niște mâzgăleli școlărești, dar acesta e, fără îndoială, un tablou superb. Ori individul a fost cuprins brusc de o inspirație divină, ori Miskin-Baba i-a făcut farmece și i-a transferat pentru o vreme geniul marilor pictori ai Renașterii.Eu cred că e vorba mai degrabă de o subtilă contribuție a sfântului și când spun asta am argumente solide. Tata m-ar fi șters din testament dacă ar fi aflat, dar când el credea că-mi tocesc coatele pe băncile școlii militare, eu frecventam facultatea de artă de la Viena. Dacă mă mândresc cu ceva din viața mea umană, este faptul că am fost șef de promoție la aceea facultate – cred că e singurul lucru care a contat pentru mine cu adevărat. Știai că Friedrich, marele meu înaintaș, s-a născut cu două secole înaintea mea la Urbino? Familia are origini italiene, iar eu în copilărie mă gândeam adesea că poate ne înrudim cumva cu cel mai celebru fiu al orașului.

-Rafael Sanzio, șopti Ulrich. Și el a fost pictor – și încă ce pictor!

Acum tabloul Selinei fusese așezat, cu mișcări delicate, pe podea, iar contele, cu infinită grijă, îi scoase rama grea din lemn aurit. Pânza, considerabil mai lungă decât pictura în sine, fusese îndoită pe spatele cartonului folosit pentru a întinde tabloul în ramă. Wilhelm desfăcu pliurile pânzei și arătă victorios:

-Uite aici! Citește asta!

În afara zonei grunduite, acoperită de culorile de ulei ale picturii, se vedea suportul din pânză de in, vechi și ușor îngălbenit de vreme. Pe acest suport, artistul notase următoarele cuvinte cu un creion negru, cu mină moale: „Seline, fostă Maria din Timișoara, soția lui Ali Miskin de Buhara din Ada-Kaleh sau Orșova Nouă sau cetatea Carolina. Făcut la anul Domnului 1792”.

-M-am născut în anul morții lui Ali Miskin și din ziua când am auzit pentru prima oară povestindu-se despre el, în fața unei cești cu cafea aburindă, la una din cafenelele din Orșova, personajul m-a fascinat, spuse contele. Până a nu deveni vampir, cu peste patruzeci de ani după ce am băut cafeaua aceea de la Orșova, gândurile mele se întorceau iar și iar la Ali Miskin, pentru că nu înțelegeam viața acestui om. A văzut lumina zilei într-un palat plin de splendoarea Orientului, o mână de învățați fără seamăn în lumea arabă s-au ocupat de educația lui, urma să moștenească un regat fabulos, a învățat la perfecțiune persana veche și japoneza, citea în sanscrită și kirghiză, a studiat operele lui Confucius și budismul, iar el ce face? Își ia lumea în cap ca urmare a unui vis, lasă în urmă regat, rang și avere și o pornește pe jos, îmbrăcat ca un pelerin sărac, ca să ajungă unde? La dracu-n praznic, cum am auzit că se spune prin părțile Orșovei, unde s-a stabilit.

Ulrich surâse. Cunoștea bine expresia…

-Mi-am bătut capul mulți ani în viața mea umană, continuă Wilhelm, încercând să găsesc răspuns la întrebarea „de ce”? De ce a făcut asta? Era cu atât mai important pentru mine să am un răspuns, cu cât vedeam tot mai mult unele similitudini între viața lui și viața mea: și el și eu am călătorit peste mări și țări, mânați de dorința de a cunoaște oameni și locuri noi. Și el și eu am fost atașați de mirifica insulă Ada-Kaleh.

-Anul nașterii tale a coincis cu anul morții lui, observă Ulrich, încât nu m-ar mira să fi crezut că sufletul lui Miskin-Baba s-a reîncarnat în tine.

-Nu, asemănările se opresc aici, spuse contele. El a plecat la drum ca un pelerin sărac, mânat de un vis, eu ca moștenitorul bogatei familii Ambros de Veterani, căutând să regăsesc urmele nobilului meu strămoș, contele Friedrich și să aduc un omagiu vitejiei lui. E drept că asemănările dintre viața lui Ali Miskin și viața mea m-au

preocupat mult timp, încercând să-i înțeleg faptele. Dar motivul plecării lui de acasă, din palatul de la Buhara, mi-a devenit clar abia după ce am fost transformat în nemuritor și o lume fantastică, despre care credeam că e doar o poveste, s-a deschis în fața mea. Întors în acest castel, ascunzându-mă de lumina zilei, mi-am recitit însemnările din tinerețe și am dat de jurnalul anului 1880, al călătoriei la Ada-Kaleh. Parcă ar fi fost ieri! Îmi aduc aminte și azi de nopțile petrecute pe insulă, bând cafea și ascultând istorii de demult. În povestea lui Miskin-Baba m-a șocat un detaliu, pe care l-am trecut cu vederea când nu eram decât un simplu om: plecarea lui din Belgrad pe toate cele douăsprezece porți deodată. Ca vampir, bănuiec că știi ce înseamnă asta.

-Știu, spuse Ulrich. Magie avansată – faptul că omul era un mare vrăjitor. Să-ți creezi dubluri din apă, aer și foc, însuflețindu-le cu puterea gândului tău, necesită multă pricepere. Practic trebuie să controlezi toate dublurile în același timp, să-ți distribui creierul și să-l folosești ca și cum ar conține compartimente independente. Noi nu suntem capabili de așa ceva, iar dintre muritori nu știu cine, în afara lui, a putut să facă asta. Când am auzit legenda, m-am gândit și eu la același lucru: Miskin-Baba a fost vrăjitor, nu încape nici o îndoială.

-L-ai cunoscut cumva? Erai deja vampir pe când s-a născut.

Blondul își mușcă buzele supărat.

-Nu, fir-ar să fie. Avea un renume de înțelept pe care veneau să-l vadă sau căruia îi scriau jumătate din savanții Europei, iar eu n-am găsit cu cale să merg la Ada-Kaleh ca să-l întâlnesc. Îmi tot spuneam că mai e vreme, până când am aflat că a murit – și doar a trăit un secol întreg! Îmi pare și acum, după atâta timp, teribil de rău că nu l-am putut cunoaște.

-Din ziua în care am înțeles că era vrăjitor, reluă Wilhelm, mi-a devenit clar de ce și-a părăsit în grabă orașul natal: asemenea oameni nu sunt iubiți și nu sunt înțeleși de cei din jurul lor. El a făcut ce a crezut că e mai bine, atât pentru sine cât și pentru ceilalti. A fugit cât mai departe de familie și cunoscuți, ca să i se piardă urma.

-Vrăjitor… Ulrich rosti cuvântul cu un aer absent, dus pe gânduri. Am trăit în epoca Inchiziției și știu ce soartă oribilă îi aștepta pe cei care aveau legătură cu magia. Ajungea denunțul – nefondat, de obicei – al oricui, fie invidios, fie fanatic religios, fie dornic să-ți ia averea, ca să sfârșești ars pe rug, după torturi îngrozitoare. Dar în Orient? Oamenii erau mai deschiși la minte, practicau astronomia și astrologia de milenii, aveau o civilizație străveche… oare nu l-ar fi înțeles dacă le-ar fi spus sincer că are abilitățile acestea neobișnuite?

-Nu cred. Oamenii sunt oameni, aceiași peste tot și se tem de oricine este mai puternic decât ei. Sunt obișnuiți să nu vadă decât amenințări la tot pasul. Dacă ar ști ce sunt m-ar ucide fără o vorbă, deși buzele mele n-au atins niciodată vreo picătură de sânge uman și n-am luat viața nimănui. De ce în cazul unui vrăjitor s-ar fi purtat altfel? E vorba tot de putere, să nu uiți asta. În plus, s-ar putea să se fi speriat el însuși. Gândește-te ce ai simțit când ai fost făcut vampir și ți-ai dat seama că toate personajele pe care le credeai fantastice, strigoii, vrăjitorii, zânele, demonii, există cu adevărat. Crede-mă, eu am fost copleșit, iar creierul oamenilor are mecanisme subtile de apărare, care neagă ceea ce nu pot pricepe. Ca să nu se simtă amenințați, fie că cred, fie că nu cred în lumea noastră, preferă să ucidă oricum. Noi știm când suntem transformați și știm ce devenim. Avem timp să înțelegem ce ni se îmtâmplă, să ne luăm rămas-bun de la lumina soarelui și de la natura noastră umană. Dar vrăjitorii? Sunt oameni

normali o bună bucată din viață și apoi, deodată, se trezesc magicieni, ființe dintr-o realitate paralelă.

-Vrăjitoria se transmite în familie, printr-o legătură de sânge… Familiile știu.

-Da, dar familiile umane neagă existența rudelor vrăjitoare. Copiii sunt abandonați, dacă nu cumva chiar omorâți de apropiații „binevoitori”. E firesc ca tinerii magicieni să se sperie de acestă dușmănie subită și excludere fățișă, iar spaima n-a fost niciodată un sfetnic bun.

Blondul știa. În fața ochilor îi răsări chipul speriat al lui Miriam, atunci când îi povestise lui Nelly ciudățeniile legate de lada din beciul ei.

-Spune-mi, Ali Miskin și Seline au avut cumva copii?

-Nu știu, dar vezi vreun motiv pentru care să nu fi putut avea? El a plecat din Buhara la treizeci de ani, în 1780 și a ajuns la Ada-Kaleh în 1788 sau 1789. Despre ea se spunea că era mai tânără decât el cu vreo douăzeci de ani, deci când au venit împreună pe insulă ea era de vreo nouăsprezece-douăzeci de ani, ceea ce s-ar potrivi cu vârsta femeii din portret. Era vârsta normală în epocă la care oamenii se gândeau la familie, la copii. Și ar mai fi poveștile insularilor, care vorbeau de plecarea precipitată a frumoasei Seline la câteva luni după realizarea tabloului. Situația din Ada-Kaleh devenise din nou incertă, un alt război bătea la ușă, iar Ali Miskin și-a trimis soția într-un loc mai ferit de vărsarea de sânge. Gurile rele vorbesc că ea era însărcinată când a plecat.

-Și-apoi?

-A promis că se va întoarce, dar oamenii n-au mai văzut-o niciodată. Eu însă nu cred asta. Când era mai bătrân, Ali avea în jurul lui o femeie care se îngrijea de casă și gospodărie, o persoană atât de acoperită de văluri încât nimeni, nici măcar femeile insulei, nu i-au văzut chipul. Cred că a fost, până la urmă, modul în care Seline s-a întors la bărbatul pe care l-a iubit. Un argument solid ar

fi și acela că, deși purta feregea, femeia nu venea la moschee nici măcar de sărbători. Părea o umbră a casei, de unde nu pleca decât până în bazar, la cumpărături. Nu vorbea, cerea marfa prin semne, plătea și se făcea nevăzută.

-La cât timp după plecarea Selinei a apărut această femeie?

-Mai poți să știi după atâta vreme? Localnicii vorbeau de cincisprezece ani, sau chiar de douăzeci. De ce întrebi?

-Mă gândesc, spuse Ulrich, că Seline a plecat să nască într-un loc mai liniștit, și-a crescut copilul, al ei și al lui Ali Miskin, undeva în Apus, având grijă să i se piardă urma iar apoi, când copilul și-a găsit rostul în viață, s-a întors lângă bărbatul ei pe insulă. Dar ce interes avea să nu se arate nimănui, niciodată?

Contele ridică din umeri.

-E doar o presupunere, nu uita asta. Dacă Seline a plecat din Ada-Kaleh, nu știm unde s-a dus și ce a făcut acolo.

-Și cu femeia care a apărut după douăzeci de ani ce s-a întâmplat?

-A trăit până la moarte în insulă. A murit cu zece ani înainte de Miskin-Baba, care a înmormântat-o la fel de înveșmântată cum a trăit. Nici măcar după moarte, nimeni nu i-a zărit fața. Pe piatra ei de mormânt nu a fost trecut nimic, nici un nume. Atât că sfântul, până în ultima clipă a vieții lui, se ducea la cimitir zi de zi și se ruga la mormântul femeii. Asta e tot ce știu.

-Mulțumesc, e oricum mult mai mult decât am putut eu să aflu și decât speram să găsesc aici, atunci când m-am decis să vizitez castelul. Și scuză-mă pentru modul în care am intrat azi-noapte, dar voiam neapărat să citesc acel jurnal.

-Cred că acum ți-e clar pentru ce l-am ascuns și îl păzesc de oamenii curioși. Sunt multe lucruri în el care ar scandaliza umanitatea, multe însemnări adăugate după ce am devenit vampir și

am înțeles natura tainică a vrăjitoriei. Mă bucur că ți-am fost de folos, măcar cu aceste povești. Știi, mi-ai făcut un mare bine aducându-mi piatra pierdută din pantoful Selinei. Ador lucrurile frumoase și imineii aceia au exercitat o fascinație stranie asupra mea de prima oară când i-am văzut.

-Cum ai reușit să faci rost de ei?

Contele zâmbi.

-Din casa lui Miskin-Baba, firește. I-am cumpărat odată cu tabloul și m-am tocmit amarnic cu imamul din insulă, care la început mi-a cerut bani să repare moscheea. Dar când m-am uitat peste socotelile lui, mi-am dat seama că omul putea, cu banii aceia, să ridice o moschee nouă, cel puțin la fel de mare ca Sfânta Sofia. A trebuit să-i temperez elanul cheltuitor, dar în final am căzut de acord la un preț rezonabil și am înțeles că oferta inițială fusese numai de dragul tocmelii. Omul s-ar fi simțit ofensat să-i dau toți acei bani însă așa, că ne-am certat ca chiorii pe preț, orgoliul lui de negustor în numele comunității a ieșit din toată afacerea cu un strat nou de poleială.

-Deci ai fost în casa lui Miskin-Baba…

-Am fost, desigur. O casă mică, nespus de modestă – două camere cu câte un geam fiecare și o ușă simplă de lemn care dădea direct în gradină. Intrarea se făcea din grădina casei, plină de pomi și de flori așa cum erau toate cele din insulă. Pe acolo toți aveau smochini, scorușI – ei le ziceau moșmoane – bolți de viță de vie sub care ședeau în verile fierbinți și trăgeau din narghilea, plantații de trandafiri pentru ulei și pentru dulceață și câte și mai câte. Mă gândesc că poate Ali Miskin s-a simțit acolo mai bine decât în grădinile de acasă, din palatul de la Buhara. Poate chiar așa s-a hotărât să se stabilească pe insulă.

-Păi legenda vorbește de un vis profetic, îi aminti Ulrich.

-Ei și tu acum! Crezi tot ce spune un vrăjitor?

-Nu, nu cred. Și totuși aș vrea să știu dacă nu cumva comoara pe care o caut se afla în casa aceea simplă și sărăcăcioasă a sfântului din Ada-Kaleh.

-O ipoteză interesantă, dar complet lipsită de temei, zise contele. Crede-mă, nu era nimic de preț în casa aceea, în afara tabloului de a cărui valoare nimeni nu părea să fie conștient.

-Nu la genul de valori materiale mă referem, ci la cărți rare, scrieri antice, lucruri de soiul ăsta.

-Mi-e teamă că te dezamăgesc, Ulrich, dar în toată casa n-am văzut nici măcar o singură carte.

-Imposibil! izbucni blondul. Orice vrăjitor posedă cel puțin o carte de vrăji, pe care o păzește ca pe ochii din cap. Asta a fost așa dintotdeauna.

-N-am zis că Miskin-Baba n-avea nici o carte. Am zis doar că în casa aceea, la treizeci de ani de la moartea lui, nu se găsea nimic scris sau tipărit. Mai multe cărți ai fi găsit în casa unui țăran analfabet.

Ulrich oftă, deși nemuritorilor li se întâmplă rar acest lucru.

-Bine, te cred. Nu de cuvântul tău mă îndoiesc, ci de abilitatea speciei noastre de a găsi lucruri ascunse prin vrăji. Deci încă un obiect de căutat în toată această poveste tulbure este biblioteca – sau măcar cartea de magie – care i-a aparținut lui Ali Miskin. Hotărât lucru, bătându-mi capul cu problemele oamenilor nu mă voi plictisi niciodată.

Cap.10 Arborele genealogic

„Dacă nu au capacitatea noastră de a trăi milenii, măcar sunt ordonați și se străduiesc să lase urmașilor consemnări detaliate despre viața și obiceiurile lor”, își spuse Ulrich cu admirație, în timp ce urmărea cu interes modul rapid și profesionist în care se mișcau degetele femeii pe tastatură. Încercase să se pună în locul Selinei – ce ar fi făcut ea dacă trebuia să se descurce singură, probabil având un copil mic în grijă, în lumea sfârșitului de secol XVIII? Probabil ar fi încercat să ajungă într-un oraș mare, unde să i se piardă urma și să lucreze ca să facă rost de bani. Era posibil să se fi angajat ca servitoare la vreo familie bogată, deși cu înfățișarea ei de distrugătoare de căsnicii nici o familie cu capul pe umeri n-ar fi luat-o în casă. Poate slujise la un om singur? Sau pe lângă o mănăstire? Prin mintea blondului trecură orașele mari, cele care contaseră cu două secole în urmă în imperiul stăpânit de Habsburgi. Eliminase Timișoara de pe listă – nu, în epoca aceea el însuși fusese de câteva ori la Timișoara și o femeie atât de frumoasă, nou-venită în oraș (sau revenită acolo) ar fi pornit bursa zvonurilor. Era imposibil ca el să nu fi auzit de Seline, alias Maria, în timpul vieții ei. Un alt posibil loc de refugiu era Budapesta – sau Bratislava, sau Viena, sau orașele din nordul Italiei, sau Insbruch, sau…Dar dacă tot se afla la Viena, un tur pe la Arhivele Naționale era lucrul cel mai la îndemână.

„Ordinea nemțească nu se dezminte”, observă blondul când i se spuse că termenii-cheie din mii de documente vechi fuseseră introduși în baza de date a unor servere conectate la calculatoare care dispuneau de motoare de căutare puternice. Era derutat de mulțimea de termeni tehnici, dar acceptă în gând că „aici se poate găsi orice”. Se prezentase

drept un tânăr ai cărui strămoși părăsiseră Europa cu multe generații în urmă, iar pe el o curiozitate nepotolită îl punea să-și caute arborele genealogic.

-Cel mai vechi membru de familie cunoscut era o anume Seline-Maria Miskin, care a trăit în imperiu la sfârșit de secol XVIII. Este posibil să se fi stabilit la Viena în jurul anului 1792 sau până prin 1795.

-Așteptați un moment, domnule, spusese funcționara, să introduc numele în motorul de căutare. După câteva clipe de tăcere, femeia continuă: nu am nici o Seline-Maria Miskin în baza mea de nume, dar am o Marie S. Michin, văduvă, care a trăit în Viena între anii 1793 și 1810.

„Nu e ea” ar fi vrut Ulrich să zică, dar funcționara adăugă:

-Persoana venea din Ada-Kaleh, unde soțul ei a murit în 1792, iar ea s-a stabilit la Viena cu copilul ei, o fetiță de câteva luni.

Femeia luă o bucată dreptunghiulară de carton, din cele care se găseau cu sutele pe biroul ei și notă un grup de cifre, apoi îi explică bărbatului uimit din fața ei:

-Primul număr este cel al sălii unde se află dosarul Mariei Michin, al doilea este numărul etajerei, al treilea e numărul raftului, iar al patrulea e chiar numărul dosarului pe care îl căutați. Ieșiți pe coridor, mai urcați un etaj și intrați pe a doua ușă pe stânga.

Ulrich luă cartonul, mulțumi și plecă să străbată unul din somptuoasele și uriașele palate vieneze, în care ordinea desăvârșită era la ea acasă. Existau nenumărate scări și coridoare, dar la fel de multe panouri care ghidau lumea. La fiecare cotitură a drumului se specifica spre ce săli duce culoarul respectiv, așa încât nu trebuia să fii vampir ca să găsești încăperea în care voiai să

ajungi – era suficient să fii un om cât de cât ordonat.

Peste câteva minute, Ulrich ședea pe o bancă de lemn, la o masă lungă, cu un dosar plin de acte vechi în fața ochilor și îl răsfoia tacticos. Pe atunci nu existaseră fotografii, așa încât n-ar fi putut spune dacă persoana în al cărei trecut își vârâse nasul era chiar Seline – pentru asta trebuia să citească atent filele îngălbenite de vreme ale dosarului. Dar numele Ada-Kaleh adus de funcționară în discuție (ea îi zisese de fapt „insula Carolina", așa cum figurase cândva pe hărțile austriece) era prea straniu și coincidența prea bătătoare la ochi. În fond pe insulă trăiau simultan doar câteva sute de oameni, din care numai câțiva zeci de creștini. Ce probabilitate ar fi fost să se afle două femei numite Maria în același timp în Ada-Kaleh, cu nume de familie aproape identice? Ulrich se aplecă asupra dosarului și se cufundă în lectură, făcându-și din când în când notițe într-o agendă. După aerul lui mulțumit, părea că găsise ceea ce căuta…

Peste trei ore, ieșea din clădirea arhivelor cu un zâmbet larg întipărit pe față. O porni în pas de plimbare prin orașul împânzit de turiști acum, în plin sezon al concediilor – peste tot ușile restaurantelor și ale faimoaselor cafenele vieneze erau larg deschise, iar lumea se bulucea la intrări. O luă prin centru, neschimbat în ultimii două sute de ani: aceleași palate cu fațade albe, pline de statui de marmură în stil rococo reprezentând personaje mitologice sau eroi locali, aceeași aliniere perfectă a clădirilor subliniind o dată mai mult ideea de ordine desăvârșită. Pașii îl conduseră pe străzi liniștite, tot mai departe de forfota mulțimilor din centru, până când ajunse în fața unei biserici destul de vechi, înconjurată de un zid înalt și solid. O plăcuță fixată pe zid informa vzitatorul că în locul acela se afla mănăstirea și biserica ordinului călugărițelor ursuline. „Asta

căutam”, își spuse blondul, nu foarte încântat că trebuie să intre într-o biserică.

Cine a zis că vampirii nu pot pătrunde pe un teritoriu sfințit și nu pot atinge un crucifix avea o imaginație bogată, dar care nu se baza pe fapte reale. Ceea ce îi deranjează cu adevărat nu e prezența celor sfinte, ci mirosul de tămâie omniprezent în astfel de locuri. Din nu se știe ce motiv, acest miros provoacă asupra gâturilor lor veșnic însetate efectul de „sare pe rană”. Chiar dacă nu respirau, ca să evite să-l inhaleze, mirosul tot îi irita cumplit – iar în prezența oamenilor trebuiau să respire, altfel s-ar fi dat de gol. Ulrich amușină aerul înainte de a intra în biserică și pe față i se așternu o expresie de mirare. Peste izul binecunoscut de tămâie se suprapunea un miros de parfum fin, același peste tot, părând că emană de pretutindeni, chiar și din pereții edificiului. Iar acest parfum făcea până și tămâia să pară mai suportabilă.

Două femei bătrâne, în rase călugărești, trebăluiau înăuntru, ștergând praful și aranjând un frumos buchet de flori albe într-o vază mare pusă înaintea altarului. Ulrich se apropie respectuos și – vorbind în șoaptă, așa cum se cădea într-un asemenea loc – își recită povestea ticluită din vreme, aceeași pe care o spusese la Arhivele Naționale: venea în Europa să-și regăsească strămoșii, interesat de arborele său genealogic și tot ce știa era numele Mariei Michin, care trăise la Viena începând din 1793. Femeia cu florile nu zise nici o vorbă, deși păruse că ascultă cu atenție. „O fi surdă”, gândi Ulrich. „Dar nu se face să țip într-un loc ca acesta”. Se pregătea să se îndrepte spre a doua bătrână, cea care ștergea praful, când cea căreia îi vorbise îl luă de mânecă și trase de el.

-Haide, tinere, după mine. Mi-am amintit de unde cunosc numele Mariei Michin. Vino să-ți arăt!

Ulrich o urmă spre unul dintre altarele laterale, unde călugărița se opri în fața unui tablou reprezentând o tânără cu părul lung, negru, îngenuncheată. Fața ei frumoasă era îndreptată în sus, spre un nor luminos peste care pășea Isus, făcând semnul binecuvântării spre femeia cu păr negru. Înainte ca bătrâna să apuce să spună o vorbă, ochii de vampir ai lui Ulrich recunoscură tânăra din tablou – aceeași Seline din portretul de la Ada-Kaleh, cu câțiva ani mai matură dar la fel de frumoasă.

-Iată, vorbi bătrâna, aceasta a fost strămoașa dumitale. Tabloul se intitulează „Isus iertând-o de păcate pe Maria Magdalena”. Marie Michin a pozat pentru chipul Mariei Magdalena. Locuia pe aceeași stradă cu mânăstirea, iar fata ei a învățat la școala noastră până a nu se mărita și a pleca din oraș.

-Mai… mai există casa Mariei Michin? întrebă Ulrich vizibil emoționat.

-Nu, nu mai există. Era a treia casă pe stânga, cum ieși din biserică, pe partea cealaltă a străzii. Din păcate a ars și întâmplarea era s-o coste viața pe biata Marie.

-Oh, vorbiți-mi despre asta! Mă interesează tot ce știți, ea a fost strămoașa cea mai îndepărtată al cărei nume s-a păstrat până azi.

Mișcându-se greu, bătrâna luă loc într-una din băncile de lemn ale bisericii, aproape de altarul Mariei Magdalena. Sub tablou ardea o candelă, aruncând o rază de lumină pe chipul frumos al femeii îngenuncheate. Seline părea prezentă la discuție, așa cum păruse de față la castelul Ambros. Ulrich remarcă și aici cât de mult reușise pictorul s-o facă să pară o persoană vie, nu un chip pictat pe pânză. „Și doar n-a fost Ali Miskin de față, să vrăjească mâna pictorului”, gândi el. Și totuși efectul era același.

-Povestea e relatată din generație în generație la mănăstirea noastră, ezită bătrâna. Cei care au

cunoscut-o pe Marie Michin i-au istorisit întâmplările altora, care le-au spus mai departe la rândul lor și așa au ajuns pățaniile frumoasei Marie până în zilele noastre. Maica stareță se laudă că numele ei figurează în catastifele mănăstirii, dar dacă lucrurile s-au petrecut așa cum vi le voi relata sau altfel, asta numai Atotputernicul mai poate ști.

Femeia în rasă neagră ridică o privire cucernică în sus, apoi continuă pe un ton deloc solemn, de mică bârfă domestică:

-Marie s-a stabilit pe strada noastră în 1793. Era singură, fără bărbat, dar avea o fetiță de vreo câteva luni. Cui o întreba, îi povestea despre moartea soțului ei ca urmare a rănilor cu care s-a întors de la război, undeva pe o insulă pierdută pe firul Dunării. Marie a trăit modest și cu bun-simț, așa cum se cuvine unei văduve. Duminicile venea la slujbe aici, în locul în care ne aflăm acum, aducându-și și copilul cu ea pentru că nu avea cui să-l lase. Se spune că era ceva ciudat cu fetița aceea. Știi cum e, copiii mai plâng, mai fac gălăgie uneori… Dar, de îndată ce micuța scotea un sunet, Marie își trecea palma peste chipul ei și fetița se potolea instantaneu și cădea într-un somn adânc. Se vorbea că era atât de dulce și de suavă, încât ar fi pălit de invidie până și îngerașii pictați pe pereți. La cât era de cuminte și de liniștită, lumea o confunda adesea cu o păpușă de porțelan.

Marie s-a descurcat de minune în Viena, deși nimeni n-ar fi crezut asta despre o femeie singură, fără nici un sprijin sau o cunoștință printre localnici. Odată pe lună, o trăsură venea din locurile unde trăise ea până atunci, aducând cu sine lăzi cu petale de trandafiri și un soi de fructe verzi, cum aici nu creșteau și oamenii nu văzuseră decât în serele împărătești. Marie prepara dulcețuri pentru care se băteau cei cu dare de mână, iar ea trăia bine din vânzarea acestor produse. Nici nu trebuia să meargă la piață, să stea vara în căldură și iarna în frig, sub cerul liber. Bogații își trimiteau

servitorii la casa pe care o închiriase, iar ea își vindea delicatesele stând în prag sau la fereastă, cu fetița alături.

Așa s-au scurs anii. Fetița a intrat la școală, la mănăstirea noastră. Registrele încă mai consemnează trecerea ei pe aici – o chema Eloise Michin și era cea mai bună la învățătură, așa se spune. Dar apoi au venit vremuri grele – războaiele cu Napoleon, grijile, lipsurile… Oamenii se obișnuiseră cu un trai bun timp de o sută de ani, după ce turcii s-au resemnat definitiv că nu pot cuceri orasul. Bogații se dedulciseră la lucruri fine, femeile lor nu cumpărau decât parfum franțuzesc din cel mai scump, iar acum toate astea nu mai erau decât o amintire.

Marie, care își permisese să închirieze toată casa, nu doar o cămăruță ca în primii ei ani la Viena, locuia la etaj, iar la parter își amenajase o bucătărie unde lucra pentru vânzarea dulcețurilor. Acolo focul și lumânările ardeau adesea până către dimineață – cu ce se îndeletnicea peste noapte, doar ea ar fi putut spune. Printre femei s-a răspândit curând zvonul că, din petalele de trandafir primite de departe, Marie făcea nu doar dulcețuri, dar și un parfum atât de fin că nu avea egal în nici o licoare franțuzească. Pe scurt, după 1800 și-a diversificat afacerea, vânzând și parfum, nu doar de-ale gurii. Așa a ajuns să ne vândă și nouă, celor de la mănăstire, apa de trandafiri cu care se impregnau rufele proaspăt spălate și fețele de masă, până și cea din dantelă fină care acoperea altarul. Vino să miroși!

Ulrich fu plimbat până în fața altarului, o masă lungă de marmură roșie pe care se afla o pânză albă, scrobita și împodobită de jur împrejur cu benzi late de dantelă lucrată de mână. Aici aroma divină a parfumului se simțea mai puternic decât în restul bisericii și prin amintirea blondului trecură trandafirii roz, cățărători, din Ada-Kaleh care înmiresmau în nopțile de vară aerul insulei.

-Ei, ce zici?

-E minunat. Doar că nu pot crede că mirosul s-a păstrat timp de două sute de ani, oricât de puternic s-ar fi impregnat în țesătură.

Bătrâna pufni indignată.

-Dar nici nu-ți cere cineva să crezi o asemenea enormitate! Pânza asta a fost stropită cu apă de parfum ieri, când am îndreptat-o cu fierul de călcat. Marie Michin ne-a lăsat rețeta faimosului ei parfum, pe care îl fabricăm și astăzi. E drept că aroma e un pic mai slabă și nu chiar atât de dulce, cel puțin asta zic maicile mai bătrâne ca mine. Dar nici climatul nostru nu e atât de cald, iar tufele de trandafiri pe care Marie le-a adus pentru noi din insula ei îndepărtată s-au adaptat mai greu la asprimea iernilor din părțile noastre. Modul în care ne-a dăruit rețeta are o poveste tristă și încâlcită. Ai dori s-o auzi?

Bineînțeles că Ulrich dorea, dacă bătrâna s-ar fi ostenit să-și continue istorisirea.

-După lupte grele duse în afara capitalei, către apus, Viena a căzut. Ce n-au reușit să facă turcii cu armatele lor numeroase a reușit un franțuz destul de tinerel, cu mult mai puțini oameni dar cu un entuziasm nebun. Napoleon și-a stabilit reședința la Viena în 1802 și a rămas aici până în 1805. Tinerii îl idolatrizau – pentru ei, el era omul care le adusese „liberté, fraternité, égalité” și idealurile nobile ale revoluției de la 1789. Pentru cei mai în vârstă, n-a fost decât un alt invadator atras de bogățiile orașului. Cum bătrânii conservatori influențau puternic opiniile în oraș, francezii au început să fie priviți cu ostilitate de majoritatea locuitorilor. În fond erau trupe de ocupație, atâta tot.

Marie Michin avea un nume cu rezonanțe franceze și fabrica parfumuri, un motiv întemeiat să stârnească un val de antipatie, deși ea se jura că nu știe o boabă franțuzește și n-a fost în Franța niciodată. Pe scurt, într-o noapte a izbucnit un

incendiu extrem de puternic la parterul casei, acolo unde ea ținea sticluțele cu uleiurile necesare în munca ei, uleiuri extrem de inflamabile. Gurile rele ziceau că incendiul a fost pus de un răuvoitor. Marie a fost trezită de flăcările care prinseseră deja să urce la etaj. Din fericire, micuța Eloise era la mănăstire, regulamentul școlii cerea ca elevele să nu plece acasă decât în vacanță, chiar dacă părinții lor locuiau în apropiere. Marie s-a salvat, dar cu un preț îngrozitor. Probabil numai gândul că fiica ei va rămâne singură pe lume i-a dat puterea să supraviețuiască.

În primele luni după cumplita întâmplare a trăit în spitalul mănăstirii, sub atenta îngrijire a maicilor care luptau zi de zi pentru viața ei. Arsurile cu care s-a ales erau teribile și – ce e mai cumplit – au desfigurat-o pentru totdeauna. Nimeni, din clipa când a fost adusă la mănăstire mai mult moartă decât vie, nu i-a văzut fața.

-Bine, dar maicile care o îngrijeau…

-A fost una singură și era oarbă. O femeie lipsită de vedere i-a îndepărtat pielea arsă a feței, care nu s-a mai refăcut niciodată. După câteva luni, Marie era iar pe picioare, capabilă să lucreze, dar un văl des și negru îi acoperea chipul.

„Femeia de lângă Ali Miskin”, gândi Ulrich. „Nimeni n-a știut cine e și oamenii au înmormântat-o acoperită de pânze negre din cap până-n picioare”. În tabloul luminat de candelă, frumusețea Mariei Magdalena părea aproape ireală. Soarta fusese crudă cu minunata Seline – îi luase totul, lăsând doar mărturia chipului ei superb în cele două picturi: cea din castelul Ambros și cea din biserica mănăstirii ursulinelor.

-Marie Michin nu avea unde să se ducă, povesti bătrâna mai departe. Casa a ars până în temelii, iar proprietarul i-a cerut o sumă consistentă drept despăgubire. Un timp a lucrat aici, făcând orice muncă – ajuta la bucătărie, la curățenie, spăla și pansa rănile în spital, fără

nazuri, mereu gata să se înhame la treabă. Iar răniți erau cu nemiluita, pentru că întreaga Europă fierbea după ce Napoleon aprinsese vâlvătaia războiului.

Eloise s-a măritat imediat după terminarea școlii, chiar dacă acum nu mai era decât o fată săracă. Un soldat a cerut-o de nevastă și ea n-a stat mult pe gânduri. Oricum, singura ei zestre erau cele două daruri primite de la mama ei, frumusețea și hărnicia. Bărbatul Eloisei a fost trimis într-o garnizoană îndepărtată de la hotarul de răsărit, la Orșova.

Ulrich tresări vizibil.

-Orșova ați spus?

-Da, de ce? Cunoști orașul?

-Foarte bine, ca și cum ar fi casa mea.

-Atunci știi probabil că orașul acesta era apropiat de insula de pe care venea Marie Michin, care a hotărât să se întoarcă în locurile ei de baștină, plecând cu tinerii însurăței. Au luat tustrei o trăsură, și-au adunat puținele lucruri pe care le aveau și duși au fost. Dar înainte de a pleca, Marie ne-a dat rețeta minunatului ei parfum, în semn de recunoștință că maicile i-au salvat viața și a plantat un fir de trandafir cățărător aromat, roz, în grădina mănăstirii. De atunci nimeni nu a mai auzit nimic de ea sau de fiica ei. Aceasta este povestea, așa cum am aflat-o și eu de la bătrânele mănăstirii acum mai bine de cinzeci de ani, când am intrat aici ca novice. Sau cel puțin aceasta e povestea oficială.

-Mai există încă una, neoficială? întrebă Ulrich curios.

-Da, dar e atât de întunecată încât nu se poate relata între zidurile unui locaș sfânt.

Blondul deveni numai urechi.

-Atunci să mergem afară, propuse el.

-Foarte bine, acceptă bătrâna. Tot mi s-a făcut frig în biserică.

„Eu sunt de vină”, gândi Ulrich. Dacă „cei reci” stau aproape de cei vii, acestora din urmă li se face, invariabil, frig. Îi întinse bătrânei un braț, de care aceasta se prinse recunoscătoare și ieșiră amândoi din biserica rococo, așezându-se pe o bancă la soare, în curtea mănăstirii. Vocea călugăriței coborî la nivelul unei șoapte abia auzite, peste care se suprapuneau zgomotele străzii, ale vieții din afara zidurilor locașului de rugăciune.

-Marie a trăit singură, deși era foarte frumoasă. Era de o moralitate fără cusur. Mulți bărbați au curtat-o, dar ea spunea că n-ar fi acceptat niciodată un tată vitreg pentru copilul ei.

„Evident”, își zise Ulrich. „Era încă măritată cu Ali Miskin și ar fi devenit bigamă. Ce a fost oare în sufletul ei să trăiască atâta amar de vreme departe de soț? Oare l-a iubit? Oare nu s-au văzut deloc în acești optsprezece ani cât ea s-a aflat la Viena? Oare ea știa că el e vrăjitor? Și dacă da, chiar au stat despărțiți atât timp sau… vrăjitorii sunt în stare de multe: să-și schimbe înfățișarea, să se afle în mai multe locuri deodată… Oare…?”Toate acestea îi trecură prin minte într-o fracțiune de secundă. Bătrâna, nesesizând aerul preocupat al interlocutorului ei, continua să-și depene istoria cu glas molcom:

-Printre curtezanii frumoasei Marie era unul deosebit de îndrăzneț. În toată vecinătatea se șoptea că el ar fi pus focul, de ciudă că fusese respins. Iar unii oameni mergeau și mai departe, susținând că l-au văzut pe acest bărbat în nopțile de după incendiu, rătăcind pe străzi, oprindu-se în fața ruinelor fumegânde ale casei și murmurând „așa! Arzi, vrăjitoareo!” Dar nimeni nu l-a luat în serios, iar el a înnebunit după ceva vreme. De altfel, a și murit într-un ospiciu. Din Hans Măcelarul a devenit Hans Cel Nebun și așa l-a știut tot cartierul, chiar și la mulți ani după moartea

lui. Oamenii au condamnat dragostea lui Hans pentru Marie, zicând că n-a fost iubire adevărată, că nu-și avea izvorul în inimă, ci doar în ochi. Cine ar fi ținut la ea cu adevărat ar fi fost în stare s-o iubească oricum, până și desfigurată de foc. Dar Hans a iubit doar trupul frumos al Mariei, nu sufletul ei. Iar când această frumusețe a fost mistuită de flăcări, bărbatul care-și pierduse obiectul adorației și-a pierdut și mințile.

-Ar fi fost în stare un îndrăgostit gelos să incendieze casa celei pe care o iubea?

-Oamenii zic că da, dacă sentimentele lui nu erau curate. Și-apoi Hans însuși povestea că l-a văzut pe Cel Rău într-o noapte, dând târcoale casei pe care el a negat mereu că ar fi aprins-o. E lucru știut, Cel Rău nu se arată decât sufletelor ușor de corupt, care au multe cotloane ascunse.

Ulrich mulțumi respectuos bătrânei pentru informații, puse o hârtie de zece euro în cutia milei din biserică și ieși din incinta sacră în aerul cald și viața trepidantă de afară. Mintea lui rece, mai familiarizată cu răul decât cu binele, punea lucrurile cap la cap iar interpretarea pe care o dădea el faptelor era diferită de ceea ce înțeleseseră oamenii cu două secole în urmă din viața Selinei – alias Marie Michin.

De la biserica ursulinelor o porni din nou către Arhivele Naționale. De astă dată căuta să deslușească drumul în viață al Eloisei Michin. Aceasta plecase la Orșova în 1810, îndată după ce a devenit doamna Weber. Soțul ei, Peter Weber, slujise la garnizioana din Orșova până când fusese lăsat la vatră. Și-a cumpărat pământ în zonă și a rămas pe Clisura Dunării tot restul vieții. Eloise îi dăruise soțului un singur copil, o fată pe nume Magdalena. Grație ordinii lăudabile care domnea în actele fostului imperiu, Ulrich reuși să urmărească existența Magdalenei Weber, chiar dacă ea trăise în cel mai îndepărtat colț al imperiului. Eloise, Magdalena și Peter avuseseră

parte de toate frământările și răsturnările spectaculoase de situație politică din Europa tulbure a anului 1848. Pe atunci Magdalena, nepoata Selinei, era o femeie de treizeci și patru de ani, mama unei adolescente, Iasmina. Blondul remarcă, nu fără surprindere, ciudățenia acestui arbore genealogic: într-o epocă în care orice familie avea o mulțime de copii, din care mai mult de jumătate mureau de mici, descendenții familiei lui Ali Miskin fuseseră cu toții de sex feminin și fiecare femeie avusese un singur copil. În această familie mortalitatea infantilă era cu totul necunoscută! O concluzie se impunea de la sine: femeile folosiseră magia pentru a asigura sănătatea familiei, iar dorința de a nu avea mai mulți copii se explica prin aceea că într-o familie de vrăjitori sângele magic se transmite de obicei unui singur urmaș. În felul acesta, nu existaseră certuri între frați – Ulrich putea bănui că era frustrant să crești alături de un frate sau o soră cu puteri supranaturale, atunci când nu ești decât un om obișnuit.

Șirul femeilor care duceau mai departe sângele prințului de Buhara continua cu fiica Iasminei, Seline-Miriam, numită astfel după străbunica sa, care se prăpădise când fetița nu avea decât patru ani. Seline-Miriam născu, în 1860, o fată (Ulrich refuza să se mai mire) tot în Orșova, unde bărbatul ei era profesor la școala din oraș. Copila fu botezată Maria și crescu pe malul Dunării, ca și strămoașele ei. Se mărită la douăzeci de ani cu un funcționar al poștei, iar peste un an deveni mama Helenei. Pe fata Helenei o chema Yllen, ca pe mama frumoasei Miriam din Sasca – de fapt fusese botezată Elena, asemeanea mamei sale, dar în anul 1921 se căsătorise cu un anume Petre Cărămidaru din Severin, ofițer de grăniceri care își luă cu un an mai târziu în primire serviciul din Ada-Kaleh. Aici Elena deveni Yllen iar povestea ei se continua cu istoriile aflate de Ulrich

de la serviciul de evidența populației din Orșova. Fiica Elenei fusese Selene, prima dintre fetele familiei care se născuse pe insulă și tot prima care avusese doi copii (semn că familia renunțase de tot la moștenirea magică): pe Ayse și pe Saizi, bunica lui Miriam Georgescu.

Acum arborele genealogic era complet și – așa cum vampirul bănuise de la început – îl lega peste timp pe Ali Miskin, înțeleptul supranumit Miskin-Baba, de Miriam. Între anii nașterii celor doi se scurseseră aproape două secole și jumătate și îi despărțeau zece generații. Ulrich păru mulțumit de rezultatul cercetărilor sale și hotărî să se întoarcă la Sasca, la pădurile ei nesfârșite și la lacul lui drag. Se sui așadar în primul avion care pleca spre Timișoara, iar peste o oră era depus pe pista de aterizare a orașului, în plină câmpie, sub un soare arzător.

Avea timp, chiar mai mult decât suficient, până la lăsarea întunericului. Între Timișoara și Sasca sunt cu puțin peste o sută de kilometri în linie dreaptă, o nimica toată pentru un alergător nocturn de talia lui. Dar acum trebuia să piardă vremea până când ultima rază de soare va dispărea dincolo de linia orizontului, sau va fi nevoit să alerge aproape ca un om, adică de parcă ar fi avut picioarele legate. Și asta nu-i făcea deloc plăcere! Ulrich decise să se plimbe pe străzile orașului – era imun la căldură și un pic de mers pe jos, după ce șezuse ore lungi pe băncile de la Arhiva Națională, nu avea cum să-i strice. Pașii îl purtară în piața din fața Domului, impunătoarea biserică barocă ridicată imediat după ce Timișoara fusese recucerită din mâinile turcilor, cu trei sute de ani în urmă. Locul îl atrăgea pentru că în acele vremuri se aflase în oraș și văzuse totul, de la săparea fundațiilor și până la ridicarea crucilor peste cupolele edificiului. Casele din jur, aproape la fel de vechi ca și biserica, aveau un farmec aparte. Erau minuțios decorate, pline de culoare, iar

umbrelele teraselor din piață, sub care se înghesuiau turiști și localnici, sporeau impresia de loc plăcut, unde ai mai vrea să zăbovești.

Un grup zgomotos de turiști își făcu apariția în piață. Străinii erau însoțiți de ghidul lor, o femeie care îi număra la fiecare pas ca nimeni să nu se piardă. Ulrich zâmbi – femeia îi amintea de o cloșcă grijulie cu puii ei. Acum grupul făcu cerc în jurul grilajului de fier care înconjura monumentul din fața Domului, o coloană zveltă din piatră albă, împodobită la bază cu basoreliefuri și statuile în mărime naturală ale unor personaje de secol XVIII: un călugăr, un târgoveț, un țăran, o femeie. În vârful coloanei străjuia un grup statuar alcătuit din trei siluete, o coroană și un soare metalic cu raze aurite.

-Iar acesta este monumentul Sfintei Treimi, turuia ghidul. A fost ridicat de unul din consilierii orașului în anul 1741, pentru a mulțumi Tatălui, Fiului și Sfântului Duh că au pus capăt cumplitei epidemii de ciumă din 1738, cea mai gravă din istoria Timișoarei, care a ucis fiecare al cincilea locuitor al orașului.

-Au mai fost și alte epidemii? întrebă veșnicul curios al grupului.

-Desigur! în 1763, 1831 și 1836, dar nici una la fel de cumplită ca cea din 1738.

Aparatele de fotografiat țăcăniră, unii se urcară pe soclul monumentului, cu spatele la grilaj, ca să fie imortalizați lângă coloană, apoi grupul se strânse sub atenta supraveghere a femeii-ghid, care procedă la o nouă numărătoare și se îndreptă spre ușa deschisă a Domului. Nimeni nu privi în jur, spre oamenii care își pierdeau vremea pe băncile de piatră din piață, odihnindu-se sau stând la taclale. Dar dacă ar fi privit, ar fi avut ce vedea: un tânăr blond, cu plete lungi fâlfâind în bătaia vântului, își trase o palmă răsunătoare apoi, din câțiva pași repezi, ajunse la baza monumentului și privi în sus.

-Prost, prost, prost, am fost un prost și jumătate, pe coarnele lui Belzebuth, mormăi Ulrich. Trebuia să mă gândesc la asta – acum totul se leagă: și motivul pentru care Seline a părăsit Timișoara ca să trăiască la Dunăre și hotărârea lui Ali Miskin de a-și trimite soția departe, pe când acesta era însărcinată – totul! Totul are o logică și un sens, dacă încerc să gândesc așa ca oamenii. Iar ei, oamenii, sunt muritori și cel mai tare se tem de moarte. În anii de tinerețe ai Selinei, moartea era adusă în principal de epidemii – și ce moarte! Nu le-o doresc nici dușmanilor mei!

Cap.11 Ciuma

Anul 1738 fusese, de departe, cel mai rău din toată istoria orașului – mai rău decât anul cuceririi turcești, al revoltelor din 1848 sau al bombardamentelor din al doilea război mondial. Ciuma apăruse cu trei ani mai devreme în Sibiu, adusă de o caravană de negustori din apus și se răspândise la început insinuant, apoi ca o flacără care pârjolește totul în jur. După Sibiu, Brașovul și Făgărașul căzuseră victime cumplitului flagel, apoi venise rândul Timișoarei. Ulrich își amintea bine întâmplările acelui „anno horibilis" cum avea să fie declarat mai târziu. Se născuse, ca om, la sfârșitul secolului al XVlea, așa că povestea terifiantă a ciumei din Europa anului 1390 îi era cunoscută doar din legende dar știa bine ce însemnase o epidemie înainte de inventarea medicamentelor de sinteză, într-o lume în care apa și săpunul erau considerate dăunătoare.

Blondul se mirase mereu că flagelul din 1390, care ucisese o treime din populația continentului, nu a lăsat urme în istoria Timișoarei. E drept, existau relatări despre o molimă anterioară, din 1344, dar care se stinsese repede. Ulrich punea apariția târzie, abia în secolul al XVIII-lea, a epidemiilor devastatoare la Timișoara pe seama faptului că în partea aceasta de lume orașele mari înfloriseră ceva mai târziu. Veșnicele raiduri turcești împuținau sistematic populația, care se refugia în păduri și pe dealuri, temându-se să formeze așezări întinse la câmpie, unde teritoriul era mai greu de apărat.

Dar după ce imperialii alungaseră semiluna, în 1716, Timișoara crescu văzând cu ochii. La 1738 era un oraș cu cinci mii de suflete și vreo mie de case, cu străzi înghesuite, canalizare deficitară și un sol mlăștinos, neprielnic unei vieți sănătoase.

Iar ciuma lovise din plin… Ulrich își amintea de discuțiile interminabile cu alții asemenea lui. Se străduiau să afle dacă este bun de băut sângele celor contaminați. Teoretic, vampirii nu pot suferi de nici o boală omenească și sunt nemuritori. Dar practic toţi vampirii acelor vremuri fuseseră oameni ai Evului Mediu, pentru care simpla pronunţare a cuvântului ciumă avea un efect îngrozitor. Cauza şi modul de transmitere al bolii erau necunoscute. Unii acuzau miasmele mlaştinilor, alţii vorbeau de răsuflarea rău-mirositoare a diavolilor care noaptea ies din iad şi dau târcoale aşezării pe care vor să o distrugă, acolo unde de fapt nu era decât un miros neplăcut de apă stătută în care – e drept – localnicii aruncau toate mizeriile.

Neputând opri epidemia sau afla cauza ei, oamenii găsiseră eternul ţap ispăşitor: vampirii şi vrăjitoarele, care trebuiau exterminaţi cu orice preţ. Istoria se repeta întocmai ca în Apusul anului 1390, când tribunalele Inchiziției fuseseră mai active decât oricând înainte, dând pradă flăcărilor rugului zeci de mii de femei nevinovate. Vampirii erau greu de prins și oricum nu puteau fi executați în timpul zilei – luau foc la simpla atingere a luminii solare și se transformau în grămăjoare de cenușă în câteva secunde. Asta le răpea preacinstiților inchizitori, pentru care a tortura era cel mai mare deliciu, plăcerea de a-și lega victima de stâlpul rugului sub privirile lacome de sânge ale unei întregi comunități avide de spectacol. Urma o moarte lentă, în chinuri inimaginabile, care le dădea inchizitorilor senzația odihnitoare a lucrului bine făcut. Nimeni nu-și bătea capul să se întrebe de ce, după ce vrăjitoarea acuzată că ar fi adus molima era redusă la un morman de oase carbonizate, flagelul nu-și diminua intensitatea și continua să ceară, zi după zi, alte vieți ca tribut.

Așezările din sud fuseseră ferite de epidemie. Medicii vremii nu făceau legătura între prezența

Dunării, o apă cu un curs destul de vijelios în dreptul Orșovei, aerul sănătos al dealurilor și absența cazurilor de ciumă. Dar se pare că părinții Selinei o făcuseră. Fata s-a născut cu șapte ani după epidemia din 1763, când amintirea groaznicului eveniment era încă vie în mințile oamenilor. Ca și în alte orașe, disperarea făcuse ca în Timișoara să se aprindă rugurile și să înceapă execuțiile. „Ucideți vrăjitoarele" era pe buzele tuturor. „Farmecele lor ne-au adus răul".

Ulrich știa că lucrurile nu stăteau deloc astfel. Vrăjitoarele erau și ele oameni, nu aveau cunoștințe medicale pe care contemporanii lor să nu le fi posedat. E drept că se ocupau adesea de adunarea ierburilor de leac și cunoșteau efectul lor mai bine decât oricine altcineva. Puteau închide răni fără ca acestea să se infecteze, știau să scadă febra răniților și să aline durerile, dar cam atât. Nici o vrăjitoare nu putea aduce ciuma, așa cum n-ar fi putut să învie morții. Dar poftim de spune asta oamenilor înspăimântați , care aveau nevoie de un vinovat și de un ritual de exorcizare a răului, ritual de altfel lipsit cu totul de utilitate.

Iar Seline fusese, fără îndoială, vrăjitoare. Felul în care își liniștea copila când aceasta începea să plângă în biserică, modul în care dădea aripi talentului – de altfel obscur – al unor pictori, faptul că distila uleiuri aromate și făcea partum, toate astea puteau trece lesne drept vrăjitorie cu două sute de ani în urmă. Hans Măcelarul nu înnebunise degeaba. Ulrich era convins că omul văzuse lucruri care nu erau destinate ochilor muritorului de rând și că nu-și ținuse gura. Dacă nebunia lui era patologică sau indusă de vreo vrajă a Selinei, asta vampirul nu ar fi putut spune, pentru că în general vampirii, bazându-se pe extraordinara lor forță, nu simt că ar avea nevoie de magie și sunt vrăjitori execrabili. Oricum, Seline fusese vrăjitoare. Blondul era tot mai convins de asta, iar așa lucrurile ciudate din viața

ei căpătau sens. Fusese trimisă să crească la Orșova, posibil într-unul din micile sate pescărești din jurul localității, ca să fe ferită de ochi indiscreți și ca abilitățile ei să se poată dezvolta departe de văzul lumii. Se măritase tot cu un vrăjitor – un lucru înțelept, care făcuse ca doi oameni care au de păzit aceeași taină să se unească la bine și la rău și să-și asigure unul celuilalt o existență cât mai ferită de pericole cu putință. Iar apoi, când aștepta un copil, Seline își pierduse urma într-un oraș mare, unde putea să-și educe fetița la școli bune și să-și păstreze anonimatul printre sutele de mii de vienezi. Dar soarta o ajunsese din urmă, sub forma unui imbecil probabil prea prost ca să înțeleagă ceva – Hans Măcelarul, care urlase în gura mare adevărul tăinuit cu grijă.

„Arzi, vrăjitoareo” țipase nebunul . Cuvântul „vrăjitoare” și povestea cumplitelor chinuri rezervate acestora o urmăriseră pe Seline întreaga viață, făcând-o să fugă și să se ascundă mereu. Ulrich știa că magia nu alege – ființele hărăzite cu darul ei nu puteau decide când și unde să se manifeste aceasta, decât după un antrenament dificil, care dura uneori și zeci de ani. Copilele și tinerele nu aveau controlul asupra calităților lor neobișnuite, riscând mereu să fie descoperite și prin aceasta să-și pună viața în pericol. Asta fusese valabil cu două sute de ani în urmă, dar Ulrich nu se îndoia (judecând după tratamentul rezervat vampirilor) că mai e valabil şi acum. Atât că vrăjitoarele nu mai sunt arse pe rug, ci internate în spitale de psihiatrie, tratate cu şocuri electrice, îndopate cu calmante de care corpul lor nu are nevoie şi studiate ca nişte cobai fără suflet. Şi asta numai datorită faptului că societatea contemporană nu poate admite existenţa vrăjitoriei. Teama oamenilor a rămas aceeaşi, chiar dacă tehnologia s-a dezvoltat incredibil. Era nevoie s-o întâlnească degrabă pe Miriam şi să încerce să-i explice ce i se întâmplă.

Lăsarea întunericului îl prinse pe vampir în pădurea de la marginea oraşului, unde părea un excursionist paşnic ieşit la aer curat la sfârşit de zi. Dar, îndată ce ultima rază de soare dispăru printre copaci, începu să alerge ca un fulger în noapte, îndreptându-se spre Sasca.

-Tocmai acum ţi-ai găsit? Taci naibii odată!

Şi telefonul tăcu, de parcă un farmec ar fi fost aruncat asupra lui. Miriam nu avea nici o idee de ce lucrurile se întâmplau astfel, dar observase din experienţă că era destul să ordone şi aparatul îi făcea voia. Nu de parcă n-ar fi vrut să răspundă – era curioasă, foarte curioasă să afle cine o deranjează cu atâta insistenţă. Soneria telefonului ţârâise zgomotos de dis-de-dimineaţă şi o făcuse deja de patru ori pe ziua în curs. În mod sigur era aceeaşi persoană, care nu se lăsa descurajată uşor. Miriam trăia o viaţă singuratică şi s-ar fi bucurat să schimbe o vorbă cu colegele ei de cancelarie de la liceul din Oraviţa. Numai că de astă dată înainte de a ridica receptorul era imperios nevoie să treacă pe la baie şi să-şi dea jos de pe mâini varul şi culoarea care îi pătrunseseră în pielea degetelor. Terminase de peticit unul din pereţii laterali ai casei (Ayse, în calitatea ei de femeie singură, se pricepuse până şi la reparatul unei tencuieli şi îşi instruise nepoata cum se face acest lucru), iar acum Miriam aşternea al doilea strat de zugrăveală proaspătă peste peretele ale cărui găuri de zidărie le astupase de curând. Aşadar, să se întrerupă din lucru ca să răspundă la telefon era cum nu se putea mai neplăcut.Termină întreg peretele şi abia apoi, când telefonul ţârâi din nou şi mâinile ei arătau acceptabil, se grăbi să ridice receptorul.

-Domnișoara Miriam Gergescu?

Vocea de la celălalt capăt al firului era adâncă, șoptită și caldă – o voce de bărbat deosebit de senzuală, care o înfioră. Simți un junghi la

inimă chiar înainte ca interlocutorul să se prezinte. Ea oricum îl recunoscuse deja.

-Sunt Radu, continuă vocea. Vin de la un instructaj de la Reșița și drumul meu spre casă trece prin Sasca. Aș putea veni cumva să te văd? Asta doar dacă nu deranjez prea tare, bineînțeles.

Miriam tresări încântată. Se simțea de parcă Moș Crăciun intrase pe hornul ei în plină vară, aducând un sac de cadouri doar pentru ea. În fine – poate că nu era chiar aceeași senzație, dar era la fel de minunată și cu mult mai puternică.

-Te aștept, răspunse tânăra, abia reținându-se să nu chiuie de bucurie. Ești oricând binevenit.

Dar după ce convorbirea luă sfârșit, Miriam coborî cu picioarele pe pământ. În chiuveta din bucătărie zăceau, nespălate, vasele de la micul dejun, frigiderul era gol – ocupată cu zugrăvitul, se gândise să-și prepare doar un sendvici la amiază, iar ordinea și curățenia din casă lăsau mult de dorit. În plus, părul ei lung și negru avea nevoie urgentă de un spălat, mâinile de manichiură iar tenul sensibil de o mască hrănitoare, care să-i atenueze cearcănele și oboseala trăsăturilor. Dar când?„Ești o idioată”, își spuse cu ciudă. „Nici măcar nu l-ai întrebat la ce oră va ajunge aici.”

Își spălă iute ustensilele de zugrăvit și le aruncă într-o debara, după care fugi în bucătărie. Se apropia ora prânzului – ceasul de pe perete arăta unsprezece și jumătate. Spălă vasele din chiuvetă și le puse la loc, mătură podelele, șterse praful – ora douăsprezece fără douăzeci și cinci. Scotoci prin frigider și prin cămară, găsi o pâine proaspătă, unt, șuncă, brânză și roșii. Nu era cine știe ce, dar reuși să pregătească un platou de gustări pe care-l dichisi artistic, îl înveli într-un șervețel și-l puse la frigider. Mai trecură astfel trei minute. O baie rapidă, șamponatul și uscatul părului, masca de față, coafatul – era deja douăsprezece fără un sfert. O inspecție rapidă prin toată casa, ca fiecare lucru să fie la locul lui,

pregătirea ibricului pentru cafea, aruncarea tricoului murdar și al pantalonilor de zugrav în mașina de spălat, alegerea din dulap a unei rochii de după-amiază și asortarea unui șirag de perle – douăsprezece fără zece.

La miezul zilei, Miriam ședea relaxată în camera de zi, proaspăt machiată și cu manichiura impecabilă. Mâinile ei nu păstrau nici o urmă a zugrăvitului, casa strălucea de curățenie, ordinea era desăvârșită și mai avusese vreme și să adune câteva flori din grădină, pe care le aranjase într-o vază aflată pe masa din cameră. „Ceasul de perete e defect. Va trebui să-i schimb bateria sau - și mai rău – să-l duc la reparat" gândi privind în jur. În mod normal ar fi avut nevoie de câteva ore bune să facă toate acele lucruri. Ea însăși arăta strălucitoare, odihnită și bine dispusă. „Zău că nu pricep nimic. Dar n-are sens să mă frământ, doar rezultatul contează." Aruncă o privire ceasului de mână - și acesta era de părere că era tot ora douăsprezece, ca și cel de perete. „Se aplică principiul relativității restrânse", își explică lucrurile profesoara de fizică. „Dacă viteza crește, timpul se dilată. Am lucrat eu repede, atâta tot". Râse de propria-i explicație, luă o carte de pe un raft și înepu să citească, în așteptarea oaspetelui.

Radu Stroescu zis Ducu sună la ușă cu un sfert de oră mai târziu. Când Miriam sări să deschidă, în prima clipă nu înțelese nimic. În fața ei se afla, proptit în poartă, un imens coș cu trandafiri roz. Era atât de mare, că-l ascundea pe Ducu în întregime.

-Am găsit o florăreasă pe drum, sper că nu te superi, făcu el îngrijorat. M-am gândit că, dacă tot vin neinvitat, n-ar fi frumos deloc să sosesc cu mâinile goale.

Miriam zâmbi, dar nu zise nimic în afară de un „mulțumesc" spus din toată inima. S-o creadă el,o florăreasă găsită pe drum, din întâmplare… Coșul acela superb fusese comandat din timp la o

florărie selectă de la oraș, asta se vedea de la o poștă. Dar n-avea a face. Nu va fi nevoită să ia prânzul singură, ca în toate celelalte zile, iar fâstâceala tânărului și modul în care roșea când o privea erau încântătoare. „Mă simt atât de bine cu el aici” De parcă l-aș cunoaște de când lumea!”

Ducu plecă târziu după-amiază, scuzându-se – îi promisese maică-sii că va fi acasă la lăsarea întunericului.

-Mai am o instruire săptămâna viitoare și – dacă nu te superi – aș trece să te văd și atunci, spuse el la despărțire. Îmi va fi cumplit de dor de tine.

Rămasă singură, Miriam dansă fericită prin casă. Desigur, instruirile în orașul reședință de județ erau un lucru bun. Atât că Eșelnița se află în Mehedinți, nu în Caraș, ceea ce însemna că pentru o ședință de instructaj , Ducu trebuia să meargă la Severin, în nici un caz la Reșița. Fata sesizase de la început minciuna cusută cu ață albă, dar… era atât de plăcut să-i asculte vocea aceea adâncă și senzuală, chiar și atunci când el spunea prostii.

Tânărul ajunse acasă odată cu apusul soarelui. Maică-sa îl sărută pe obraz, fără să tresară când îi simți mirosul de parfum impregnat în gulerul cămășii – un parfum fin, din cele folosite de femei, diferit de aroma apei de toaletă a lui Ducu. Acesta fredona un cântecel. Avea o voce bună, dar era un taciturn și maică-sa nu-l mai auzise cântând de la ultima serbare la grădiniță, cu aproape un sfert de secol în urmă. Nu avea obiceiul să-și descoase fiul și n-ar fi aflat, oricum,ce făcuse el peste zi la Reșița. Era destul de deșteaptă să se mulțumească doar cu ceea ce îi povestea Ducu și se resemnase demult să știe că în cariera de polițist a fiului ei erau lucruri pe care ea nu le va afla niciodată. Totuși, când curiozitatea o rodea prea tare, remarcă doar în treacăt:

-E frumoasă, nu?

-Foarte frumoasă, mamă. Nu-mi pot lua ochii de la ea.

Apoi, dându-și seama că gândise cu voce tare, Ducu ieși din cameră roșind mai abitir ca o cireașă coaptă. Rămasă singură, Maria de la casa galbenă (așa o știa toată Eșelnița și așa-i spuneau toți, ca s-o deosebească de o duzină de alte Marii din sat) începu să se frământe. Fiul ei era un băiat cuminte, prea cuminte și ea se temuse mereu că nici o fată nu se va uita la el. „Fetele din ziua de azi se dau în vânt după tot soiul de obrăznicături cu talent la agățat, nu apreciază un băiat bine-crescut", ăsta era laitmotivul Mariei. Îl vedea pe Ducu plutind în al nouălea cer, dar îl știa și stângaci în relațiile cu sexul opus – poate era cazul să intervină discret ca să-i dea o mână de ajutor. Intră în camera tânărului, tușind ușor ca să-și semnaleze prezența. La televizor se transmitea un meci de fotbal care în alte împrejurări ar fi captat atenția feciorului ei, dar acum Ducu privea absent pe fereastră urmărind culorile pe care apusul le așternea pe cer.

-Auzi… m-am gândit la ceva, începu Maria nu prea sigură de modul în care va fi primită propunerea ei. Familiile de turiști care au închiriat camerele din curte vor pleca săptămâna viitoare. Ce ar fi să-i propui prietenei tale să petreacă vreo câteva zile de concediu la noi la Eșelnița?

-Aș vrea eu să fie prietena mea, oftă Ducu. Dar abia ne-am cunoscut. La cât e de frumoasă, cred că toată Sasca e cu ochii după ea.

-Are pe altcineva?întrebă Maria prudentă.

-Nu, trăiește singură. Și-a înmormântat recent mătușa, pe care a îngrijit-o niște ani buni. E o fată foarte retrasă. Cred că a fost silită de împrejurări să devină astfel, dar e, pe undeva și în firea ei.

„Doamne ajută!" gândi Maria. „Putea să fie una din cele care-și petrec fiecare seară în alt local. Fiul meu merită o fată bună!" Își puse o mână pe umărul lui Ducu, deși trebui să ridice brațul cam mult. „L-a moștenit pe tat-su: frumos, înalt…

Unde sunt zilele când nu era decât un ghemotoc pe care-l țineam în brațe?”

-Băiete, stai jos și hai să discutăm.

Mamă și fiu se așezară pe o canapea. Ducu nici măcar nu mai încerca să se prefacă interesat de meci și opri televizorul.

—Uite, m-am gândit la ceva. Ce-ar fi să vă petreceți câteva zile aici, să vă cunoașteți mai bine? Tu n-ai fost deloc în concediu anul ăsta și pari să ai multă nevoie de un pic de timp liber. Treci pe la ea și invit-o, vorbesc cum nu se poate mai serios. Poți să-i spui că maică-ta ia peste vară turiști în gazdă și că momentan are câteva camere libere. Și mai e ceva: o fată de modă veche nu va accepta niciodată să vină să locuiască singură în casa unui bărbat.

-Dar e casa ta, mamă, nu a mea!

-Știu. Însă ea tot s-ar putea simți incomod. Așa încât am o idee: fiecare fată are o prietenă de suflet, o confidentă căreia i se destăinuie. Invit-o împreună cu cea mai bună prietenă a ei, spune-i că ai găsit cazare în Eșelnița pentru o săptămână de concediu, iar restul discursului lasă-l în seama mea.

-Mda, pentru tine pare simplu. Dar eu nici măcar nu știu dacă Miriam are sau nu o prietenă apropiată.

-Ești polițist sau…?întrebă Maria amuzată. Rolul tău parcă era să afli lucruri…

-Sunt la poliția de frontieră, nu ofițer de contrainformații, oftă Ducu. Și crede-mă că n-am de gând s-o spionez pe Miriam.

-Eu nu ziceam s-o spionezi ci doar să-i porți de grijă. Orice fată se înduioșează dacă un bărbat are grijă de ea, e un semn de interes. Cât despre cum vei face asta, inspiră-te, ai de unde!

Mâna Mariei arătă spre biblioteca din camera lui Ducu. Pe rafturi, frumos aliniate, edițiile complete ale cărților Agathei Christie, ale lui sir Arthur Conan Doyle și ale lui George Simenon

păreau citite și răs-citite. Fuseseră lectura preferată a lui Ducu încă din anii copilăriei și îl influențaseră în alegerea carierei.

-Vezi tu cum faci, dar sunt încrezătoare că te vei descurca, spuse Maria înainte de a-și săruta fiul de noapte bună și a ieși din încăpere. Se simțea mulțumită pentru că știa că-i dăduse un sfat bun. Și mai presus de orice era interesată s-o cunoască pe această Miriam. Hm, posibila viitoare noră, nu?

Ulrich ajunse acasă la Lacul Dracului în toiul nopții și se îndeletnici pe dată cu un festin regesc, amestecând și încălzind diferite soiuri de sânge aflate în frigider. Cum până la răsărit mai rămânea destul timp, coborî în bibliotecă și-și aranjă în ordine notițele făcute la Viena, după care ieși să se scalde în apele lacului, luminate de clarul de lună. Își petrecu vremea la lac până la răsărit, când intră în casă și trase un pui de somn bun. Se trezi târziu după-amiază, își așternu pe față un strat de fard care să-i mascheze paloarea și o porni spre Sasca. Avea serioase îndoieli că se va face înțeles de Miriam: își imagina dinainte ochii ei uimiți și neîncrederea profundă când îi va spune că e vrăjitoare, dintr-o veche familie care își transmite gena magiei din generație în generație, de sute de ani. Dar trebuia să-i vorbească, indiferent dacă va fi crezut sau nu. Trecu de ruinata biserică catolică și urcă pe străduța din spatele acesteia, către casa profesoarei, dar se opri. Parcată la doi pași de poartă se zărea o mașină adevărată, care nu semăna de fel cu „gândăcelul” verde al tinerei.

Ulrich se furișă printre gardurile grădinilor până în spatele casei, unde trase cu urechea. Un geam era deschis, iar glasurile lui Ducu și Miriam se auzeau cu claritate. Vorbeau banalități și râdeau la orice cuvânt al celuilalt, de parcă ar fi fost cea mai reușită dintre glume. Blondului îi veni să râdă odată cu ei, atât erau de evidente stângăciile în discuție, de ambele părți și emoția celor doi. „Sunt

doar niște copii mai mari”, murmură Ulrich. „Tatonează terenul vor să afle mai multe unul despre celălalt, dar în fond fiecare știe că și-a găsit sufletul-pereche. Doar că în asemenea împrejurări oamenii au obiceiul prostesc să se sperie de propriile sentimente și să-și acorde un răgaz prea lung de gândire, în loc să fie conștienți că viața le e scurtă și fiecare clipă de bucurie trebuie trăită din plin”.

Pentru el, asta aducea o schimbare imediată de plan. Ducu nu avea voie să vadă un alt bărbat pe lângă Miriam, unul care i-ar fi putut stârni gelozia. „E timpul s-o aduc pe Nelly înapoi la Sasca”.

În deplină tăcere, ocoli casa profesoarei pe departe şi se afundă în pădure. Mâine va vorbi cu Miriam, dar în noaptea aceasta mai avea ceva de făcut. După discuţia cu contele Wilhelm şi după tot ce aflase în capitala Austriei, acum se simţea pregătit să-şi înfrunte propriile amintiri. Era hotărât să exploreze lumea pierdută, îngropată pe vecie sub apele Dunării.

La treizeci de metri în adâncul apei nu pătrunde nci o lumină din lumea de deasupra , nici măcar ziua. Acum era însă noapte, luna se ascunsese după un nor şi bezna era adâncă de s-o tai cu cuţitul. Asta nu-l împieduca pe vampir să vadă ca la lumina zilei. Pentru el apa nu era neagră, ci avea o infinitate de nuanţe de verde şi albastru închis, iar uneori prin faţa ochilor îi trecea, ca o străfulgerare, un peşte argintiu. Din vechea aşezare nu rămăsese nimic, casele fuseseră cu adevărat dinamitate şi în urma exploziilor pământul fertil al fostei insule se umpluse de răni adânci. Era moloz vechi peste tot, încolăcit acum de tot soiul de liane acvatice, dar încă se mai cunoștea un soi de linie dreaptă, străjuită de grămezi mai mari de dărâmături decât în alte părți. „Ezarzia”, își spuse Ulrich, „strada principală pe

care se găsea cândva bazarul”. Acolo fuseseră casele cele mai răsărite, toate magazinele insulei și centrul unei vieți pline de culoare. Acum degetele lui nu atingeau decât mâl și apă…

Se spune că vampirii nu au suflet. Poate e adevărat sau poate nu, Ulrich nu-și bătuse niciodată capul prea mult cu asta. Dar în mod sigur era capabil să empatizeze cu oamenii, să le perceapă stările sufletești, mai ales pe cele legate de tristețe, moarte și doliu. Iar aici durerea și pierderea păreau palpabile, un lințoliu greu și cenușiu lăsat peste pământul cândva binecuvântat de soare, ceva la fel de real și de concret ca mâlul și dărâmăturile.

Se scuturã, de parcă ar fi vrut să alunge puterea unei vrăji. Insula îl cuprinsese în mrejele ei, vedea aevea Ezarzia plină de lume, bărbații cu fesurile lor roșii stând la mese și trăgând din narghilele, femeile ca niște umbre negre strecurându-se de-a lungul zidurilor, copiii jucându-se zgomotoși și încercând să șterpelească de pe tarabele vânzătorilor de dulciuri orice putea fi apucat iute și băgat în gură. Lumea pierdută…

Fotografiile găsite în lada Aysei îl ajutară să localizeze destul de exact unde se aflase cândva casa familiei lui Miriam. Înotă într-acolo și găsi, ca peste tot, moloz și mâl în locul bătrânei case, care avusese soarta tuturor locuințelor din Ada-Kaleh: fusese luată drept țintă pentru obuze și distrusă până nu mai rămăsese piatră pe piatră. Cândva, spatele grădinii dădea spre zidul cetății, dar cum cetatea a fost mutată pe insula Șimian, până și acest reper dispăruse. Ulrich pluti lin deasupra terenului devastat, căutând ceea ce în mintea lui putea fi o posibilă ascunzătoare. Stabilise demult că pe Ada-Kaleh nu se aflase la momentul scufundării nici o comoară de aur, altfel arheologii ar fi găsit-o. Dar își punea speranța în subteranele cetății, lungi culoare zidite care duceau cândva la forturile ruinate aflate în cele două extremități ale

insulei. Fuseseră atât de bine construite încât la o sută de ani după abandonarea lor de către garnizoană ofereau încă un adăpost stabil în fața intemperiilor. Cele mai sărace familii locuiseră în case improvizate în aceste subterane până la evacuarea insulei.

Ulrich nu se miră să găsească în fosta grădină a Aysei și a lui Saizi o scară putrezită de lemn care ducea în jos, cândva ascunsă de un capac metalic pe care rugina îl mâncase complet. Coborî și ajunse în subteranele pe care le căuta – deși ele dăduseră cândva un farmec romantic insulei, constituind un fel de alee pentru plimbăreți, nimeni nu-și bătuse capul cu mutarea lor pe Șimian. Oamenii luaseră doar cetatea, ignorându-i fundațiile. Era ca și cum ar fi încercat să transplanteze copaci fără rădăcină – era normal că pe Șimian cetatea murise, lipsită de rădăcinile care o legaseră de pământul insulei și de propriul ei trecut.

Tavanul uneia din bolți se surpase sub greutatea apei, în alte locuri însă el rezista încă eroic. Ulrich pluti încoace și încolo, încercând să ridice cu mișcările lui cât mai puțin mâl, care i-ar fi acoperit vederea. Hotărât lucru, în locul acela dezolant în mod sigur nu se afla vreo comoară. Doar dacă…? Un gând îi trecu fulgerător prin minte – dacă în pereții groși de doi metri ai zidurilor subterane fuseseră practicate deschideri tainice? Dacă insula s-ar fi aflat la suprafață, lucrurile ar fi fost simple. Un ciocănit în ziduri putea să semnaleze eventualele goluri. Dar așa, sub apă, exista oare vreo deosebire între sunetul scos de un perete plin și cel al unei uși secrete, mascate,dincolo de care în mod sigur a pătruns apa? Nu putea decât să încerce – ciocăni discret în ceea ce fuseseră cândva pereții faimoaselor fortificații subterane. Ulrich avu impresia că abia atinsese zidul, dar ar fi trebuit să pună la socoteală și cei aproape cinzeci de ani în care apa slăbise

construcția și ruinase pereții. La cea mai ușoară atingere, o bucată mare de perete se sfărâmă, antrenând o prăbușire masivă, asemenea unor piese de domino care cad toate grămadă îndată ce una din ele a fost mișcată din loc. Molozul și mâlul ridicat formară o perdea îngrozitoare de apă murdară, pe care nici măcar ochii vampirului nu o puteau străbate. Nu avea altă soluție, trebuia să aștepte limpezirea apelor ca să vadă ce va face în continuare. În urma prăbușirii zidului se iscă un zgomot surd, ca un cutremur în adânc, pe care undele Dunării îl înnăbușiră deîndată.

-Ai auzit asta, frate? Chipul lui Gabriel Ionaș deveni livid la lumina lunii. Era, în mod clar, speriat de moarte.

-Am auzit, răspunse Gelu preocupat, dar fără să-și piardă cumpătul. Din câte zic bătrânii, jos au mai rămas destule ziduri în picioare și probabil s-o fi dărâmat vreunul. Așa vor sfârși toate, până când praful și pulberea se vor alege de fostul Ada-Kaleh.

Gabriel dădu din cap neîncrezător – el sigur era de altă părere.

-Bătrânii de care amintești vorbesc de o barcă-fantomă. Apare uneori din ceață la răsărit, chiar pe locul unde se afla insula, dispare la fel de misterios și cine o vede are zilele numărate. Și mai spun că de sub ape s-ar auzi gemete, murmur de voci și zăngănit de arme, ca și cum bătăliile care s-au dat pe aici cu sute de ani în urmă ar continua și astăzi acolo, în adânc.

-Prostii. Mâine lumea din Orșova și din Eșelnița va vui toată și iar se vor povesti legendele bărcii-fantomă, numai că noi știm sigur ce e cu barca aceea: e a noastră, frate, numai a noastră. Uite-te peste ape, suntem singuri. Nu e nici un rău care ne pândește.

-Nu pe naiba! Tu ai zis că l-ai văzut pe blond intrând în apă și înotând încoace, iar noi stăm aici

la pândă de o oră bună și nu l-am zărit ieșind. Cine crezi că rezistă să se scufunde atâta amar de vreme dacă nu are echipament de scafandru? Nu cumva s-a înecat și acum vrea să ne tragă după el pe fundul apei?

-Vezi să nu! Faptul că noi nu l-am văzut ieșind din apă nu înseamnă că tipul n-a ieșit. E întuneric și nu putem supraveghea deodată toată lungimea malului. Blondul probabil a făcut o baie în apropierea țărmului iar acum doarme cine știe pe unde.

-Atunci de ce am venit încoace, dacă el nu caută Ada-Kalehul?

-Gabi, ascultă aici, aș zice că spaima te face să fii greu de cap, dacă n-aș ști că așa ai fost tu dintotdeauna. Individul e căutător de comori, un motiv suficient ca să-l ținem sub observație. Și apoi n-am nevoie de alți contrabandiști în zonă în afara noastră. E clar?

-Clar, bombăni Gabriel deloc mulțumit. El ar fi preferat ca fratele său să întoarcă barca și să se refugieze amândoi în casele lor din Eșelnița, nu să bântuie noaptea printr-un loc despre care se dusese vestea că e blestemat.

Jos, la treizeci de metri sub barcă, apele începură să se limpezească. Ulrich miji ochii, încă deranjat de particulele fine de moloz care pluteau încoace și încolo. Clipi des și privi în jur. „Mai mult simț de răspundere altădată când dai în pereți” își zise el. Acum că auzise sunetul produs de ciocănitul într-un zid plin, trebuia să mai găsească unul cu goluri, pe care să-l lovească într-un mod ceva mai delicat. Era convins că auzul lui sensibil de vampir va putea să facă diferența dintre sunete. Asta rămăsese singura metodă de sondare a terenului, dacă detectoarele de metale se dovediseră inutile cu zeci de ani în urmă. Înotă de-a lungul bucății de zid pe care tocmai o spărsese, cercetând din ochi ruinele vechii construcții și încercând să nu facă nici o mișcare bruscă. Praful

de cărămidă abia se așezase, colorând apa într-o ușoară nuanță roșietică și umplând pielea lui perfect de albă cu o murdărie îngrozitoare. Visa deja la baia lui de la Sasca sau la un duș sub cascada Vârtoape, din apropierea păstrăvăriei de pe Cheile Nerei. Avea senzația că va rămâne infect și murdar în următoarea sută de ani și asta îl enerva cumplit.

„Nu e nevoie să inspectez toate subteranele în aceeași noapte” își spuse vampirul încercând să-și abată atenția de la praful roșu lipit pe piele. „Timpul meu e eternitatea, iar dacă ceva a fost ascuns pe-aici acum multă vreme, va rămâne ascuns până când voi veni să cercetez locurile. Oamenii și așa nu pot ajunge atât de adânc sub apă și nici nu au vreun interes să o facă”. În plus de asta, pierduse destul timp căutând casa Aysei iar în curând urma să răsară soarele – un motiv întemeiat ca Ulrich să o șteargă din zonă.

Mai aruncă o privire spre zidul dărâmat, când ochii îi fură atrași de ceva ce părea o piatră albă incastrată într-un gol din perete. O zări doar preț de câteva momente, dar își dădu seama că era mult diferită de cărămizile roșii ale zidului – piatra era de un alb perfect, cu marginile ușor rotunjite și extrem de dură. Numai astfel se explica suprafața ei netedă, pe care apa nu părea să fi lăsat semne vizibile. „Marmură? Alabastru? O piatră semiprețioasă?” se întrebă blondul. Se îndreptă spre ea, când auzi, mult amortizat de cei treizeci de metri de apă de deasupra, zgomotul caracteristic al unui motor de barcă. Cu un gest nervos al mâinii, stârni valuri de moloz și mâl care se depuseră pe piatră, acoperind-o și ascunzând-o perfect vederii. Se ridică la suprafață tocmai la timp ca să zărească barca Ionașilor pierzându-se în noapte. Aparent, cei doi frați se certau de mama focului…

„Cam supărați băieții ăștia”, constată Ulrich. „Și pe deasupra și-au permis să mă spioneze pe

mine, un nemuritor! Mi-o vor plăti, oameni lipsiți de minte!" Nu avea nici o îndoială că cei doi îl urmăriseră, pentru că prinse glasul iritat al lui Gabriel, care îi reproșa lui Gelu:

-Iar acum ce te-a apucat? Ai zis că stăm să așteptăm dimineața, indiferent dacă cretinul ăla blond iese din apă sau nu. Și totuși plecăm? De dragul lui îmi pierd eu bunătate de noapte?

Fratele mai mare nu catadicsi să răspundă, dar Ulrich fierbea. „Dacă eu sunt cretinul cu pricina, asta cere sânge, nesimțiților. Las' că mă ocup de voi când vă va fi lumea mai dragă".

Urmări ambarcațiunea până în Eșelnița, dar în noaptea aceea nu se mai petrecu nimic notabil. Gelu și Gabriel se duseră la culcare, unul nepăsător iar celălalt nemulțumit, continuând să boscorodească vrute și nevrute…

Cap.12 Dragostea e oarbă

După încă două zile pierdute degeaba în Eșelnița, Ulrich se întoarse la Lacul Dracului. În tot acest timp îi fusese practic imposibil să scape de „atenția” Ionașilor (exagerată, după părerea lui). Aceștia, dacă nu-i călcau pe urme ei înșiși, puneau pe alții să o facă, iar treaba asta ținea ocupat întreg satul. Toată suflarea Eșelniței vorbea despre „echipa de televiziune” (care echipă? Blondul venise singur…) și aștepta cu nerăbdare începerea filmărilor. De unde aflaseră oamenii că va avea loc o filmare nu știa nimeni, dar fiecare era convins că un submarin urma să coboare la Ada Kaleh și să filmeze lumea pierdută pentru un documentar TV.
La cafeneaua lui Ali circulau zvonuri halucinante – unii aflaseră câți oameni vor veni să lucreze în echipă, alții vorbeau despre sumele incredibile puse în joc pentru filmul cu pricina. În aer plutea o încordare abia mascată – peste liniștitul sat de vilegiatură picase o pleașcă din cer, urmau să devină vedete cu toții, de la primar și până la mâța jigărită a mamei lui Ducu, Maria de la casa galbenă. Nimeni nu binevoise să se întrebe de ce „echipa de filmare”, a cărei avangardă era Ulrich, nu se stabilise în Orșova, aflată mult mai aproape de amplasamentul fostei insule. Nu – zvonul fusese lansat, iar entuziasmul tinerilor, plictiseala celor maturi și limba clevetitoare a bătrânelor satului făcuseră restul. Iată-l așadar pe solitarul Ulrich înconjurat de hoarde de copii curioși, încântați să-și găsească o preocupare în vacanța școlară. Blondul era deja la curent cu metodele de spionaj ale Ionașilor, care cumpăraseră câteva kilograme de bomboane și mituiau fără jenă orice pușți dispus să le povestească pe îndelete cu ce se îndeletnicește „cretinul ăla blond”. Aici nu rămâneau decât două alegeri: fie să radă satul de

pe fața pământului (dar Ulrich nu era de acord cu o asemenea barbarie), fie să plece discret, întorcându-se după ce oamenii se vor fi potolit, dezumflați și supărați că au fost trași pe sfoară.

„E treaba lor” gândi vampirul. Eu nu le-am spus o vorbă, ei au scornit toate zvonurile. Să se descurce singuri!” Nici măcar piatra albă zărită o clipă în zidul vechii subterane nu avu puterea să-l rețină. Noaptea îi era imposibil să se apropie de locul cu pricina pentru că barca fraților patrula nonstop pe acolo. Iar ziua satul părea să nu aibă altă preocupare decât statul pe malul Dunării și privitul în apă.

„E doar o piatră” se consolă Ulrich. „Hai, fie, poate e o casetă îngropată într-un loc tainic. Dar ce legătură are asta cu Miriam și cu povestea ei? Aur nu poate conține, l-ar fi descoperit detectoarele de metale acum cinzeci de ani. Ce altceva pun oamenii la păstrare în casete bine ascunse? Hârtii de valore? Păi atunci s-a ales demult praful și pulberea de ele. Orice aș fi zărit, nu poate fi nimic important sau valoros. Și oricum mă voi întoarce la iarnă, când nopțile vor fi mai lungi și nimeni nu mă va spiona în frigul umed de pe malul apei.”

Mulțumit de hotărârea la care ajunsese, într-o seară după apusul soarelui se strecură afară din sat, iar de acolo începu să alerge, peste munți și văi, înapoi spre Sasca. Casa de la Lacul Dracului îl primi rece și tăcută, dar lui Ulrich îi plăcea asta. Simțea nevoia de singurătate ori de câte ori petrecea un timp mai lung înconjurat de oameni – în fond era foarte diferit de aceștia și efortul de a părea unul din ei ajungea invariabil, după o vreme, să-l scoată din sărite. Secretara lui Nelly era în concediul de vară și Ulrich își putea permite să fie vampir și nimic mai mult. După o baie bună, bău o cantitate apreciabilă de sânge de mistreț din rezerva aflată în frigider, apoi coborî în bibliotecă și se apucă să-și răsfoiască notițele făcute la Viena

și la Eșelnița, din ziua aceea în care Miriam îl luase cu mașina din drum și-i vorbise pentru prima oară de moștenirea promisă ei de Ayse.

Miriam… După ce zări de câteva ori mașina lui Radu Stroescu în fața casei ei, Ulrich renunță să o mai caute. Dacă fata trecea prin experiențe neobișnuite, n-avea decât să-l sune ea, dar telefonul rămase mut mai bine de o săptămână după întoarcerea din Eșelnița. Poate că în afara acelor prime câteva faze evidente de telekinezie, specifice unei vrăjitoare în devenire, lui Miriam nu i se mai întâmplase nimic deosebit. Era mai bine, în cazul acesta, s-o lase în pace și să nu-i spună o vorbă din ceea ce aflase în călătoriile lui. Ea părea oricum mult mai preocupată de Ducu decât de noile ei abilități de vrăjitoare. Ulrich o privise de câteva ori, bine ascuns, în timp ce fata își lua rămas-bun de la Radu Stroescu: roșeață în obraji, mâinile ei împletite cu mâinile lui minute în șir, ochi în ochi… Apoi, după ce el plecase, Miriam plânsese și cântase, râsese și iar plânsese ca orice tânără îndrăgostită, repetându-i numele într-una: Ducu, Ducu, Ducu și oftând ca și cum ar fi purtat pe umeri toată greutatea pământului. Iar cărțile de magie, vechi de secole, erau clare în privința asta: „lucruri neobișnuite se petrec în jurul unei vrăjitoare mai ales atunci când mintea ei scapă de sub control și inima preia comanda, când e din cale-afară de suferindă, emoționată sau fericită”. Miriam părea un pic din toate astea, așa că probabil avea parte de experiențe dintre cele mai bizare. Dar ea se pare că nu avea vreme să observe nimic. Lumea pentru ea se reducea la Ducu, Ducu și atât. Dar când telefonul sună, blondul nu trebui să ghicească persoana care îl căuta. Vocea lui Miriam era îngrijorată.

-Alo, casa Heller?

-Ulrich sunt. Cu ce te pot ajuta?

-Miriam te deranjează. Știam că Nelly a plecat din Sasca pentru o vreme, dar n-a lăsat nici

o informație despre data când se va întoarce? Aș vrea foarte mult să mai stau de vorbă cu ea și pe situl fundației Nelly Noel „pentru literatură horror” am găsit o adresă de corespondență. Pot să-i scriu acolo? Nu deranjez? Voi da chiar de ea sau de o secretară?

-Așteaptă la telefon, ceru Ulrich. Am o surpriză pentru tine, dar va dura un pic. Nu închizi, bine?

Câteva minute se scurseră în tăcere. Miriam era tot la capătul firului, emițând câte un „alo” timid, în surdină, din vreme în vreme. „Ai lăsat-o să fiarbă destul, monstru fără inimă” hotărî Ulrich. Îi plăcea ca oamenii care-l căutau să fie puși pe jar, micul lui orgoliu de vampir cerea asta. Iar Miriam îl ignorase prea mult timp, preocupată numai de Ducu al ei.

-Nelly la telefon, cântă o voce plăcută de mezzosoprană. Miriam, cu tine vorbesc?

-Vai, Nelly, mă faci fericită că te-ai întors! N-ai idee cât mă bucur! Aș vrea atât de mult să stăm de vorbă, știi, ca între fete. Fratele tău e foarte drăguț, dar sigur n-ar înțelege unele lucruri.

-Tot voiam să vin în sat, ciripi Nelly. Pot să trec și pe la tine dacă nu ai nimic împotrivă. Ce zici de ziua de mâine? Vei fi acasă?

Miriam promise să fie acasă. Era în vacanță și nu trebuia să plece la Oravița, la școală. Își dădură întâlnire a doua zi și se despărțiră bucuroase.

În fine, Miriam era bucuroasă, blondul mai puțin. O conversație „ca între fete” promitea să fie îngrozitor de plictisitoare. Avea să-i spună lucruri importante despre originile ei de vrăjitoare, iar tânăra probabil nu va fi atentă deloc, asta în cazul fericit în care va apuca și Nelly să spună o vorbă. Dar probabil discuția „ca între fete” se va rezuma la poveștile cu iz dulceag despre nemaipomenitul Ducu, iar rolul lui Nelly va fi strict acela de confidentă și ascultătoare fidelă. La naiba, de ce

fetele când se îndrăgostesc își pierd mințile cu atâta ușurință?

Ulrich se pregăti să adauge încă o zi enervantă mulțimii de zile groaznice din ultima vreme. E drept, de astă dată nu le putea reproșa nimic lui Gelu și Gabriel, Ionașii rămăseseră la Eșelnița, cu buzele umflate în privința presupusei comori din Ada-Kaleh și probabil se reapucaseră de contrabandă, peste măsură de mulțumiți că reprezentantul poliției de frontieră era mai mereu în altă parte (cu trupul, cu gândul sau cu amândouă).

Ulrich își trecu noaptea făcând de petrecanie unor vietăți mărunte din pădure ca să-și verse năduful. Se întoarse acasă înainte de ivirea zorilor, lăsându-și destul timp la dispoziție ca să devină încântătoarea Nelly Noel și constatând mulțumit că, odată cu începutul lunii august, zilele se scurtaseră considerabil și dogoarea din luna lui cuptor se mai domolise.

A doua zi de dimineață, frumoasa blondă străbătea cu pas domol poteca spre Sasca – asta până când dădu de o parte pustie a drumului, unde se făcu nevăzută, reapărând la intrarea în sat cu câteva minute mai târziu. Urcă la casa lui Miriam din spatele bătrânei biserici catolice, ducând cu sine – pentru orice eventualitate – notițele de la Viena, pe care nu spera să le poată folosi.

Miriam o primi preocupată. Nu plutea deloc în al șaptelea cer, o atitudine specifică oricărei fete îndrăgostite, sau cel puțin Nelly credea asta cu tărie. În poveștile ei, iubirea colora în roz viața personajelor, dar în lumea reală Miriam părea să se abată de la regulă.

-Ce-i, ce te frământă? atacă Nelly problema frontal, crezând că va auzi un răspuns legat de noile abilități ale fetei, înspăimântătoare la prima vedere pentru o ființă muritoare.

-Gura satului, veni răspunsul neașteptat. În anul de doliu ar trebui să duc o viață retrasă, de

singurătate, tristețe și meditație, iar mie nu mi se pare că aș face așa ceva, cu toate că am iubit-o enorm pe Ayse. Doar ea m-a crescut ca pe copilul ei.

-Anul de doliu? De când e obiceiul să ții doliu un an de zile după sora bunicii? Eu cred că șase săptămâni ar fi de ajuns. Chiar dacă nu sunt religioasă, la chestiuni legate de moarte mă pricep, zise Nelly zâmbind poznaș.

-Șase săptămâni, așa credeam și eu, acceptă Miriam. Dar la parastasul de patruzeci de zile mi-am auzit vorbe, atunci când pe mine m-a bucurat că Ducu mi-a stat aproape și m-a sprijinit atât cât a putut într-o ocazie tristă ca asta. Bătrânele satului au fost scandalizate să vadă că vorbesc cu un bărbat străin înainte de trecerea anului. Pentru că Ayse mi-a fost ca o mamă, mi-au dat de înțeles că așteaptă să mă vadă îmbrăcată în negru încă unsprezece luni de acum înainte.

-E numai vina ta, admise Nelly rânjind. Cine te-a pus să vorbești cu Ducu? În locul tău aș fi înlocuit demult vorbele cu fapte! Văzând roșeața și stânjeneala tinerei, adăugă repede: au trecut deja patruzeci de zile? Ciudat, am fost atât de prinsă cu treaba că nici n-am băgat de seamă. Și ce nu le-a convenit babelor din Sasca? Prietenul tău te-a ciupit cumva de fund în biserică?

Blonda o spusese râzând, dar Miriam păru oripilată.

-Cum poți să presupui așa ceva? Ducu e un domn cu purtări ireproșabile. Dacă aș putea și eu să fiu ca el, la fel de perfectă în tot ce fac…

-Ai ceva să-ți reproșezi? întrebă Nelly privindu-și interlocutoarea cu ochi scrutători, inchizitorial.

-Nu, adică nu ce crezi, se grăbi să nege Miriam (Nelly nu credea nimic altceva decât că a-ți pierde vremea cu vorbele era o prostie fenomenală. Vampirii sunt uneori cam impulsivi și se lasă duși de dorințele lor…). Atât că mă simt

totuși vinovată. Nu ar fi trebuit să-l încurajez să vină și nici n-ar fi trebuit să mă gândesc la el înainte de trecerea anului. Iar eu ce fac? Mă duc cu flori la mormântul mătușii, dar de cum am ieșit pe poarta cimitirului, pe drumul de întoarcere, nu mă pot abține să-l visez cu ochii deschiși. Și ce gânduri îmi trec prin cap! De parcă n-aș mai fi eu!

Obrajii tinerei se îmbujorară, apoi roșeața se întinse până la rădăcina părului ei negru și buclat. Scriitoarea nu era deloc scandalizată, ea doar se amuza copios.

-Dacă asculți tot ce zic babele, îți vei interzice orice bucurie și vei muri fată bătrână. Și pentru ce? Ca să le faci pe plac unor țațe care te vor bârfi oricum, fie și numai pentru că nu li s-au părut destul de moi colacii pe care i-ai împărțit la parastas?

-A ajuns până la casa ta din pădure povestea asta? De unde știi de colaci? Exact așa au spus, că sunt tari ca piatra. Doar tu n-ai fost acolo…

-Nu, însă cunosc oamenii. Pentru cine n-are dinți, nici apa nu e destul de moale.

Miriam răsuflă ușurată.

-Mă bucur că nu mă condamni. Ayse mă tot ruga să nu repet greșelile ei, să-mi găsesc un bărbat bun la suflet și să nu rămân singură. Mi-a mărturisit odată că ea nu s-a măritat din teamă.

-Teamă? A fost agresată când era copil sau ceva de soiul ăsta?

-Nu, a fost ceva mult mai rău și mai neobișnuit.

Ochii scriitoarei se rotunjiră de mirare. Orice informație care întregea portretul lui Ayse și al familiei sale era binevenită, iar Nelly nu avea remușcări în a trage pe cineva de limbă.

-Am întrebat-o odată cum de-a rămas singură și răspunsul ei mi s-a părut atât de incredibil, încât mulți ani am acuzat-o în gând că încercase să mă ducă de nas. Mi-a spus că s-a îndrăgostit pentru prima oară la șaisprezece ani, iar atunci lucruri

ciudate au început să se întâmple în jurul ei. Obiectele din încăpere se deplasau haotic când ea se afla acolo, focuri izbucneau din senin în preajma ei, iar din vârfurile degetelor scotea mici fulgere luminoase care i-au speriat părinții și sora. A rupt legătura cu băiatul acela, dintr-un amestec de spaimă și de jenă, iar după aceea ciudățeniile și-au rărit apariția până au dispărut de tot. Peste câțiva ani s-a îndrăgostit de un alt tânăr și sarabanda lucrurilor de neînțeles s-a reluat. De data asta Ayse a făcut legătura și a presupus că starea ei sufletească declanșează fenomenele bizare, iar de atunci și-a ținut inima ferecată și nu s-a mai îndrăgostit niciodată de nimeni.

-Mătușa ta ți-a vorbit vreodată de inteligențe non-umane care populează pământul alături de oameni? Nelly întrebase cu jumătate de gură, având un aer extrem de prudent.

-Extratereștri? Miriam nu părea mirată peste măsură. Fii serioasă, am studiat astrofizica la facultate și știu să-ți interpretez fiecare termen al celebrei ecuații care calculează numărul de potențiale civilizații din Univers. Acest lucru nu are cum să mă surprindă. Vorbim de o presupunere probabil corectă, dar care n-a fost dovedită niciodată până acum. Pentru cineva pasionat din copilărie de OZN-uri, așa ca mine, să afirmi că toate acele lucruri ciudate i s-au întâmplat mătușii mele pentru că ar fi de origine extraterestră nu e un șoc. Dar fizicianul din mine se revoltă și îți spune cu convingere că așa ceva nu e posibil.

Nelly își lăsă deoparte obișnuitul zâmbet.

–Mă bucur să constat că ești destupată la minte. Dar eu nu despre extratereștri vorbeam când m-am referit la inteligențe non-umane aflate aici, pe pământ. Ca să nu lungesc vorba – și sper că vei rezista șocului – ești vrăjitoare. Provii dintr-o veche familie de vrăjitori, a cărei genealogie fratele meu a studiat-o la Viena și a reușit s-o

reconstituie până la acel faimos Miskin-Baba care a trăit în Ada-Kaleh acum două secole.

-Of, credeam că ai ceva serios să-mi spui, izbucni Miriam. Dar tu zici același lucru pe care-l tot aud de la Ducu. De fiecare dată când mă vede îmi reamintește că l-am vrăjit, că i-am făcut farmece și că i-am dat să bea o poțiune de dragoste atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară, la cafeneaua lui Ali Osman.

-Și chiar i-ai dat să bea așa ceva?

-Eu? Am eu aerul cuiva care se ține de farse? Știi bine că nu există licori magice. Tot ce i-am dat a fost o simplă cafea, e drept că preparată după rețeta din Ada-kaleh.

-Când spun că ești vrăjitoare nu glumesc, insistă Nelly. Am adus notițele fratelui meu, care a cercetat istoria familiei voastre. Stai să vezi!

Dar nu avu timp să-i mai explice. Se auzi soneria de la poartă și Miriam o zbughi pe coridor spre intrare, ciripind voioasă:

-Ducu! E chiar el! Vorbim de lup și lupul e la ușă, deși nu mi-a zis că ar avea vreun drum încoace săptămâna asta.

„Mânca-l-ar purecii”, îi ură în gând scriitoarea.

Radu Stroescu se îmbujoră la vederea lui Miriam. „Îi fierbe sângele”, gândi Nelly. „Ea e foarte puternică dacă poate să-l vrăjească astfel, numai din priviri și încă fără să-și dea seama ce face”. Tânărul se fâstâci când dădu cu ochii de frumusețea blondă, rece ca un ghețar.

-Iartă-mă, Miriam, că sosesc neanunțat. Se pare că am întrerupt o șuetă între fete.

-Eu tocmai plecam, se scuză Nelly.

-Nu, vă rog să rămâneți. ce am de spus o privește pe Miriam și pe cea mai bună prietenă a ei.

„Eu, ridicată la rangul de cea mai bună prietenă? Pe coarnele lui Belzebuth, ce vrea ăsta?”

„Ăsta”, după multe ezitări și căutându-și cuvintele, vizibil emoționat, expuse planul maică-sii de a oferi cazare celor două tinere pentru o săptămână de concediu.

-Nu știu dacă se cade să mă gândesc în clipa asta la o vacanță. Abia au trecut patruzeci de zile de la înmormântarea mătușii și satul vorbește…

-Tocmai de aceea, acum e momentul potrivit să pleci din Sasca. Ultimele zile alături de mătușa ta au fost stresante apoi, în loc să te odihnești, te-ai apucat de reparat și de zugrăvit casa, făcu Nelly devenită brusc foarte persuasivă. Chiar dacă nu-i era la îndemână să joace rolul unei muritoare pentru o săptămână întreagă, avantajul situației îi sări în ochi din prima clipă: urma să se întoarcă la Eșelnița și la obiectul tainic zărit pe fundul Dunării, sub o înfățișare care nu-i putea duce pe frații Ionaș cu gândul la Ulrich, căutătorul de comori. Și-apoi doi contrabandiști în mod sigur nu se vor apuca să-i spioneze pe oaspeții polițistului de frontieră…

Ducu îndreptă o privire plină de recunoștință spre blondă.

-Mama dispune de două camere libere, continuă tânărul. Așa, fiecare dintre voi va avea camera ei, ca să se poată odihni când dorește. Mama e obișnuită să gătească pentru turiști, iar eu mă voi ocupa de programul de timp liber. Putem face plajă pe malul Dunării, sau putem vizita peșterile din zonă sau să mergem la Orșova și să ne plimbăm cu vaporașul. Locurile sunt minunate.

-Dar dumneata nu ești la serviciu? întrebă Nelly mirată.

-Nu, nu mi-am luat o vacanță de câțiva ani și se pare că în ultima vreme aveam dificultăți de concentrare, răspunse Ducu inocent. Acum sunt liber pentru o lună de zile.

„Aha, dificultăți de concentrare”. Nelly își mușcă buzele ca să nu râdă. Simptomele de om

aflat sub puterea unei vrăji erau limpezi ca lumina zilei.

Ochii de un liliachiu adânc ai scriitoarei întâlniră ochii lui Miriam. Cele două se priviră intens. Vampir contra vrăjitoare – nici una din tabere nu ceda ușor. „Voi avea probleme dacă încerc să-i impun voința mea" gândi Nelly. Într-un târziu, Miriam își întoarse ochii în altă parte.

-Ducu, scuză-mă dar dă-mi timp de gândire până când voi prepara niște cafele, spuse ea. Nelly, hai cu mine în bucătărie.

De îndată ce fetele se văzură singure, Miriam se rezemă cu spatele de frigider și șopti cu o voce gâtuită și plină de spaimă:

-Nici nu bănuiești ce mult mi-ar plăcea să merg în concediu, mai ales alături de el. Dar sunt obligată să refuz. Lucrurile pe care ți le-am povestit legat de Ayse mi se întâmplă acum mie – degetele mele emit fulgere, obiectele zboară prin casă în jurul meu, ieri seară candelabrul din camera mea s-a aprins din senin, fără să fi umblat la întrerupătoare… Ce va spune Ducu dacă va vedea toate astea? Că sunt anormală? Mă simt îngrozitor, pentru că îmi dau seama că se apropie clipa în care va trebui să-l mint că nu simt nimic pentru el și să-l las să plece. Mi-e atât de teamă și nu știu ce să fac!

Nelly o cuprinse în brațe. Era binișor mai înaltă decât Miriam, iar fata putea să-și ascundă ochii umezi la pieptul ei.

-Ești atât de rece, oftă Miriam. Dar acum asta îmi face bine, pentru că mintea mea fierbe. Spune-mi ce să fac! Am nevoie de un sfat bun ca de aer – tu ce ai face în locul meu?

-Sfatul bun l-ai primit de la mătușa ta, nu trebuie decât să-l urmezi. Ayse ți-a cerut să nu repeți greșelile ei, iar ea ce a făcut? S-a izolat de lume, a ales singurătatea pentru că nu a fost în stare să trăiască printre oameni cu darul pe care-l avea. Magia e un dar, Miriam, însă unul greu de

stăpânit. Uneori e nevoie de zeci de ani de studiu pentru ca o vrăjitoare să ajungă la potențialul ei maxim, iar asta nu e simplu.

-Tu… tu nu vorbești serios, nu? Adică vrăjitoarele există numai în povești, așa ca și zânele sau piticii. Nu poate să fie adevărat!

Miriam își ridicase fruntea și privea în sus, spre chipul lui Nelly, cu ochi plini de speranță. Aceasta își păstra figura inexpresivă și răspunse cu vocea ei adâncă, plăcută:

-Ai vrea să te trezești și să îți dai seama că ai avut un coșmar, dar știi bine că nu e așa. Nu înțeleg de ce oamenii sunt îngroziți de aceste lucruri pe care – tu ai spus-o – memoria colectivă a omenirii a integrat-o în povești. Oamenilor le plac poveștile, nu? Dar de ce caut eu să înțeleg? Oamenii sunt cele mai iraționale creaturi, asta s-a stabilit demult și pace bună. Și deci tu nu crezi că există zâne sau pitici, dacă am reținut corect spusele tale.

-Da… nu… de fapt piticii există cu siguranță, unul dintre colegii mei de facultate suferea de nanism și la douăzeci de ani măsura abia un metru și treizeci de centimetri.Dar asta nu are nimic de-a face cu piticii din povești, cei care trăiesc în măruntaiele pământului și scot de acolo aur și pietre prețioase.

-Ăia nu-s pitici, ci gnomi și goblini. Nu-i încurca între ei, s-ar putea să-i jignești.

Miriam se desprinse din îmbrățișarea lui Nelly și se dădu cu doi pași în spate.

-Tu… nu, nu-i adevărat. Îți bați joc de mine!

-Ciudat de multă lume și-a bătut joc de tine, din câte îmi dau seama – începând chiar cu mătușa ta Ayse. Cu gândirea ta logică, sper să găseşti măcar un singur argument pentru care ea – sau eu – am fi făcut aşa ceva. Deci…?

Tânăra lăsă ochii în jos.

-Nu ştiu. Nu mai înţeleg nimic!

-Pe moment nu e nevoie să înţelegi, vei avea timp destul pentru asta, ci să decizi. O fi Ducu răbdător, dar sigur i s-au lungit urechile de când aşteaptă cafeaua promisă de tine. Deci accepţi sau nu invitaţia lui?

-Oh, cât de mult îmi lipseşte Ayse! Ea sigur mi-ar fi dat un sfat bun.

-Ce sfat crezi că ţi-ar fi dat mătuşa ta?

-Să-mi ascult inima, răspunse Miriam fără ezitare. Ea mereu zicea asta, că numai ascultându-ţi inima vei găsi fericirea şi că fericirea e tot ce contează în viaţă.

-Bine, cu asta sunt de acord. Ce-ţi cere inima să faci?

-Să plec la Eşelniţa. Doar că… mi-e atât de teamă!

Tânăra nu stătuse în cumpănă nici o clipă. „E hotărâtă", observă Nelly. „Oamenii foarte hotărâți sunt și curajoși de obicei, iar de curaj chiar va avea nevoie".

-Nu te teme, vorbi blonda. Doar s-a stabilit că nu mergi singură, iar eu îți știu secretul și sunt obișnuită să tăinuiesc lucruri și fapte care nu trebuie să ajungă la cunoștința oamenilor. Poți să ai încredere în mine.

-Ești și tu vrăjitoare?

-Nu. Dar sunt o creatură cu puteri supranaturale, sau cel puțin oamenii asta spun despre cei ca mine. Te voi ajuta să te descurci și să înțelegi ce ți se întâmplă, însă promite-mi că nu vei întreba nimic nepotrivit de față cu vreun om.

-Cum pot să-i deosebesc pe oameni de … ceilalți?

-Nu-ți bate capul. „Ceilalți", cum le zici tu, sunt extrem de rari și nu cred să dai tocmai la Eșelnița de unul dintr-aceștia. Dar mai mult de atât nu pot spune, pentru că fiecare dintre noi are alte metode pentru a detecta magia. Încrede-te pur și simplu în intuiție și nu vei da greș.

-Tu cum știi când te afli în preajma unei vrăjitoare?

-Sângele vostru miroase altfel decât cel omenesc – are un iz dulce-amărui și puțin iute, ca un condiment rar și scump.

Miriam părea tulburată.

-Sânge… vorbești despre sânge ca unul dintre vampirii aceia din cărți și filme. Nelly, să nu-mi spui că și vampirii există cu adevărat!

-Nu-ți spun eu, vei afla singură oricum. Dar toate cărțile și filmele făcute de oameni pe tema asta le poți uita, pentru că ei cred niște prostii de ți se oprește mintea-n loc. Acum însă, gata cu discuția sau va trebui să inventezi o scuză plauzibilă în fața lui Ducu, care probabil se plictisește de moarte așteptându-te.

De fapt Radu Stroescu nu se plictisea defel. Ochise pe o masă un album vechi de poze și acum se delecta privind-o pe Miriam copil, fotografiată împreună cu Ayse, în fața școlii din Sasca, la joacă sau în grădina casei. Își dădu seama cu mult înainte ca tânăra să intre în cameră că ea va veni – de pe coridorul dinspre bucătărie răzbătea aroma delicioasă a cafelei proaspăt râșnite. Fetele luară loc pe o canapea una lângă cealaltă și Miriam se strădui să toarne cafeaua în ceașca lui Ducu fără să dea pe-afară nici o picătură. Ăsta nu e un lucru greu de făcut, decât dacă cineva se uită fix la tine și mai ai și emoții, iar Ducu se uita mereu la Miriam, ca omul hipnotizat și aflat în stare de transă. Doar atunci când și ea îi căuta privirea, el lăsa ochii în jos sau se uita în altă parte, dar roșeața de pe obraji și de pe gât îi trăda gândurile. Cei doi tineri păreau fiecare atras de propria ceașcă și beau în tăcere, aruncându-și căutături piezișe pe sub gene, vegheați e Nelly care părea că se distrează de minune.

-Dumneata nu bei? o întrebă Ducu, trecând de la „dumneavoastră” la un stil de adresare ceva mai puțin protocolar, întocmai cum făcuse și ea.

-Am probleme de tensiune, fir-ar să fie. („De fapt nu am tensiune deloc, dar asta nu vă privește pe voi, muritorii.”)

-Mare păcat! Miriam prepară cea mai grozavă cafea de pe fața pământului.

-Sunt convinsă. Doar a învățat de la Ali Osman secretele vechilor cafegii turci din Ada-Kaleh.

-Apropo de asta, ce mai face domnul acela blond care a însoțit-o pe Miriam la cafeneaua lui Ali? Domnul Heller, parcă – avea o meserie foarte interesantă, de vânător de fantome și am aflat că locuiește pe aici, prin zonă.

-Ulrich e fratele meu, spuse Nelly liniștită. Cred că la ora asta tocmai își împachetează lucrurile, pentru că a fost solicitat să ancheteze un caz straniu de bântuire în capătul celălalt al pământului. Cum secretara mea e în concediu, fratele meu va pleca și eu nu prea iubesc singurătatea, cred că voi accepta oferta dumitale de a petrece câteva zile la Eșelnița împreună cu această domnișoară destul de încăpățânată și de greu de convins.

-Miriam, vii la noi? Te-ai decis? Ducu era să scape ceașca de cafea din mâini și nici dacă ar fi câștigat potul cel mare la loto n-ar fi putut să arate mai mult entuziasm.

-Păi… dacă invitația a fost făcută cu atâta căldură, cred că e păcat să refuz. Nelly m-a convins să ignor ce va spune gura satului și să plec în concediu.

Ducu se ridică, își puse mâinile în jurul taliei lui Miriam și o învârti prin încăpere. Părea nebun de fericire.

-Ah, scuze, îi spuse după ce-o așeză la locul ei pe canapea, cu grija cu care ai așeza un bibelou prețios într-o vitrină. Uneori mă comport ca un zăpăcit.

Ea râse și-i ciufuli părul. Nelly observă micile scântei care ieșeau din degetele tinerei, dar nu zise

nimic. „Ducu nu le vede, nu poate zări ceva ce i se află deasupra capului. Iar dacă Miriam îi aprinde părul… atâta pagubă, chipiul va acoperi micul dezastru domestic”. Ieși discret din încăpere, ducând cești goale în bucătărie și lăsând timp celor doi să se sărute în voie. Se întoarse peste un sfert de oră și se opri în pragul ușii, amuzată – Ducu și Miriam erau tot înlănțuiți, ignorând trecerea timpului. Câteva foi de hârtie, o cutie de chibrituri, două creioane și alte nimicuri ușoare pluteau la întâmplare prin cameră, dar ei se sărutau cu ochii închiși, ignorându-le. „Dragostea e oarbă cu adevărat” concluzionă Nelly. Apoi tuși ușor ca să-și facă simțită prezența – detaliile călătoriei trebuiau totuși discutate! Asta pentru că oamenii nu știu să zboare, deși ei, când iubesc și sunt iubiți, cred cu toată convingerea această nerozie.

Cap.13 Dispariția

Scriitoarea înjură în gând – uneori ceea ce gândesc literații se deosebește radical de ceea ce pun pe hârtie. Limbajul cărților lui Nelly era decent, dar prin mintea ei treceau înjurături care ar fi făcut până și pereții să roșească. Motivul era dorința de independență a tinerelor din ziua de azi. Teoretic, ăsta nu era un lucru rău, dar practic, dacă se adăuga și o doză bună de încăpățânare, rezultatele puteau fi dezastruoase. Pe scurt, Miriam se decisese să nu accepte propunerea lui Ducu de a pleca la Eșelnița cu mașina acestuia. „Am și eu, slavă Domnului, mașina mea și știu să șofez", zisese ea. Dacă a doua parte a afirmației era adevărată (experiența navetei la Oravița făcuse din Miriam un șofer încercat), prima parte era mai mult decât discutabilă.

„Gândacul" verde trăgea greu la deal, mai ales cu portbagajul plin și două valize, care nu mai avuseseră loc în altă parte, urcate deasupra, iar Nelly se înghesuia în habitaclul mic, blstemând de zor. Unde erau vremurile în care cavalerii trimiteau rădvane trase de patru cai albi după mândrele lor? Și de ce o călătorie de plăcere trebuia să înceapă cu verificarea lichidului de frână, a roții de rezervă și a detergentului pentru ștergătoarele de parbriz? Nelly se uitase perplexă când Miriam săltase capota de deasupra motorului.

-Rahat romantism! Lucrul dracului, mârâise ea.

-Da, poate, dar e bine să te asiguri că mașina e în bună stare înainte de a pleca în concediu, replicase Miriam.

-De parcă te-ai pricepe la toate astea! insistase blonda.

-Nevoia de învață.

-Și cu ciorapul rupt de aici ce e? De ce nu-l arunci?

-Lasă-l acolo, sărise Miriam. În caz că se rupe cureaua ventilatorului, e numai bun.

„Pe coarnele lui Belzebuth! Nu mi-ar fi dat niciodată prin cap că, plecând să răpesc o fecioară nevinovată, ar trebui să mă asigur de potcoave de rezervă pentru cal. Lumea asta s-a întors cu susul în jos!”

-Și-acum de ce râzi? De mine?

-Nu, Nelly, dar… în fine, mi-am amintit de glumle despre blonde și mașini. Știi ce? Nu-ți bate capul, mașina e în grija mea.

-Bruneto! trânti Nelly și se plie în habitaclul micuț, decisă să nu mai scoată o vorbă atât timp cât Miriam se ocupa de inspectarea „gândacului”.

Contribuția ei la haosul general erau două valize pline cu rochii extravagante, pălării și ochelari de soare, truse de machiaj și – bine pitită pe fundul uneia din valize – o carte prețioasă de vrăji din secolul al XVI-lea. Restul calabalâcului îi aparținea lui Miriam și Nelly bănui că fata își petrecuse toată noaptea dinaintea călătoriei încercând fiecare piesă vestimentară în fața oglinzii. Însă odată ajunsă la Eșelnița, părerea ei preconceputǎ despre tinerele romantice, îndrăgostite, primi o palmă: singura făptură îmbrăcată în rochii pline de volănașe era ea însăși. Miriam optase pentru ținute sport – blugi, tricou, espadrile comode și bocanci de munte. E drept că adusese cu sine trei costume de baie, iar pielea ei bronzată mărturisea că adoră soarele și era o garanție că vor avea parte de multe ore de plajă pe malul Dunării. Dar și orele de plajă deveniră rapid motiv de ceartă…

Ducu era hiper-protector cu cea căreia îi arăta o adorație fără limite. În prima dimineață petrecută la Eșelnița, Miriam și Nelly aveau în program – Ducu stabilise așa – plajă și bălăceală în apă la piscina unui hotel din zonă. Nelly acceptă placidă, Miriam în schimb strâmbă din nas.

-La piscină? Ce nevoie avem de o piscină? Asta nu e apă?

„Asta” era Dunărea. Ducu făcu fețe-fețe.

-E adâncă de peste o sută de metri! Pe cine ai mai văzut să înoate în Dunăre?

-Păi, ieri când am venit încoace, erau câțiva inși pe lângă un ponton și după cum săreau în apă nu păreau cine știe ce înotători.

-Erau lângă ponton și aveau colaci de salvare, o temperă Nelly. Și nu uita, părinții tăi au murit înecați în Dunăre.

Ochii vrăjitoarei îi căutară privirea.

-Vrei să spui că e ceva legat de…?

Nelly se încruntă imperceptibil.

-Nu. Vreau doar să-ți amintesc că ești totuși muritoare. Și că ai făcut o promisiune înainte de a pleca din Sasca.

-E ceva ce-mi scapă? Ce fel de promisiune? deveni curios Ducu dintr-o dată.

-Mi-a promis că va avea grijă de ea însăși și nu se va aventura să facă lucruri necugetate, răspunse Nelly cu un aer firesc.

-Ai asemenea obiceiuri? Să faci ceva periculos, vreau să zic? Ducu încercă să pară speriat.

„Flirtează doar”, își spuse blonda. „Nu știe ce bombă cu ceas e fata asta”.

-Am fost în aprilie la cascadele Beușniței, recunoscu Miriam.

Ducu nu înțelese nimic,dar Nelly fluieră admirativ.

-Cândva între șapte și zece aprilie? Cum Miriam aprobă dând doar din cap, blonda continuă: și ai scăpat cu viață? Cum?

-A fost minunat! Puhoaie imense, care măturau totul din drumul lor – păcat că erau cam reci și apa a fost foarte murdară. Dar mă bucur că m-am nimerit acolo tocmai atunci, pentru că am reușit să scap niște turiști care altfel s-ar fi înecat.

Nelly clătină din cap.

-Eu zic să nu mergem la piscină. Se va plictisi de moarte. Nu oricine se măsoară cu cascadele alea atunci când e inundație.

Dar cum Ducu o ținea pe a lui, tot Nelly găsi soluția de compromis:

-Propun să facem așa: azi mergem la piscină, altfel ne apucă amiaza tot aici, certându-ne. Iar mâine va stabili Miriam unde să mergem și ce să facem. E bine?

Toată lumea căzu de acord. Până când Miriam se schimbă la vestiarul piscinei, Nelly avu vreme să-i sufle lui Ducu:

-Așa măcar vedem cât de bine înoată și știm la ce să ne așteptăm pentru ziua de mâine.

-Tu nu te schimbi?

Mai nou se tutuiau. Lui Ducu îi plăcea că prietena mai mare a iubitei lui era o femeie cu capul pe umeri, mereu calmă și cu o judecată sănătoasă.

-Cu o piele ca a mea? Nelly pufni. Nu s-a inventat crema de protecție solară care să mă ferească de arsură. Nu, eu voi sta sub umbrelă și voi rezolva niște integrame, dar o să fiu mereu cu ochii după Miriam. Ce zici, e bine așa?

-Zic că le judeci pe toate și…

Ducu rămase cu vorba-n aer. Un val de roșeață îi inundă obrajii, coborî pe gât, i se răspândi pe piept și pe brațe, îi coloră abdomenul plat și picioarele puternice. Tânărul apucă repede un prosop de plajă și și-l trânti peste slipul de baie. Nelly chicoti, arătând din cap spre Miriam, care ieșise din vestiar.

-Grea viață ai! E nepermis de bine făcută.

„Bine făcută” era un eufemism. Manechinele care pozau pentru coperta jurnalelor de modă și străluceau în lumina blitzurilor la prezentările de lenjerie ar fi înnebunit de invidie.

-Băieții de la liceul din Oravița n-ar învăța în veci fizica dacă și-ar vedea profesoara în costum

de baie, observă scriitoarea.

Ca să evite privirile curioase ale bărbaților și fețele acre ale femeilor, Miriam plonjă în piscină îndată după ce-și lăsă hainele pe șezlong. Ducu o urmă, abandonând prosopul în ultima clipă, chiar pe marginea piscinei. Nelly zâmbi văzându-l, apoi deveni serioasă și-și miji ochii îndărătul ochelarilor de soare. „Pe mațele Satanei! Pavle contrabandistul nu înoată ca ea. Pe fata asta vrea s-o protejeze Ducu? Exclus!" Pe urmă, cu privirea ei ascuțită, înregistră toate detaliile scenei și toate personajele, de la matroana grasă care încerca zadarnic să-și tempereze nepoții neastâmpărați și până la familia – tată, mamă, două fete și un băiat – care studia un pliant turistic, discutând cu o voce joasă. Mulțumită, Nelly se relaxă și începu să citească un jurnal de vacanță de care se plicitsi repede, dar nu făcu nici un gest să-l schimbe cu o altă lectură mai interesantă. Își lăsă gândurile să rătăcească în alte vremuri și alte locuri, numai ea știa unde.

A doua zi era rândul lui Miriam să aleagă programul zilei – iar ea alese, în mod previzibil, o scaldă în Dunăre.

-Dar nu aici, la Eșelnița, se împotrivi Ducu. Mergem la Orșova.

Ideea cu plecatul la Orșova îi venise după o jumătate de noapte de nesomn, în care căutase prin amintiri un loc unde Miriam să fie mai ferită de pericolele sporturilor extreme. La Orșova, fundul Dunării coboară mai lin decât la Eșelnița, pe lângă debarcader sunt mereu în apă scăldători, iar lotul național de caiac-canoe se antrenează pe luciul golfului în care se oglindește orașul. După o analiză atentă, lui Ducu i se păru că găsise soluția ideală – un loc de scaldă plin de lume, o lume alcătuită evident din înotători tot unul și unul. Dacă Miriam s-ar fi aflat în pericol, se găseau destui binevoitori care să o scoată din apă. Nu-i vorbă, ca orice copil crescut pe malul Dunării,

Ducu știa să înoate mulțumitor. Numai că acum, văzând-o pe Miriam în piscină, i se păru dintr-o dată că „mulțumitor” nu însemna îndeajuns de bine.

După un mic dejun copios, pe care Nelly îl refuzase motivând o grijă exagerată pentru siluetă, calabalâcul fetelor fu încărcat în mașina lui Ducu și cei trei se puseră în mișcare – Miriam cu o alură sportivă, în blugi și tricou mulate pe silueta ei de vis, Nelly într-o cascadă de volane și dantele albe, cu o pălărie cât roata carului pe cap, iar Ducu îmbrăcat în haine civile, cu un zâmbet larg așternut pe buze. Ajunși la Orșova, aleseră un ponton în apropierea șoselei care duce la gară. De ponton erau ancorate vreo trei bărci în jurul cărora se bălăceau o mulțime de adolescenți. Scriitoarea luă loc pe o bancă de pe promenadă, scoase dintr-un coș mare de nuiele un bloc de desen și începu să schițeze peisajul din jur, în timp ce Miriam își dădea tricoul peste cap și-și scotea blugii, rămânând într-un costum de baie întreg, negru, cu spatele și decolteul decupate adânc. Ducu înghiți în sec și plonjă în apă, simțind degrabă nevoia să se răcorească.

Se zbenguiră astfel o vreme, până când Miriam se plictisi și porni să taie vitejește apa cu brațele, înotând până la podul peste care trecea șoseaua. Înconjură unul din picioarele podului și reveni la ponton, înotând cale de jumătate de kilometru fără să dea nici cel mai mic semn de oboseală. În dreptul lor, vâslind cu toată viteza de care erau în stare, își făcură apariția caiacele școlii sportive din localitate.

-Încerc să le urmăresc, strigă Miriam peste apă și se luă după cea mai apropiată dintre bărci.

Ambarcațiunile trecură pe sub pod și se răspândiră dincolo de el, în apele liniștite ale unui mic golfuleț, unde se întoarseră. Miriam le urmări cu cerbicie, încercând să păstreze ritmul. Când caiacele defilară din nou prin dreptul pontonului,

ea scoase ceva mai mult capul din apă și chiui. Ducu îi făcu semn cu mâna – el, unul, nu se aventura atât de departe în Dunăre și continua să înoate liniștit în apropiere de ponton. Bărcile se îndepărtară de mal și vâslașii, care până atunci merseseră paralel unii cu alții, formară un șir care se îndrepta spre ieșirea din oraș și spre Cazane. Chica neagră a fetei se mai zări o vreme plutind deasupra apei, apoi depărtarea o înghiți și tot ce se mai vedea erau bărcile, ca niște puncte mici, negre, pe luciul verde-argintiu al Dunării.

Nelly terminase de schițat peisajul înconjurător: orașul dispus în formă de potcoavă în jurul golfului, cu străzile coborând în pantă de pe dealurile împădurite până la promenada de pe malul fluviului. Privi desenul și dădu mulțumită din cap, apoi căută un creion cu mina de un negru adânc și se apucă să dea relief schiței, creind lumini și umbre din linii delicate de hașură. Nu știa cât timp petrecuse astfel, când tresări surprinsă: peste albul paginii bătute de soare se suprapunea o umbră întunecată. Ridică ochii și dădu de figura speriată a lui Ducu. Stătea în fața ei în slip, cu tălpile goale și de pe corp îi șiroia apa, iar expresia feței îi era temătoare.

-Nelly, te părăsesc o vreme, mă duc să alertez salvamarul.

Scriitoarea făcu un gest de surprindere.

-Ce-i? Ce s-a întâmplat?

-Miriam! N-am mai văzut-o de jumătate de oră!

-Liniștește-te, se descurcă ea. Doar știi ce bine înoată. Și-apoi, cu toate bărcile alea în jurul ei, e imposibil să i se fi întâmplat ceva.

-Bărcile au un debarcader lângă liceul sportiv, le-am zărit întorcându-se acolo. E la vreo doi kilometri de locul ăsta. Tocmai acest lucru mă sperie, mă așteptam ca Miriam să revină la noi după ce a terminat de urmărit caiacele. Dar ea nu s-a întors!

Nelly își înălță privirile liliachii. Ochii ei aveau o strălucire ciudată.

-Rămâi aici și nu alertezi nici un salvamar. Dacă se întoarce și nu te vede, e mai rău. Mă voi duce eu să o caut.

-Nelly, dar…

-Nici un dar! Ține asta!

Ducu se văzu împodobit cu pălăria mare de soare a scriitoarei, care îl făcea să arate ca o ciupercă. Încercă să protesteze, însă brațul blondei i se puse de-a curmezișul și el avu senzația că un drug de fier îi bara calea. O privi șocat – de unde atâta forță în trupul ei subțire? Și de unde răceala ca de gheață a pielii ei incredibil de albe?

Citindu-i în ochi întrebările, Nelly murmură:

-Înot mai bine și decât tine și decât tot salvamarul. Îți voi explica, dar acum nu mă ține de vorbă dacă vrei să-ți revezi prietena.

Se descălță pe marginea pontonului, lăsându-și sandalele albe cu toc frumos aliniate și sări în Dunăre îmbrăcată. O vreme, borangicul subțire al rochiei pluti deasupra apei ca o meduză, apoi pânza se îmbibă de apă și Nelly dispăru în adânc…

Ducu privea scena ca hipnotizat. Normal ar fi fost să o împiedice să facă prostia la care asistase, dar privirea ochilor liliachii ai scriitoarei încă îl mai ardea și-i paraliza voința și mișcările. Ea spusese clar: „stai aici și ne aștepți o oră încheiată. Dacă nici una din noi nu apare în acest răstimp, ai voie să alertezi pe cine vrei. Dar până atunci nu lăsa panica să te inunde și nu te comporta irațional”. Vorbele ei îi răsunau încă în minte, cu claritate – niște vorbe ale unei femei care probabil se înecase între timp, pentru că Nelly nu ieși niciodată la suprafața apei ca să ia aer. Cu toate astea. tânărul ședea nemișcat la capătul pontonului, deși mintea îi poruncea să acționeze. Însă își simțea mâinile și picioarele amorțite și o moleșeală nefirească pusese stăpânire pe el. Incapabil să facă un pas, Ducu se mulțumi să scruteze încruntat linia

țărmului, căutând orice indiciu care i-ar fi putut da de veste ce se întâmplase cu cele două prietene.

Nelly coborî vertical în întunericul de pe fundul apei. În timp ce înota, lăsă rochia să-i alunece de pe umeri și – ca să nu-i frâneze mișcările – o scoase și și-o legă în jurul taliei, ca pe o eșarfă. Acum înota în adânc, cu viteza unei vedete rapide. Nu-i luă decât un minut sau două să dea o tură de-a lungul țărmului, căutând un trup scufundat recent. Cum nu găsi nimic neobișnuit, se ridică la suprafață dincolo de parcul orașului, clădit pe un promontoriu care înainta mult în apele golfului și privi în jur. Ea nu împărtășea panica lui Ducu. Era convinsă că fata ieșise din apă să se odihnească pe o bancă în parc sau se întorcea spre pontonul pe care o așrtepta Ducu, mergând agale pe promenadă. Nu găsi însă nici urmă de Miriam și începu să simtă vag un începu de îngrijorare. Știa cu certitudine un singur lucru – profesoara de fizică nu se înecase, altminteri i-ar fi găsit corpul sub apă. Și nici nu părea probabil să fi ieșit din apă pe undeva, ar fi văzut-o cu siguranță. Dar unde putea fi atunci?

Nelly își reluă căutările subacvatice, urmărind încă odată și încă odată linia țărmului. În adânc, dădu de ziduri și case scufundate din vechiul oraș Orșova, dar încercă să le ignore și să nu lase melancolia trecutului să o cuprindă. Miriam era vrăjitoare, se încuraja ea. Vrăjitoarele nu se înecau ușor, aveau la dispoziție zeci de farmece prin care puteau crea goluri de aer în apă, sau puteau să plutească sau – cele mai iscusite – să materializeze din senin o bucată de uscat.

Cuvântul „uscat” îi produse un declic în creier. Desigur, asta era! Nu căutase unde trebuia, în mod cert Miriam a înotat în direcția fostei insule Ada-Kaleh, atrasă de mirajul regăsirii cuibului originar al familiei sale. Trei kilometri sunt o distanță nesemnificativă pentru un vampir care înoată repede și nici nu are nevoie de aer ca să

respire. Nelly se scufundă până aproape de matca fluviului și înconjură pintenii stâncoși care cândva ieșeau la suprafața apei, alcătuind mirifica lume pierdută. Cercetă terenul cu ochii și mâinile, gândindu-se că va da de corpul neînsuflețit al lui Miriam pe fundul apei și blestemându-și ideea de a se fi amestecat în viața tinerei. În minte îi reveniră legendele străvechi care spuneau că Dunărea le dăruise oamenilor acel pământ minunat cu un preț: cei care se născuseră pe Ada-Kaleh, tot acolo trebuiau să și moară. „Dar Miriam nu s-a născut pe Ada-Kaleh, cap pătrat ce ești! La nașterea ei, insula era deja de douăzeci de ani acoperită de ape”. Legenda putea să o afecteze pe Yllen, mama ei, însă în mod sigur nu i se aplica lui Miriam.

Da, dar totuși unde era? O clipă se gândi să se întoarcă la zidul prăbușit din insulă și să încerce să afle ce anume văzuse acolo cu ceva timp în urmă, apoi se răzgândi. Și-l imagina pe Ducu mort de îngrijorare. Va reveni la el, deși o va face cu mâinile goale – un lucru penibil și extrem, extrem de regretabil.

Decisă să-și reia într-o noapte cercetările pe Ada-Kaleh, Nelly se întoarse și luă direcția Orșovei. Parcurse în câteva minute cei trei kilometri care o despărțeau de oraș, înotând la mare adâncime, în întuneric deplin. Știa sigur că verificase atent fundul apei și nu găsise nici o urmă a lui Miriam, nici vie, nici moartă. Își folosise din plin simțurile ascuțite, fără să detecteze aroma de condimente, atât de specifică sângelui vrăjitoarei. „Aici nu e și nici n-a fost vreodată. Dar trebuie să fie undeva, nu?” Din ce în ce mai nedumerită și mai îngrijorată, se pregăti să iasă la suprafață. Înotă de-a dreptul în sus, către lumina soarelui, îmbrăcându-și între timp rochia albă care-i dădea aspectul unei meduze. Zărea deja un petic de lumină, când urechea sensibilă îi prinse o chemare care venea de peste ape:

-Nelly, unde ești? Neeeeelly!!!

„Ducu, e vocea lui! De ce naiba mă strigă?”

Nelly ieși cu capul de sub apă și clipi des, ca să-și obișnuiască ochii sensibili cu strălucirea orbitoare a soarelui de amiază. Iar ceea ce văzu îi luă piuitul: la capătul pontonului, Ducu o învelea în prosoape moi pe Miriam, care își bălăcea picioarele în apă, șezând lângă el și uscându-și părul. Penru cineva aflat recent în pericol de înec, nu arăta rău de loc – răsufla liniștit și egal, era calmă și corpul ei atletic nu trăda nici un pic de efort. Părea că nu înotase în Dunăre, ci doar se scăldase de plăcere într-o piscină. „Am înnebunit eu, sau ce?” se întrebă Nelly în gând. Era hotărâtă să-i facă morală prietenei nesocotite și exagerat de dornice de aventură, dar se răzgândi – Ducu tocmai făcea el acest lucru, mustrându-și aspru iubita. Miriam îl privea contrariată, părând să nu priceapă nimic din vorbăria lui.

-De ce te agiți în halul ăsta? întrebă ea profitând de un moment în care tânărul se oprise din vorbă, acordându-și răgaz atât cât să respire. Sunt vie și nevătămată, nu s-a întâmplat nimic rău și nu am fost nici o clipă în pericol să mă înec. Pentru ce tot scandalul?

-Ai lipsit trei sferturi de oră! Cum crezi că aș putea trăi fără tine, dragostea mea?

-Trei sferturi de oră, murmură Miriam. Ciudat, eu n-am simțit asta.

Fata era inventivă: își dădu seama că n-avea rost să continue cearta, așa că îl reduse pe Ducu la tăcere închizându-i gura cu buzele ei. Acesta se înmuie cu totul și păru chiar gata să toarcă, asemenea unui motan mare și foarte mulțumit. După sărutări interminabile, Miriam sesiză în fine și prezența lui Nelly și i se aruncă în brațe.

-Iartă-mă că ai fost îngrijorată din cauza mea. Apoi, ridicându-se pe vârfuri, îi șopti la ureche: să nu mă certi. Vorbim despre asta când vom fi singure.

Scriitoarea o strânse la piept.

-Lasă, important e că ești bine. Nu te mai gândi la nimic acum.

…După care ziua se scurse până la apus fără alte evenimente neașteptate, împărțită între reprize de înot (de astă dată Ducu o ținea mereu pe Miriam de o mână), plajă pe ponton și plimbări pe promenadă. Spre seară se întoarseră la Eșelnița, cei doi tineri arși de soare iar Nelly la fel de albă ca întotdeauna.

-Toată pielea mă arde, se plânse Miriam. Mâine voi fi numai bășici!

-Nu pot să-ți propun în acest caz decât o zi fără soare, încercă Ducu s-o împace. Ce ați zice, fetelor, să explorăm niște peșteri de dimineață?

Planul fu acceptat fără reținere.

Seara, când toți ai casei se răspândiră prin camerele lor, Nelly își scoase dintr-o valiză o ținută alcătuită din pantaloni și cămașă închise la culoare. Plănuia să se furișeze afară după ce toată lumea va fi adormit și să cerceteze în tihnă obiectul alb zărit în treacăt printre ruinele din Ada-Kaleh. Dar pentru asta mai trebuia să aștepte, ca să fie sigură că nu rămăsese nimeni treaz. Presimțea, din privirile confuze ale lui Miriam, că aceasta va veni să-i lămurească strania ei dispariție, dar presimțirea se dovedi falsă. La trei ore după miezul nopții, sătulă să stea după o prietenă care nu voia să se arate, ieși discret în curte fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Se lămuri repede din ce cauză nu o căutase Miriam: între curtea casei și grădina din spatele acesteia se întindea un gard de sârmă, plin acum, vara, cu trandafiri cățărători. O bancă fusese așezată între trandafiri, iar pe bancă Miriam și Ducu se sărutau cu foc. „Iată ceva ce-i va ține ocupați până dimineața”, constată Nelly. „Foarte bine, așa nimeni nu are grija mea”. În tăcere deplină, sări gardul dinspre stradă și o porni furișându-se prin satul adormit. În apropierea cafenelei „La turcu”, unde linia țărmului cobora lin

în apă, privi atentă în jur. Satul era pustiu, nu se zărea nici țipenie de om sau altă vietate. Nelly se dezbrăcă, își făcu hainele ghem și se scufundă în undele negre. Înainte de a lăsa apa să-i acopere capul, mai ascultă odată cu atenție zgomotele nopții. Dacă bâzâitul îndepărtat, abia sesizabil, care se suprapunea peste clipocitul apei, era al motorului de la barca Ionașilor, atunci aceștia trebuiau să se afle la mare distanță, probabil în zona Ponicovei. „S-au reapucat de contrabandă", constată Nelly. „E mai bine așa, măcar nu mă mai urmăresc pe mine".

Înotă spre aval, trecând pe lângă orașul Orșova și ieșind în golful larg din fața acestuia, mereu acoperită de apă și ascunsă de întuneric. Tăie golful de-a lungul, străbătând cei trei kilometri care despărțiseră cândva orașul de insula Ada-Kaleh. Ajunsă deasupra „lumii pierdute", se scufundă mai adânc, până în albia fluviului și începu să străbată meticulos fostele ulițe transformate în grămezi de moloz în urma dinamitării caselor. Acum totul mergea mai repede decât la prima vizită: măcar știa ce și unde să caute. Regăsi zidul pe care pumnul ei hotărât îl prăbușise și – incastrat în zid – obiectul care îi atrăsese atenția.

Acesta era, fără îndoială, o casetă frumos șlefuită dintr-un material dur și deschis la culoare, marmură, alabastru sau fildeș. Nelly optă pentru alabastru, gândindu-se că materialele organice se degradează mai ușor în apă. Mâna ei simți un capac neted și lucios și niște pereți laterali acoperiți cu sculpturi. Extrase caseta din locașul ei tainic și încercă să o deschidă. Asta se dovedi floare la ureche – existase cândva un fel de zăvor metalic, dar pe care rugina îl transformase demult în praf și pulbere. Cum caseta nu opunea rezistență, îi săltă capacul și-și introduse mâna în spațiul dinăuntru, descoperind, cu un gest surprins, o placă de sticlă. „Cine a pus-o acolo a știut că

insula va fi scufundată și a ales un material care poate rezista multe secole sub apă", gândi Nelly. „Foarte interesant! Asta înseamnă că nu e vorba de un artefact vechi, ci de ceva datând de vreo cinzeci de ani". Propria-i mână îi contrazicea însă raționamentul – pereții casetei erau migălos prelucrați, o lucrătură pe care nimeni nu o mai practica în secolul XX. Incapabilă să interpreteze ciudățeniile obiectului, se hotărî să-l aducă la suprafață și să-l studieze pe îndelete la lumina zilei, după ce va fi curățat mâlul și molozul. Asta nu era greu de făcut, cutia rectangulară avea dimensiunile unei coli obișnuite de hârtie îndoite în două și era înaltă de un lat de palmă. Scriitoarea strânse cu grijă caseta la piept și înotă lin înapoi spre Eșelnița.

Ar fi vrut să se apuce de lucru în toiul nopții, dar intuiția îi spunea că n-ar fi fost prudent. Printre jaluzelele de la fereastră oricine ar fi putut zări o rază de lumină și asta era suficient să stârnească obișnuita curiozitate omenească. În mod normal turiștii veniți să se relaxeze dorm noaptea, iar ea nu avea de gând să dea explicații nimănui. Se duse așadar în baie, fără să aprindă vreun bec și lăsă caseta pe podeaua din gresie, după care se pregăti să doarmă ca orice om. Dincolo de perete se auzea respirația liniștită a lui Miriam, semn că și aceasta dormea adânc. „Voi vedea dimineața ce și cum", își promise Nelly.

Se trezi devreme, înaintea tuturor și se repezi în baie. De-acum soarele stătea să răsară și o lumină aprinsă n-ar fi fost vizibilă de la distanță.. Avea vreme – când ești vampir și nu ai nevoi omenești dimineața pare lungă – fără mic dejun, fără mers la toaletă și fără clipele mahmure când oamenii încă mai plutesc în lumea somnului. Machiajul în schimb îi lua considerabil de mult timp. Ca și în ziua precedentă, folosi farduri rezistente la apă, cu gândul la culoarul inferior, parțial inundat, al Ponicovei. Când fu mulțumită

de propria înfățișare – obrajii îi căpătaseră bujori roz-pal, buzele îi deveniseră trandafirii – găsi o perie și se apucă să frece cu ea caseta recuperată din lumea pierdută.

Nu se înșelase - ținea în mâini o superbă cutie din alabastru, cu pereții împodobiți cu siluete miniaturale. Sculpturile mici erau perfect proporționate și fiecare chip era diferit de celelalte. Pe o suprafață de câțiva centimetri pătrați fuseseră înghesuite vreo treizeci de personaje și o întreagă poveste. Pe una din laturi se vedea o femeie, în haine medievale, amestecând ceva într-un alambic care fusese pus pe foc și care fumega. În jurul ei se găseau câțiva oameni care păreau să privească atent munca femeii. A doua scenă reprezenta o stradă îngustă, cu case înalte având bârne pe fațadă – stilul acela vechi de clădiri care place pictorilor. Pe strada aceasta un grup de oameni duceau undeva – nu se știa unde – femeia din panoul dinainte, strâns legată. Al treilea panou înfățișa o sală de judecată. Femeia se găsea într-o cușcă cu gratii solide și judecătorii, în robe lungi, o priveau cu furie.În fine, ultima scenă era cea a unei piețe publice, pline de gură-cască, unde femeia era arsă pe rug. „Oameni idioți”, murmură Nelly.

Deschise caseta, acum strălucitor de curată și scoase dinăuntru o placă de sticlă nu mai mare de o carte poștală. Pe sticlă se găsea o pictură, nu un vitraliu, ci o pictură realistă și precisă ca o fotografie a unei tinere frumoase, cu ochii mari și buzele întredeschise într-un zâmbet. Inutil de spus că pictorul o reprezentase cu fața albă, părul negru și ochii verzi.

„E al treilea portret al Selinei” își spuse scriitoarea. „Oare chipul ei mă va bântui mereu?” Ca și celelalte două tablouri, cel de la castelul Veterani și cel din mănăstire, acest portret era o micuță capodoperă. Seline părea vie și privirea ei adâncă se înfigea în ochii privitorului, căruia avea să-i transmită parcă un mesaj tainic.

Mâna lui Nelly mângâia cu gesturi mecanice miniatura, când simți o asprime ciudată pe placa netedă de sticlă. Ochii vampirilor sunt extraordinari și ea nu avu nici o problemă să descifreze un mesaj zgâriat probabil cu un inel cu briliant pe fața sticlei. Textul era în latină, dar scriitoarea cunoștea bine această limbă. „Cândva, colțul nostru de paradis va fi înghițit de ape. Mi s-a arătat asta și visele nu mint. Dar comoara e bine pusă deoparte pentru tine – nu trebuie decât să-ți cauți strămoșii: acolo unde suntem noi, acolo îți vei găsi norocul”. Urmau semnăturile – Seline și Ali Miskin și anul, trecut atât după sistemul de datare creștin – 1815, cât și după cel arab. Nelly își copie textul pe un bloc de notițe, apoi ascunse bine caseta într-una din valize, frământându-se cum să facă astfel ca Miriam să găsească obiectul, dar să nu pună întrebări indiscrete despre proveniența lui.

Între timp Ducu se trezise și acum umbla prin curte, strigându-le fetelor să se grăbească dacă mai vor să vadă peșterile în aceeași dimineață.

Cap.14 Peștera Ponicova

Barcagiul își aștepta clienții în locul obișnuit, acolo unde apele Dunării pătrund în golful Mraconia. Ducu alesese o barcă mică dar rapidă. De îndată ce văzu polițistul însoțit de două tinere coborând pe scările care duceau la apă, omul își lipi barca de bordura de ciment și le ajută pe femei să ia loc în ambarcațiunea care se clătina. Cele două călătoare aveau un echilibru perfect și nu păreau temătoare. Își puseră peste tricouri vestele de salvare și se instalară comod pe scaune. Bruneta scoase la vedere un mic aparat de fotografiat, din cele automate, în timp ce blonda privea interesată în jur. Ultimul sări în barcă Ducu, dând dovadă de aceea dezinvoltură și simț al echilibrului specifice localnicilor. Barcagiul porni motorul și se îndreptă spre grota Veterani, care nu putea fi vizitată decât dinspre apă. Ancoră în dreptul unui mic ponton și călătorii urcară câteva trepte de lemn, până în locul unde începea o potecă scurtă, dar abruptă, care ducea la intrarea în peșteră. Barcagiul așteptă răbdător – grota își avea propriul ghid, care plimba turiștii câte un sfert de oră prin sala mare, aproape perfect plană, luminată de sus de o deschidere în stâncă. Peștera nu era frumoasă – lipseau formațiunile spectaculoase, în schimb dispunea de o fântână interioară și de un zid ca un paravan, ridicat de mâna omului, amintiri ale unor vremuri când trupe numeroase folosiseră grota ca adăpost. Poveștile cu bătălii între creștini și turci erau pe placul turiștilor, dar – cu tot cu povești – în peștera Veterani nu aveai ce face mai mult de o jumătate de oră, cu tot cu timpul necesar pozelor.

Ca toți ceilalți excursioniști, Ducu și fetele se înapoiară la barcă, iar aceasta porni în amonte pe Dunăre, către cealaltă peșteră, mai mare și mai frumoasă, Ponicova. Dar aici drumurile li se

despărțiră: barcagiul își depuse clienții pe o limbă de pământ uscat, întorcându-se în golful Mraconia, iar Ducu și cele două tinere porniră să exploreze peștera. De obicei turiștii nu erau lăsați să intre singuri, barcagiii având și rol de ghizi și conducând prin Ponicova numai oameni antrenați și echipați corespunzător. Dar cum Ducu era localnic, cunoștea bine peștera. În plus, cărase după sine bețe de schi, lanterne frontale și espadrile adaptate mersului prin apă. Miriam, o înotătoare excelentă, avea o condiție fizică de invidiat. Ducu își făcea griji din cauza lui Nelly, care părea mult mai fragilă și ușor neîndemânatică, dar excentrica scriitoare își stinse lanterna spunând că lumina o enervează și înainta prin beznă cu ochi de bufniță, părând capabilă să vadă în cel mai deplin întuneric.

-Sunt o creatură a nopții, răspunse ea râzând temerilor lui Ducu. Întunericul îmi prieste, mă face să mă simt în elementul meu.

„Și îmi dă putere”, completase Nelly în gând, „dar asta nu trebuie să știți voi, oamenii”.

În scurt timp îi deveni limpede că va fi nevoită să-i vrăjească pe oameni ca să uite unele lucruri. Oricât de mult ar fi încercat să pară o neîndemânatică, ceilalți nu puteau să nu observe modul ireal în care se lăsa înghițită de întuneric , parcă făcând parte din el. Apărea fulgerător de nicăieri ca în clipa următoare să nu mai fie de găsit, zbura literalmente peste orice obstacol întâlnit pe podeaua peșterii, se cățăra cu o abilitate uluitoare pe coloanele de calcar și făcea toate astea fără cea mai mică urmă de zgomot. Doar mișcarea aerului, de obicei imobil într-o peșteră, le dădea de știre celorlalți doi că Nelly trecuse pe acolo.

-Trebuie să te înrudești într-un fel cu liliecii, încercase Miriam o glumă. Aș pune pariu că ești în stare să atârni de tavan cu capul în jos.

-Mda, s-ar putea să-l pierzi, replicase scriitoarea. Deși recunosc că liliecii-vampir din

America de Sud m-au pasionat întotdeauna. Noroc că la noi nu există.

-Lilieci? Ba da, e plin de ei mai încolo, o contrazise Ducu. Sau te referi la vampiri?

Cuvântul pluti în beznă și tăcere preț de câteva secunde. Era ciudat cum stârnea el ecourile grotei și cum ceea ce afară, la soare, părea o poveste de adormit copii aici devenea înfricoșător și nespus de real. Ducu și Miriam o priviră pe Nelly cu atenție – o privire plină de speranță. Se așteptau ca ea să spună „nu, vampirii nu există”, dar blonda zâmbi strâmb și murmură:

-Hai, terminați cu prostiile. Și uitați-vă pe unde călcați, nu la mine.

La lumina strălucitoare și albă a lanternelor frontale, chipul ei frumos părea alcătuit din unghiuri dure. Drăgălășenia sporită de volănașe, dantele și fundițe lăsase loc unor trăsături mai degrabă aspre, frumoase și ele dar glaciale. Pielea i se reliefa ireal de albă pe fondul întunecat al grotei, părând să emane o ușoară strălucire sidefie.

-Ei, hai, nu vă mai zgâiți la mine! Mai e mult de mers pe aici și trebuie să fim atenți!

„Miriam și-a dat seama ce sunt”, gândi Nelly. „Sper să n-o șocheze asta prea tare, dar odată ce ai intrat în lumea magică, e bine să-i cunoști pe toți ciudații care fac parte din ea”.

Urmarea discuției despre vampiri și lilieci îi era însă pe plac: Ducu se convinse în fine că scriitoarea se putea descurca singură și că nu avea rost să-i urmărească fiecare pas în întuneric. Acum părea preocupat doar de siguranța lui Miriam, asupra căreia își revărsa întreaga dorință de a ocroti. „Oameni, deh! N-am de gând să i-o mănânc, dacă de asta se teme”.

Un timp înaintară în tăcere. Parcurgerea nivelului inferior, un traseu ușor printr-o structură uriașă, cu tavanul înalt amintind de nava centrală a unei catedrale gotice, se termina la ieșirea dinspre șosea a peșterii printr-un haos de bolovani mari,

greu de escaladat, peste care fuseseră puse două scărițe de lemn. Dar acolo Ducu schimbă direcția, urcând lateral pe un perete, printr-o succesiune de mici bazinete de calcar care formau o scară naturală.

-Nu ieșim?întrebă Miriam.

-Nu. Mai există un etaj deasupra, care e cu adevărat spectaculos. Veniți după mine, vă voi conduce. Nu urcă decât un singur drum, dar e greu de găsit în beznă.

Galeria „de sus" îi smulse lui Miriam exclamații de admirație. Uitase de frica de vampiri, acum nu se gândea decât la ceea ce i se părea „un palat de cleștar", după propriile ei cuvinte și fotografia într-una. Ducu se simțea evident mândru că putuse să-i ofere iubitei lui un spectacol pe care, după cum zicea ea, „nu-l voi uita niciodată".

-E sublim! E magnific! se extazia Miriam la vederea formațiunilor care împodobeau pereții.

Și avea dreptate: această parte a Ponicovei e plină cu coloane, perdele delicate de piatră, stalactite și stalagmite, într-un cuvânt tot arsenalul de minuni care face deliciul speologilor.

Zăboviră îndelung în fața frumuseților subterane, până când într-un târziu, mergând încet și privind de nenumărate ori în jur, ajunseră la finalul galeriei și se întoarseră la ieșirea dinspre șosea. Nu știau câtă vreme petrecuseră în adânc, dar într-o peșteră timpul pare suspendat.

-Ieșim deja? se plânse Miriam când zări lumina și haosul de bolovani.

-Ai vrea să mai stai, dragostea mea? S-a făcut ora prânzului. Nu ți-e foame?

Nu-i era nici foame, nici sete și uitase de sandviciul pe care și-l pusese în rucsac.

-Păi, dacă vreți putem să vedem unde duce scara aia, zise Nelly cu naivitate, arătând către tavanul galeriei.

-O scară? Unde vezi tu o scară?

Într-adevăr, ceea ce părea o scăriță extrem de șubredă se întrezărea cu greu în întuneric, sprijinită de niște bolovani. Nu era simplu deloc să te cațeri pe acolo și scara nu avea aerul unui lucru trainic, solid și bine ancorat.

-Sătenii din Dubova zic că mai e o galerie, dar nu e nici pe departe așa de frumoasă ca asta. E plină de lilieci și de excrementele lor lunecoase, spuse Ducu.

-Să mergem s-o explorăm, propuse Miriam.

-Da, dar întâi odihnă și mâncare! ordonă Nelly. Ca de obicei, căzură de acord că sfatul ei era bun.

Miriam scoase din rucsac feliile de pâine cu șuncă pregătite dinainte și-i întinse un pachet lui Ducu. Pe blondă nu avea rost s-o întrebe dacă vrea să mănânce sau nu – de cum venise în Eșelnița. Nelly declarase că nu consumă decât fructe crude, spre exasperarea gazdei. Mama lui Ducu adora să gătească iar fata asta ciudată refuza cele mai grozave bucate, mulțumindu-se să cumpere uneori mere din piață. Dacă le mânca sau nu, nimeni n-ar fi putut spune, pentru că nimeni n-a văzut-o niciodată mestecând ceva. Dinții ei frumoși , impecabil de albi, păreau un simplu obiect de decor. Acum se trase în întuneric și căută ceva în propriul rucsac. Poate că ronțăia un măr sau poate nu – în orice caz apăru peste cinci minute, declarându-se sătulă și gata să exploreze galeria „de la etajul al doilea”, cum zicea ea. Gândul că poate „depozitul” Ionașilor era plin de marfă îi dădea aripi – era cazul ca Ducu să descopere afacerea murdară a contrabandiștilor care îl urmăriseră cu nerușinare pe „fratele” Ulrich.

Ducu urcă primul scara instabilă, apoi îi întinse o mână lui Miriam, Nelly încheia șirul, nepăsătoare ca de obicei la dificultățile urcușului.

-Ei, asta e, spuse tânărul după ce se văzură cu toții în galeria „de sus”. V-am zis, nu e nimic spectaculos aici.

-Poate că nu, dar n-am mai fost niciodată în locul acesta și îmi place grozav să explorez, declară Miriam.

O porniră tustrei pe coridorul central, la baza căruia mici alveole înaintau în inima muntelui. Cele mai multe deschideri se înfundau după mai puțin de un metru, dar Nelly găsi una în care reuși să intre cu totul, e drept că strecurându-se aplecată și apoi lunecând pe burtă.

-Când faci speologie curățenia nu trebuie să-ți fie una din priorități, constată ea. M-am mânjit cu calcar moale, dacă nu cumva o fi fost și niscaiva excremente de liliac la mijloc.

-Naiba te-a pus să te bagi, replică sec Ducu.

-Da, dar aici e ceva interesant!

-Vin și eu să văd, făcu Miriam lăsându-se în patru labe. Incomodă intrarea, dar nu cred că e momentul să devin mofturoasă tocmai acum.

După câteva momente de tăcere, vocea fetei se auzi din nou:

-Cine a fost atât de idiot încât să rostogolească prin intrarea asta îngustă colaci de salvare? E plin de colaci aici! Zău dacă înțeleg ce rost au într-un loc ca acesta!

Ducu oftă din greu. Era evident că, dacă Miriam avea chef să exploreze, el va trebui să se târască pe jos, fie că voia, fie că nu. Se lăsă în genunchi și privi prin deschiderea de la baza peretelui peșterii, iar ceea ce văzu îl făcu să scoată un fluierat de mirare. Fetele nu aveau halucinații, o încăpere mică fusese literalmente ticsită cu colaci de salvare din cei vânduți turiștilor la piscinele din zonă.

-Miriam, Nelly, ieșiți de acolo! În trei am fi prea înghesuiți și dacă e ce cred eu, asta mă privește direct, din punct de vedere profesional.

-Și ce crezi? întrebă scriitoarea curioasă.

-Contrabandă, răspunse tânărul cu un singur cuvânt.

-Bine, ieșim. De acum e treaba poliției , dacă e cum zici. Dar te sfătuiesc să nu mai fluieri, orice ai găsi acolo, pentru că am auzit pași venind încoace.

Deschiderea sălii era mică, dar fetele nu aveau silueta masivă a Ionașilor, așa încât ajunseră repede înapoi în coridorul principal. Ducu se strecură în locul lor cu agilitatea unui șarpe. Cele două tinere stăteau pe burtă, una lângă cealaltă și priveau curioase. Ducu își scosese nelipsitul briceag și tăie un colac, care părea neobișnuit de greu. Din el căzură câteva plicuri de plastic, închise la culoare.

Acum nu mai rămăsese nimic din băiatul îndrăgostit și romantic. Radu Stroescu proceda metodic, ca un adevărat polițist de frontieră aflat în misiune, chiar dacă era de fapt în concediu. Făcu o mică incizie într-unul din plicuri, iar prin deschizătură curse un praf alb. Îl pipăi prudent, îl mirosi, după care ieși fulgerător din mica încăpere.

-Sunt droguri! Trebuie să chem echipa cu câinii specializați de la hidrocentrală, ei vor da de urma celui care a pus asta aici, oricine ar fi.

-Ia-o încetișor, deocamdată suntem prinși în cursă. Pașii tocmai urcă pe scară încoace.

De astă dată nu numai auzul fin al lui Nelly înregistră zgomotul de pași, dar îl auziră și Ducu și Miriam. Scriitoarea îi trase după sine până în alveola de piatră care îi slujise de adăpost în urmă cu ceva vreme, când îi surprinsese pe Ionași în peșteră. Trei persoane încăpeau cu greu acolo unde una se pitise în siguranţă, dar sperau ca întunericul să-i ascundă de eventualii ochi curioşi. Îşi stinseră lanternele frontale şi aşteptară în bezna densă.

-Poate sunt doar turişti ca noi, şopti Miriam.

-Nu cred, răspunse Nelly imperceptibil.

Acum îi puteau vedea – erau doi şi lumina frontalelor lor ar fi orbit pe oricine, aşa încât era greu să le desluşeşti chipurile. Dar discutau nestingheriţi între ei şi Ducu tresări.

-Îi cunoşti? Nelly abia îşi mişcă buzele.

-Fraţii Ionaş din Eşelniţa, îi suflă tânărul în ureche.

Îi priviră aplecându-se şi pregătindu-se să intre în săliţa din care ei tocmai ieşiseră.

-Frate-miu, ce-i cu urmele astea de noroi? A mai fost cineva pe aici? Ba uite şi o urmă de palmă şi pot să jur că era a unei femei.

După asta nu mai auziră nimic. Ionaşii dădură la iveală nişte lanterne puternice, ale căror spoturi măturară pereţii peşterii. Cei trei se făcură mici şi lumina trecu peste locul în care se pitiseră, fără să-i dea de gol. Oarecum liniștiți, frații dispărură prin deschiderea de la baza peretelui, iar dinspre ei nu se mai auzi nici un cuvânt ci doar icnetele lui Gabriel. Acesta, fiind mai gras, trecea mai greu prin poarta îngustă, în timp ce Gelu își tot ducea un deget la buze, cerându-i să facă liniște.

-Și acum? întrebă încet Miriam, tremurând ușor. Ce facem? Am putea ieși până nu ne văd.

-Ne-ar auzi, șopti Nelly. Unul singur are mai multe șanse să plece decât trei.

Ducu mârâi surd:

-Nu o părăsesc, orice ar fi. Deși…

-Deși ar trebui să pleci și să aduci ajutoare, murmură scriitoarea. Poliția ascultă de tine, nu de mine…

-Dar Miriam…

-Rămân eu cu ea și nu ne mișcăm de aici. Te poți deplasa fără zgomot?

-Încerc. Țineți-mi pumnii!

O porni prin întunericul dens mergând aplecat și cercetând terenul cu mâinile ca să nu se împiedice. Odată ce ieși din raza vizuală a Ionașilor, își aprinse lanterna și înaintă mai cu spor. Frații erau ocupați cu tăiatul colacilor și număratul pliculețelor cu „marfă” și nu acordară atenție unui fâșâit la fel de slab ca cel produs de aripile unui liliac. „Pentru un om, se descurcă mai mult decât onorabil”, gândi Nelly.

Ducu ajunse deja în galeria mijlocie, cea ale cărei fromațiuni stârniseră entuziasmul lui Miriam. De acolo drumul ducea în jos, spre ieșire și el îl parcurse alergând, conștient că se îndepărtase suficient de mult de Ionași ca aceștia să nu-l audă. Cu inima bubuindu-i în piept, se cățără peste haosul de bolovani de la gura peșterii, urcă cele două scări de lemn proptite pe pietre, trecu pe sub un portal și ajunse în albia pârâului Ponicova. Aici o mână de gospodar aruncase câțiva bolovani în apă, astfel că pârâul se putea traversa sărind din piatră în piatră, fără riscul unei băi nedorite.

Intrarea în peșteră era mascată de o vegetație bogată de tufișuri – Ducu scurtă meandrele potecii trecând de-a dreptul prin tufe și umplându-se de zgârieturi de la spinii măceșilor, dar ce conta? Alergând într-una, ajunse în apropierea șoselei unde zări, abandonată în câmp, camioneta Ionașilor.

Aici – o știa cu siguranță – telefoanele mobile, care-și pierdeau semnalul în peșteră, funcționau din nou. Își scoase din buzunarul hanoracului telefonul de serviciu, pe care nu-l abandona nici în concediu și formă numărul postului de grăniceri de la hidrocentrală.

-Sunt Radu Stroescu și am o urgență, spuse precipitat când interlocutorul se pregătea să vorbească. Contrabandă de droguri în peștera Ponicova, posibil flagrant. Am nevoie cât mai repede de o patrulă cu câini.

-Trimit echipa într-un sfert de oră, dar așteaptă și tu în șosea. Nimeni nu se descurcă în peștera aia dacă nu-i localnic și nu vreau ca băieții să stea și să caute până la sfântu-așteaptă.

Ducu își mușcă buzele. Un sfert de oră până va ajunge echipa, plus încă cel puțin odată pe atât până vor da de ascunzătoarea Ionașilor de la al treilea nivel al peșterii, asta însemna o jumătate de oră în care două femei lipsite de apărare vor sta și vor aștepta, temându-se până și să respire. Dar ce

putea face? Ar fi preferat să se întoarcă la Miriam și Nelly, însă trebui să admită în sinea lui că cererea de a rămâne în șosea și de a conduce echipa era rezonabilă. Mulțumi și închise, apoi se puse pe numărat minutele și – ca toți oamenii nerăbdători – avea impresia că ceasul i s-a oprit.

Miriam și Nelly stăteau în beznă, fără să facă vreo mișcare sau vreun zgomot. Vorbeau arareori, numai în șoaptă. Dacă până atunci efortul mersului prin galeriile întunecate, pe teren accidentat, o încălzise, acum Miriam începu să tremure tot mai violent.

-Ți-e frig? șușoti Nelly.

-Da.

-E firesc. Îndepărtează-te de mine și-ți va fi mai cald.

Asta era ușor de zis, dar greu de făcut. Stăteau amândouă într-o poziție teribil de incomodă, pe jumătate chircite într-o adâncitură a peretelui, într-un loc în care podeaua peșterii se înclina periculos. Miriam întinse un picior, încercând să se dezmorțească atât cât să poată umbla decent fără zgomot și atunci se petrecu catastrofa. O piatră dizlocată cu vârful bocancului se rostogoli, antrenând o avalanșă de pietre. Acestea bubuiră ca o cireadă de bivoli până când își găsiră un nou punct de echilibru, cu câțiva metri mai încolo pe podeaua galeriei.

-Ai auzit asta? întrebă Gabriel.

Dar nu primi nici un răspuns. Gelu se și repezise prin trecerea îngustă. Când ajunse în coridorul principal, în afara frontalei mai aprinse o altă lanternă cu care începu să măture pereții meticulos, bucată cu bucată. Spotul de lumină făcu să apară din beznă fața speriată a unei femei tinere, care privea cu spaimă în ochi în jur.

-Ce avem aici? O căprioară hăituită de vânător?

Gabi, care apăru și el în urma fratelui mai mare, încerca să fie galant dar nu reuși decât să

devină antipatic. Miriam se strâmbă la el, o reacție lipsită de logică și provocată în mare parte de lumina care o orbea.

-Asta e prietena lui Ducu Stroescu, observă Gelu. Domnișoară, de ce umbli fără lanternă în peșteră? Și unde ți-e iubitul?

-Lanterna mi-a scăpat, îngăimă fata. Iar Ducu nu e cu mine.

-Asta văd și eu. Dar te-am întrebat unde e, nu unde nu-i.

-N… nu știu unde e. Am venit singură.

-Să te creadă cine-o vrea. În mod sigur e pe aici și umblă după noi.

-Nu e cu mine, repetă Miriam încercând să pară convingătoare. Am descoperit singură intrarea în peșteră și am intrat, fără să știu cât poate fi de lungă.

Fără menajamente, fratele mai mic veni lângă ea și o lipi de peretele galeriei.

-Minte, Gelule, minte de îngheață apele. Hai să-l căutăm, nu poate fi departe. Odată ce fata ne-a văzut, trebuie să-i reducem la tăcere pe amândoi. Ce zici, frumoaso, te aruncăm în Dunăre cu un pietroi legat de picioare, pe tine și pe Ducu al tău?

-Dar nu e aici! țipă Miriam.

-Iartă-l pe fratele meu, e prost. Gabi, vezi tu, Ducu e un tip isteț, nu ca noi. Își aduce porumbița într-un loc sălbatic ca ăsta, o seduce și o abandonează. Iar noi, ca doi măgari, de douăzeci de ani stăm cu urâtele noastre de neveste și nu ne-a dat prin cap să le plimbăm prin peșteră. Mare bădăran acest Ducu, dacă s-a purtat așa cu o bunăciune ca tine, fetițo. Noroc că am venit noi acum. Norocul nostru, că al tău nu va fi în nici un caz.

Miriam începu să răcnească „ajutoooor” din adâncul plămânilor. Trebuia să-i împiedice cumva pe cei doi să pornească o căutare prin galerie, ca să n-o găsească pe Nelly. Tânăra arunca din când în când priviri piezișe în beznă, sperând să detecteze

o mișcare, dar blonda părea că se evaporase. Aceste priviri nu scăpară fraților, întărindu-le convingerea că Ducu se afla prin preajmă.

-Știu eu cum să-l fac să apară, îi scăpără mintea lui Gabi. Ne distrăm un pic cu prietena lui și el va veni încoace ca să o scape. Nu e un plan bun?

Gelu își privi fratele cu un soi de admirație.

-Mă, n-am băgat de seamă până acum că ai avea ceva în cap. Dar uite că omul se mai înșeală. Frăgezește-o un pic, fă-o să țipe, poate netotul ăla va auzi și va zbura până la noi. După ce te saturi de ea, lasă-mi-o mie!

Gluma degenerase. Miriam hotărî să-și scape pielea prin fugă, cerându-și iertare în gând de la Nelly, pe care i se părea că o abandonează. Răsuci brusc brațul lui Gabi, care o ținea pe loc, făcându-l să urle, apoi se puse pe alergat, ajutată de faptul că cei doi își țineau lanternele aprinse și galeria peșterii era oarecum luminată. Dar Gelu era un alergător la fel de bun ca ea și avantajul surselor de lumină pe care le avea asupra lui cântăreau greu. Miriam nu apucă să treacă de jumătatea galeriei, când Gelu o ajunse din urmă. Gabriel gâfâia în spatele lui, fugind dizgrațios, cu un mers ca de hipopotam.

-Mi-a sucit mâna, se văită el. Credeam că mi-o rupe! Nu mai pierde timpul cu ea, e o afurisită mică. Dacă Ducu ar fi fost pe-aici, sigur ar fi venit deja în ajutorul ei.

-Auzi ce zice frate-miu? De ce te-a părăsit iubițelul? N-ai fost destul de bună pentru el?

-Am venit singură, se încăpățână Miriam.

-Bine, bine, cunoaștem! Tot singură și ca din întâmplare ai ajuns până aici scumpete, nu? Ia să vedem de ce nu i-ai plăcut lui Ducu - știi, eu și Gabi nu suntem mofturoși , dacă înțelegi ce vreau să zic. Te dezbraci singură sau vrei să smulgem noi hainele de pe tine?

Cei doi se apropiaseră și stăteau unul în fața lui Miriam și unul în spatele ei, la un pas distanță, orbind-o cu lanternele. Panica puse stăpânire pe ea – era singură în fundul pământului cu două namile care în mod evident aveau de gând s-o violeze, Radu Stroescu va veni doar el știa când iar Nelly se evaporase. „Dacă e deșteaptă, s-a strecurat afară din galerie la adăpostul întunericului și și-a scăpat pielea. N-o pot învinui pentru asta”. Într-o fracțiune de secundă, Miriam se decise. Nu avea sens să aștepte îndurare de la cei doi frați, îi spuseseră clar că vor s-o arunce în Dunăre cu un pietroi agățat de picioare. Nu putea spera la ajutor din partea nimănui, deci îi rămânea un singur lucru de făcut: să-și vândă cât mai scump pielea. Se întoarse iute și-și proiectă piciorul în abdomenul lui Gabi care, luat prin surprindere, se chirci de durere, apoi se pregăti să-l înfrunte cu mâinile goale pe Gelu, care avea un cuțit. Întinse degetele ambelor mâini căutându-i ochii și atunci se petrecu ciudățenia: din vârfurile degetelor începură să-i țâșnească fulgere albastre, orbitoare, la început timide apoi din ce în ce mai putenice. Gelu se dădu câțiva pași în spate, în timp ce Gabriel renunță să încerce să se mai ridice din locul în care îl proiectase piciorul ei hotărât și murmură speriat:

-Dumnezeule, ce-i asta?

Dar „asta”, orice ar fi fost, nu-i putea veni de hac unui om curajos cum era Gelu Ionaș. Se dădu în spate, își luă avânt și se pregăti să sară asupra fetei, decis să o zdrobească de podeaua peșterii. Miriam prinse mișcarea cu colțul ochiului, îi mai arse un picior în stomac lui Gabi ca să se asigure că acesta nu se va ridica prea curând și se răsuci spre Gelu.

-Oprește-te unde ești, tună ea și un vârtej de fulgere și flăcări îi țâșni din degetele ambelor mâini. Rămâi stană de piatră!

Corpul lui Gelu căzu la pământ cu un bufnet surd, iar el începu să urle.

-Scoală, frate, scânci Gabi.

-Nu pot, fir-aș al dracului. Nu știu ce mi-a făcut cățeaua asta, dar nu mă pot mișca. Parcă mi-a paralizat toți mușchii! Îmi simt fiecare bucățică din corp explodând de durere și totuși nu-mi pot coordona mișcările. Parcă am corpul altcuiva, care nu ascultă de mine.

-Interesantă scenă! Tu nu-l scăpa din ochi pe ăla împietritul, de grăsan mă ocup eu.

Vocea era a unei femei – un ciripit cristalin de mezzosoprană și venea din spatele lui Gabi. Miriam tresări fericită recunoscând glasul: Nelly reapăruse de nu se știe unde, materializându-se din neant după cum îi era obiceiul.

-Credeam că ai fugit!

-Eu? Scriitoarea făcu ochii mari. Să te las aici, cu neghiobii ăștia doi? Nu, am fost tot timpul în zonă, ascunsă în întuneric. Nu puteam să ratez spectacolul.

-Era să mă coste viața, protestă Miriam. Ai fi putut interveni mai devreme.

-Ceee? Nici prin gând nu mi-a trecut una ca asta! Puterile tale se activează numai dacă treci prin stări-limită și e momentul să devii conștientă de ceea ce știi să faci.

-Dar nu știu să fac nimic! Nu-mi explic cum de s-au întâmplat toate astea!

-Ei, nu fii modestă! Împietrirea lui Gelu mi s-a părut extrem de reușită.

-E chiar… e chiar stană de piată, cum am zis?

-E ca și cum ar fi. Nu mișcă, nu-ți poate face nici un rău, atât că simte, ceea ce e bine din punctul tău de vedere. Acum e momentul să te sui cu bocancii pe degetele lui, dacă îți face plăcere.

-Nu sunt sadică, replică Miriam. Mă apăram doar.

-Păcat, nu ai idee ce pierzi.

Gabi dădu să se ridice. Văzuse și auzise destul, avea de-a face cu o ciudățenie care arunca fulgere și cu o altă femeie care se pretindea sadică.

Orice om cu mintea întreagă ar fi încercat să fugă de acolo, iar Gelu… ei bine, Gelu susținuse mereu că el e fratele mai deștept. Oamenii deștepți se descurcă singuri, nu-i așa? Hotărî să-l abandoneze în mâinile celor două harpii și să-și vadă de treaba lui – dar evident nu-i ceruse părerea blondei, care nu voia să-l lase să scape, acum că tocmai găsise un șoricel pentru ghearele ei de pisică.

-Grasule, tu nu pleci de aici, ne-am înțeles? De mine nu se trece cu una, cu două.

Cu o forță pe care nimeni n-ar fi bănuit-o în trupul ei subțire, Nelly îl ridică și-l puse pe picioare pe Gabriel, care era cu un cap mai înalt decât ea și cântărea de cel puțin două ori mai mult. Apoi începu să-l miroase, mai ales în zona gâtului.

-Pfui, puți a transpirație! Dar îți aud sângele curgând, e cald și-mi face poftă.

Gabi fu scuturat de un frison. Pe lângă răsuflarea blondei, până și aerul rece din peșteră părea încins.

-Uite, nici n-am început cu tine și deja tremuri de plăcere. Nu-i așa că sunt bună? Nu asta voiai adineauri, o tipă bună?

Cum naiba să numești „tipă bună” o femeie ale cărei mâini sunt mai reci ca o bucată de metal uitată afară într-o noapte de iarnă, a cărei respirație pare un soi de crivăț și a cărei atingere e înțepătoare ca un mic șoc electric?

-Nelly, iartă-l! E totuși om!

Miriam intervenise cu un glas micuț. În unele momente purtarea propriei prietene o speria și pe ea, iar acum era un asemenea moment. La lumina lanternelor, ochii liliachii ai blondei aveau o ciudată lucire stacojie, care-i dădea frumoasei femei un aer drăcesc.

-Bineînțeles că e om, mi-am dat și eu seama de asta. dar tocmai faptul că e om îmi place. Până când tu și Ducu v-ați mâncat sandviciurile, eu am făcut de petrecanie unui liliac de pe tavan – prea puțin sânge, prea multă piele și blană! Știi, timp de

cinci sute de ani n-am avut idee că-mi pot scoate colții și ziua, nu numai după lăsarea întunericului. E drept că n-am încercat să fac asta niciodată într-o peșteră și-acum constat că se poate. Îmi pică la fix doi hamburgeri umblători și tu îmi spui să mă opresc? Nu fii nedreaptă!

Miriam își simți stomacul în gât. Încerca să nu-și imagineze cum e să bei sângele unui liliac blănos dar nu-și putea controla mintea. Nelly îi observă tulburarea și adăugă:

-Mii de ani oamenii au fost vânători. Și voi v-ați hrănit cu carne crudă înainte de a descoperi focul. Și voi ați ucis ca să supraviețuiți, ba chiar continuați să ucideți și-acum, deși vă pretindeți civilizați. Faptul că iei carnea de la magazin, frumos ambalată, nu îți spală sângele de pe mâini. Dar ipocrizia omenească e nemaipomenită: dacă nu tu, cu mâinile tale, ai înjunghiat animalul pe care-l mănânci, se cheamă că ești un suflet bun și milostiv. Uită asta – în lumea noastră nu e loc pentru ipocrizie. Suntem nemăsurat de puternici și pentru a ține această lume în echilibru, prima condiție e acceptarea tuturor celorlalți, cu bunele și relele lor. Iar tu te-ai născut să faci parte din lumea magică, nu din cea umană. Ești moștenitoarea Selinei și a lui Miskin-Baba, nu o fetișcană ignorantă de la țară. Ai înțeles?

Miriam dădu din cap că înțelesese. Încă îi era greu să vorbească, prin minte i se tot învârtea imaginea unei farfurii pe care zăcea un liliac hăcuit și valuri de greață nu-i dădeau pace. Încerca eroic să-și mascheze în fața Ionașilor spaima – bine măcar că, atât timp cât își debitase lunga tiradă, gândurile lui Nelly fuseseră abătute de la sângele uman și ochii ei reveniseră la frumosul liliachiu dintotdeauna.

-E-n ordine, nu te mai gândi la asta, zise blonda. Îl aud pe Ducu venind și aici trebuie să ștergem niște urme. Nu uita, oamenii nu au voie să știe de noi decât dacă ne sunt rude de sânge și știu

să-și țină gura închisă. Pentru că magia mea e mai puternică noaptea decât ziua, tu vei fi cea care va șterge urmele și va altera memoria ăstora doi.

-Dar nu știu cum! Spune-mi ce să fac și voi face.

-Ca să le ștergi amintirile, hotărește ce vrei să pui în locul lor.

Miriam rămase pe gânduri câteva clipe.

-Cred că aș vrea ca toate astea să nu se fi petrecut. Ducu să ne găsească în ascunzătoarea noastră, iar ăștia doi să-și numere „marfa" în sălița lor mică.

-Bine și-așa, deși în felul acesta vei șterge din amintirea umflatului de Gabi bunătatea de picior în stomac pe care a primit-o de la tine. A fost o scenă superbă și individul merita să o țină minte. Dar deh, tu decizi. Îl vei scoate pe Gelu din starea în care l-ai adus – te duci la el, îl privești în ochi și-i ordoni să se miște. Dar înainte de asta le pui la amândoi un deget la rădăcina nasului, între ochi și vizualizezi amintirea pe care vrei să le-o sădești în cap. În felul acesta se vor duce frumușel la „marfa" lor și nu vor încerca să ne atace după ce le vei fi modificat memoria. Începe cu Gabi, proștii au un creier ca gelatina și îi poți face să creadă ce vrei tu, chiar și fără să-i vrăjești.

Miriam se duse docilă să execute instrucțiunile lui Nelly. Se îndoia sincer că va funcționa ceva din toată aiureala pe care i-o spusese blonda, dar, când trecu prin dreptul ei, Nelly își puse o mână rece pe obrazul fetei și murmură cu un glas blând:

-Nu încerca să judeci și nu te îndoi, magia ascultă numai de emoții. Dacă trebuie totuși să te gândești la ceva, gândește-te la clipele petrecute astă-noapte cu Ducu pe banca dintre trandafiri. Și mai ales nu te teme că vei da greș - sângele prețios al unor vechi vrăjitori curge prin venele tale, iar glasul sângelui nu minte niciodată.

Tânăra simți că obrajii îi iau foc numai amintindu-și de clipele petrecute în brațele lui Ducu. Dar Nelly îi făcu șmecherește cu ochiul, îi zâmbi încurajator și Miriam se destinse. Dintr-o dată, femeia cu ochi roșii și trăsături înghețate era din nou prietena ei gata s-o ajute la nevoie, nu un vampir capabil să sfâșie lilieci agățați de tavanul unei peșteri, la douăzeci de metri înălțime.

Cap.15 Înapoi la Sasca

Câinii dresați ezitaseră să intre în hăul negru căscat sub pământ, dar când își văzură stăpânii coborând fără teamă scările care duceau în peștera Ponicova, prinseră curaj și îi urmară docili. Pentru niște câini-lup antrenați, restul se dovedi ușor: deplasarea la lumina lanternelor pe solul accidentat al coridoarelor Ponicovei, târâșul în spațiile înguste, până și urcatul scării șubrede care ducea la al treilea nivel. Dar de îndată ce ajunseră acolo, o neliniște surdă puse stăpânire pe ei. Mârâiau într-una, arătându-și colții și smucind de lesă.

-Câinii simt ceva, spuse unul din polițiști. Fac asta când dau de miros de droguri, altfel sunt atât de cuminți că nici nu le simți prezența. Jos, Rex, jos! Fii cuminte! Și tu, Hanibal!

Ducu zâmbi auzind că pe unul din câinii-lup ai poliției îl botezaseră Hanibal. Era, după părerea lui, un nume pretențios. El, când întâlnise ultima oară echipa antidrog, o mai văzuse pe Lady, cățeaua cu o privire inteligentă ca de om, care slujise ani buni la postul de vamă de la hidrocentrală. Dar între timp Lady ieșise la pensie și acum își rodea liniștită farfuria cu oase în curtea viceprimarului din Orșova, care iubea câinii nespus de mult și care o adoptase cu drag. Hanibal îi luase locul în echipă și – fiind tânăr, la primele lui misiuni – era neastâmpărat, curios și jucăuș. „Fii cuminte, Hanibal” devenise refrenul cel mai des auzit când patrula ieșea pe teren. Acum îl urmau, oameni și câini, pe Ducu, ghidul lor care părea extrem de familiarizat cu Ponicova. Înainta cu ușurință, cu viteză, de parcă ar fi mers pe o stradă asfaltată dintr-un oraș, la lumina soarelui și nu printr-o peșteră.

Ceea ce nu știau ceilalți era că graba ghidului avea două motivații: să-i prindă pe Ionași la locul

faptei, dar și să le găsească pe fete. Ducu strângea din dinți și lungea pasul, dar numai el știa ce era în inima lui. Se lupta cu o îngrijorare vecină cu panica la gândul că ceva rău ar fi putut să i se întâmple dragei lui Miriam în timpul cât el lipsise.

-Acolo, ordonă el scurt arătând spre o deschidere micuță la baza peretelui galeriei.

Dar nu era nevoie să o spună: câinii parcă înnebuniseră, lătrau asurzitor în liniștea peșterii și ecoul amplifica sunetul, făcând să pară că o haită întreagă se dezlănțuise și zeci de câini umpluseră grotele subterane.

-Ieșiți imediat, ceru Ducu. Sunteți arestați!

Nu se văzu nici o mișcare și nimeni nu ieși prin mica poartă de piatră.

-Poate au plecat deja, spuse unul din polițiști. dar în mod sigur acolo sunt sau au fost droguri, nasul lui Rex nu se înșeală niciodată.

-Ba eu cred că sunt încă în grotă. Dacă ar fi plecat, nu le-am fi văzut camioneta în drum.

-Așa e, dar e periculos să intri. Până să te târăști înăuntru, unul singur îți poate face de petrecanie. Te poate sugruma cu mâinile goale, la o adică. Ia măcar pistolul cu tine! Nu e nevoie să riști inutil.

De cum auzi glasul lui Ducu, Miriam ar fi vrut să iasă din adăpostul ei și să se repeadă la el. Nelly însă îi temperă elanul:

-Iubitul tău e în misiune acum și poate îl încurci. Rămâi aici, după ce Ionașii vor fi în mâinile poliției te poți arăta.

Fără convingere și oftând a regret, tânăra luă sfatul în serios. Era ciudat cum i se schimbase atitudinea față de Nelly în doar o jumătate de oră: trecuse de la prietenia necondiționată la o spaimă de moarte dar, odată ce aflase adevărul despre natura scriitoarei din gura acesteia, ajunsese să-i arate din nou prietenie și încredere. În fond, Nelly se declarase vegetariană (asta însemnând că se hrănea numai cu sânge de animale, nu de om), iar

sfaturile ei se dovediseră de fiecare dată demne de urmat. Acum Nelly și Miriam se rezemau de același bolovan, ascunse în întuneric deplin. Nelly simți corpul tinerei încordat ca un arc.

-Te temi pentru Ducu? În fond ai dreptate, prin deschiderea aia îngustă și joasă nu poate să treacă decât un singur om odată. Oricum ai lua-o, Ionașii sunt doi, Gelu bănuiesc că nu umblă degeaba cu cuțitul la el, iar Gabi o fi prost, dar are forță. Există metode de a-i scoate pe frați de acolo, dar cred că poliția nu le va folosi. Pe vremea mea s-ar fi făcut un foc strașnic la intrarea săliței și tipii ar fi fost afumați groaznic, sau ajungea să le azvârli o torță aprinsă în depozitul lor. Tot cauciucul ăla arde cu miros infernal, iar oamenii sunt atât de ușor de asfixiat!

-Dar nu e vorba să fie uciși, protestă Miriam în șoaptă. Trebuie să fie judecați pentru faptele lor.

-Eu nu înțeleg asemenea finețuri și pace bună! Vrei să întru acolo și să-i decapitez? Pentru colții mei ar fi o joacă.

-Da, dar după aceea n-ai mai putea să ieși niciodată la soare, doar mi-ai spus-o. Nu vreau să pățești așa ceva.

-Nici eu nu vreau, acceptă Nelly. Dar hai, folosește-ți mintea și vei găsi o soluție.

-Eu? Ce pot face eu aici?

-Încetează să te întrebi ce poți face. Știi de-acum că poți face multe. Întrebarea corectă e ce vrei să faci?

-Vreau să iasă ăia doi de acolo de bunăvoie. Crezi că…?

-Nu știu, încearcă. Tu ești vrăjitoarea!

Miriam își strânse degetele în jurul tâmplelor până când se albiră. Ochii îi erau închiși, dar evident se concentra.

-Ce vezi?

-Nimic, doar e beznă. Nici dacă aș deschide ochii n-aș vedea nimic din locul în care ne aflăm.

-Nu asta te-am întrebat, ci ce vezi în mintea ta.

-Pe Gabi și Gelu certându-se. Gelu ar vrea să opună rezistență, dar Gabi e speriat și crede că e mai bine să cedeze. Zice că vor fi prinși oricum.

-Bine, păstrează imaginea asta. Cine câștigă din ceartă?

-Gabi nu-l poate convinge pe Gelu, dar e hotărât să se predea singur, chiar și fără frate-su.

-Uneori nu e atât de prost cum pare, comentă Nelly. Tu păstrează-ți concentrarea, eu înaintez câțiva pași ca să-mi dau seama care e situația.

-Dar câinii nu te vor simți dacă te apropii?

-Animalele se tem de mine și fug, răspunse scriitoarea.

Cu ochii închiși, Miriam deveni conștientă de mișcarea aerului, semn că Nelly plecase. Tânăra se gândea intens – cum reușise să-l imobilizeze pe Gelu? Îi ceruse doar „rămâi stană de piatră” și minunea se întâmplase. „Gabi, ieși din ascunzătoare” își repetă în gând, mișcându-și buzele fără să scoată un sunet. „Gabi, ieși!” Hămăitul câinilor se înteți și Miriam își pierdu concentrarea. Deschise ochii și rămase uimită: degetele îi străluceau și – cu toate că frigul o răzbise – pe față simțea cum i se prelingeau broboane de sudoare. Nelly se întoarse lângă ea cu un aer victorios, asta se vedea chiar și la lumina slabă a lanternelor poliției.

-Nu te întreb dacă prostul ăla gras s-a predat de bunăvoie sau ai intervenit tu, dar tocmai i se pun cătușele. Frumoasă scenă!

-Și Gelu?

-Ei, ăla e șmecher rău! Negociază, spune că va ieși doar în prezența avocatului, chestii de-astea.

Miriam pufni.

-Poftim încurcătură! Parc-ar fi așa simplu să aducă un avocat aici, în asemenea locuri. Omul ăsta vrea clar să țină polițiștii pe loc mult și bine.

-Nu cred că poate să tragă de timp prea mult, o contrazise scriitoarea. Când a venit încoace avea un rucsac destul de micuț pe spate și mă îndoiesc că are în el rezerve semnificative de apă sau mâncare.

-Asta e! făcu Miriam încântată. Dacă pot să-mi impun unui om propria voință, pot să-l fac și să simtă ceea ce vreau eu? Mă gândesc că dacă l-ar păli brusc foamea sau setea, s-ar preda mai ușor.

-Te gândești bine, dar nu te mai las să faci vrăji. Ajunge pentru astăzi. Tu nu te vezi în ce hal arăți?

-Dar tu mă vezi în întuneric?

-Da. Ești palidă, încercănată și ai un aer obosit. Magia cere eforturi considerabile, practic îți consumă propria energie. N-aș îndrăzni să mă folosesc de ea fără o cupă cu sânge aflată la îndemână. Așa că îl vei lăsa pe Ducu să se descurce, oricum știe ce are de făcut. Acum că Gabi a ieșit, situația s-a întors în favoarea polițiștilor. Ionașii nu mai sunt doi contra unu, iar echipa lui Ducu e înarmată.

Ducu concepu un plan ingenios, menit să-l surprindă pe Gelu. Acesta se pregătea, în mod clar, să înfrunte un om care se afla în inferioritate atât timp cât se târa prn deschiderea îngustă. Dar nu se așteptase ca cel care intră prin portalul de piatră să fie Rex. Lesa câinelui fusese prelungită cu o bucată de sfoară pe care o manevra unul din polițiști, iar animalul, simțind prezența drogurilor, parcă turbase. Gelu se trase la perete, în colțul opus al încăperii, când văzu un bot căscat și niște colți agresivi, iar cuțitul îi scăpă din mână.

-Ești încolțit, spuse Ducu. Rex va sta acolo până când te hotărești să te predai. Iar dacă ne pui mult răbdarea la încercare, putem oricând să lungim lesa. Spațiul mic nu te ajută, ai fost prins în propria capcană.

Mârâitul amenințător al câinelui își făcu efectul. „Dacă sare la mine, mă sfâșie în cinci

minute” își zise Gelu. Nu avea de unde să știe că polițiștii puseseră la bătaie toate rezervele de sfoară de prin buzunare și că lesa lui Rex nu mai putea fi lungită.

-Bine, ați câștigat, mă predau, acceptă el într-un târziu. Dar scoateți monstrul ăsta de aici.

-Stai acolo, va veni cineva să te ia – omul de care câinele ascultă.

Dresorul lui Rex se lăsă pe vine.

-Trebuie să-mi ajut prietenul patruped, nu e din rasa terierilor ca să poată ieși cu spatele din grotă. Mă duc eu după el și scurtez lesa pe măsură ce înaintez. Când voi ajunge în încăpere, îl lipesc pe Rex de mine ca să nu poată ataca și-l fac să se întoarcă și să se târască înapoi în galeria principală. Așa Gelu va fi docil, se pare că nu-i plac colții câinelui.

-E bun planul. Scoate-l pe Gelu întâi, apoi veniți tu și Rex.

Gelu se arără la față plin de noroi, neras și supărat nevoie-mare. I se puseră cătușele și i se citiră drepturile, în timp ce el bodogănea furios:

-Sigur că da, mi s-a dus pe copcă bunătate de afacere pentru că bătrânul ăla senil, Ali Osman, m-a vorbit de rău pe la spate. Și mai face și cafea proastă, nenorocitul.

-Șefule, felicitări! Pe unde îi scoatem pe ăștia doi din peșteră? E imposibil să urci și să cobori scările instabile cu mâinile legate, dar nici să le dau jos cătușele n-aș vrea, pentru că ar fugi.

-Drumul e mai lesnicios către Dunăre, răspunse Ducu. Mi s-a spus că a fost trimisă o șalupă încoace, cu fotograful și doi oameni care vor strânge dovezile. Dar înainte de a vă arăta calea spre ieșire, mai am ceva de făcut aici.

Cu lanterna în mână, înaintă către capătul galeriei principale. Două siluete ieșiră din întuneric – două femei care în mod sigur văzuseră și auziseră totul. În timp ce blonda zâmbea stând deoparte, Ducu o strânse pe brunetă la piept și o

sărută cu foc.Se întoarseră tustrei în cercul de lumină al lanternelor frontale, lângă polițiști, câini și cei doi arestați.

-Nu-l mai învinovăți degeaba pe Ali, cafegiul, nu el te-a dat în gât. Iar acuzația că face cafele slabe știi bine cât e de nedreaptă. Nu, eu mi-am plimbat oaspeții prin peșteră și am dat de voi.

Gelu bombăni ceva și lăsă ochii în jos.

-Ei sunt colegii mei, făcu Ducu prezentările, iar ea e Miriam Georgescu. Doamna blondă e Nelly, prietena lui Miriam.

-Iar Miriam e prietena ta, se vede asta și cu ochii închiși, spuse râzând stăpânul lui Rex.

El și Ducu se cunoșteau din copilărie și nu ratau nici o ocazie să se tachineze unul pe celălalt. Ducu se fâstâci. După câteva clipe de tăcere, îngăimă privindu-și vârfurile încălțărilor:

-Da și sper sincer să devină doamna Stroescu într-o bună zi.

Nelly chicoti.

-Miriam, îți dai seama că tocmai ai fost cerută de nevastă? Bun loc ți-ai găsit, Ducule, împreună cu poliția și doi oameni arestați, puși în cătușe, în bezna unei peșteri.

-Eu… n-am vrut să fie așa. Mă gândeam că acasă, la mama, în fața trandafirilor din curte…

-Las-o baltă! De indivizi plini de romantism dar fără nici un pic de imaginație e plină lumea. Tu îmi placi așa cum ești, rebel și imprevizibil.

Rușinată de franchețea cu care vorbise, Miriam își ascunse fața la pieptul lui Ducu. Acesta începu să-i mângâie părul lung și buclat.

-Ești curajoasă, micuța mea. Amândouă sunteți curajoase. M-ați așteptat aici, în întuneric, riscând în fiecare clipă să fiți descoperite de frații Ionaș…trebuie să fii tare pentru asta.

-Bine că s-a terminat, spuse Nelly. Dar lui Miriam i-a fost cam frig și dacă nu o lăsați să iasă cât mai repede la soare, noua doamnă Stroescu va fi o mireasă plină de muci.

Era momentul să-i coboare pe toți cu picioarele pe pământ. În plus, auzul ei excepțional detectase șalupa poliției la ieșirea dinspre Dunăre a peșterii.

-Uite cum facem, continuă ea. Ducule, să n-ai grija noastră, eu cunosc ieșirea dinspre șosea. Plecăm pe acolo și într-o plimbare numai bună ca Miriam să se încălzească vom ajunge la Dubova, iar din Dubova există un autobuz până în Eșelnița. E bine așa?

Era un plan bun. Coborâră împreună până la nivelul de jos al Ponicovei, ceea ce se dovedi o întreagă aventură pe scara șubredă dintre etajul mijlociu și nivelul de sus pentru cei doi oameni cu cătușele pe mâini. Se despărțiră în locul în care un firicel slab de lumină străbătea bezna, venind dinspre șosea. Ducu și oamenii lui mai aveau de mers vreo jumătate de oră până la cealaltă gură de peșteră, dar o făceau pe un teren plat. Pe Nelly și Miriam le aștepta ascensiunea peste haosul de bolovani, două scărițe de lemn și trecera pe sub arcada de piatră, dar scriitoarea nu-și făcea probleme: Miriam dovedise o condiție fizică de invidiat.

Când se văzură în valea largă a pârâului Ponicova, care curgea descriind meandre line, Miriam oftă din adâncul inimii.

-A fost o zi lungă și grea. Ce bine e sub cerul liber, în lumina strălucitoare a soarelui! Nu mă pot împiedica să mă gândesc la Ionași - ei sigur vor sta câțiva ani la închisoare.

-Ți-e milă?

-Ar trebui să-mi fie? Activitatea lor a fost criminală, stupefiantele omoară mii de oameni în fiecare an. Și-au făcut-o cu mâna lor!

-Mda, vor fi condamnați pentru contrabanda cu droguri. Dar noi două știm că tipii ar fi meritat mult mai mult de atât: tentativa de viol și de asasinat – a ta și a lui Ducu – nu le va ști nimeni, niciodată. De fapt nici ei înșiși nu-și amintesc de

ea, ei cred că ne-au zărit pentru prima oară după ce poliția îi arestase și noi am ieșit din ascunzătoarea noastră. Vezi tu, Miriam, magia are acest mic neajuns: odată ce ai modificat amintirile oamenilor, anumite fapte rămân îngropate pentru totdeauna și doar vrăjitorul sau vrăjitoarea le știe, pentru că voi nu puteți fi făcuți să vă pierdeți amintirile. Va trebui să te obișnuiești să trăiești cu o mulțime de secrete și aceste secrete se vor tot aduna odată cu trecerea anilor.

-Cred că mă voi descurca, spuse Miriam liniștită.

-Te previn, nu e ușor. Vei cunoaște oamenii din jurul tău mult mai bine decât oricine altcineva, dar nu vei avea voie să vorbești niciodată despre asta pentru că nu vei fi crezută și riști să cazi în ridicol.

-Mă voi descurca, repetă Miriamcu convingere. Dar trebuie să te rog ceva, deși bănuiesc că nu-ți va face plăcere.

-Sunt numai urechi!

-Aș vrea să ne întoarcem în Sasca. Ducu va fi acum foarte ocupat cu ancheta, de concediul lui s-a ales praful oricum și dacă rămân în Eșelnița îl voi face să se simtă vinovat că nu are timp destul pentru mine. E munca lui la mijloc și nu-l pot sili să aleagă între mine și carieră.

-Hm, iată o hotărâre înțeleaptă de viitoare soție de polițist. Voi veni și eu cu tine, evident, la Sasca. Simt că ai nevoie de un pic de suport moral acum că pleci așa, dintr-o dată, de lângă iubitul tău.

-Oh, Nelly, ești o prietenă și jumătate!

Blonda surâse. Sub razele soarelui auriu al după-amiezii, Miriam își uitase temerile din peșteră. Uitată era scârba față de liliacul căsăpit (pe care nici măcar nu-l văzuse, doar și-l imaginase, constată Nelly), uitat faptul că prietena „de suflet” s-ar fi putut să nu aibă suflet deloc, uitați ochii roșii, flămânzi, care priviseră la Gelu și

Gabi Ionaș ca la niște prăzi. „Instabili mai sunt muritorii ăștia și cu memoria scurtă” gândi Nelly. Dar nu putea fi nedreaptă. Se uită la prietena sa cu seriozitate și spuse un „mulțumesc” care suna foarte sincer.

-Pentru ce îmi mulțumești?

-Știi tu… atunci, în peșteră, când era să-mi pierd capul… tu ai fost cea care m-ai făcut să nu-mi calc jurământul. Ticăloșii m-au înfuriat atât de tare, încât era să le beau sângele. Asta m-ar fi făcut să mă ascund în lumea tenebrelor pentru totdeauna și nu-mi doresc așa ceva.

-Nici eu nu doresc să nu te mai pot vedea la lumina zilei. Dar a fost chiar așa de rău? Îți era sete?

-Mi-e mereu sete, dacă-i vorba de sânge omenesc, recunoscu Nelly abia șoptit. Acum însă știi ce-ți propun? Schimbă subiectul discuției, e cel mai deștept lucru pe care-l poți face.

Ducu acceptă fără nici o plăcere hotărârea lui Miriam de a pleca la Sasca.

-Dar ai dreptate, e mai bine așa. Te voi suna în fiecare seară și dacă tot ai luat inima mea cu tine, permite-mi să-ți mai dau încă ceva – un lucru vechi, care a fost al familiei mele de multe generații.

Roșind și fâstâcindu-se, puse inelul de logodnă pe mâna lui Miriam, în timp ce Maria, maică-sa, plângea încetișor, iar Nelly, încercând să pară insensibilă, avea o față de om complet aiurit. Și ăsta e un termen decent!

După ce se întoarseră din Eșelnița, viețile lui Miriam și Nelly își reluară cursul firesc. Tânăra privea uneori, nostalgică, în zare, dar nu sunt toți oamenii nostalgici după încheierea vacanței? Aștepta cu nerăbdare înserarea, când se uita la televizor – fenomenala captură de droguri din Eșelnița deveni, pentru o săptămână, principalul subiect al emisiunilor de știri. Târziu în noapte,

Ducu o suna ca să-i ureze somn ușor și să-i spună, iar și iar, că o adoră. Ancheta avansa bine, dar el era prins până peste cap cu treaba.

„Așa nu mai merge”, decise Miriam.„Toată lumea lucrează în jurul meu, numai eu pierd vremea pentru că sunt în concediu. Trebuie să fac ceva”. A doua zi de dimineață, când Nelly veni să o viziteze, o găsi în obișnuitul trening prăfuit „de șantier”, cu părul legat într-o basma și mănuși de menaj pe mâini.

-Acum ce ți-ai mai pus în cap să faci?

-Nu e nimic nou, răspunse Miriam. Continui doar curățenia prin casă, începută după moartea mătușii mele.

-Așa? A mai rămas ceva ce n-ai făcut?

-Da, n-am apucat să merg în pod. Am luat-o de jos, de la pivniță, dar și podul e desigur plin cu tot felul de vechituri.

-O mână de ajutor se acceptă?

-Da, dacă e oferită din suflet. Adică… iartă-mă, cred că am spus ceva ce nu trebuia să spun.

Nelly zâmbi.

-De mult nu mai cred superstiția aia idioată care zice că noi ne-am pierdut sufletele. Așa că nu știu dacă îți ofer ajutorul din suflet sau nu, sunt doar decisă să ți-l ofer și gata. De mâine îmi aduc și eu echipamentul de lucru și vom ataca împreună podul, cu tot entuziasmul de care suntem în stare.

Dar în noaptea accea, după ce luminile de la casa profesoarei se stinseră, Johann-Ulrich Heller intră fără zgomot pe geamul podului, se opri pe marginea ferestrei, ca încălțările sale să nu lase urme în praf și privi calabalâcul adunat acolo. Ochi o ladă veche, îi săltă capacul și puse înăuntru, printre punguțele de hârtie pline cu plante medicinale uscate, devenite demult praf și pulbere, caseta recuperată din Ada-Kaleh. Presără deasupra ei o mână de mușețel sfărâmat, aruncă un pumn de frunze uscate de nuc pe dușumea ca să mascheze locul în care stătuse și dispăru pe geam așa cum

apăruse: în liniște deplină, lăsându-se înghițit de întunericul nopții.

Nelly veni pe la ora zece dimineața, cu o salopetă veche în prapornița ei împletită, plină cu de toate și cu o pereche de mănuși. Scara spre pod nu era cu nimic mai brează decât cea din peșteră, dar Miriam zise voios:

-E aici de când mă știu, nu văd ce motiv ar avea să se rupă tocmai acum.

Urcară în podul prăfuit, plin cu un amalgam de lucruri vechi și se puseră pe treabă: întâi curățenie, măturat și șters praful, apoi sortarea vechiturilor. Ca și în pivniță, cu ceva timp în urmă, tânăra făcu două grămezi: „de aruncat” și „de păstrat”. În grămada „de aruncat” aterizară rapid o ladă cu nisip în care se mai găseau urme de legume demult putrezite, un număr impresionant de pantofi scâlciați, rupți, deformați și – bineînțeles – desperecheați și prețioasa colecție de ziare a lui Ayse, păstrată ani de zile „pentru spălat geamurile”, din vremurile în care prin părțile acelea de lume nu pătrunseseră încă detergenții specializați. Nu-i vorbă, cineva apreciase între timp ziarele cu pricina, judecând după colțurile roase și micile excremente uscate, negre, semn sigur că șoarecii le găsiseră cu mulți ani în urmă. Miriam încercase să convingă mătura să mănânce singură, dar fie nu știa ea vraja potrivită, fie mătura era recalcitrantă la talentele ei. Când văzu că nu poate veni de hac dezordinii și prafului cu metode magice, se declară înfrântă și se apucă de curățenie ca orice muritoare.

-Îți mai trebuie antrenament, fetițo. Aș zice că mult, foarte mult antrenament, comentase Nelly în timp ce se lupta să deschidă un capac de ladă.

-Lasă-mă pe mine, poate reușesc, sări Miriam. Săltă capacul lăzii și constată în timp ce se îneca din cauza norului de praf ridicat din ladă: sunt doar plante de leac, adică au fost. Țin minte că pe vremuri, când era mai tânără, Ayse mergea

pe dealuri ca să adune tot felul de plante. Acum îmi dau abia seama ce lucru minunat a făcut, pentru că în copilărie n-am avut niciodată probleme de sănătate. Atât că plantele astea au devenit praf stând aici ani de zile și nici scrisul de pe punguțele în care au fost strânse nu mai poate fi citit.

-Deci le arunci?

-Da, cu tot cu ladă. Uite-te și tu cât poate fi de plină de crăpături.

Nelly privi curioasă peste umăru fetei.

-Eu nu m-aș grăbi în locul tău să arunc lada până când nu i-aș verifica tot conținutul. În casa asta lăzile vechi sunt pline cu lucruri bizare.

-Fie cum zici, se învoi Miriam. Dar nu cred să mai găsim încă o scrisoare de la mătușa din Ada-Kaleh și un alt timbru valoros.

Însă ascultă de sfatul lui Nelly și pungile cu plante pentru ceai zburară în grămada etichetată „de aruncat” după ce Miriam le cercetase bucată cu bucată. Se afla deja aproape de fundul lăzii, când exclamă:

-Drace, un obiect foarte greu. Ce-o fi și ce caută aici?

-Scoate-l, dar cu grijă, o sfătui Nelly. Să sperăm că nu e ceva care se sparge.

-Pare marmură sau porțelan fin. Oh și cât e de frumos!

În mâna tinerei lucea acum o casetă de un alb imaculat, cu capacul neted și pereții laterali lucrați în basorelief.

-Nu-mi plac sculpturile, zise ea după ce privi atent obiectul. Adică îmi place cum sunt făcute, sunt admirabile. Dar nu-mi place subiectul lor.

-Nu mă mai fierbe atât și spune-mi ce reprezintă, ceru Nelly din colțul opus al podului casei.

-E… e arderea pe rug a unei vrăjitoare. Și e chiar caseta aia, cea pe care am văzut-o.

Dintr-o mișcare, Nelly fu în spatele ei. „A văzut-o? Unde? Cand? Cum?”

-Ți-a arătat-o Ayse când erai mică sau…?

„Dar e imposibil . Caseta asta am scos-o eu din Dunăre, cu o săptămână și mai bine în urmă”.

-Nu mi-a arătat-o nimeni, o văd fizic pentru prima oară. Însă după moartea mătușii am avut un vis care se repetă din timp în timp. Ultima oară l-am visat acum trei nopți.

Inutil de precizat, scriitoarea era numai urechi.

-Poate vrei să mi-l povestești și mie?

-Nu e mare lucru și nu-l înțeleg de fel. Mă aflu pe o stradă îngustă, pavată cu piatră cubică, într-un oraș, cu mult timp în urmă. Femeile poartă rochii lungi, cu fuste bogate și au părul acoperit cu tot soiul de bonete caraghioase. Casele au bârne pe fațadă, iar la un colț al străzii se vede o biserică nouă, cu zidurile foarte albe și două turnuri înalte. Cred că e o mănăstire, pentru că are un gard solid, la care încă se lucrează, iar în curte e o clădire scundă cu multe uși, ca și cum ar fi niște chilii. Prin curtea asta se învârt o mulțime de femei în haine negre, cu capetele acoperite de un fel de broboade tot negre. Singurul obiect alb de pe veșmintele lor sunt niște crucifixuri din os pe care le poartă la gât, legate cu câte o sfoară grosolană.

„Pe coarnele lui Belzebuth, asta e strada pe care locuia Seline în Viena și mănăstirea ursulinelor, unde am fost să caut urmele ei și ale copilului lui Miskin-Baba”. Nelly își înghiți comentariile și încercă să-și păstreze expresia indiferentă.

-Așa, și? Ce se întâmplă în visul tău?

-Păi, cum ți-am zis, nu e cine știe ce. O femeie iese dintr-una din case, merge vreo două sute de pași pe stradă și intră într-un soi de magazin. E o singură încăpere plină cu tot felul de obiecte al căror rost nu-l pricep, cu o tejghea lungă

la care servește un bărbat în vârstă. Pe tejghea e un sfeșnic mare cu cinci lumânări. Femeia spune că vrea să cumpere o casetă în care să țină niște hârtii, iar bătrânul îi arată unele mai mici decât asta, altele mai mari. Majoritatea sunt din porțelan pictat, cu niște flori foarte frumoase, dar femeia refuză toate ofertele, zicând că nu la așa ceva s-a gândit. Atuci vânzătorul îi arată unele casete din metal, minunat prelucrate, argintate sau chiar din argint , nu mi-am putut da seama cu precizie. Femeia cere să nu fie o casetă din metal și bătrânul îi răspunde că mai are ceva, dar că n-o să-i placă pentru că este ornată „înspăimântător". Exact asta a zis, că e înspăimântătoare, dar femeia cere să vadă obiectul. E inutil să-ți spun că e vorba exact de caseta asta, cu execuția vrăjitoarei și că femeii îi place de cum o vede și o cumpără imediat. Și aici se termină visul meu, pentru că m-am trezit de fiecare dată.

-Poți să-mi descrii femeia? Cum arăta, cum era îmbrăcată, dacă era tânără sau bătrână…?

-Tânără, îmbrăcată cam ca toate femeile de pe strada aceea, dar fără nici un fel de bonetă sau căpiță pe cap. Numai chipul ei îl văd clar, oamenii din jur îmi apar ca și cum i-aș privi printr-un geam aburit.

-Poți să-mi dai detalii?

-Nu are rost. Privește-mă! Femeia din vis avea propria mea față, identică până în celel mai mici detalii.

-Hm, bine. Știi și ce se află în casetă?

-Nu am de unde să știu, n-am visat decât momentul în care femeia a cumpărat-o, când evident obiectul era gol. Dar asta se rezolvă simplu, pentru că nu are încuietoare. Ia te uită – portretul femeii din vis!

Miriam ținea în mână miniatura pictată pe sticlă reprezentând-o pe Seline.

-Este Seline, soția lui Ali Miskin din Ada-Kaleh, comentă Nelly. Fratele meu a văzut la

Viena două portrete ale ei, la fel de reușite ca și acesta. Unul se află la castelul Ambros al familiei Veterani și e tabloul cumpărat pe insulă despre care vorbea cafegiul din Eșelnița, cel de-al doilea a fost pictat la Viena pentru biserica mănăstirii ursulinelor și o înfățișează pe Seline în rolul Mariei-Magdalena obținând iertarea lui Isus. Seline a fost o strămoașă directă de-a ta, iată de unde vine asemănarea izbitoare dintre tine și ea. Seline și Ali Miskin ți-au transmis, peste secole, sângele de vrăjitoare pentru că ei, amândoi, au fost vrăjitori și încă unii foarte puternici.

Tânăra învârtea portretul în măini.

-E frumos, foarte frumos. Mă bucur că l-am găsit. Dar uite că are și o inscripție pe care nu o pot descifra. Pare să fie scrisă în latină, o limbă studiată la liceu timp de un an. Însă cum e considerată o limbă moartă nimeni, în afara colegilor care voiau să devină medici, nu s-a ostenit s-o învețe și nici profesoara nu a fost pretențioasă cu noi.

-Dă-mi să văd, ceru Nelly. Vorbec fluent latina.

-Uau!

-Miriam, trebuie să înțelegi că ne separă cinci sute de ani. Când am crescut eu, singurul abecedar era Biblia, iar cele tipărite erau încă rarisime și toate fuseseră scrise în latină, era un lucru de la sine înțeles. E ca acum, când orice om care folosește internetul știe un pic de engleză.

-Pare să fie fascinant să treci prin atâtea secole și să fii martoră la atâtea evenimente. Poate pun o întrebare prostească, dar cât trăiesc în medie vrăjitorii?

Nelly privi serioasă la tânăra cu părul negru și ochii verzi.

-Vrăjitorii nu trăiesc nici mai mult, nici mai puțin decât oamenii obișnuiți. Lucrurile astea sunt bine așezate așa, cine le-a hotărât a avut minte, nu glumă. Existența voastră e plină de secrete care se

tot adună, până când povara tăcerii și a gândurilor devine strivitoare. Majoritatea marilor savanți erau din tagma voastră și nu puțini și-au pierdut mințile. Acum ți-e clar de ce moartea e un lucru bun?

-Da, dar secretele se pierd odată cu moartea vrăjitorului.

-Nu e așa. Vrăjitorii care și-au respectat condiția și erau conștienți de puterile lor au lăsat întotdeauna în urmă cărți de magie în care și-au adunat experiența de viață. De cele mai multe ori aceste cârți sunt astfel scrise încât să nu-și dezvăluie tainele decât celor inițiați. O asemenea carte este cea mai de preț moștenire care poate fi lăsată cuiva.

-Ayse, murmură Miriam. Ayse vorbea mereu de o comoară. Crezi că se referea la o carte de vrăji?

-Nu este exclus.

-Fir-ar să fie! Înseamnă că s-a pierdut demult, pentru că nu avea cum să reziste sub apă la Ada-kaleh.

-De ce crezi că s-ar fi aflat la Ada-Kaleh? întrebă Nelly.

-Pentru că acolo mi-ai spus că au trăit strămoșii mei. Dacă ar fi adus vreo carte ciudată aici, la Sasca, Ayse mi-ar fi spus.

-Da, dar textul gravat pe portretul Selinei îți cere să-ți cauți norocul acolo unde îți sunt strămoșii. Cimitirul din Ada-Kaleh a fost mutat pe insula Șimian.

-Vii cu mine pe Șimian? întrebă Miriam entuziasmată. Trebuie doar să termin curățenia de aici și în câteva zile putem pleca. La întoarcere am putea trece prin Eșelnița ca să-l vedem pe Ducu.

-Țin să-ți temperez elanul. Ulrich a fost pe insulă și a căutat cimitirul acela. Locul a fost vandalizat, a căzut în uitare și oasele zac la lumina zilei în criptele sparte. Nu e o imagine pe care ai vrea s-o vezi, e ceva trist și deprimant. E inutil să-

ți mai spun că Ulrich nu a găsit nimic magic acolo.

-Ulrich e vampir ca și tine?

-Da.

-Poate ăsta-i motivul pentru care n-a găsit. Nelly, dacă e ceva vrăjit pe Șimian, i se va arăta unei vrăjitoare, nu? Trebuie să vii cu mine, pentru că vreau să văd totul cu proprii mei ochi. Îi datorez asta mătușii mele, fie că e deprimant, fie că nu e. Te rog! Dacă nu vii, mă voi duce oricum, singură, dar nu va fi același lucru. Patru ochi văd mai bine decât doi, iar eu nu am secrete față de tine. Ești prietena mea, unica prietenă adevărată și practic am pătruns în lumea magică după ce te-am întâlnit și am găsit împreună scrisoarea Aysei.Tot ce mi s-a întâmplat de atunci ține de magie, chiar și întâlnirea cu Ducu și în toate ați fost amestecați sau tu, sau fratele tău Ulrich. Deci? Te pot convinge să mă însoțești pe insula Șimian, chiar dacă va fi dezolant, trist ori chiar plictisitor?

-Vrei, calule, ovăz? murmură Nelly. Mă mai întrebi dacă vreau să plec unde și-a înțărcat dracul copiii și să-mi pun pielea la bătaie în cine știe ce aventură cu contrabandiști, în loc să stau liniștită și să-mi scriu cărțile?

-Vai, scuze! Nu m-am gândit că ai o carte în lucru și că eu te rețin de la scris.

Blonda surâse.

-Cărțile mele sunt urmarea experienței mele de viață, deci m-aș considera jignită să nu mă iei și pe mine pe Șimian. Aș crede că vrei să mă lipsești de o experiență inedită și m-aș întreba cu ce ți-am greșit.

-Oh, Nelly, ești minunată!

Miriam o strânse în brațe. „Dacă te obișnuiești, nici nu mai pare chiar așa de rece și de dură”, gândi ea.

Cap.16 Șimian

Insula Șimian se află mult în aval față de fostul Ada-Kaleh, mai aproape de Severin decât de Orșova, dincolo de hidrocentrală. Cum cetatea strămutată aici și cimitirul turcesc au căzut în uitare, barcagiii nu sunt obișnuiți să ducă turiști pe insulă, așa cum făceau odinioară cei din „lumea pierdută”. Se găsesc, e drept, o mulțime de luntrași, dar majoritatea își folosesc bărcile doar pentru uz propriu, ca să se deplaseze la livezile și grădinile pe care le au pe Șimian. Insula nu este locuită – pe lângă bătrânele ziduri ale cetății aduse din amonte pe Dunăre, singura clădire ridicată de om e un fost pichet de grăniceri, astăzi abandonat și pustiu.

-Atât timp cât tavanul e întreg, e bun și ăsta la ceva, le spuse barcagiul celor două femei care îl tocmiseră ca să le ducă pe insulă. Dacă începe ploaia, vă puteți adăposti acolo.

-Dar zidurile cetății ce au? Ele nu oferă adăport? întrebase blonda.

Omul dădu din mână a lehamite. Numai o blondă poate să-și caute un loc uscat între niște ziduri sumbre, vechi de sute de ani, despre care toate satele din zonă vuiesc că sunt bântuite.

-Păi, replicase omul, zidurile alea nu sunt prea sigure. Și pe lângă asta e neplăcut să stai acolo.

-Neplăcut? De ce?

-Lumea zice că se aud mereu tot soiul de zgomote: zdrăngănit de arme, bubuitul tunului, strigăte de luptă și alte alea, deși nu se vede nimeni prin preajmă. Nici un om cu scaun la cap nu s-ar duce să stea acolo, asta e de la sine înțeles.

-Atunci nici noi n-o să ne ducem, hotărî blonda. Dar de privit le putem privi, nu?

-Hm… n-am auzit ca cineva care a privit zidurile să fi pățit ceva, dar e mai prudent să le priviți de nu prea aproape.

-De aici e bine? întrebă Nelly scoțând din imensa ei geantă împletită un taburet pliant și așezându-l pe iarbă. Taburetului îi urmară un șevalet, tot pliant și o cutie cu creioane pe care blonda le aranjă pe suportul șevaletului. Așa mă simt excelent, constată ea. Și unghiul sub care se văd zidurile e numai bun pentru tablou. Deci, rămânem înțeleși, dumneata vii să ne iei seara la ora șase și ne întâlnim tot în locul unde ți-ai lăsat acum barca.

-Rămânem înțeleși, coniță, nu vă las eu aici peste noapte, în locul ăsta înfiorător. Sigur vreți să stați singure pe insulă?

-Sigur! Nu e nici o problemă, făcu Nelly cu convingere.

Barcagiul se îndepărtă și peste câteva minute auzul fin de vampir prinse zgomotul vâslelor coborând ritmic în apă.

-Of, am scăpat de el! Credeam că nu mai pleacă odată!

Miriam privi curioasă foaia albă întinsă pe șevalet.

-Nu știam că pictezi.

-Ei, mă mai distrez și eu uneori, când am vreme, răspunse Nelly modestă. Trebuia să găsesc ceva de făcut aici ca să-mi justific intenția de a veni pe insulă. Oamenii vorbesc vrute și nevrute și n-am chef să se audă că am venit încoace ca să vânăm stafii.

-Da, dar așa îți vei pierde timpul cu pictura sau barcagiului i se va părea suspect să te vadă și diseară tot cu foaia goală pusă pe șevalet.

-Cine a zis că n-o să pictez? Atât că am ales cea mai rapidă tehnică de lucru din lume, iar viteza mea naturală va face restul. Fii atentă aici!

Nelly extrase dintr-o trusă de culori o cretă neagră – peste câteva minute, contururile zidurilor

se deslușeau cu claritate pe foaia ei.

-Și acum voi lucra murdar, însă apa Dunării e suficientă ca să-mi spele mâinile.

Miriam se înfioră. Bănuia că mâinile acelea, albe și fine, fuseseră mai des pline de sânge decât de vopsea. Nelly însă păru să n-o vadă cum își strânge brusc umerii cu mâinile, ca și cum i s-ar fi făcut frig din senin. Ea extrase din geantă o cutie mare, tixită cu batoane sfărâmicioase de cretă în zeci de culori.

-Știai că ăștia sunt primii pigmenți inventați de om? Abia târziu în istorie au fost amestecați cu rășină sau uleiuri ca să dea vopselele cunoscute. Stai să vezi cât de ușor se lucrează! Așa!

Abia atingea hârtia cu cretele, care lăsau o urmă puternică, viu colorată. Apoi întindea culoarea cu degetele.

-Simplu și ușor! Artă făcută cu mâna în adevăratul sens al cuvântului!

Cum vântul adia destul de tare, Nelly lucra pe porțiuni mici, aplicând culorile unele peste altele și suflând lac fixativ dintr-un tub peste fiecare porțiune de îndată ce era gata. Într-o jumătate de oră, tabloul ei era terminat – zidurile bătrâne năpădite de iarbă și puzderia de flori, redate într-un mod spontan și realist, cerul cu nori negri, amenințători și – în prim plan – un pom pitic cu crengile încărcate de rod lăsându-se spre pământ.

-Ei, ce zici de asta?

-Zic că ai talent cu carul. Păcat că n-avem parte de o zi însorită, tabloul ar fi fost mai vesel.

-Vesel? Nelly scutură din cap, nemulțumită. Nu, o zi însorită ar fi stricat totul. Aveam nevoie de niște nori dramatici, de o atmosferă mohorâtă ca astăzi. Zidurile astea au fost martore ale unor lupte crâncene, au văzut sânge și moarte timp de sute de ani. Crede-mă, așa le stă cel mai bine, sub cerul ca plumbul, cu miros de ploaie în aer.

Se apropia mijlocul lui august și vremea se schimbase brusc. Căldurile lunii lui cuptor

fuseseră înlocuite cu adieri tomnatice, răcoroase, cerul se acoperise de nori și ultimele zile deveniseră destul de ploioase. Ploioase era un fel de a spune, de fapt în fiecare dupăamiază se producea câte o rupere de nori spectaculoasă, însoțită de tunete și fulgere care orbeau și asurzeau călătorul surprins departe de un loc unde să se poată adăposti. Și – mai ales – îl udau până la piele, pentru că ploile erau scurte, dar cu adevărat torențiale. Nelly privi cerul cu ochii ei strălucitori, liliachii.

-Ascultă, te descurci cu starea vremii? Știi să anticipezi când va începe ploaia?

Miriam o privi mirată.

-Nu. Ar trebui să știu așa ceva?

-Dacă nu te-a învățat nimeni, nu ai de unde. Dar prezicerea vremii e unul din talentele cele mai utile ale unei vrăjitoare și mă gândeam că… lasă, n-are importanță. Dacă va ploua, ne vom găsi adăpost printre zidurile cetății. Până atunci mergem să vedem vechiul cimitir turcesc.

-Și povestea cu fantomele din cetate?

-E doar o poveste. În plus de asta, de vampiri se tem.

-Nu există dar se tem, mustăci Miriam. Ce să zic, încurajator…

O porniră prin iarba înaltă către un grup de pietre care se zăreau răsărind pe alocuri din vegetație – pietre vechi, cu inscripțiile mâncate de ani, pietre tombale simple, dreptunghiulare, cu colțurile rotunjite în formă de semicerc. Unele mai stăteau în picioare, altele se răsturnaseră demult. Pe alocuri pământul fusese săpat și lăzile cu oseminte zăceau împrăștiate la întâmplare.

-Brrr, sinistru, murmură Miriam.

-Te-am prevenit că nu va fi distractiv. Ăla e mormântul!

Mâna blondei indică o piatră cu ceva mai înaltă decât celealte. În fața ei se căsca o groapă în

care se vedeau, de-a valma, câteva fragmente de oase.

-De unde știi?

-Simplu, în perioada interbelică mormântul lui Miskin-Baba era loc de pelerinaj pentru cei din Ada-Kaleh. Am căutat pe internet și am găsit câteva fotografii, așa că am aflat cum arăta. Din nefericire, tot ce fusese gravat în piatră era în turcă și eu nu cunosc această limbă. Uite!

Nelly scoase o fotografie veche din coșul ei imens și o întinse lui Miriam.

-Te cred pe cuvânt. Putea fi în orice limbă, e nevoie de ochii tăi ca să deosebească o inscripție aici, atât e de ștearsă. Mie toate pietrele astea mi se par identice.

-Și nu simți nimic? Un fel de energie a locului, o legătură cu strămoșii, ceva…?

Tânăra clătină din cap, necăjită.

-Cred că sunt o vrăjitoare defectă, asta trebuie să fie cauza. Magia se manifestă în jurul meu când vrea ea, fără să am posibilitatea să o controlez, iar la vederea oaselor străbunilor mei nu mă încearcă nici o emoție. Poate că nici nu sunt vrăjitoare și Ayse nu mi-a vorbit de magie fiindcă și-o fi dat seama că a mea nu face doi bani.

-Dar când ai văzut caseta, ai fost emoționată. Și când ai citit scrisoarea lăsată de Ayse mamei tale…

-Aia e altceva. Caseta am văzut-o în vis, pe Ayse o iubeam, mă simțeam legată de acele lucruri. Pe când acum nu simt nimic.

-Îți pare rău că ai venit?

-Nu, nu-mi pare. Adică ar trebui, cred. Te-am convins să vii cu mine și să pierzi o grămadă de vreme, dar acum știu sigur că nu avea rost. Comoara de care vorbea Ayse se referea strict la timbrul scrisorii, iar comoara Selinei probabil s-a scufundat în valuri odată cu insula. Dar mă simt eliberată, fiindcă mi-am făcut datoria. Știu că am căutat comoara cu toată atenția și străbunii mei își

pot dormi în liniște somnul de veci, pentru că le-am îndeplinit dorința. Însă de-acum voi lăsa trecutul în urmă. Am cunoscut istoria familiei așa romantică și fabuloasă cum a fost, dar e vremea să-mi trăiesc propria istorie. După ce barcagiul ne va lăsa în Severin, vom merge la Eșelnița ca să-l văd pe Ducu și să fixăm data nunții. M-a sunat ieri ca să-mi spună că ancheta se apropie de sfârșit, Ionașii vor fi predați procurorului peste cel mult o săptămână și poliția va fi liberă să-și vadă de alte treburi. Ne vom logodi oficial, în fața întregului sat, în toamnă când se face vinul nou, iar la iarnă, după ce trece postul Crăciunului, ne vom căsători. Vrei să-mi fii domnișoară de onoare iar fratele tău să fie cavaler de onoare al lui Ducu?

Nelly surâse.

-Mi-e teamă că te voi refuza. Eu nu intru în biserică, din principiu. Dar la nunta civilă voi veni.

-Și fratele tău?

-Hm, aici e o altă problemă. Fratele meu nu există. De fapt, eu nu exist, nu e decât Ulrich.

Miriam căscă ochii mari.

-Cum adică nu exiști? Doar te văd aici, în carne și oase și-mi dau seama că nu vorbesc cu una din acele fantome de care se teme barcagiul.

-Perfect adevărat, numai că Ulrich n-are nici o soră. Într-o bună zi vei învăța că unele ființe din lumea magică își pot schimba înfățișarea, vârsta, sexul, culoarea pielii și a ochilor după cum doresc. Nu toți sunt atât de pricepuți ca acel faimos Ali Miskin, care stăpânea arta dedublării și era capabil să apară în douăsprezece locuri în același timp. Eu, de pildă, nu sunt în stare să fac așa ceva. Dar noaptea mă transform, după cum vreau, în Ulrich sau în Nelly Noel.

-Nu înțeleg! Mă faci să cred că nu am nici o prietenă, că de aproape două luni îi spun tot ce simt față de Ducu unui bărbat deghizat, care râde de mine?

-De unde ai scos asta? N-am râs de tine niciodată! Ca să descâlcesc ițele unei istorii de demult, aveam nevoie să trag oamenii de limbă și în general femeile sunt mai vorbărețe și discută mai ușor cu o altă femeie. Asta e tot, e singurul motiv pentru care mă folosesc uneori de Nelly. Mai devreme sau mai târziu ți-aș fi spus, oricum, care e adevărul ca tu să știi cum stau lucrurile. Dar dacă tu ai pus unele întrebări, iată, ți-am mărturisit totul acum. Sper să nu te superi.

-… și mai ai pretenția să nu mă supăr, după tot ce ai făcut! Câtă nerușinare! Mai vrei și altceva?

-Da, că tot veni vorba: un pic din sângele tău.

Miriam aruncă în dreapta și în stânga priviri panicate, apoi o luă la goană.

-Hei, nu e ce crezi, pentru asta nu m-aș fi mulțumit cu un pic. Și-apoi alerg oricum mai repede decât tine!

Dar Nelly nu se mișcă. Rămase privind în urma fetei cu un soi de nostalgie întipărită pe chip.

-Păcat, murmură într-un târziu. Ai fi fost o vrăjitoare tare bună, dar în lumea noastră nimeni nu se descurcă la început de unul singur. Aveai nevoie să te mai îndrum o vreme, apoi te-aș fi lăsat de capul tău. Deh, muritori…

Miriam fugea mâncând pământul. „Sunt singură pe o insulă nepopulată, împreună cu un vampir care m-a atras într-o cursă ca să-mi bea sângele. Ce am făcut ca să merit asta?” Se îndepărta instinctiv de ruinele cetății, știind că oamenii le evită și căutând să ajungă în zona cu livezi a insulei, în speranța că va găsi vreun suflet de om prin preajmă. Îi era limpede că n-ar fi putut spune nimic, că o lega legea tăcerii, dar avea nevoie să vadă un chip cald, de muritor, nu perfecțiunea trăsăturilor reci, dăltuite în marmură, ale vampirului. De câteva ori întoarse capul și constată, surprinsă, că nu era urmărită: Nelly se

întorsese la șevaletul ei și corecta greșeli numai de ea văzute în tablou.

Tânăra se opri doar când nu mai avea aer. Nu întâlnise nici țipenie de om, doar păsări și mici animale sălbatice. La orizont sclipea Dunărea, argintiu-cenușie. „La naiba! N-am de gând să stau aici până la șase seara și nici să mă întorc cu ea în aceeași barcă!" N-o speria ideea de a înota până la țărm, dar nu-și adusese un sac pentru haine și nu i-ar fi plăcut să apară în Severin îmbrăcată, dar șiroind toată de apă. „Poate că există o altă barcă pe aici, trebuie numai găsită. Un ocol al insulei n-ar fi o idee rea. În plus, dacă mă caută ca să mă ucidă, mă va căuta pe uscat, nu în apă." Miriam ochi un copac la rădăcina căruia își ascunse hainele apoi, numai în lenjerie, se scufundă lin în undele argintii ale Dunării. Și atunci i se întâmplă din nou…

Nelly pierdu inutil de mult timp corectând un desen care nu avea nevoie de nici o îmbunătățire, dar asta făcea parte din planul ei. „Va crede că o vânez. Să vadă că nu mă interesează persoana ei și că nu alerg după ea. N-are decât să se plimbe singură pe insulă până îi va trece supărarea. În fond e o fată bună – nu e nici proastă, nici nedreaptă și-și va da seama că nu i-am făcut nici un rău." Nasul ei sensibil îi aducea miros de ploaie, de iarbă și de fructe care dăceau în pârg – mere, pere, nuci – dar mirosul fetei nu era nicăieri. „A plecat cât mai departe de mine și e firesc. Dar se va întoarce ea". Nelly găsea acest comportament destul de irațional: nu fugi de cineva care te-ar putea ajunge într-o clipită! Tânăra ar fi trebuit să rămână prin preajmă și să se ascundă în iarba înaltă, eventual prin livezile cu fructe parfumate sau prin tufele de mentă care să-i acopere mirosul. Se hotărî să nu o caute. „Se va întoarce singură, înainte de ora stabilită pentru

întâlnirea cu barcagiul. E treaba ei ce face între timp”.

Dar un gând începu să nu-i dea pace. Miriam înota suficient de bine ca să traverseze Dunărea până pe țărm,doar o văzuse și știa de ce era în stare. Poate că nu-l va aștepta pe barcagiu! Blonda își strânse foile, culorile și șevaletul, aranjă totul cu grijă în geanta ei împletită în care ar fi intrat jumătate dintr-un oraș și mai rămânea loc, își săltă pe umăr mânerele genții și o porni prin iarba de un stat de om, către firul apei. Mirosul fetei rămăsese impregnat în iarba de pe țărm și Nelly îi găsi hainele ascunse la baza unui copac. Zâmbind în sinea ei, se așeză alături. „Nu trebuie decât să îi confisc hainele și se va ruga de mine să i le dau înapoi când va ieși din apă”.

Răbdarea nemuritorilor este proverbială, la fel și abilitatea lor de a sta perfect nemișcați mult timp. Nici picăturile de ploaie pe care vântul le aduse după prânz, nici tunetele și fulgerele nu o determinară să plece din locul unde se așezase și să-și caute un adăpost. Furtuna începu cu câțiva stropi grei, apoi se rupseră zăgazurilecerului și ploaia se porni să curgă în șuvoaie bogate. Nelly avea senzația că cineva îi deșartă în creștet o găleată plină cu apă. Rochia i se impregnă de apă, buclele blonde i se lipiră de gât și de frunte, dar ea ședea tot nemișcată, cu ochii întredeschiși, privind țintă apele Dunării care din argintii deveniseră de un cenușiu mohorât. Fluviul avea valuri puternice stârnite de vântul care rupea crengile copacilor, în câteva minute pământul mustea de apă și ierburile înalte sfârșiră prin a fi culcate la pământ. Nelly continua să privească Dunărea, cu chipul impasibil. Părea totalmente absentă și insensibilă la potopul din jur. Dacă o îndurera sau nu faptul că cea pe care o socotise prietenă dădea dovadă de atât de puțină încredere, asta doar ea ar fi putut spune. Dar vampirii nu fac niciodată astfel de destăinuiri și nici nu-și lasă trăsăturile feței să

vorbească în locul lor. „Pot spera doar că e o vrăjitoare destul de bună ca să înfrunte urgia, pentru că un om, oricât de bine ar înota, nu s-ar descurca defel”. Dar, gândind așa, nu se duse să o caute pe Miriam pe cuprinsul insulei. Un comportament atât de uman cum e întreruperea unei partide de înot pentru găsirea unui adăpost sigur nici nu-i trecu prin cap.

O văzu din senin, înotând în mijlocul puhoaielor dezlănțuite, mirată peste măsură și cu o expresie de confuzie așternută pe chip. În mod ciudat, avea mișcările vioaie și nu părea deloc obosită. Nelly nu făcu nici un gest să se acundă, continua să șadă în iarbă, la rădăcina copacului. Miriam în mod cert n-o observase, ochii ei nu aveau acuitatea fenomenală a privirii de vampir. Înainta eroic contra curentului vijelios, care o tot îndepărta de insulă, luptându-se cu vântul năprasnic și apele învolburate. Apoi, deodată, zări ceva alb, un punct nemișcat și-și dădu seama că se apropie de țărm. Asta părea să-i dea puteri sporite, pentru că înotă chiar mai hotărâtă decât înainte. Mai avea cel mult câțiva metri până să dea de uscat când clipi des, ridicându-și mult capul din apă și privi spre mal.

„M-a recunoscut. Acum ce va face?” se întrebă Nelly. Și Miriam decise pe loc, cea mai proastă decizie cu putință, după părerea blondei – se lăsă dusă de curentul apei către larg, în direcție opusă insulei. „Nu va supraviețui, dacă vijelia nu se oprește”, își spuse Nelly și sări în apă. Era timpul să facă asta, pentru că puterile fetei scădeau cu fiecare clipă care trecea.

Miriam se trezi pe iarbă, tremurând de frig. Își aduse aminte că se luptase cu blonda, dar o luptă cu un vampir e dinainte sortită eșecului, oricine ar fi îndrăznețul care să accepte provocarea, indiferent de natura lui magică sau umană. Nelly era și ea dezbrăcată și-și storcea hainele, cu care apoi se apucă să frece energic

pielea tinerei, până când aceasta se înroși și frisoanele încetară.

-Te simți mai bine acum?

Vocea scriitoarei nu trăda nici un pic de supărare, era tot egală și rece ca de obicei.

-De ce… de ce m-ai salvat? Nu-ți place sângele înecaților?

Nelly făcu o grimasă.

-Of, dar prost mai înțelegi lucrurile! În primul rând nu te-am salvat, ai fi fost capabilă să înoți până pe insulă dacă nu te-ar fi împins nu știu ce socoteală idioată înapoi în larg. Și în al doilea rând, când ți-am cerut un pic de sânge nu era pentru mine. eu mă descurc de minune cu sângele animalelor sălbatice și n-am mai ucis un om de o jumătate de mileniu. Dar am o cunoștință, un individ care mi-e obligat, cu legături la un laborator ultraperformant de medicină legală. Mă gândeam la un test ADN, atâta tot. E treaba ta dacă ai interpretat lucrurile aiurea.

-M-a întors pe dos vestea că Nelly nu există. Țineam la ea ca la o soră mai mare. Dar ia stai, nu înțeleg ceva. Mi-ai spus că ești bărbat, că te numești Johann-Ulrich Heller, da?

-Corect!

-Bine, dar eu te văd clar, la lumina zilei și pot să bag mâna în foc că ești femeia perfectă. Bănuiesc că ai măsurile ideale, 90-60-90 și văd cu ochiul liber că poți concura oricând pentru un titlu de regina frumuseții. Ceva nu se leagă aici!

Nelly zâmbi.

-Adică ți-ai imaginat un soi de ins deghizat sau ceva pe-acolo? Asta e o prostie, dar ți-o iert pentru că e o reminescență a gândirii tale umane. Lumea magică funcționează diferit – o transformare nu e o deghizare, nu te gândi la un fel de bărbat în fustă. Când spun că mă transform, înseamnă că devin altcineva: gândesc altfel, simt altfel, mă port altfel. Din Ulrich nu mai rămâne decât culoarea ochilor și auriul părului, pentru că

din întâmplare astea îmi plac prea mult și nu am vrut să le schimb. Dar când mi-ai vorbit de ceea ce simți pentru Ducu, am înțeles perfect. Nelly are și ea experiențele unei fete îndrăgostite, iar asta înseamnă că pot empatiza perfect cu tine.

-Vrei să spui că în varianta ta feminină ai fost îndrăgostită de un băiat?

-Nu. Dar sunt scriitoare și cunosc natura umană, simt tot ce pot simți personajele mele. Ca să-ți fie clar, dacă acum aici ar fi fost Ulrich și nu Nelly, probabil ar fi încercat să te seducă și nu-l pot învinovăți pentru asta. Înțelegi?

-Fac un efort, dar lumea magică e atât de complicată că nu pricep nici măcar ce mi se întâmplă mie.

-În afara faptului că încerc să te încălzesc ceea ce nu-i chiar simplu pentru că atingerea mea e rece ca gheața, ce altceva ți se mai întâmplă?

-Acum nimic, dar înainte… nu știu, a fost atât de straniu: nu mai știam nici cine sunt, nici unde sunt, nici în ce epocă sau lume am ajuns.

-Păi e simplu: ești Miriam Georgescu, ești pe insula Șimian și înainte erai în Dunăre, iar dacă mă lași să mă uit la ceas, îți voi spune exact data și ora. Dar mai întâi vreau să te îmbraci, după care vom merge la adăpostul zidurilor și vom căuta să ne uscăm la un mic foc.

-De parcă ai putea să faci focul în apăraia asta!

-Un foc omenesc nu, un foc magic însă se poate face și din întâmplare știu cum.

Miriam se puse pe picioare, își îmbrăcă hainele umezite de ploaie și o porniră amândouă spre cetate. Pe drum Nelly aduna crengi și vreascuri. „La cât sunt de ude”, gândi tânăra, „vor face un fum îngrozitor și nici un pic de căldură”. Dar asta nu păru s-o descurajeze pe Nelly. Găsi un locșor uscat sub o boltă veche, puse vreascurile pe pământ și-și întinse mâinile deasupra lor , mișcându-și buzele fără să scoată un sunet. După

câteva clipe, un foc vesel și cald se înălță din grămada de lemn ud.

-Apropie-te și încălzește-te. cu hainele uscate te vei simți mult mai bine. Și-apoi, când ploaia se va opri, va trebui să arătăm decent la întâlnirea cu barcagiul. Nu uita, ne-am adăpostit în clădirea fostului pichet de grăniceri și ne-am uitat de acolo cum se dezlănțuie iadul de afară.

-Și dacă ploaia nu se oprește? Și dacă barcagiul nu vine să ne ia?

Nelly râse pe înfundate.

-Adineauri era să dai colțul și-acum îți faci griji că vei fi nevoită să dormi la noapte printre ziduri bătrâne, pline cu fantome. Fii liniștită, barcagiul va veni. Am văzut mii de furtuni din astea, o asemenea explozie de energie nu are cum să țină mult. De altfel, când am venit încoace, am băgat de seamă că stropii cădeau deja mai rar decât înainte.

Blonda avea dreptate. Peste o jumătate de oră stinseră focul și ieșiră să se usuce la soare. Pe cer trona un minunat curcubeu cu arc dublu, care o făcu pe Miriam să devină brusc mai încrezătoare în privința barcagiului.

-Nu vremea bună îl va mâna încoace, comentă Nelly, ci faptul că i-am promis dublul sumei pe care i-am dat-o când ne-a adus pe insulă. Mai rezistă și tu o oră-două, după care vom ajunge la Severin și de acolo la Eșelnița. Știu că numai la Ducu ți-e gândul.

-Oarecum da, recunoscu Miriam.

-Oarecum? Ce e cu dragostea romantică față de logodnicul tău? S-a rupt vraja, acum că veți deveni soț și soție?

-Nu, Ducu e totul pentru mine și sunt nespus de fericită. Doar că mă îngrijorează. Îmi spune mereu că eu sunt vrăjitoarea lui, că l-am vrăjit, dar nu cred că înțelege asta în sens literal.

-Păi, va trebui să-i explici unele lucruri. Nu uita, rudelor celor mai apropiate le datorezi

adevărul.

-Da, cu condiția să știu eu însămi care e acel adevăr, nu crezi? Până una-alta tu te îndoiești că aș avea sânge de vrăjitoare, altfel nu ți-ar fi dat prin cap să-mi propui acel test ADN, deși nu știu cum poate detecta magia o analiză inventată de om. Iar eu nu stăpânesc magia ci mai degrabă e invers ea se joacă de-a pisica și șoarecele cu mine. Până și adineauri, în apă… habar nu am ce s-a întâmplat de fapt și e așa ciudat că nici măcar nu pot să explic.

Nelly privi la Miriam cu strălucirea aceea stranie în ochi care trăda interesul – sau era privirea concentrată a vânătorului care își urmărește prada, din vremea de demult când ea se hrănise cu sânge de om? Când văzu că tânăra nu avea de gând să povestească despre „ciudățenia din apă”, Nelly recunoscu:

-Ai mirosit tu ceva cu testul ADN, dar el nu are cum să arate dacă ești sau nu vrăjitoare. Însă poate arăta, cu siguranță, dacă te înrudești cu cei înmormântați în cimitirul din Ada-Kaleh și dacă arborele genealogic pe care ți l-am întocmit e corect.

-E atât de important?

-Da. Abilitățile magice se moștenesc și înrudirea ta cu Seline și Ali Miskin ar explica totul. Nu ți-a lăsat Seline misiunea de a cerceta trecutul pentru a găsi comoara? Înclin tot mai mult să cred că aceea comoară nu este una materială, ci se referă la moștenirea ta magică. Un test ADN ar limpezi totul.

-Bine, fie. Accept testul, deși nu îmi mai trebuie nici o dovadă că vrăjitoria face parte din viața mea. Dacă n-ar fi așa, m-aș fi înecat când ei m-au tras pe fundul apei.

-Cine sunt „ei”?

-Oamenii din adânc!

Nelly era nemișcată ca o statuie, dar ochii ei ardeau. Privea fix și concentrat la Miriam.

-Povestește!

-Nu pot, pentru că nu știu ce s-a întâmplat. A fost vis, a fost realitate? Dar nu e prima oară, ci a doua. Prima oară s-a petrecut când am înotat cu Ducu lângă pontonul dinOrșova. Ascultă, Nelly, e adevărat că tu nu respiri și nu ai nevoie de aer?

-Perfect adevărat.

-Păi atunci decât să vorbesc despre ceva ce nu cunosc, mai simplu ar fi să vii să înoți cu mine în Dunăre. Știi, primele clipe sunt îngrozitoare pentru cineva care are nevoie să respire: apare o senzație de sufocare și de presiune asupra corpului, dar norocul e că nu ține mult. Să mă iei de mână și să nu-mi di drumul, ca să fiu sigură că vom ajunge în același loc.

-Unde?

-Nu știu! Dar e fascinant.

-De ce să nu facem asta chiar acum? Mai avem două ore până la întâlnirea cu barcagiul și nu are sens să pierdem vremea.

-Nelly, dar eu nu știu cum și când mă pot întoarce în lumea asta. Nu de mine depinde.

-Păi, dacă vom călători în alte lumi, n-ar trebui să ne pese de barcagiu. Știm amândouă să ne întoarcem la Severin și fără barcă, nu?

-Aici ai dreptate. Vrei să vii?

Scriitoarea își lăsă geanta cu șevaletul și blocul de schițe ascunse printre zidurile cetății, apoi o porni pe urmele lui Miriam, prin iarba udă și printre crengile rupte de vijelie, către Dunăre. Când ajunseră pe malul apei dădu să se dezbrace, dar tânăra o opri.

-Nu, mă gândeam să ne scufundăm îmbrăcate. Nu știu dacă ne pot vedea sau nu, dar eu am evitat să mă arăt, pentru că aș fi scandalizat lumea cu costumele mele de baie. Acolo femeile își lasă cu zgârcenie pielea la vedere.

Din ce în ce mai derutată, Nelly ascultă de sfatul fetei și intră în apă în rochia ei albă, lungă, imprimată cu flori mărunte și plină de dantele.

-Nu dai drumul mâinii mele orice s-ar întâmpla, ne-am înțeles?

-Da. Trebuie cumva să închid ochii?

-Fă cum vrei. Eu îi închid, pentru că imaginile se amestecă într-un fel de caleidoscop de culori și mă ia cu amețeală. Dar tu, dacă nu suferi de vertij, poți încerca să ții ochii deschiși. Mergem?

Mâna înghețată a femeii-vampir atinse degetele calde ale lui Miriam, care tresări. Apoi apa Dunării le înghiți pe amândouă.

Cap.17 Lumea pierdută

Oare pe Dunăre mai există încă temutele gherdapuri? Și dacă da, cum de e unul tocmai aici, atât de departe în aval de strâmtoarea Cazanelor? Astea erau întrebările care o frământau pe Nelly în timp ce coborau amândouă, de mână, către fundul apei. Pe vremuri vârtejul care le absorbea și le trăgea în jos ar fi fost perfect posibil și explicabil. În zona Cazanelor colți uriași de stâncă sfârtecau luciul apei, făcând ca aceasta să fiarbă și să formeze vârtejuri. Înotul în zonă era imposibil, oricine ar fi avut această idee nebunească era sortit morții. Dar asta se întâmplase înainte ca nivelul apelor să crească, acoperind stâncile și făcând navigația lesnicioasă. Se terminase cu vapoarele tractate de pe mal, la început de care cu boi apoi de locomotive, cu transbordarea mărfurilor de pe apă pe uscat și apoi din nou pe apă,cu poveștile sinistre despre glasurile înecaților care se aud din adânc, urlând disperați în timp ce dracii îi împing spre cazanele cu smoală. Nelly își amintea cu precizie acele vremuri și acele locuri, care acum arătau cu totul altfel, infinit mai pașnic. Și totuși, inexplicabil, vârtejul era acolo și le trăgea în jos. Cum de ea nu-l văzuse? Cum de nu zărise ochiul de apă rotitor, perfid ascuns sub luciul ca oglinda? Nimeriseră în mijlocul unei tornade subacvatice și coloane enorme de apă exercitau o presiune teribilă asupra trupurilor lor. „Pe mine nu mă afectează prea mult”, gândi ea pragmatic. „Dar pe Miriam?” Apa trebuia să-i fi inundat demult plămânii. „Nebuna asta se îneacă”, își spuse blonda. Încercă să urce la suprafață, dar simți o greutate uriașă, ca și cum toată apa din lume i se adunase deasupra capului. Luptă preț de câteva secunde, dar se resemnă repede și se lăsă trasă în jos. Oricât de puternică ar fi fost, dăduse de ceva

mult peste forțele ei. „Voi coborî pe fundul apei și-apoi voi vedea ce e de făcut. Păcat numai de Miriam, sigur nu mai trăiește”.

Ochii pe care și-i ținea larg deschiși n-o ajutau prea mult. Se făcea din ce în ce mai întuneric, până când nici măcar ea nu mai văzu nimic în bezna deasă. Nelly pierdu noțiunea timpului, repetându-și însă în gând: „sunt indestructibilă. Sunt indestructibilă, nu voi păți nimic”. Când tocmai începuse să se îndoiască de adevărul propriei afirmații, negrul absolut al apei se schimbă într-un albastru închis și simți cum o forță necunoscută o împinge în sus. Apa trecu rapid din culoarea nopții în cea a orei albastre de dinaintea răsăritului, apoi într-un albastru tot mai deschis, ca în final stratul de apă să se subțieze într-atât încât o rază de soare să se strecoare până la ea. Mâna lui Miriam îi strânse degetele ca o menghină, în timp ce mâna liberă și picioarele fetei zvâcniră energic, o mișcare făcută să spargă crusta valurilor și să le aducă la suprafață.

Nelly privi în jur. Primul lucru pe care-l zări fu chipul lui Miriam, palid și marcat de efort. Tânăra trase adânc aer în piept, cu sete, de parcă n-ar mai fi respirat de un an. Vârtejul pierise, se aflau într-o apă calmă și adâncă, dar înotau prea bine amândouă ca asta să le pună vreo problemă. Pământul era la cel mult zece metri în fața lor – un pământ plin de verdeață, cu arbori și flori. În aer se simțea parfumul dulce al trandafirilor înfloriți. Miriam deschise și ea ochii și-și îndemnă prietena către un pâlc de sălcii ale căror ramuri atingeau suprafața apei.

-Vino după mine, șopti ea. S-ar speria să ne vadă.

Arătă cu capul spre pământul care se apropia cu fiecare mișcare.Se vedea un ponton de care erau ancorate o mulțime de bărci. Printre bărci se jucau zgomotos câțiva băieței. O arătare în negru le supraveghea joaca – părea o femeie după mișcări,

dar singura parte vizibilă a corpului îi erau ochii, în rest era învești mântată din cap până-n picioare în pânze negre. Ochii însă îi erau frumoși, prelungi și fuseseră conturați cu o vopsea neagră. Din când în când le striga ceva copiilor într-o limbă necunoscută.

Miriam se cățără pe mal și Nelly o urmă imediat. Ascunse între sălcii, își uscară rochiile. Aerul era cald, vântul adia amestecând mirosurile de flori și fructe, rochiile lor de pânză subțire se zvântau văzând cu ochii. După câteva minute, Miriam spuse încetișor:

-Cred că putem porni, nu mai avem aerul unor nesocotite care tocmai au căzut în apă.

-De acord, să pornim. Dar încotro? Ai vreo idee?

-Da. Până la ponton duce un drum care dă într-o stradă animată, plină cu magazine. De fiecare dată mă nimeresc în același loc dar până acum n-am îndrăznit să mă arăt pe stradă pentru că nu știam dacă ei mă văd și eram îmbrăcată foarte nepotrivit. Aici majoritatea femeilor sunt acoperite din cap până-n picioare cu haine negre.

-Hm, lasă-mă să o iau înainte. Rochia mea lungă e la modă acum, dar era potrivită și cu o sută de ani în urmă. Așteaptă-mă aici și mă voi întoarce să-ți spun dacă poți veni și dacă am aflat mai multe.

-Să te întorci repede, ceru Miriam.

-Cât de repede pot. Fii liniștită, sălciile te ascund bine.

Nelly ieși din vegetația deasă. Păși curioasă pe pământul colbuit, cu tălpile desculțe și asta păru să-i facă plăcere. La naiba cu sandalele cu toc, pe care le abandonase pe Șimian, atunci când sărise în apă! Mersul pe pământul bătătorit și prin iarba fragedă avea o voluptate a lui, uitată azi când până și Sasca era asfaltată. Înaintă pe ulița care ducea la ponton, către casele întrezărite la orizont. După zidurile de cetate care răsăreau de peste tot, părea

că se întorseseră pe Șimian – doar că Șimianul nu mai fusese locuit din neolitic. Acolo nu existaseră niciodată case și nici străzi, deși cetatea și vegetația abundentă i se potriveau insulei. Apoi zări scorușii, curmali și smochini, iar aceștia nu crescuseră vreodată pe Șimian. Iar apoi coti pe o stradă mărginită pe ambele părți de case, având magazine deschise către stradă iar în fața magazinelor terase cu mese și scaune, pline de bărbați care beau cafele și trăgeau din narghilea discutând aprins.

-Pe coarnele lui Belzebuth, asta e Ezarzia în vremurile ei bune! Atunci când încă se afla la suprafață, în lumina soarelui și oamenii nu aveau habar că într-o zi lumea lor va dispărea sub Dunăre.

Nelly se întoarse la sălciile de pe mal sub care o lăsase pe Miriam, surâzând soarelui și oamenilor, evident bine dispusă. Dar aceștia nu-i dădeau atenție, văzându-și în continuare de treburile lor.

-Miriam, ești fenomenală! îi spuse tinerei de îndată ce o regăsi, ascunsă de crengile aceleiași sălcii sub care o lăsase. Nu știu cum ai făcut asta, dar mi-am dorit de secole să văd Ezarzia la lumina soarelui. Numai că atunci când ea se afla la suprafață, pe mine soarele m-ar fi distrus, așa că am privit așezarea întotdeauna de la umbra bolților cetății.

-Ezarzia? Asta e strada principală din Ada-Kaleh, nu? Vrei să spui că am ajuns pe Ada-Kaleh, atunci când insula era încă la suprafață?

-Vino să vezi cu ochii tăi! Nu te privi că ești desculță, se pare că oamenii nu ne văd, probabil pentru că nu facem parte din timpul lor.

Cu o mână, Miriam dădu deoparte crengile lungi de salcie și apoi păși ezitantă pe drumul de pământ. Ca și Nelly, era și ea cu tălpile goale, dar rochia ei scurtă abia îi acoperea genunchii. Se îmbrăcase în aceea dimineață cu una din cele mai elegante rochii de vară pe care le avea, cu gândul

la întâlnirea care o aștepta spre seară cu Maria, viitoarea ei soacră și cu Ducu. Liceul din Oravița le cerea profesoarelor să nu apară în fața elevilor în pantaloni, așa că dulapul lui Miriam era burdușit de fuste, bluze și rochii, exceptând ținutele de vară, când elevii erau în vacanță. Obligația de peste an de a fi mereu elegantă o făcea să prefere în afara vieții profesionale blugii și tricourile dar, pentru zilele căldurpase de iunie, de dinaintea vacanțelor, se aprovizionase și cu câteva rochii imprimate, decente și menite să nu atragă oprobiul conducerii severe a școlii. Renunțase la doliul după Ayse, însă evita încă ținutele prea colorate. Pentru întâlnirea cu Maria și o discuție serioasă privind organizarea propriei nunți, i se păruse potrivită o rochie de in albă, cu o croială de ie și broderii albastre la gât și la mâneci. Pe poalele rochiei fuseseră aplicate benzi late de dantelă albastră. Nu se putea măsura, bineînțeles, cu eleganța ținutelor romantice ale lui Nelly, care părea clienta fidelă a unor firme de lux – la banii pe care blonda îi câștiga din scris, acest lucru era explicabil. Dar privindu-și atentă îmbrăcămintea, Miriam își spuse mulțumită că face față în lumea aceea misterioasă în care soarta o azvârlise din senin, pentru că o gogoașă ca cea tocmai enunțată de excentrica blondă – anume că erau invizibile – i se părea fantezie curată.

Fetele se plimbau liniștite, aruncând în jur priviri curioase, când un grup de copii veni alergând spre ele. Un băiețel se împiedică de Miriam și rămase năuc – evident, căuta lucrul care îi oprise goana și nu văzu nimic. Încă șocat, fugi mai departe spre ponton, dar se tot răsucea și se uita în urmă.

-Ei, acum mă crezi când îți spun că suntem invizibile? Nu te mai zgâi ca disperata la rochia ta scurtă, aici nimeni nu bagă de seamă că suntem diferite de restul lumii. Puteai să fii complet dezbrăcată, tot n-ai fi șocat pe nimeni.

Miriam înghiți în sec. Ea își vedea clar propriul corp, se uita în jos la picioarele pline de pământ umed, la tivul dantelat al rochiei, la Nelly și toate astea erau cum nu se poate mai reale. Cum de oamenii nu puteau să le vadă?

Apoi intrară pe strada principală și tânăra se liniști. Acum avea alte griji decât cea de a fi îmbrăcată potrivit: strada era plină de lume și ea trebuia mereu să se ferească din drumul cuiva, privind cu invidie la Nelly. Scriitoarea se strecura printre oameni cu ușurința unui lichid care curge și umple spațiul disponibil, fără a sta nimănui în cale. Un alt lucru care îi solicita atenția din plin era înfățișarea locului: toată strada părea un bazar, plină de cafenele, magazine de tutun și de dulciuri, iar pe alocuri vânzătorii așezaseră pe pământul bătătorit sau în iarbă măsuțe joase pe care tronau tot felul de borcane și borcănașe.

-Asta e dulceață de smochine, lămuri Nelly cu un aer de cunoscătoare. Dincolo e dulceață de trandafiri, acela e șerbet, tot de trandafiri, în cutiile de carton e rahat cu alune, migdale și fistic, iar în cele metalice, țigări de foi.

Vorbea fără teamă, cu voce tare. Zumzetul general al străzii îi acoperea glasul și nimeni nu tresări auzind cuvinte care veneau de nicăieri. Miriam îi urmă exemplul.

-Ai mai fost pe aici, de știi atât de bine?

-Da, am trecut de multe ori. Pot să mă laud că sunt singura persoană, în afara localnicilor, pe care a prins-o noaptea pe Ada-Kaleh. Știai că străinii erau obligați să se întoarcă la apusul soarelui pe țărm, la Orșova sau pe partea sârbească a fluviului? Nimeni nu putea rămâne noaptea pe insulă, cu excepția celor care își aveau casele aici.

-Nu știam. Cum erau nopțile pe Ada-Kaleh?

-Întunecoase. Centrala electircă s-a dat în funcțiune abia în 1939 și furniza curent până la ora zece seara. După aceea nu puteai umbla decât cu

felinarul în mână și în general lumea se ferea să iasă din locuințe.

-Se temea sau…?

-Nu știu, probabil că da. Legende au existat întotdeauna și la cât de multe bătălii s-au purtat pentru petecul ăsta de pământ, la cât de mulți au murit pe el și pentru el, nu m-ar mira să fi existat povești despre stafii, arătări și fantome.

Parcurseră Ezarzia agale, fără grabă, amestecându-se cu mulțimea de gură-cască. Printre femeile învești mântate în negru, cu tradiționala feregea, văzură și câteva turiste în straie deschise la culoare, protejându-se de soarele puternic cu umbrelușe mici de dantelă sau cu pălării. Nelly le privi cu atenție, ba chiar întoarse capul după ele.

-Perioada interbelică, declară ea autoritar. Suntem probabil prin 1930 – 1935, judecând după cum erau doamnele îmbrăcate. Ehei, erau ani frumoși! Insula era bogată, comerțul mergea din plin, turiștii începuseră să vină în căutarea exotismului care cam dispăruse din Balcani după destrămarea Imperiului Otoman. A fost una din cele mai frumoase perioade, asta e sigur. Dar eu te țin de vorbă, pălăvrăgind despre istorie, în loc să te las să te îndopi. Folosește-te de ocazie, alta nu știi când mai apare și arta de a face toate aceste bunătăți s-a pierdut odată cu scufundarea insulei.

Miriam scutură din cap.

-Nu chiar. Ayse m-a crescut vânzând dulcețuri în piața din Oravița și știu că avea un rețetar foarte vechi, pe care nu-l arăta nimănui, nici măcar mie. Mai simt pe limbă gustul dulceții de trandafiri așa cum numai ea știa s-o prepare. Și-apoi nu pot cumpăra nimic pentru că n-am bani din epoca interbelică.

-Da, dar ești invizibilă. Poți să iei tot ce-ți poftește inima. Iar dacă te mustră conștiința, am eu în Sasca un cufăr cu bani vechi, care acum nu mai au nici o valoare. Ia din el cât poftești și revino aici.

-De parcă aș putea! Magia se manifestă când și cum vrea ea. Am mai fost, călătorind în trecut, de două ori pe insulă dar de fiecare dată am nimerit în altă epocă. Prima oară am asistat la o bătălie cu tunurile, a doua oară la o sărbătoare turcească din care n-am înțeles mare lucru. Dar mă bucur că am venit acum, cu tine, pentru că am îndrăznit să părăsesc țărmul și să cunoasc viața insulei așa cum a fost, iar tu știi atât de multe…

-Avantajul unei existențe nesfârșite, murmură Nelly cu nonșalanță. Spune-mi unde vrei să mergi și te voi duce, doar cunosc insula.

Ochii lui Miriam sclipiră.

-Poate a venit momentul să-mi caut rădăcinile. Mă aflu în locul unde au trăit strămoșii mei, deci…

-Deci te duc acasă, cu alte cuvinte. Hai să mergem, ai tăi au locuit într-o casă la colț de stradă, dar casa nu era pe Ezarzia.

-Mai erau și alte străzi pe Ada-Kaleh?

-Da, încă două, dar nu aveau nume. Doar strada principală, cea cu bazarul, avea. Ezarzia e un vechi nume turcesc. Austriecii, cât timp au administrat insula, preferaseră să nu-și bată capul. Ei pur și simplu au numerotat casele – nu erau multe, o sută șaizeci și opt în total – și nu aveau nevoie de nume de străzi, iar românii, când au preluat insula, au păstrat sistemul.

-De unde știi care era casa alor mei? I-ai cunoscut cumva?

-Nu, cap pătrat ce sunt. Am crezut că magia a murit odată cu Miskin-Baba, pentru că nu mi-aș fi putut imagina că sfântul a avut nevastă și copii. Limitările lumii catolice în care am crescut și-au pus amprenta asupra mea și n-am putut scăpa de tot de ele, oricât aș fi încercat. Pentru mine, „sfânt” trebuia să fie neapărat un personaj care s-a urcat virgin la ceruri, nu m-am gândit că Ali Miskin, fiind musulman, se ducea într-un rai unde îl așteptau patruzeci de fecioare gata să sară la el.

-Of, despre ce vorbim noi aici?

-Ți-o fi jenă!

-Păi, dacă mă gândesc că tu ești de fapt Ulrich…

Nelly chicoti.

-Deci n-am nici o șansă să-i povestești celei mai bune prietene noaptea nunții tale cu Ducu. Halal prietenie! Văzând însă roșeața de pe chipul lui Miriam, hotărî să schimbe subiectul: casa am recunoscut-o ușor și o vei recunoaște și tu, dacă te-ai uitat cu atenție la cutia cu pozele moștenite de la Ayse. Găsirea unei anumite case între cele o sută șaizeci și opt ale Ada-Kalehului nu e mare lucru.

-Uite-o, făcu brusc Miriam oprindu-se. Casa din fotografie e cea din fața noastră.

-Ai nota zece pentru spiritul de observație. Dar te sfătuiesc să nu dai buzna înăuntru, pentru că nu sunt sigură că ești invizibilă și pentru locuitorii ei. Nu uita, ai tăi au avut mereu magia în sânge.

-Aha, înțeleg! Ce facem acum?

-Simplu, ne strecurăm în grădină prin spărtura din gard. Lumea de pe stradă nu ne vede, iar grădina e pustie, așa că nu e nici un pericol.

Zis și făcut! Nelly o luă înainte, Miriam o urmă.

-Ce-i cu chepengul ăla metalic ridicat? Unde duce? întrebă fata după ce se ascunse în tufele dese din fundul grădinii.

-Cred că nu poate duce decât în jos. Iar jos sunt catacombele cetății, pe care e clădită întreaga localitate.

-Putem coborî?

-Dacă există o scară, nu văd ce ne-ar împiedica.

Prin mintea lui Nelly se perindau imagini pe care Miriam nu le va vedea niciodată: chepengul ros de rugină și urmele scării de lemn aflate cu treizeci de metri sub apele Dunării, într-o grădină inundată, plină cu molozul fostei case. Acum însă scara era la suprafață, solidă, grădina îngrijită iar

casa se răsfăța sub razele soarelui. Miriam o luă înainte și ajunse în catacombele subterane.

-Vino, e fantastic ce se vede aici! Ziduri vechi și groase din cărămidă, coridoare nesfârșite – e magie, nu alta!

Nelly coborî și ea scara proptită vertical de bătrânele ziduri.

-Uau!

De fapt ea fusese de nenumărate ori în catacombe și le știa pe dinafară – ziua, ofereau un adăpost excelent împotriva razelor soarelui. Dar entuziasmul lui Miriam era contagios, iar zidurile de cărămidă roșie erau impresionante, indiferent dacă le vedeai o singură dată sau de o sută de ori.

-Selene! Seleeeene, ai promis că mergi la moschee să te ocupi de covor.

Glasul venea de sus, din casă. O zgâtie de fată cu părul negru și ochii verzi – ochii lui Miriam – trecu fulgerător pe lângă ele, apărând în fugă de după un cot al coridorului subteran. Avea vreo zece ani, un aer încă băiețos, o rochiță murdară și ambii genunchi juliți, semn sigur că adora să se cațere în copaci.

-Imediat, mamă, ajung acuși!

Urcă scara verticală cu abilitatea unei maimuțe și dispăru pe cărarea din grădină.

-Selene? întrebă Miriam mirată. Nu e…

-Nu, soția lui Miskin-Baba se numea Seline și a trăit cu o sută de ani mai devreme. Selene a fost fiica lui Yllen, cea măritată cu Petre Cărămidaru, iar Petre…

-Știu, a fost bunicul bunicului meu. Deci eu am văzut-o pe mama lui Ayse, străbunica mea?

-Da, Selene a fost străbunica ta și a avut două fiice, pe Ayse și pe Saizi. Ayse s-a născut când Selene avea doar cincisprezece ani.

-Bun, și-acum ce facem?

-Tu voiai să cauți o comoară, nu?

Miriam privi încurcată în jur.

-Nu cred că mai vreau. Coridoarele astea sunt kilometrice și pot ascunde orice, iar Ayse a scris clar că detectoarele de metale nu au găsit nimic. Și-apoi nu știu cum aș putea să mă întorc prin vârtejul magic pe Șimian dacă aș lua cu mine un obiect material de aici. Ceva îmi spune că n-ar mai fi posibil și aș rămâne blocată în Ada-Kaleh pentru totdeauna.

-Nu ți-ar plăcea? întrebă Nelly curioasă.

-Ba da, insula e minunată și sunt fericită că am văzut-o. Dar am un motiv mai puternic decât orice să vreau să mă întorc în lumea mea.

-Și motivul acela ar fi…?

-Ducu, răspunse Miriam pe nerăsuflate.

-Aha, între iubire și comoară ai ales iubirea. Foarte romantic, bravo. Așa se spune, că cine alege iubirea va primi pe lângă ea însutit mai mult decât dacă ar fi ales averea. Nu știu, e doar o vorbă din popor, dar să vedem dacă în cazul tău se adeverește.

-Înainte de-a încerca să ne întoarcem, aș mai dori un singur lucru. Sunt curioasă să văd moscheea, dacă tot suntem aici. Vrei s-o urmărim pe Selene?

-Vreau, dacă vrei și tu. Deci…?

-Urcă scara, spuse tânăra cu convingere.

Se strecurară în stradă tot prin spărtura din gardul grădinii. Fetița cu genunchii juliți nu se vedea pe nicăieri.

-Nu te necăji, spuse Nelly, știu unde se află moscheea. Vino cu mine!

Se făcuse ora amiezii și orașul-cetate construit pe catacombe își făcea siesta. Nu întâlniră prea mulți oameni pe stradă și nici aceștia nu părură să le fi observat prezența. Intrară într-o piață largă, străjuită de o clădire cu etaj, colțuroasă, în genul construcțiilor militare, prevăzută cu un turn de lemn. În fața ei se înălțau doi chiparoși și un șir de palmieri pitici.

-Asta e moscheea. Nu te mira, a fost ridicată de austrieci pentru garnizoana cetății, de aia arată așa.

-Minaretul nu e cel din cărțile poștale și din pozele lui Ayse, obiectă Miriam.

-Nici n-are cum să fie. Cutremurul din 1940 l-a dărâmat și minaretul de piatră, cel din poze, a fost ridicat abia în 1956.

-Aha. Spune-mi, crezi că putem intra?

-De ce nu?

-Hm, întrebam și eu. Știu că m-ai refuzat când ți-am cerut să-mi fii domnișoară de onoare și mă gândeam că poate ai o părere tot atât de proastă despre moschei ca și despre biserici.

Nelly râse.

-Fără îndoială, părerea e aceeași. Doar că întoarcerea în timp are avantajele ei. De pildă știu că moscheea asta a fost dinamitată în 1970, deci pot fi sigură că nu mi s-a dărâmat mie în cap în 1932.

-De ce să ți se dărâme în cap?

-Pentru că, vezi tu, istoria mea e veche și complicată. Am trăit ca om pe vremea războaielor dintre creștini și musulmani și am ucis o grămadă de închinători ai lui Allah, numai și numai pentru că am fost mai iute de mână, altfel m-ar fi ucis ei pe mine. Nu voiam să pun la încercare răbdarea Profetului față de cei care îi decimează oastea și mă gândeam că, strivindu-mă sub zidurile geamiei, și-ar fi putut face dreptate, atâta tot

Miriam nu răspunse. Ce poți spune când interlocutoarea ta vorbește cu nonșalanță despre evenimente la care a participat cu sute de ani în urmă și care umplu cărțile de istorie medievală?

Ușile erau larg deschise, lăsând soarele să pătrundă în sala mare, dreptunghiulară, pe podeaua căreia se afla faimosul covor dăruit moscheii de sultanul Abdul Hamid. Era o lucrătură superbă, de o valoare inestimabilă, care necesitase ani lungi pentru a fi terminată. Mai era și uriaș – umplea

bine încăperea în care toată populația insulei, de șapte sute de suflete, avea loc fără să se înghesuie.

Imamul stătea într-un colț, discutând cu Selene. Fetița avea în fața ei un lighean plin cu apă limpede și un teanc de cârpe albe, curate.

-Nu știu cum faci, dar nimeni nu poate curăța covorul așa ca tine. Mama ta trebuie să fie foarte mândră de o fată atât de destoinică.

Selene zâmbi modestă.

-Nu e mare lucru: o fiertură de plante care scoate murdăria și întărește culorile. O știu de la bunica mea.

-Ai nevoie de ajutor?

-Nu, mă descurc singură. Până diseară covrul va fi ca nou și oamenii se vor putea ruga iarăși înăuntru.

-Aș spune că e imposibil dacă n-aș ști că ai făcut-o deja și acum doi ani. Te las și Allah să te aibă în pază!

Imamul ieși. Selene rămase singură, o fetiță de zece ani, scundă, față în față cu un covor lung de aproape douăzeci de metri și lat de mai bine de zece. Era nevoie de câțiva bărbați cu brațele zdravene ca să-l ruleze și să-l ridice de la pământ, dar micuța nu părea speriată.

-Cum naiba va face? întrebă în șoaptă Miriam, ascunsă într-un colț întunecat. N-aș reuși nici cu aspiratorul.

-Cu magia ai încercat?răspunse Nelly zâmbind.

Fetița turnă un lichid în lighean, dintr-un recipient închis la culoare, apoi înmuie toată grămada de cârpe.

-Drace, asistăm la testarea detergenților superconcentrați, sau ce?

-Miriam, taci și las-o să-și adune gândurile. Micuța e tot atât de plină de magie ca și tine.

-Crezi că ne aude?

Discutau în șoaptă și totuși Selene își ridică ochii și privi în jur. În mod sigur simțise sau auzise

ceva. Miriam încremeni, rămânând stană de piatră. Copila ascultă atentă dar, neprinzând nici un sunet, se întoarse la treburile ei. Spre surprinderea celor două femei pitite în întuneric, fetița începu să cânte o melodie veselă, cu un glas subțirel.

-Textul este în latină și e o incantație magică, șopti Nelly aplecându-se la urechea lui Miriam.

Cârpele pe care Selene le îndesase în lighean ieșiră singure, se așezară pe covor și începură să frece ca și cum mâini nevăzute le-ar fi manevrat, lăsând covorul strălucitor de curat. Și toate astea, cu o viteză incredibilă. Lui Miriam îi scăpă o exclamație de mirare.

-Și tu ștergi praful în beci și în pod cu propriile mâini, comentă Nelly ironic. Sper că ai memorat cântecelul fetiței!

Peste o jumătate de oră Selene ieși în curte și schimbă apa din lighean, care se murdărise. În rest nu făcea decât să-și cânte cântecul și să se amuze, lăsând obiectele să muncească în locul ei. O treime din covor fusese deja curățată! Mai schimbă odata apa, își mai cântă cântecelul și când fu pe deplin mulțumită de rezultat se duse la fântâna de lângă moschee și spălă cârpele și ligheanul. Se întoarse în încăpere, așeză frumos într-un colț ligheanul și ustensilele și începu să danseze pe covorul curat, râzând. Apoi se întinse pe mijlocul covorului și rămase acolo ciudat de serioasă.

-Poate c-a obosit, își dădu Miriam cu părerea. Nelly nu răspunse, doar făcu semn din cap că nu era de acord. Acum mâna fetiței urmărea conturul unuia din desenele complicate care fuseseră țesute printre motivele covorului, în timp ce ochii ei strălucitori priveau la un punct îndepărtat aflat pe unul din pereții sălii. Pe Miriam o luă cu frig.

-Ai zice că se uită fix la noi, murmură ea.

După asta, fetița o zbughi afară la soare, ca omul mulțumit că și-a făcut treaba. Înainte însă de a ieși din moschee, se întoarse din ușă și spuse cu

glas tare și clar, adresându-se încăperii aparent pustii:

-Cine a avut ochi să vadă, a văzut!

Miriam și Nelly se strecurară afară în urma ei, pe ușa lăsată deschisă, tocmai înainte ca imamul să intre.

-Pe coarnele lui Belzebuth, ce-a fost asta? Mesajul ți-a fost în mod clar adresat ție. Ai înțeles ceva?

-Am reținut cântecelul, șopti Miriam îngândurată. Nu-mi cere să pricep mai mult de atât, pentru că lumea magică abia s-a deschis în fața mea și nu-i înțeleg încă regulile.

-Aici ai dreptate. Dar de simțit ai simțit ceva?

-Da, că o iubesc mult pe Selene. Îmi va fi dor de ea după ce mă voi întoarce în lumea mea, așa cum mi-e dor de Ayse acum că a plecat pe drumul fără întoarcere.

-De asta să nu fii atât de sigură, o contrazise Nelly care își reluase obișnuitul aer flegmatic și zemflemitor.Vorbitul cu morții și invocarea spiritelor fac parte tot din arsenalul de proceduri al vrăjitoarelor.

După răcoarea din moschee, căldura soarelui de afară era binevenită – un soare uriaș, auriu, care stătea să apună.

-Ce ciudat curge timpul! observă Miriam. Mă întreb câtă vreme o fi trecut de când am plecat de pe Șimian, pentru că aici s-a scurs o zi întreagă.

-Tot mai vrei să pleci? E poate pentru ultima oară că zărești pământul strămoșilor tăi.

Mergeau în liniște pe Ezarzia. Comercianții își trăgeau obloanele prăvăliilor și întreaga insulă se pregătea de somnul nopții. Cele două femei se îndreptară către Dunăre, spre pâlcul de sălcii de pe mal. Miriam era tristă.

-Da, vreau să plec. O spusese cu un aer melancolic, apoi continuă: aici e trecutul familiei mele, dar viitorul meu cu siguranță nu e aici. Sunt mulțumită pentru că am îndeplinit ultima dorință a

lui Ayse și mi-am căutat rădăcinile. Cred că ele reprezintă adevărata comoară a unei familii – amintiri, întâmplări, povești de demult. Dar lumea asta știm bine că nu mai există, nu degeaba toți cei care încă vorbesc despre ea o numesc „lumea pierdută”. Viața mea e acum în altă parte – la Eșelnița, lângă bărbatul pe care îl iubesc și alături de care am decis să-mi petrec tot restul zilelor.

-Până când moartea vă va despărți? întrebă Nelly ironic.

-Până când moartea ne va despărți, repetă Miriam. Deși, cu tine, am învățat că moartea e ceva relativ. Apoi se întoarse cu spatele spre apele albastre-argintii ale Dunării și cu fața spre insulă. Rămâi cu bine, pământ al strămoșilor!

Se răsuci brusc, o luă pe Nelly de mână și săriră împreună în apă. Ultima imagine din lumea pierdută fu aceea a pontonului de care erau legate bărcile. O fetiță stătea la capătul lui, agitând o batistă albă…

Cap.18 Logodna

„Dacă te obișnuiești cu vârtejul, nici nu mai e chiar atât de rău”, cugetă Nelly simțind presiunea cumplită a coloanei de apă pe corp. „Deși, pe mațele Satanei, decât să călătorească așa, fata asta ar putea mai degrabă să învețe să zboare pe mătură, ca orice vrăjitoare care se respectă”.

Apa le scoase la țărm pe Șimian, nu departe de locul unde-și lăsaseră încălțările. Blonda își puse ceasul pe mână.

-Ciudat! Am lipsit o oră, deși dincolo părea că a trecut o zi întreagă. Mai avem timp, înainte de întâlnirea cu barcagiul, cât să ne uscăm hainele și să-mi recuperez mapa cu schițe din locul în care am lăsat-o.

-Vin cu tine, decise Miriam. Acum, că m-am plimbat prin catacombe, nu mă mai tem de zidurile bătrânei cetăți.

-Vino, acceptă Nelly. Sunt cel mult fantome acolo, atâta tot. Dar să nu te sperie, nu ne pot face rău.

Însă nu găsiră altceva în cetate decât geanta mare, împletită, a lui Nelly, plină cu ustensilele de pictură ale acesteia. În rest, doar o tăcere grea, apăsătoare și uitarea care șterge amintirile și acoperă totul…

Barcagiul se dovedi punctual. Fetele ajunseră la Severin fără peripeții și fără ca Miriam să simtă, la plecarea de pe insula Șimian, aceeași nostalgie pe care o simțise pe Ada-Kaleh. Își regăsi „gândacul” verde într-o parcare din oraș și se așeză la volan tăcută, cu chipul mohorât. Reflexele de șofer experimentat îi funcționau impecabil, dar Nelly putea să jure că fata era de fapt cu mintea în altă parte. Nu scoase o vorbă până în Eșelnița , unde opri în fața casei lui Ducu și a mamei acestuia.

-Ei, hai, fii și tu mai veselă, doar te întâlnești cu logodnicul tău, îi atrase atenția scriitoarea.

Dar în colțul ochilor lui Miriam sticleau lacrimi atunci când intră în casa viitoarei ei soacre. Își dădu seama că nu se putea preface, așa că se hotărî să explice:

-Iertați-mă că sunt cam mohorâtă astăzi, dar vin de pe ostrovul Șimian. Am vrut în ruptul capului să văd cetatea de pe insula scufundată, locul de unde provenea familia mea și se pare că ideea nu a fost prea bună, pentru că m-a întristat.

Maria o strânse în brațe ca și cum ar fi fost propria ei fiică.

-Te înțeleg. Haide, vino cu mine să-ți arăt ceva.

Ieșiră pe poartă și traversară șoseaua, apoi străbătură satul până pe o limbă de pământ care înainta lin în Dunăre.

-Aici nu sunt case, explică Maria, pentru că la inundații, când vin apele mari, pământul acesta e acoperit de apă. Dar dacă ai merge în continuare, urmând fostul drum care acum coboară în Dunăre, știu sigur ce ai găsi acolo: vechea noastră casă, cea pe care bunicul meu, cu mâinile lui, a ridicat-o sperând să fie, pentru o sută de ani, căminul familiei. La un an după ce locul a fost inundat, bunicul, un om zdravăn, cât muntele, se stingea încet – oamenii zic că a murit de inimă rea. Tata l-a urmat și el nu peste multă vreme și-așa s-a întâmplat cu mulți alții. Eram o fetiță de câțiva ani pe-atunci, dar țin minte că fuseseră atât de multe înmormântări în sat, de parcă ar fi bântuit o epidemie. Oameni pe care îi vedeai sănătoși peste câteva zile erau duși la groapă. Iar cei rămași spuneau „a murit de dor - și cutare, și cutare, și ăla, și celălalt…” Așa a plecat o întreagă generație, deci știu ce simți. Dar nu putem schimba trecutul – tu și Ducu v-ați născut cu douăzeci de ani după ce toate astea au devenit istorie. Nu poți merge

înainte privind mereu în urmă. Să ne întoarcem acasă și să vorbim acum de nunta voastră.

„Miriam va avea o soacră înțelegătoare”, gândi Nelly. „E ciudat cât de mult îi leagă durerea pe oameni unii de alții”.

Petrecerea de logodnă avu loc la restaurantul uneia dintre pensiunile din sat, în mijlocul lui octombrie, când peisajul devenea o feerie. Turiștii plecaseră – puțină lume străbate Eșelnița în extrasezon - și satul era liniștit. Pădurile care coboară din stâncăriile muntelui până în șosea deveniseră aurii, cărămizii, maronii, iar culorile calde, de pământ, contrastau frumos cu albastrul-cenușiu rece al Dunării. Avură noroc de o zi minunată, cu un soare generos și nori albi pe cer, deși în munți căzuse deja prima brumă. Nelly și Miriam se instalaseră cu două zile înainte de petrecere în camerele de oaspeți din curtea casei lui Ducu. Miriam se agitase toată ziua, însoțită de Maria și veghease ca organizarea întregii petreceri de logodnă să fie impecabilă. Blonda, rămasă mai tot timpul singură, avu vreme să-și ducă șevaletul pe malul Dunării și să schițeze peisajul din jur. Ducu pleca dimineața la serviciu și se întorcea seara, de când cu captura de droguri. Doar Ali Osman, bătrânul cafegiu, își păstrase aceleași tabieturi și – fie vară, fie toamnă – la ora șase dimineața cobora de la etajul casei sale în unica încăpere a micuței lui cafenele, ca să-și prepare prima ceașcă a zilei din băutara raiului.

-Când s-o învrednici Allah să mă ia la el, lăudat fie-i numele, sper să nu-mi dea companie patruzeci de fecioare. Sunt bătrân și n-aș mai ști ce să fac cu ele. Dar, dacă ar binevoi să mă instaleze lângă o fântână, asta da, primesc. Iar din fântână să curgă cea mai bună cafea din lume și să nu sece niciodată. În mintea mea, așa trebuie să arate paradisul dreptcredincioșilor.

La masa de logodnă, Ducu își invită colegii polițiști și grănicerii de la hidrocentrală, iar Miriam, câteva colege de cancelarie de la liceul din Oravița. Veni și preotul din Sasca, veniră și maicile de la Mraconia, mănăstirea proaspăt ridicată în locul celei înghițite de Dunăre, căreia localnicii din satele de pe Clisură îi spuneau „biserica de sub ape”. Maria își mai chemă vecinele, pe primarul din Eșelnița și – nu se putea altfel – pe bătrânul cafegiu.

-Am înțeles că după ce devii doamna Stroescu, ne părăsești și trebuie să ne căutăm o altă colegă care să predea fizica, începu discuția una dintre profesoarele din Oravița.

-De fapt nu trebuie să căutați, directorul liceului a găsit deja o înlocuitoare pentru mine, care va începe să predea după vacanța de Crăciun.

-Pleci undeva?se miră și Nelly.

-Da, de fapt plecăm amândoi. După captura de droguri din peștera Ponicova, Ducu a primit o propunere extrem de tentantă, să meargă pe granița de vest, la Timișoara. Pe viitorul meu soț îl așteaptă o înaintare în grad și o locuință de serviciu.

-Și tu?

-Eu m-am întors la Sasca după absolvirea universității pentru că artrita o țintuia la pat pe mătușa Ayse. Am făcut asta cu părere de rău, renunțând la postul care mi s-a propus la universitate, în cercetare, dar Ayse m-a crescut și îi eram datoare. Acum însă nimic nu mă mai leagă de Sasca – am dat concurs la universitate și de la începutul anului viitor voi fi asistentă acolo. Mi-am dorit asta cu ardoare, am fost șefă de promoție și acum am ocazia să-mi construiesc cariera la care am visat.

-Îmi vei lipsi, murmură blonda.

-Și tu mie. Dar Timișoara nu e departe și pentru tine va fi o nimica toată să vii să mă vezi.

-Îmi veți lipsi amândoi, tu și Ducu, adăugă Maria. Voi veni să locuiesc la Timișoara iarna, când aici pe Dunăre nu e decât frig, umezeală și ceață, iar voi veți veni la mine ca să vă petreceți concediul. De-acum am rămas cu prea multe camere libere și am hotărât că, dacă tot le închiriez la turiști, ar fi timpul să construeisc o pensiune adevărată, cu restaurant, piscină și toate acareturile necesare.

Cei prezenți începură să aplaude.

-Frumos. Și cum se va numi pensiunea?

-La început m-am gândit să-i spun „Lumea pierdută", dar e un nume cam deprimant. Așa că m-am sfătuit cu noră-mea (îi zâmbi lui Miriam) și am ajuns împreună la concluzia că Ezarzia ar fi un nume potrivit. Aleasa fiului meu provine dintr-o veche familie din Ada-kaleh și am crezut nimerit să amenajăm camerele viitoarei pensiuni în stil oriental. Așa ceva nu există pe aici și turiștii vor fi atrași de poveștile din vechime și de exotismul atmosferei.

-Pentru Ezarzia, toastă primarul satului. Să vă meargă din plin!

-Pentru Ezarzia, repetă toată suflarea, dând pe gât paharele mici, în care se turnase țuică tare de Teregova.

-Mai erau două străzi pe Ada-Kaleh, în afara Ezarziei. Un pahar pentru fiecare din ele! ceru Ali, cafegiul.

-Turcul nu rezistă la băutură, murmură Ducu. S-a abțiguit deja bine, iar până diseară va fi atât de matol că-l vom căra pe sus în patul lui.

Grănicerii nu găsiră perspectiva asta chiar așa de înspăimântătoare, deci îi mai turnară două pahare de țuică lui Ali Osman, care în urma lor lunecă lin sub masă și rămase acolo.

Nelly fotografia într-una cu un mic aparat automat, din cele pe care până și o blondă veritabilă le poate manevra fără riscul de a declanșa cu capacul de protecție uitat peste

obiectiv. Recursese la acest șiretlic după multă chibzuință: îi permitea să se învârtă peste tot dar să stea foarte puțin la masă, ca ceilalți să nu observe că de fapt nu mânca nimic.

Către sfârșitul petrecerii, după ce Ducu o sărutase de zeci de ori pe Miriam în aplauzele întregii asistențe, după ce tânăra primi din partea lui un inel cu un smarald în culoarea ochilor ei, se anunță data nunții. Între timp Ali reușise să se extragă de sub masă și ieși în curtea restaurantului. Nebăgată în seamă, Nelly se luă după el.

-Pleacă de aici, îi spuse bătrânul cu limba împleticindu-i-se în gură. Când mă pilesc un pic devin trist și nu vreau să stric cheful oamenilor.

-Cu mine poți vorbi, am eu armele mele contra tristeții. Deci ce te frământă?

-Nimic. Doar că am prea multe amintiri și ele dor prea rău. Toți cei de aici vorbesc despre lumea pierdută, dar nu sunt decât vorbe. Ce a înghițit apa odată, omul nu poate aduce înapoi.

-Hm, asta cam așa e. Dar de aceea tot mă bucur pentru prietena mea Miriam și pentru faptul că a hotărât să meargă înainte și să-și trăiască viața. E tânără doar…

-Și dumneata ești – sau nu? Bătrâne nu-s decât zidurile cetății. Cât aș dori să le mai văd odată!

-Putem închiria o barcă și să mergem pe Șimian. Eu și Miriam am fost acolo și le-am văzut.

Ali scutură din cap.

-Nu, alea-s doar un simulacru de ziduri. Sunt ca un pom fără rădăcini și ca un havuz fără apă. Și-au tras viața și seva din pământul insulei, iar ea nu mai e…

După care începu să îngâne o melopee din cine știe ce vremuri și să-și istoriseasc sieși vrute și nevrute. Nelly plecă discret de lângă el, în timp ce bătrânul continua să vorbească singur. „Cei care fac scandal după ce se îmbată sunt mai drăguți

decât cei care plâng”, decise ea și se întoarse în sala unde petrecăreții abandonaseră masa cu bucatele și dansau cu foc. Prea multă veselie și prea mult zgomot nu-i erau însă pe plac, așa că ieși din nou în curte, tocmai la timp ca să-l audă pe Ali bombănind:

-…și ne-au luat totul, iadul să-i mănânce, totul începând cu covorul acela minunat al lui Abdul Hamid! Cinci ani după aceea ne-am rugat pe podelele goale, vara și iarna, în frig și în căldură. Moscheea părea pustie fără el, dar ni l-au luat, nenorociții, deși nu aveau nici un drept să ni-l ia.

„Pe coarnele lui Belzebuth, ce-i cu covorul ăla?” Blonda se apropie de bătrân cu un aer plin de compasiune.

-Poate au vrut să-l salveze, să nu-l acopere Dunărea. Dacă n-a mai fost pe insulă atunci când ea s-a scufundat, s-ar putea să mai existe și astăzi, nu? Unde au dus covorul?

-La Constanța, murmură Ali într-un târziu, apoi se pierdu într-un discurs supărat, alcătuit din vorbe cam fără șir.

„Constanța”, repetă Nelly. „Bine, voi merge și acolo, dacă așa trebuie. Nu-mi place să las baltă lucrurile de care m-am apucat”.

După logodna de la Eșelnița, Miriam se întoarse, pentru următoarele trei luni, la Sasca. După orele de curs de la Oravița, își împacheta lucrurile, ajutată la sfârșit de săptămână și de Ducu. Într-o seară însă, pe când era singură și abia cinase, auzi bătăi în poartă. Nu aștepta pe nimeni, așa că strigă de departe:

-Cine e?

-Întrebi aiurea! Cine umblă noaptea pe-afară, prin beznă?

Miriam se înveseli recunoscând glasul. Răspunse râzând:

-Ei, cine? Strigoii, vampirii, nebunii și somnambulii. Tu cărei categorii îi aparții?

Trase zăvorul și o lăăsă pe Nelly să intre .

-Bine ai venit! N-ai trecut de mult pe la mine și credeam că ești plecată din țară.

-Am fost, dar m-am întors. Nu cred că mi-ai simțit lipsa. Judecând după dezordinea din jurul tău, ai destule de făcut.

-Asta așa e. Îmi strâng lucrurile pentru mutarea la Timișoara. Voi vinde casa de aici, deși nu cred că voi lua cine știe cât pe ea, fiind atât de dărăpănată. Dar sunt multe amintiri și trebuie să iau fiecare obiect în mână și să mă gândesc dacă mă pot despărți de el sau nu.

-Ești nostalgică?

-Oarecum. Dar mai degrabă sunt îndrăgostită și asta e tot ce contează.

-Bun răspuns. Deci nu te va afecta prea tare vestea pe care am să ți-o dau.

-Ce veste?

-Asta!

Nelly scoase un plic din poșetă.

-A venit pe adresa mea, pentru că expeditorul mă știe pe mine. Dar te interesează pe tine.

Miriam privi la hârtia tipărită, plină cu cifre și tabele, ca mâța la calendar.

-Nu mă mai fierbe! Ce e asta?

-Rezultatul comparației între ADN-ul tău și cel prelevat de la mormântul lui Miskin-Baba, de pe insula Șimian. Pe scurt, nu aveți nimic în comun, nu sunteți rude. Ești dezamăgită?

-Nu. Ți-am spus doar, nu am simțit nimic în locul acela. Și nici nu m-am visat vreodată ca fiind o prințesă persană.

-Uzbekă, o corectă Nelly. Sau kirghiză, după unele surse.

-Uzbekă, persană, tot aia e! Ceea ce știm cu siguranță e că familia mea vine din „lumea pierdută”, dovada fiind fotografiile și scrisoarea mătușii mele Ayse. Că ai mei au fost neamuri

suspuse sau simpli țărani, asta contează mai puțin. Pe Ada-kaleh m-am simțit acasă, așa cum nu m-am simțit niciodată la Sasca. Ador satul acesta pentru că e un loc pitoresc, dar pe care nu l-am putut asocia cuvântului „acasă”. Știu cine am fost – Miriam cu rădăcini în Ada-Kaleh și știu cine voi deveni – Miriam Stroescu. Hotărârea de a pune capăt căutării acelei comori de care ai mei făceau atâta caz m-a eliberat. Și – dacă tot ai venit și m-ai ajutata atât de mult în ultima vreme, vreau să te rog ceva: alege ce-ți place din casa asta și întregește-ți colecția de lucruri vechi, care știu că te pasionează. Eu nu vreau să păstrez decât scrisoarea Aysei și fotografiile din insulă.

-Iar pe mine nu mă interesează nimic, cu excepția acelei scrisori.

Nelly credea că Miriam se va supăra, dar ea zâmbi relaxată.

-Perfect, s-a reparat aparaul de fotocopiat de la liceu din Oravița. Mâine vei avea copia scrisorii.

Se despărțiră târziu în noapte, Nelly promițind că va reveni a doua zi, tot pe înserat.

Afară era încă beznă când Ulrich se întoarse de la vânătoare, sătul și bine-dispus, făcu o baie apoi coborî în biblioteca din subsolul casei de la Lacul Dracului. Aici aprinse o mulțime de lumini și făcu focul în șemineu. Sfârșitul lui octombrie venise aducând zile foarte reci și mirosul zăpezii pe crestele munților. Ulrich nu știa ce e frigul, dar îi plăcea să stea în fotoliu și să privească jocul flăcărilor. Se așeză punând la îndemână pe covor câteva cărți vechi de magie, iar în mână ținând scrisoare Aysei, din care putea deja cita fragmente lungi pe de rost. Toate încercările de a releva un mesaj secret, ascuns prin vrajă în text, se loviseră de un zid – pierdea deja a doua săptămână încercând să facă asta și tot degeaba. „Și dacă Ayse n-a lăsat nici un mesaj tainic? Doar ea s-a lepădat de moștenirea ei magică, după cum spunea Miriam

și a trăit ca un simplu om. Poate că nu știa să ascundă înțelesuri secrete într-un text, sau poate că scrisoarea asta, fiind o fotocopie, nu a păstrat așa ceva". Dădu nemulțumit hârtiile la o parte – nu, avusese în mână scrisoarea originală și sigur nu simțise prezența vreunei incantații magice. „Dacă a fost totuși ceva, e posibil ca acel ceva să nu poată fi dezvăluit decât de destinatarul scrisorii, iar mama lui Miriam, Yllen, e moartă demult".

Întoarse scrisoarea pe toate fețele – nu, nu era nici un mesaj cu înțeles dublu acolo. Ținea în mână o simplă scrisoare, a unui om către alt om, nu testamentul unui clan puternic de vrăjitoare, așa cum își imaginase. E drept că omul acela procedase înțelept, transmițând urmașilor prețiosul timbru cu ștampila poștei din Ada-Kaleh, dar acest lucru nu cerea abilități paranormale. În toată povestea lui Miriam, pe care o notase cu atenție în jurnal, rămâneau doar puține puncte neclare. Nu înțelegea de ce, călătorind în timp, nimeriseră în Ada-Kalehul interbelic, așa cum nu înțelegea ce importanță avea scena la care asistaseră pe insulă: o fetiță a spălat un covor, e drept că folosind magia, iar pe urmă a dansat pe covorul acela. Total irelevant! Dacă s-ar fi întros în epoca lui Ali Miskin și a Selinei, poate ar fi asistat la ascunderea comorii, dar așa… Așa călătoria aceea nu le adusese, lui Nelly și lui Miriam, nici o informație în plus față de ceea ce știuseră dinainte. Și mai era și blestemata de scrisoare a Aysei, mult prea limpede, care vorbea fără echivoc despre tezaurul lăsat din generație în generație familiei lui Ali Miskin.

Un singur lucru a rămas necercetat în aceea scrisoare: ce făcuse Ayse înainte de plecarea de pe insulă și nu-i putuse spune lui Yllen? Nu și-o putea imagina ca pe o contrabandistă. Nu, orice ar fi făcut nu a fost ceva ilegal. Nici îngropatul unei comori nu era o faptă de luat în seamă, tot conținutul scrisorii contrazicea o asemenea

ipoteză. Dar despre ce anume nu-i vorbești unui copil de șapte ani, vârstă pe care o avusese Yllen la primirea corespondenței? Oare Ayse tăinuise o iubire secretă, consumată pe insulă? O aventură? Ulrich pufni nemulțumit: i se părea absurd să se gândească la așa ceva.

Se ridică și făcu nervos câțiva pași apoi, simțind că plimbarea îi limpezește gândurile, trecu alături, în mica săliță ascunsă îndărătul unei stive de cărți unde își săvârșea ritualurile magice. Oglinda din încăpere era tot acoperită de văluri negre – le smulse și își privi reflectarea în ea. I se dezvălui un chip palid, frumos dar total lipsit de culoare, exceptând ochii liliachii, intenși. Atunci când nu era printre oameni și nu risca să fie văzut de muritori, Ulrich nu pierdea vremea cu fardatul. Fața lui cu trăsături perfecte, minunat conturate, era fața unui vampir – lipsită de viață. În minte i se aprinse o lumină: lucrul despre care nu le vorbești copiilor, pentru că nu ar pricepe și nici nu vrei să-i sperii, e moartea. Ayse mai avea ceva de făcut înainte de a abandona Ada-kalehul, ceva „despre care aș vrea să nu mă întrebi nimic”, cită Ulrich în gând din scrisoare. Era din ce în ce mai convins că acel „ultim lucru de făcut” avea legătură cu strămutarea cimitirului pe Șimian.

O știa prea bine, vampirii sunt printre cele mai orgolioase creaturi. Puterea supraomenească de care dispun îi face să se simtă infailibili. Se întrebase deja și nu doar o singură dată, dacă natura lui era cea care îl oprea să accepte că greșise în stabilirea arborelui genealogic, a descendenței lui Miskin-Baba. Căutase de zeci de ori posibila greșeală în notițele scrise la Viena, când consultase arhivele austriece unde domnea proverbiala ordine nemțească. Nu găsise nici o fisură în înlănțuirea perfectă a generațiilor, de la 1750 încoace și nu înțelegea verdictul sec din buletinul de analiză pe care îl primise prin poștă: ADN-ul lui Miriam și cel recoltat din mormântul

deschis, aflat pe Șimian, al lui Ali Miskin, arătau clar că nu sunt înrudiți. În afară de o posibilă greșeală de-a lui, făcută când răscolise arhivele, nu exista decât o singură explicație alternativă: aceea că oasele din mormântul sfântului de la Ada-kaleh nu-i aparținuseră acestuia! „Comoara e bine pusă deoparte pentru tine… nu trebuie decât să-ți cauți strămoșii: acolo unde suntem noi, acolo îți vei găsi norocul” – vedea clar, cu ochii minții, literele zgâriate pe miniatura de sticlă reprezentând-o pe Seline.

„Acolo unde suntem noi” – nu pe insula scufundată, nu pe ostrovul Șimian – dar unde?

Ulrich se întoarse la biroul aflat în bibliotecă, înteți focul din șemineu și își porni calculatorul. Miriam abandonase căutarea, convinsă că își găsise deja norocul, un noroc care purta un nume și un prenume: Radu Stroescu, zis Ducu. Revăzu în amintire momentul și locul în care Miriam și Ducu se întâlniseră pentru prima oară – cafeneaua lui Ali Osman din Eșelnița. Cam departe de Șimian și de oasele strămoșilor, nu?

Și totuși, cafeneaua aceea păstra viu spiritul lumii pierdute. Își amintea clar pozele de pe pereți, de la prima până la ultima. Le regăsi pe toate tastând „Ada-kaleh” și selectând „galerie foto” – bun și motorul de căutare de pe internet la ceva! Privi pozele cu atenție, iar și iar, în timp ce bombănea supărat ceva legat de faptul că în loc să caute răspunsuri într-o carte străveche de magie, se folosește de o invenție modernă a muritorilor. După ce revăzu pozele, fără să remarce la ele nimic ciudat, care să nu-i fi atras atenția mai înainte, închise ochii și se gândi la cafeneaua micuță, la mirosurile din aer, la lumea de acolo, mușterii și cafegiu. Portrete diverse i se învârtiră prin minte, de la tabloul zărit în castelul Ambros, faimosul tablou reprezentând-o pe Seline Miskin, la Ducu, Maria, frații Ionaș, Miriam, până la cafegiul Ali Osman. Se opri la bătrânul turc – el

era singurul dintre ei care se născuse pe insula scufundată, îi purta straiele specifice, îi vorbea limba și-i păstra obiceiurile orientale. Iar omul acela spusese…

Degetele lui Ulrich se mișcară automat, tastând „Constanța”, apoi „moschee”. Pentru el, căutarea nu se încheiase încă!

Cap.19 Comoara

Era duminică și Miriam își putea permite să rămână în pat ceva mai mult ca de obicei, deși se trezise destul de devreme. Pe noptieră o așteptau liste lungi cu lucruri „de făcut”. Luă un creion, una din liste și începu să taie de zor de pe ea diverse puncte: sortarea calabalâcului din pivniță, cumpărarea de saci mari de pânză pentru mutare, punerea în ordine a actelor aruncate de-a valma într-o cutie – de toate astea se ocupase cu succes în ajun. Îi rămăsese o lună și jumătate de locuit în Sasca și ea simțea deja emoția firească a schimbărilor care urmau să aibă loc în viața ei. Sentimentul era amplificat și de o acțiune care stătea scrisă și încercuită în cap de listă: cumpărarea rochiei de mireasă, o îndeletnicire prea importantă pentru a permite altcuiva să se amestece. Acum ar fi fost bună o întâlnire cu Nelly! Fusese, în urmă cu o săptămână, în Severin cu Ducu, dar orice probase, pentru el era „nemaipomenit”. În final, încolțit, Ducu recunoscuse deschis că nu se pricepea la rochii și că, alegându-și o soție atât de frumoasă, își solicitase simțul estetic cât pentru întreaga viață. Pe scurt, nu avea de gând să se implice în alegerea rochiei și orice ar fi îmbrăcat Miriam, pentru el era perfect. Iar Nelly nu răspundea la telefon, comportament tipic de prietenă atunci când ai nevoie de ea.

Se gândea deja că a lenevit destul, certându-se în gând pentru sfertul de oră petrecut în plus sub plapuma caldă și căutând imboldul necesar să se ducă în bucătăria rece și să-și prepare micul dejun, când auzi soneria de la poartă.

„O fi Nelly”, se bucură Miriam. Se înfofoli într-un halat gros, își strânse părul și se grăbi spre intrare. Când colo, silueta care stătea în fața ei, în

lumina palidă a răsăritului de iarnă, era a unui bărbat.

-Ulrich, dumneata?

-Până acum mă luai cu „tu”. Sau trebuie să redevin Nelly?

-Oh, scuze, e așa de greu să mă obișnuiesc. Hai în casă! Cu ce treabă pe aici?

-Am de gând să dau o spargere, posibil să amenințe pe cineva și chiar să folosesc forța dacă trebuie, ca să rezolv o treabă. Iar tu vii cu mine!

-Scuză-mă, nu prea înțeleg. Cred că prefer varianta ta feminină – măcar nu avea porniri atât de războinice.

-Nu de preferințe e vorba, ci de faptul că s-ar putea să fiu nevoit să intru undeva prin efracție și ăsta nu e un sport pe care să-l practici într-o rochie cu volănașe.

-Deci tu vorbeai serios! Spargere, forță, toate astea nu sunt o glumă, nu?

-Deloc. Și nici faptul că țin să fii prezentă și că doresc ca totul să se desfășoare cât mai repede, adică înainte de nunta ta. N-am de gând să săvârșesc ilegalități cărând după mine o nevastă de polițist.

-Fir-ar să fie! Poate vrei totuși să-mi explici și mie ce se întâmplă… să știu măcar unde mergem, nu?

-Îți explic în tren. Vom avea vreme să stăm de vorbă cât poftești.

-Tren? Adică vom călători atât de departe? Dar mașina mea…

-„Dar mașina mea nu e bună?” o întrerupse Ulrich. Cunosc refrenul. „Gândacul” verde e o minune, însă nu cred să reziste mai mult de o mie de kilometri - și nici tu la volan, dacă ar trebui să șofezi tot timpul, fără pauză.

Ochii lui Miriam se rotunjiră de mirare.

-O mie de kilometri? Ce căutăm la așa o distanță de Sasca?

Ulrich își privi ceasul de pe mână.

-Trenul pleacă peste o oră și biletele sunt în buzunarul de la piept al cămășii mele. Așa încât întrebările pot rămâne pe mai târziu. Tot ce trebuie să știi e că vom pleca din gara Reșița.

-Dar e imposibil! Nu putem ajunge la Reșița într-o oră, nici dacă aș forța motorul mașinii.

-Nu e treaba ta cum ajungem acolo, tu doar îmbracă-te. Între timp ies în bucătărie și-ți pregătesc o cafea. L-am urmărit pe Ali făcând asta de zeci de ori şi ştiu măsura, iar tu ai nevoie de o cafea ca să-ţi alungi somnolenţa.

Când Ulrich dispăru pe uşa bucătăriei, Miriam se scutură ca omul trezit dintr-un somn adânc. Făcu un duş nu prea cald, menit să-i şteargă umbrele nopţii de pe faţă, îşi alese nişte haine groase şi o scurtă vătuită, cu glugă, aptă să înfrunte frigul iernii şi-şi adună câteva nimicuri necesare într-o geantă de voiaj pe care şi-o puse pe umăr. Ca şi în urmă cu câteva luni, când îl aşteptase pe Ducu făcând într-o jumătate de oră curăţenie în toată casa, şi acum lucrurile de care avea nevoie i se nimereau mereu la îndemână şi timpul părea că se oprise. Ulrich tocmai aduna caimacul cafelei în ceaşcă atunci când Miriam se propti în uşa bucătăriei.

-Sunt gata de drum.

Asta era parţial adevărat. Doar parţial, pentru că sufleteşte nu se simţea deloc pregătită. Nu înţelegea rostul voiajului şi nici graba blondului de a pleca, iar o călătorie făcută ca să ameninţe pe cineva nu-i era pe plac. Dar nu avea de ales – îşi aducea aminte de forţa fenomenală cu care Nelly îi oprise pe fraţii Ionaş în peşteră, iar în varianta sa masculină Ulrich dispunea în mod sigur de şi mai multă putere. Despre cât de mult adoră nemuritorii să-și folosească forţa ar putea istorisi până şi un copil de şcoală, aşa că…

…Aşa că se fripse niţeluş cu cafea, deşi Ulrich insista să nu se grăbească pentru că „mai e timp”. Ieșiră tăcuți în fața casei și o porniră agale

către locul în care poteca se înfundă în pădure, pe drumul spre cascada Șușarei. În primul luminiș, aflat la cinci minute de mers de casele satului, Ulrich se opri.

-Ai cumva rău de mișcare sau de înălțime?

-Nu, dar…

-Bine. Mi te voi sui în cârcă – rolul tău e să mă ții pe după gât și să te străduiești să nu cazi. Te previn că alerg cam repede.

Miriam încremeni de spaimă când văzu copacii venind spre ea cu o iuțeală amenințătoare. Se simțea ca într-un joc pe calculator, din cele care simulează cursele de mașini, dar era mult mai rău, Nu aveau parte de o șosea netedă sau de un câmp deschis, ci de o pădure deasă care se desfășura peste dealuri și văi, trecând prin hârtoape și urcând culmi cu pante abrupte.

Peste exact o jumătate de oră, Ulrich se opri pe o culme despădurită, arătând cu mâna în jos.

-Reșița. Poți să te grăbești un pic?

Trebuia să poată! Străbătură orașul de mână, pe străzi lăturalnice. Ulrich îi spunea uneori să facă un pas întins și ea se simțea purtată prin aer. Ateriza mereu cu câte zece-douăzeci de pași omenești mai încolo: pașii lui Ulrich erau într-adevăr întinși!

Se instalară comod în tren, fără ca Miriam să aibă vreme să citească ce scria pe tăblița exterioară a vagonului. Destinația rămânea necunoscută! Locomotiva se puse în mișcare – mergeau spre Caransebeș, fata cunoștea drumul. Acolo vagonul lor, împreună cu alte două, fu atașat la un tren lung, cu două locomotive. Miriam știa ce înseamnă asta: un drum spre București, trecând peste munți. Dar Ulrich clătină din cap.

-Ai ghicit, dar numai pe jumătate. De la București ne vom continua călătoria spre Constanța.

-Ce căutăm la Constanța?

-Ce am căutat și până acum – comoara strămoșilor tăi.

-Dar am renunțat la căutare, iar Miskin-Baba nu a fost strămoșul meu.

-Omul îngropat în cimitirul de pe Șimian nu era strămoșul tău, spune așa mai degrabă. Oasele acelea au aparținut unui bărbat mort în jurul vârstei de șaptezeci de ani, atunci când și legendele și amintirile oamenilor zic că Miskin-Baba a fost centenar.

-Dar eu nu vreau nici o comoară! Miriam accentuase, supărată, „nu vreau”.

-Ba ai să vrei, când vei vedea în ce constă. Fetițo, nu e vina ta, dar te-ai născut cu magia în sânge. Oamenii nu trebuie să știe de existența ei. Ca s-o ascunzi, nu ai decât două variante: fie trăiești într-o comunitate restrânsă, te izolezi de lume așa cum a făcut familia ta timp de câteva generații, fie înveți să o stăpânești și o lași să te slujească atunci când vrei, în modul în care vrei.

-Ar fi minunat, dar nu știu cum să fac asta.

-Iată motivul pentru care suntem pe drum. Dacă ții să devii doamna Stroescu și să trăiești într-un oraș mare, înconjurată de oameni, e nevoie de cartea de vrăji a lui Ali Miskin și a Selinei. Nu va fi ușor să înveți limba în care și-a scris incantațiile, pentru că în mod sigur a folosit o limbă străveche, din cele șapte sau opt pe care le știa. Dar bănuiesc că pentru tine merită efortul și cred că nu te vei lăsa înfrântă, așa ca mătușa ta. Nu uita, Seline a trăit la Viena și nimeni n-a avut habar ce era ea, cu excepția bietului Hans măcelarul care a înnebunit pentru că știa prea multe.

-Asta să fie comoara? O carte de vrăji?

-În mod sigur. Noi am pierdut vremea căutând la Șimian și ignorând rândurile din scrisoarea Aysei care ne-ar fi pus pe calea cea bună. Ayse mărturisea în scrisoare că înainte de plecarea din Ada-Kaleh mai avea un ultim lucru de făcut. Am recitit zilele trecute, de mai multe ori, mărturiile celor ca ea, care au părăsit „lumea pierdută”. Spre norocul meu, oamenii aceștia au creat o

comunitate virtuală în care își povestesc experiențele. Fiecare din ei, printre ultimele lucruri făcute în Ada-Kaleh, își amintește de dezgropatul morților din insulă și mutarea osemintelor pe Șimian. Oamenii au fost foarte deprimați și au considerat acțiunea o corvoadă întristătoare, pentru că turcii se tem să tulbure somnul celor plecați și iau asta ca pe un semn de rău augur. În cazul lor se adăuga și faptul că pe Șimian nu exista o moschee și strămunii, în lipsa unui reper, nu-și puteau dormi somnul de veci cu fața spre Mecca, așa cum s-ar fi cuvenit. Ayse, după părerea mea, nu a permis ca un om atât de respectat ca Miskin-Baba, un sfânt, să fie înmormântat altfel decât conform tradiției.

-Și atunci ai căutat lista moscheilor din România, îl întrerupse Miriam - și lista cimitirelor turcești.

-Din fericire un singur loc se potrivea cu nevoile lui Ayse: o moschee și un cimitir musulman aflat în apropiere, dar nu un cimitir abandonat, care să cadă pradă uitării ca cel de pe Șimian, ci unul aflat într-o comunitate turcească activă și vie. Locul acela e Constanța.

-Înțeleg că mergem la Constanța. Dar de ce vrei să amenințI și pe cine?

-Pe imam, care va nega cu strășnicie că a avut loc o reînhumare cu aproape cinzeci de ani în urmă. A fost în mod clar o acțiune clandestină, pentru că autoritățile voiau să mute întregul cimitir pe Șimian, în scop turistic și n-ar fi permis nimănui să le nesocotească hotărârea. Și-apoi era o acțiune potrivnică religiei islamice iar cea care a inițiat-o, Ayse, a fost creștină. În mod sigur ea ar fi putut să ia cartea de vrăji dacă ar fi dorit, dar mătușa ta respingea magia. Probabil s-a simțit rușinată până la sfârșitul zilelor ei că a trebuit totuși să o folosească.

-Ayse n-ar fi făcut vrăji niciodată!

-Decât dacă imamul din Constanța refuza să-l reînmormânteze pe Miskin-Baba, invocând

considerente de ordin religios. Bănuiesc chiar că nu Ayse a fost cea care l-a vrăjit pe imam, ci Miskin-Baba însuși.

-Dar era mort de peste o sut de ani! E posibil așa ceva?

-E chiar probabil. Am cercetat legendele despre el, oamenii spun că s-a arătat în vis unui tânăr, cândva între cele două războaie mondiale, cerând refacerea mormântului său. Tânărul s-a dus la hogea din Ada-kaleh, hogea la imam și au îndeplinit voia sfântului. Nu după mult timp s-a declanșat războiul și insula a fost crâncen bombardată și de aliați și de forțele germane. Ali Miskin s-a arătat din nou în vis locuitorilor insulei, liniștindu-i și spunându-le că el veghează asupra lor. Rezultatul? Toate bombele aruncate asupra Ada-kalehului au căzut sistematic în Dunăre, nici un raid aerian nu și-a atins ținta. Am cercetat adevărul din spatele legendei și pot confirma că există rapoarte care susțin că o forță necunoscută acționează în acel loc, deviind proiectilele de fiecare dată. De ce n-ar fi deci posibil ca Miskin-Baba să-l fi speriat cumva pe imamul din Constanța. astfel ca acesta să îndeplinească, de voie sau de nevoie, cererea mătușii tale?

-Prin urmare mergem la Constanța ca să descoperim adevăratul mormânt al lui Miskin-Baba și eu te însoțesc ca să-l identific printre mormintele din cimitirul musulman, folosind magia. Te-ai gândit că poate nu voi fi în stare? Ce vom face atunci?

-Simplu, îl voi constrânge pe imam să vorbească. Doar sunt vampir și dacă e nevoie de un pic de forță, nu mă dau în lături. Sincer, mizez pe sperietura pe care o va trage imamul când ne va vedea apărând, nu pe hocus-pocusul tău, fiindcă am văzut cum funcționează. E normal ca magia să facă ce vrea cu tine până nu o stăpânești. Am multe cărți pe tema asta, dar toate susțin că există un document de căpătâi cu care își începe ucenicia

fiecare vrăjitor sau vrăjitoare. E cartea de vrăji a unei persoane din aceeași familie și anume cea care a adus sângele magic între înaintașii vrăjitoarei. Cum în casa lui Miskin-Baba nu s-a găsit nici măcar o singură carte, pot presupune că prețiosul document a fost înmormântat odată cu el.

-Și dacă în Constanța nu mai e același imam cu care a vorbit Ayse acum mai bine de patruzeci de ani?

-Vom vedea ce facem la locul și momentul potrivit, răspunse Ulrich, după care în compartimentul ocupat de cei doi se așternu tăcerea. Trenul trecuse de Băile Herculane și se apropia de Orșova. Locurile fiind pitorești, în această zonă privitul pe geam e ocupația uzuală a majorității călătorilor. Miriam avea motivele ei personale să privească Dunărea iar Ulrich găsi că e cel mai bine să o lase să se piardă în contemplație.

Ajunseră la Constanța seara târziu, după ce schimbaseră trenul în București. Trenurile directe spre mare nu circulă decât în sezonul turistic de vară, dar Ulrich pregătise bine călătoria și în București nu stătură decât atât ca Miriam să-și cumpere o cafea (slabă, după părerea ei de expertă) și un pachet de biscuiți pe care îl rontăi după plecarea din capitală.

Minaretul moscheii se zărea de departe, iluminat de reflectoare. Vara era un obiectiv care atrăgea o mulțime de turiști – de sus, din turn, orașul se zărea ca în palmă și se găseau destui amatori să urce cele aproape două sute de trepte ca să se fotografieze în fața panoramei orașului așternut pe malul mării. Acum însă era iarnă și după ultima rugăciune a zilei imamul se pregătea să încuie moscheea până la prima rugăciune a zilei următoare. În extrasezon, rar se rătăcea câte un turist prin zonă.

Din umbrele înserării se desprinseră două siluete: un bărbat blond, subțire și o femeie brunetă, înfofolită într-o scurtă cu glugă, din care

nu se vedea decât vârful nasului. Imamul tresări surprins de apariția celor doi, dar se liniști aflând că sunt fotografi. Voiau în ruptul capului să urce în minaret și să pozeze luminile orașului, care începuse să fie împodobit de Crăciun. Erau tineri și degajau un aer de o naivitate înduioșătoare.

-Bine, urcați, acceptă imamul, dar eu vă aștept aici, treptele alea nu s-au inventat pentru anii mei.

Cuplul rămânea la Constanța și a doua zi. Blondul scoase harta orașului din buzunar și se interesă de obiectivele care meritau vizitate. Pomeni muzeul de arheologie, mândria Constanței și ceru referințe despre vechiul cimitir al orașului, cel turcesc. În mod vădit, cei doi erau atrași de istorie.

Când imamul nu-i mai putea vedea, Ulrich o luă în cârcă pe Miriam (deși ei modul ăsta de a călători i se părea incomod) și străbătu fulgerător treptele până în foișorul turnului. De acolo orașul se vedea ca-n palmă.

-Fii atentă la hartă și încearcă să localizezi cimitirul. După ce isprăvim aici, mergem să-l vedem.

-Acum, noaptea?

-Ce-are a face?

Fata înghiți în sec.

-Bine, mergem.

Coborâră din turn și se interesară politicos de trecutul localității. „Copiii ăștia au citit ceva la viața lor, bravo” gândi imamul. Tinerii cunoșteau bine istoria orașului, ba chiar și pe cea a moscheii.

-Și e adevărat că aici a fost adus covorul dăruit de sultanul Abdul Hamid moscheii din Ada-Kaleh, înainte de scufundarea insulei? Până a nu se da în folosință Palatul Parlamentului, acela a fost cel mai mare covor din țară, nu?

-Domnule, dumneata ești foarte bine informat. Descălțați-vă și vă voi duce să vedeți covorul. Este o raritate și are peste o sută de ani.

Intrară în sala moscheii – fata își trase gluga pe cap, acoperindu-și părul cu grijă. „Cunoaște obiceiurile”, își spuse imamul.

-Iată-l!

Adunat în spațiul mult prea mic pentru dimensiunile lui, covorul din Ada-Kaleh pierdea mult din măreție. Jumătate din el zăcea rulat, lipit de perete. Privindu-l, Miriam simți furnicături ciudate în șira spinării, de parcă aerul se încărcase brusc cu energie și fulgere îi treceau prin corp, făcându-i degetele de la mâini să vibreze. Speriată, se trase într-un colț întunecos al încăperii.

-Doar covorul a fost adus de pe insulă? Mă gândeam dacă nu cumva s-au adus și o parte din osemintele aflate în cimitir. Sau cimitirul a fost inundat?

Imamul îl privi curios pe tânăr. De ce deschidea o rană veche de aproape jumătate de secol? Dar acesta îi întoarse o privire nevinovată. „E doar un puști care vrea să afle. S-a născut cu mult timp după ce insula a ajuns sub apă – ce știe el?”

-Nu, cimitirul a fost strămutat pe Șimian. Nu a fost inundat.

-Da? Și nici o reînhumare nu a avut loc aici, la Constanța? Mă gândeam că poate familiile care s-au mutat pe malul mării au vrut să-și aducă strămoșii aproape…

-Nu, nu a fost nici o reînhumare. La noi nu se obișnuiește, morții trebuie lăsați să se odihnească fără să le fie tulburată liniștea.

-Ah, da, sigur, scuzați întrebarea. Dar chiar nici un mormânt de pe Ada-Kaleh nu a fost adus aici? Nici unul?

-Nu, nimic de soiul ăsta, răspunse imamul abia stăpânindu-și nervozitatea. Insistența tânărului începuse să-l agaseze. Dar de ce întrebați?

-Prietena mea se trage din Ada-kaleh și o interesează tot ce ține de pământul acela.

-A, așa… mergeți pe Șimian, vizitați muzeul de la Severin și pe cel al hidrocentralei. Veți primi toate lămuririle care vă pot fi de folos.

-Da, sigur. Mulțumim mult.

Mulțumind încă de vreo zece ori, perechea plecă.

-Păi, n-ai prea amenințat, observă Miriam.

-Nu a fost cazul, nervozitatea omului l-a dat de gol. Nu uita, sunt un prădător și simt adrenalina de la kilometri distanță. Omul a fost cumplit de nervos, asta a răspuns la întrebările pe care nu i le-am pus mai bine decât dacă mi-ar fi îndrugat cine știe ce poveste cusută cu ață albă. Ei, mergem să vedem și cimitirul?

-Să-l vezi tu! Pentru mine e prea beznă acolo.

-Mărturisește că de fapt ți-e frică! Ce ți se poate întâmpla noaptea într-un cimitir, mai rău decât să dai de vampiri? Dar tu cari unul cu tine, așa că nu te poți aștepta la nimic neprevăzut sau cumplit. Ulrich se amuza copios. Iar pentru beznă poftim, ține lanterna asta!

O ajută să sară gardul cimitirului, încuiat la ora aceea târzie, în timp ce prin mintea fetei trecea un singur gând: „sunt nebună! Sunt nebună de legat!” Se plimbară printre morminte până când pe Miriam o răzbi frigul.

-Tremuri? Vrei să mai stăm sau…

-Nu, Ulrich, nu are sens. Omul părea sincer când a spus că nu s-au adus morminte de pe insulă în cimiritul din Constanța. Și-apoi nici aici nu simt nimic, cum nu am simțit nici pe Șimian. Singurul loc în care m-au furnicat degetele și am avut o senzație de vertij a fost moscheea, dar cred că era din cauza covorului. Îmi aduc prea bine aminte de Selene și de scena văzută atunci când am călătorit în timp.

Vampirul se plesni cu palma peste frunte.

-Asta era, pe mațele Satanei!

Miriam se înfioră. Nu-i plăcea înjurătura, nu noaptea, într-un cimitir pustiu. Dar blondul nu

avea de gând să-și adapteze limbajul sensibilității ei, ci continuă vorbind repede:

-Imamul ăsta n-a mințit, e clar ca lumina zilei. Mormântul nu e în cimitir, iarăși am căutat unde nu trebuia. Mai ții minte dansul Selenei pe covor? Mai știi că s-a întins și mâna ei a conturat unul din modelele covorului? Atunci n-am înțeles mesajul, dar acum totul se leagă. Trebuie să regăsim exact modelul cu pricina și să căutăm sub el.

-Moscheea e încuiată, obiectă Miriam.

-Perfect adevărat, atât că până când tu te uitai la covor și imamul la tine, eu am deschis un geam pe care vom putea intra.

-Minunat! Am sărit un gard, acum voi escalada o fereastră și între timp am fost cărată în spinare. Mă întreb ce mai urmează.

-E doar vina ta, obiectă Ulrich. Dacă ai ști să zbori pe mătură ca o adevărată vrăjitoare, n-am avea nevoie nici măcar de tren și am putea călători între Sasca și Constanța în câteva minute.

-E așa de ireal tot ce spui…

Dar blondul n-o mai asculta. Se cățără pe zidul moscheii și dispăru pe un geam aflat la înălțime. După câteva clipe, ușa se deschise scârțâind.

-Poftim, te-am scutit de alpinismul nocturn. Ai putea să-mi mulțumești pentru asta!

Miriam se strecură în sală și se așeză tucește pe un colț al covorului. „Acolo”, zise ea sigură de sine, arătând un punct situat în fața ei, la o distanță de câțiva metri.

-Ce e acolo?

-Tu n-ai văzut? O lumină care parcă ar fi izbucnit de undeva de sub pământ.

-Eu n-am văzut nimic, obiectă blondul. Dar e drept că tu ești urmașa lui Ali Miskin, nu eu.

Se apucă să ruleze covorul și o făcu parcă în joacă, fără să-i simtă greutatea. În locul indicat de Miriam se zărea un dreptunghi decupat în dușumeaua veche de lemn și pus înapoi cu mare

grijă, ca să se potrivească perfect cu restul podelei. Nu exista vreun mâner sau o altă posibilitate de a ridica scândurile, dar Ulrich trase de ele și le scoase fără bătaie de cap. Jos, sub podea, se vedea o ladă simplă de lemn, înnegrită de vreme dar aflată în bună stare.

-Așa ceva slujește de sicriu în ritualurile de înmormântare musulmane. Te previn, s-ar putea să vedem niște oase umane. Ai curajul?

-Da, șopti Miriam.

Blondul scoase lada din locașul ei. Nu era prea mare, dar părea grea. Nu se vedea vreun sistem de închidere, în afara unui zăvor simplu și Ulrich săltă capacul. În prima clipă în care privi conținutul lăzii, Miriam se dădu cu un pas în spate.

-Ți-am spus să nu te sperii, ai uitat? Era evident că vom găsi rămășițele lui Miskin-Baba.

-Dar nu m-am speriat. M-a orbit lumina.

-Ce lumină? E o beznă adâncă aici. Eu văd oricum, iar pentru tine am lanterna și nu vreau să aprind un alt bec pentru că s-ar vedea de afară și ar fi limpede că cineva neavenit a intrat în clădire.

-Era o lumină de un albastru orbitor. Am văzut-o doar preț de o clipă, dar sunt sigură că venea de sub perină.

În ladă se afla o perină de catifea, decolorată de vreme, pe care se odihneau două cranii.

-Ali Miskin și Seline, soția lui, spuse Ulrich. Cum e posibil, când ea a fost creștină?

-A fost înainte de toate soția lui și au dorit să rămână împreună pentru totdeauna, sugeră fata. Iubirea a fost mai puternică decât apartenența la o religie sau alta ori decât obiceiurile.

Ulrich scoase cu grijă din ladă craniile și perina pe care acestea se odihneau. Aerul se umplu de o strălucire sidefie, nefirească, atunci când Miriam întinse mâna în adâncul lăzii. Acum până și vampirul vedea lumina.

-E un semn pentru tine. Hai, curaj!

Mâna fetei dădu peste hârtii vechi, foșnind uscate. Atentă să nu le deterioreze, extrase două cărți groase, cu copertele acoperite de o ferecătură prețioasă din argint, pe care le așeză cu grijă pe podea, în spatele ei. Una dintre cărți îi curentă degetele.

-Și-acum ce facem? șopti fata.

-Iei cărțile și punem restul la loc. Miskin-Baba își doarme somnul într-un loc sfânt, cu fața spre Mecca, așa cum cerea legea lui. Bănuiesc că e bine să-l lăsăm în pace.

Ulrich se pregătea să pună la loc perina de catifea și cele două cranii, când Miriam îl opri.

-Stai! Mai e ceva aici.

Acel ceva era un sac de pânză, destul de mare. Fata și-l deșertă în poală și încremeni.

-Am mai văzut asta, spuse calm Ulrich. Sunt nenumăratele șiraguri de perle în care apărea înveșmântată Seline în tabloul din Ada-Kaleh.

-Au fost, suspină Miriam. Uită-te și tu!

Lumina lanternei din mâna tinerei căzu pe bijuterii – perlele erau pătate, straturi de sidef se desprinseseră de pe suprafața lor cândva netedă și strălucitoare.

-Da, văd. Perlele sunt o pacoste, au o viață scurtă. Rar rezistă mai mult de o sută – o sută cinzeci de ani, după care se exfoliază și praful se alege din ele. Păcat!

-Nici viața omului nu e mai lungă, observă fata. Ceea ce contează cu adevărat sunt doar momentele de strălucire și simt că Seline a fost strălucitoare și fericită atunci când le-a purtat. E drept să-i rămână ei.

-Da, dar sunt montate în aur și argint. Poți recupera bijuteriile și schimba perlele cu alte pietre, mai durabile.

Sfatul lui Ulrich era de bun-simț, dar Miriam puse sacul de pânză înapoi în ladă.

-Știu, numai că nu vreau să fac asta. Lasă-le aici. Oricine îți va spune că perlele nu aduc noroc

unei mirese și cred că partea mea din moștenirea strămoșilor tocmai am luat-o.

-Bine, tu decizi.

Vampirul aranjă perina de catifea cu craniile peste sacul cu perle, închise lada și o coborî în ascunzătoarea ei, apoi acoperi din nou locul cu faimosul covor al lui Abdul Hamid. Între timp Miriam, cu lanterna în mână, se așezase turcește într-un colț al moscheii și deschidea cu infinită grijă prima carte. O alesese pe cea care, cel mai probabil, îi aparținuse lui Miskin-Baba: era mai bogat ornamentată, iar în ferecătura din argint aurit fuseseră montate o mulțime de turcoaze și acvamarine care răspândeau sclipiri mătăsoase în lumina slabă. Și-apoi cartea asta măcar nu curenta și nu-i ardea degetele…

-Dar nu înțeleg! Chiar nu înțeleg nimic! Adică înțeleg, dar tocmai asta e ciudat – nu pricep de ce înțeleg!

Ulrich terminase de aranjat covorul și se lăsă în genunchi lângă fată. Toată vorbăria ei i se părea fără cap și fără coadă.

-Înțelegi că nu înțelegi ce?

-Nu așa, e exact pe dos. Nu înțeleg de ce înțeleg.

-Lămurește-mă!

-Păi uite, mă așteptam să nu pot descifra cartea lui Ali Miskin. Eu nu știu nici persana, nici kirghiza, nici japoneza cum știa el. Și totuși citesc tot ce scrie aici, ba chiar mi se pare extrem de familiar. Toată această „carte de vrăji”, cum o numești tu, nu are nimic vrăjit în ea. E un tratat de astronomie și astrofizică, plin cu ecuații, calcule de eclipse solare și desene reprezentând traiectorii ale unor corpuri cerești. E drept că s-ar putea să conțină lucruri pe care omenirea nu avea cum să le cunoască acum două sute de ani, dar eu sigur le-am învățat la facultate.

-Nu e nimic legat de magie? se minună Ulrich.

-Nu, doar dacă n-o fi un cod secret ascuns între pagini. Dar nu pare așa.

-Și cealaltă carte?

-Aia mă curentează, protestă fata.

-N-are a face. Deschide-o!

Mâna lui Miriam se apropia ezitantă de coperta, mult mai simplă, a celui de-al doilea volum. Din degetele ei izbucniră mici fulgere albastre și cartea se deschise singură. Un abur alb începu să se desfășoare dintre filele ei, ca o panglică de ceață. Era abia vizibil și totuși ochii vampirului îl percepură imediat și el se dădu cu un pas în spate, luând poziția unei fiare gata să atace.

-Pe coarnele lui Belzebuth, ce avem aici?

Miriam îl ignoră, chiar dacă-i zărise o clipă albul colților printre buzele întredeschise. Ea părea fascinată de aburul care continua să crească din carte, luând încet o formă omenească. Nu avea deloc senzația că trebuie să se apere și că arătarea – sau ce o fi fost – ar vrea să-i facă vreun rău. Forma crescu uriașă, până când atinse cu capul tavanul boltit al încăperii, apoi se înclină adânc în fața fetei.

„Ce poruncești, stăpână?” auzi Miriam în gând.

Ulrich încremeni. „Pe toți dracii din infern, povestea lui Aladin cu duhul din lampă nu e chiar o poveste”. Auzise și el întrebarea – cuvintele rostite telepatic de o creatură magică pot fi percepute de toate celelalte creaturi magice aflate prin preajmă.

Miriam părea minusculă în fața duhului, dar în nici un caz speriată. Când vorbi, glasul ei suna limpede și puternic, fără să ezite.

-Vreau să mă înveți toată magia pe care o știa strămoașa mea, Seline.

„Închide-mă în carte, stăpână. Ia cartea cu tine și deschide-o numai atunci când ești singură și ai vreme. Te voi învăța tot ce trebuie să știi”.

…Ulrich încuie (cu o agrafă de birou îndoită la repezeală, cum altfel?) ușa moscheii. Ieșiră în noaptea neagră, în aerul rece și umed de dinaintea ivirii zorilor de pe malul mării. În rucsacul de pe spatele blondului se aflau două cărți voluminoase, dar pentru puterea lui inumană asta nu reprezenta o greutate. Fără să vorbească unul cu celălalt, o luară instinctiv către faleză și se plimbară pe țărmul pustiu la ora aceea, ascultând zgomotul liniștitor al valurilor. Mergeau în tăcere, până când Miriam, zgribulită în haina ei cu glugă, constată după un căscat profund:

-Simt că mi se face somn. A fost o noapte lungă…

-Vei putea dormi în tren. Peste două ore se va deschide casieria gării și vom merge să ne luăm biletele de întoarcere, iar până la plecarea trenului ai timp să și mănânci ceva la un restaurant din gară. Cred că o cafea fierbinte ți-ar prinde bine, asta dacă nu cumva preferi să-ți cumpăr o mătură și să plecăm de aici în zbor.

Miriam chicoti. Ulrich zâmbi și el, apoi continuă imperturbabil:

-Deci până la urmă marele vrăjitor din Ada-Kaleh a fost de fapt un mare învățat cu ceva puteri magice modeste, care și-a exagerat voit faima de magician ca să protejeze de ochii oamenilor ignoranți adevărata vrăjitoare – pe Seline, soția lui. Să stăpânești așa un duh, asta cere multă, foarte multă putere. Și mai era și frumoasă – dată dracului și frumoasă foc…

-Da, sigur. Întotdeauna noi, femeile, suntem vrăjitoarele și tot noi suntem de vină pentru orice, bombăni Miriam.

-Doar știi că e adevărat! În orice femeie zace o fărâmă de magie, atât că unele nu descoperă, de-a lungul întregii vieți, cum să se folosească de ea. Întreabă-l pe Ducu, dacă nu mă crezi pe mine.

-Oh, Ducu… nu răsuci cuțitul în rană, mi-e îngrozitor de dor de el și am impresia că niciodată

nu vom putea petrece împreună atâta vreme câtă aș vrea.

-Dar te așteaptă o viață întreagă cu Ducu al tău! Până când moartea vă va despărți, nu?

Nunta lui Miriam cu Radu Stroescu avu loc într-o zi rece de iarnă, dar invitații nu sesizară frigul. Fericirea care radia de pe chipurile tinerilor încălzea atmosfera, la fel și vinul fiert și cafeaua turcească, preparată în mici ibrice de alamă, care se servi de nenumărate ori în cursul zilei.

Nimeni, dintre cei prezenți, nu ținea minte să fi băut vreodată o cafea mai bună ca aceea și nici nu va apuca să bea vreuna. Ali Osman declară chiar că era mai bună până și decât faimoasa cafea a lui Ehat din localul de pe Ezarzia, din lumea pierdută, iar o cafea ca cea a lui Ehat nu se putea obține decât cu un strop de magie. Dar oamenii nu-l luară în serios pentru că, neînvățat cu alcoolul, în mod sigur turcul se îmbătase…

Epilog

În vara lui 2013 mi-am petrecut câteva zile încântătoare de concediu pe Clisura Dunării, într-un peisaj de vis. Am urcat și pe stâncăriile Ciucarului, am fost și cu barca pe Dunăre și am vizitat peștera Ponicova pe îndelete, pierzându-mă în cotloanele ei întunecate din care răsar surprinzătoare creaturi fantastice, dăltuite de mama natură în albul calcarului.

„Locul ăsta e atât de frumos încât merită o poveste!” am exclamat într-o dimineață, pe când îmi sorbeam cafeaua pe un ponton, privind apa fluviului printre scândurile podelei. Dar apoi mi-am amintit că locul avea deja o poveste a lui - și nu una veselă, nu cu final fericit. Ai mei au devenit orășeni cu o sută de ani în urmă, mutându-se la Timișoara din satul Jupalnic, aflat cândva între Orșova și Eșelnița (sau Ieșelnița) cea cu nume incert. Astăzi Jupalnicul nu mai e decât denumirea unui viaduct traversat de linia ferată, așa cum și Ada-Kalehul a devenit nu mai mult decât o plăcuță pe șosea. Nu a avut șansa Orșovei, nu a fost reconstruit mai sus pe deal. Pur și simplu a sfârșit sub Dunăre, înghițit de apele noului lac de acumulare. Știu, era un lucru necesar, altfel nu s-ar fi putut realiza hidrocentrala. Dar mai știu și că am avut norocul unei familii longevive, cu o străbunică micuță și sprintenă ca un spiriduș care, aproape centenară fiind, își amintea perfect de Jupalnicul copilăriei ei și-mi spunea povești minunate.

Apoi a venit rândul mamei să-mi vorbească despre vacanțele ei școlare, când părăsea Timișoara și se refugia de căldurile verii în Orșova – vechea Orșovă – plină de rudele noastre, mai apropiate sau mai îndepărtate. De la ea am auzit

istorii palpitante legate de turcul care trecea zilnic Dunărea într-o barcă instabilă, aducând din Ada-kaleh faimoasa înghețată de vanilie care atrăgea copiii pe faleză într-un mod irezistibil. Dar toate astea nu sunt acum decât amintiri, care și ele mai rezistă doar în memoria unor oameni încărcați de ani. Ceea ce m-a izbit însă a fost istorisirea mamei despre o vizită pe insula din mijlocul Dunării, vizită petrecută într-una din vacanțele ei, cu mai bine de optzeci de ani în urmă. Întrebând-o cum i s-a părut Ada-Kalehul, mama mi-a răspuns: „un loc foarte romantic. Da, romantic și magic – avea o magie a lui, greu de prins în cuvinte". Asta m-a mirat peste măsură. Mama e întruchiparea omului rațional, cu picioarele pe pământ. Pe romantism și pe magie n-a pus vreodată un preț prea mare.

Iată-mi, așadar, curiozitatea stârnită. Am început să dau căutări pe internet și am descoperit cu surprindere că toți cei care își povesteau amintirile despre lumea scufundată asociau adjectivul „magic" cu numele insulei.

Așadar aveam o idee clară despre ce anume ar f trebuit să conțină o poveste care are ca fundal Ada-Kalehul: romantism din belșug, magie și câteva descrieri pitorești de natură, pline de un farmec exotic, oriental. Numai că lucrurile nu merg nici pe departe așa de simplu. Punând laolaltă aceste elemente și amestecându-le bine, s-ar putea să nu rezulte nimic interesant. Îmi lipsea elementul de bază: povestea. Și atunci a apărut EL…

Pe Johann-Ulrich Heller îl cunosc de niște ani buni. Când l-am întâlnit prima oară, eu eram muuuult mai tânără, iar el era… ei bine, el era tot ca și acum, neschimbat. L-am revăzut toamna trecută, într-un loc unde nu m-aș fi așteptat să-l văd: stătea la ușa mea, cu mâna pe butonul soneriei.

-Intră, te rog, i-am spus invitându-l formal. Nu știu dacă avea nevoie de câte o invitație de

fiecare dată când venea în vizită sau ajungea o singură invitație, cărțile nu se pot pune de acord asupra acestui lucru și nu am vrut să fiu nepoliticoasă.

A trecut fulgerător pe lângă mine, în timp ce eu îmi scosesem nasul pe casa scărilor, sperând că măcar o singură vecină e pe-afară. Ce farmec are să vină la tine un bărbat a cărui frumusețe îți taie răsuflarea, dacă nu află tot blocul? L-am regăsit în bibliotecă, unde se adâncise într-un fotoliu și mă aștepta răsfoind una din cărțile de pe biroul meu.

-Am fost în Eșelnița, trecu el la subiect fără nici o introducere.

L-am privit fără să pricep. Ce e așa special într-un drum până la Eșelnița? Dar Ulrich continuă:

-Știi cum e satul, totul se află, totul se bârfește.

-Mda, se află totul în afară de numele corect al localității, am protestat eu.

Asta păru să-l amuze.

-Poate că vrei tu prea multe. În fine, e treaba ta. Ce am auzit eu este că ai petrecut astă-vară câteva zile acolo, ți-ai băut cafeaua de dimineață, zilnic, pe un ponton și ai spus că locurile acelea merită o poveste.

Nu avea rost să neg. Era perfect adevărat.

-Ei și cum stai cu povestea?

Am ridicat din umeri.

-Aștept să-mi vină o idee. Crede-mă, n-am avut prea mult timp să mă gândesc la asta.

El zâmbi.

-Ce zici dacă am eu povestea pentru tine? Trebuie numai să asculți și să iei notițe. M-am implicat, nu de mult, într-o istorie care s-a petrecut chiar în acel loc și mi-am spus că poate ai vrea să scrii despre ea.

Afirmația lui m-a mirat. Știam că Ulrich își scrie singur poveștile, le semnează cu pseudonimul obișnuit, Nelly Noel și apoi mi le aduce sau mi le

trimite mie ca să le trec pe suport informatic. La asta se rezumase până acum rolul meu și nu mi-a cerut niciodată mai mult. Dar cum poveștile mi-au plăcut întotdeauna, l-am ascultat curioasă în timp ce-mi istorisea întâmplările prin care trecuseră el însuși, frumoasa Miriam, Radu Stroescu și bătrânul cafegiu din Eșelnița. Când tăcu, l-am întrebat fără ocolișuri:

-De ce nu scrii tu povestea asta? E cartea ta!

-Pentru că nu am timp, mi-a răspuns încruntându-se, părând că nu-i plăcuse întrebarea.

Era prea de tot! Știam, bineînțeles, ce anume este vizitatorul meu , Ulrich nu făcea nici un secret din asta. „Dacă vrei ca oamenii să nu te creadă, spune-le întotdeauna adevărul”, obișnuia el să zică. Lua în derâdere toate cărțile acelea foarte la modă care spuneau povești despre oameni și vampiri, în care oamenii își băteau capul din greu să deslușească natura nemuritorilor, iar aceștia și-o ascundeau cu strășnicie.

-Cum poți să nu ai timp, tu, care ești etern?

-Eterni sunteți și voi, numai că vă uitați viețile anterioare atunci când vă întoarceți. Deveniți mereu alții, în timp ce eu rămân mereu același, asta e singura deosebire.

Aș fi vrut să-i spun că mai era una și nu chiar minoră – noi nu ne hrănim cu sânge – dar am evitat să deschid subiectul. Știam că el consideră oamenii răspunzători de infinit mai multe crime decât vampirii și nu voiam să-l supăr. O fi Ulrich un tip civilizat și o carte umblătoare de bune maniere, dar să superi un vampir nu e niciodată o idee prea bună, mai ales atunci când l-ai invitat în propria ta casă.

-Voi fi ocupat în următoarele câteva luni, reluă el. Am cunoscut un individ foarte interesant și de treabă, un anume conte Wilhelm de Veterani – explorator, aventurier, călător și colecționar, care de o sută cinzeci de ani colindă prin locurile cele mai misterioase și mai pitorești ale pământului. M-

a invitat să petrec un timp pe moșia lui, un superb parc de vânătoare plin cu sălbăticiuni dintre cele mai diverse. Bănuiesc că abia așteaptă să-și alunge singurătatea povestindu-și cuiva întâmplările, pentru că majordomul lui le-a trăit împreună cu el, le-a auzit de mii de ori și e un bătrân morocănos, pe care nimic nu-l mai interesează. Iar parcul de vânătoare este… hm, îmi lasă gura apă doar când mă gândesc la el.

-Ulrich tu… te-ai săturat de mistreții din Sasca sau…?

Tărăgănam dinadins cuvintele. Discuția atingea puncte sensibile și mă simțeam ca omul care merge pe o sârmă suspendată deasupra unei prăpăstii. S-a uitat la mine cu ochii săi imenși, liliachii și m-am liniștit. Nu avea ochii roșii, din fericire. Știam până și eu că numai sângele uman poate colora în roșu aprins irisul unui vampir. Așadar, Ulrich continua să fie un tip de treabă, care-și respecta jurămintele. Părând amuzat de prudența cu care eu puneam întrebările, se hotărî să vorbească. În timp ce povestea, o tristețe palpabilă se răspândi dinspre el, o melancolie care cuprindea totul în mrejele ei - și pe mine în primul rând.

-Am nevoie să vânez și altceva decât mistreții din Sasca. Trebuie să mă eliberez de niște frustrări și de o tensiune interioară, iar noi nu avem alte metode la îndemână pentru asta. În parcul acela sunt o mulțime de vulpi și oricare dintre ai mei îți va spune că vulpile sunt cea mai grozavă pradă. Sunt atât de inteligente și își apără pielea cu atâta șiretenie încât hăituirea lor e un deliciu în sine, chiar dacă sângele lor nu e … în fine, nu e chiar ca sângele uman. Văzând privirea mea dezaprobatoare, continuă: am nevoie de asta, crede-mă. Bucuria vânătorii e singura care ne-a mai rămas. Deși voi ne invidiați pentru puterea noastră și pentru simțurile noastre ascuțite, noi ne mișcăm într-o lume plină de tabu-uri, o lume

străveche ale cărei reguli nu avem voie să le încălcăm. Între lumea voastră și cea magică echilibrul e atât de fragil încât încălcarea unuia singur dintre principiile de bază ar aduce haos în întregul univers. Iată de unde vine frustrarea mea. E ceva cu care nu pot să lupt, indiferent câtă putere aș avea.

-Ulrich, am izbucnit revoltată, să înțeleg că tu erai gata să încalci unul din aceste principii? Tu, care ești un tip atât de corect?

-Mintea este corectă sau nu, ea deosebește binele de rău, îmi răspunse după câteva clipe de gândire. Inima are însă alte valori. Pe scurt, unul dintre principiile de bază cere ca nici o făptură magică să nu se unească decât cu una din aceeași specie cu ea, altfel echilibrul puterilor ar fi rupt. Deci între un vampir și o vrăjitoare nu poate să existe decât cel mult o legătură de prietenie, altfel ar trebui să o transform și ea ar primi puterile mele care s-ar adăuga magiei din sângele ei. Ar deveni nepermis de puternică și după legile noastre ar trebui să fie ucisă.

Ceea ce auzeam era halucinant.

-Deci ajutorul pe care i l-ai dat lui Miriam nu era chiar dezinteresat?

-A fost misiunea mea să mă asigur că își ia în primire moștenirea magică fără mari tulburări în lumea oamenilor și că învață să își direcționeze energia. Dar Miriam e frumoasă, atât de frumoasă!

-Deci te-ai îndrăgostit de ea.

Ochii de culoarea violetelor mă priviră triști. Era atât de multă durere în ei, încât până și eu mă simțeam de parcă aș fi pierdut pe cineva drag și foarte apropiat.

-Da. Dacă ar fi devenit conștientă de sentimentele mele, Miriam mi-ar fi răspuns.

Cred și eu. Cine îi rezistă unui vampir?

-… și din relația noastră și-ar fi tras puterea, tot mai multă putere. Dacă ar fi dorit, ar fi putut readuce insula scufundată la suprafață și sunt sigur

că ar fi făcut-o, iar noi nu avem voie să schimbăm în mod vizibil cursul istoriei oamenilor. Așa că…

-… a trebuit să o farmeci ca să nu bage de seamă cât ești de frumos.

-Nu, e greu să farmeci o vrăjitoare, nu poți fi niciodată sigur de rezultat. Dar Ducu e om și nici o femeie nu rămâne rece în fața unui băiat așa de cumsecade, care o iubește necondiționat , din toată inima.

-Deci de fapt nu ea l-a vrăjit pe Ducu, ci tu?

Ulrich zâmbi, deși ochii îi rămaseră triști.

-De cum l-am zărit am știut că ei doi ar fi o pereche potrivită. Restul a fost simplu pentru mine.

-Și Ada-kalehul?

-Nu știu cum și când a apărut din apele Dunării, știu doar că era un pământ încărcat de magie. Acesta e motivul pentru care trebuia să dispară – nu lași la îndemâna oamenilor ceva atât de evident fermecat, nu acum când au metode să facă cercetări și să-și dea seama de toate lucrurile acelea pe care noi am vrea să le ținem ascunse pentru totdeauna.

-Ciudat! Eu credeam că oamenii au hotărât scufundarea insulei, ca să construiască lacul de acumulare al hidrocentralei.

-Oamenii, da… Noroc că pentru noi mintea omenească nu e altceva decât un câmp de experiențe pe care să ne testăm puterile. Mințile oamenilor sunt incredibil de ușor de manevrat.

-Deci voi ați decis soarta Ada-Kalehului?

-Nu te uita acuzator la mine, știi doar că în toți acei ani când se lucra acolo eu îmi dormeam somnul de veci în apele întunecate de la Lacul Dracului. Dar zvonurile au aripi și circulă, iar zvonurile zic că muritorii au fost influențați să construiască barajul chiar în acel loc. Pământul insulei nu se potrivea, ca structură geologică și ca vârstă, cu nimic din ceea ce era în jur. Da, degeaba te miri, acesta e adevărul: cineva, cândva, avusese

nevoie de o insulă plasată strategic pe Dunăre ca să stăpânească partea asta a lumii, iar vrăjitorii antichității erau inimaginabil de puternici. Războaiele n-au făcut decât să ude cu sânge pământul răsărit în mijlocul apei, iar sângele e partea esențială a oricărui ritual magic și îi întărește puterea. Era deci de așteptat ca un învățat ca Ali Miskin, care prin originile lui orientale nu respingea magia, să fie interesat de acel loc și să o găsească acolo pe femeia visurilor lui, o vrăjitoare neîntrecută. Toate lucrurile astea se leagă acum, înțelegi?

-Înțeleg că am judecat greșit povestea ta. Credeam că e o istorie de dragoste între Miriam și Radu Stroescu, una din acele povești care se termină cu „au trăit fericiți până la adânci bătrânețe”. Și când acolo, tu îmi vorbești despre istorie, politică și interesele puternicilor lumii care au dorit să stăpânească insula.

Ulrich rânji – un fel de zâmbet drăcesc, răutăcios.

-Existența oamenilor e plină cu răutăți: intrigi, răzbunări, trasul sforilor, lupte pentru putere… eu n-am făcut decât să fiu un observator atent și să pun cap la cap observațiile mele, căutând un fir logic acolo unde părea să nu existe așa ceva. Când am ajuns pe insulă pentru prima oară, acum apropae cinci secole, porțile de fier mai stăteau în picioare.

-Deci Porțile de Fier nu e doar o denumire geografică? Au existat niște porți în realitate?

-Da, desigur. Erau porțile cetății din Ada-Kaleh, făcute din fier masiv, tot atât de înalte ca și zidurile. Pe vremea aceea, nici o ghiulea de tun nu avea energia necesară ca să le străpungă. Iar în dreapta și în stânga porților se aflau doi drugi de fier, groși cât brațul unui om vânjos, în jurul cărora se înfășura lanțul. Acest lanț era adevărata poartă. În vremuri de pace zăcea pe fundul Dunării, însă pe timp de război era ridicat, interzicând accesul

vapoarelor. Era format din două bucăți aproape la fel de lungi, cu care să poată bloca cele două brațe ale Dunării care înconjurau insula. Am văzut bucăți din el, era rupt și mâncat de rugină, dar tot mai arăta încă impresionant. Știi, că tot am adus vorba de asta – am fost la muzeul de pe barajul lacului și am văzut niște fotografii cu elicele turbinelor hidrocentralei, înainte de a fi fost montate. Ghidul ne atrăgea atenția asupra dimensiunilor impresionante ale acelor palete și asupra dificultății de a turna o asemenea cantitate de metal deodată. M-am stăpânit să nu izbucnesc în râs. O fi fost greu, dar omenirea dispunea, acum cinzeci de ani, de oțelării performante. Porțile au fost turnate cu mai bine de șase secole în urmă și erau de câteva ori mai masive decât elicele cu pricina.

-Cum e cu putință?

Ulrich zâmbi.

-Treabă de vrăjitor, desigur. La ce altceva te puteai aștepta?

Ah da, uitasem. Magia care stăpânește lumea…

În timp ce el privea în gol cu frumoșii săi ochi liliachii, dus pe gânduri, m-am scuturat încercând să alung tristețea care pusese stăpânire pe mine ca urmare a cuvintelor lui. I-am mulțumit pentru poveste (politețea înainte de toate, când ai de-a face cu unul ca el!) și i-am promis că mă voi ocupa cu așternerea pe hârtie a lucrurilor pe care mi le spusese.

-Dar mi-e teamă că nu va fi o carte prea veselă, i-am zis cu regret. Poate că mi-ai vorbit despre dragoste, dar eu am simțit mereu că de fapt vorbești despre o pierdere. Nu poate fi vesel să pierzi un lucru atât de frumos cum a fost insula Ada-kaleh, binecuvântată de soare și plină de trandafiri.

-Bineînțeles că nu. Dar eu îți vorbeam de fapt despre magie. Apropo, în casa asta există un pic de

cafea?

-Cafea? Desigur! Dar nu știam că tu bei cafea. Scuză-mă că nu m-am oferit să-ți pregătesc una, însă timpul nu-i pierdut.

-Nu e pentru mine. Ai și un ibric de alamă?

-Nu, va trebui să te mulțumești cu unul de teflon.

Ulrich bombăni ceva despre lipsa de fantezie a timpurilor moderne, dar mă urmă în bucătărie, un loc pe care de obicei vampirii îl găsesc nefrecventabil din cauza mirosurilor degajate de mâncarea omenească. Ei, oricum, nu prea au ce să facă într-un asemenea loc. Am aliniat frumos pe masă ibricul, punga cu cafea măcinată, ceșcuța și linguriță și am privit fascinată tot ceremonialul. Da, era un întreg ceremonial: a pus apa la fiert, a turnat praful de cafea (o linguriță cu vârf), a adunat caimacul în ceașcă și după ce cafeaua a fiert la foc mic a tras ibricul deoparte și a mai pus în el o linguriță de praf de cafea, amestecând bine și punând capacul. După câteva minute a turnat cafeaua, care mirosea delicios, în micuța mea ceașcă , pe care mă așteptam să mi-o pună în fața nasului. Dar nu, el a făcut cu mâna câteva gesturi rapide deasupra ceștii, cam ca gesturile pe care le fac magicienii în spectacolele lor. Abia apoi mi-a întins peste masă ceșcuța plină.

-Înainte de a bea, privește, mă sfătui el.

Am privit în adâncul lichidului negru și dens. Era multă spumă și doar un ochi cât un bănuț în care se vedea cafeaua. Apoi spuma s-a tras deoparte, fără să intervin într-un fel și în ochiul de lichid au început să apară imagini ciudate. Nu se oglindeau pereții bucătăriei, așa cum m-aș fi așteptat. Nu. Se zăreau ziduri uriașe, drepte, dintre crăpăturile cărora izbucneau cascade galbene de gura-leului înflorită, grădini pline cu trandafiri cățărători, de un roz intens, case micuțe înecate într-o vegetație luxuriantă, o stradă plină cu mici

magazine în fața cărora bărbați cu fesuri roșii pe cap fumau și beau cafea…

-Acum gustă, am auzit glasul lui Ulrich venind parcă de la mare distanță.

Imaginile pieiră și eu ședeam din nou în bucătărie, privind în adâncul ochiului de lichid din ceașcă. Am luat o înghițitură – era amară, fierbinte și avea un gust divin. Am vrut să-i mulțumesc vampirului pentru minunăția de cafea, dar m-am trezit singură în încăpere. Geamul era deschis și vântul mișca ușor perdeaua…

Helga

Timișoara,
August 2013 – martie 2014

Cuprins

Cap.1 Se caută o comoară
Cap.2 Un cufăr cu personalitate
Cap.3 Înțeleapta Ayse
Cap.4 Scrisoarea
Cap.5 Cazanele Dunării
Cap.6 Cafeneaua lui Ali Osman
Cap.7 Povestea unui tablou
Cap.8 Un hoț la castel
Cap.9 Vrăjitorul
Cap.10 Arborele genealogic
Cap.11 Ciuma
Cap.12 Dragostea e oarbă
Cap.13 Dispariția
Cap.14 Peștera Ponicova
Cap.15 Înapoi la Sasca
Cap.16 Șimian
Cap.17 Lumea pierdută
Cap.18 Logodna
Cap.19 Comoara
Epilog

Table of Contents

Cap.1 Se caută o comoară
Cap.2 Un cufăr cu personalitate
Cap.3 Înțeleapta Ayse
Cap.4 Scrisoarea
Cap.5 Cazanele Dunării
Cap.6 Cafeneaua lui Ali Osman
Cap.7 Povestea unui tablou
Cap.8 Un hoț la castel
Cap.9 Vrăjitorul
Cap.10 Arborele genealogic
Cap.11 Ciuma
Cap.12 Dragostea e oarbă
Cap.13 Dispariția
Cap.14 Peștera Ponicova
Cap.15 Înapoi la Sasca
Cap.16 Șimian
Cap.17 Lumea pierdută
Cap.18 Logodna
Cap.19 Comoara
Epilog

Table of Contents

Cap.1 Se caută o comoară	3
Cap.2 Un cufăr cu personalitate	19
Cap.3 Înțeleapta Ayse	34
Cap.4 Scrisoarea	53
Cap.5 Cazanele Dunării	67
Cap.6 Cafeneaua lui Ali Osman	85
Cap.7 Povestea unui tablou	100
Cap.8 Un hoț la castel	116
Cap.9 Vrăjitorul	130
Cap.10 Arborele genealogic	148
Cap.11 Ciuma	164
Cap.12 Dragostea e oarbă	182
Cap.13 Dispariția	198
Cap.14 Peștera Ponicova	214
Cap.15 Înapoi la Sasca	232
Cap.16 Șimian	250
Cap.17 Lumea pierdută	266
Cap.18 Logodna	282
Cap.19 Comoara	295
Epilog	313